

Handwritten text in Devanagari script, likely a title or description, written diagonally across the page. The text is:
 ॐ नमो भगवते वासुदेवाय
 ॐ नमो भगवते वासुदेवाय
 ॐ नमो भगवते वासुदेवाय

26

گشت

ساجی

برمارو

اقوال (ملفوظات) - سوانح - اور تفسیر - بتن جیم کی لفظیات جو فیروز کی
جکی نقل کو سادہ طور پر کی۔

ਗੁਰਬਾਣੀ॥

‘ਗੁਰਬਾਣੀ’ ਦੇ *Little* ਨਾਮ ਇਕ ਪੇਚੀ ਪੰਜਵ ਜਨੀਵਰਬਾਣੀ
 ਨਾਮਕੀ ਦਿਤਾ ਹੈ। *accession* ਨੰਬਰ 141 (*Gurmukhi Sect.*)
 ਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਕਰਨ ਨੇ ਪੇਚੀ, ਪਰਉਰੇ ਦੇ ਪਾਠ ਦਰਕੇ ਦਾ
 (12 1/2" x 1") ਵੱਡੇ ਗੋਲਾ ਹੈ॥ ਸਭੇ ਪੁਰ ਬੰਦਾ ਬਤਰਾਂ ਅਤੇ ਹਰ ਸਤਰ
 ਵਿਚ ਗੋਲਾਤਰ 20 ਕੁਰੀ ਮਾਮਰ ਹਨ।

ਇਸਦਿਨ ਗੋਲਾ ਬਾਇਤਰਿ ਦਿਤੇ ਕਿ ਖਾਸ ਵਿਸਮਾ ਦੀਆਂ ਬਾਣੀਆਂ
 ਨਿਤਨੇਮ ਦੀਆਂ, ਬਾਣੀਦਰਾਂ, ਸਾਨੇਰ, ਬਖਸ਼ਮਾਨੀ, ਸਿਧ ਗੋਲਾ, ਬਿੰਦ
 ਫੰਦ, ਪੰਛੇ ਮਾਨਿ ਕੁਰੂ ਬੇਨੇਦੇ ਸਬਰ ਹਰ ਗਾਨਾ ਦਿਤੇ ਕੁਰਕੇ ਗਾਨਾ
 ਦਰ ਦਿਤੇ ਹਨ। ਇਹ ਬਾਣੀ ੫੧੪ ਪੌਰੇ ਪੁਰ ਮੁੰਕੀ ਹੈ। ਏਸਦੇ ਪਿਛੇ ਦਿਤੇ
 ਹਨ ਸਿਮਰਾਓ ਰਸ ਦਾ ਮਾਦਰਾਹ ਕਾ (੬ ਦਰਕੇ), ਅਤੇ ਸਪੁ ਕਾ ਪਰਮਾਰਥ
 ੩੮ ਦਰਕੇ। ਸਾਰੇ ਦਰਕੇ ਟੇਬੇ ਤਕ ੫੫੮ ਹਨ।

ਇਸ ਤੋਂ ਪਿਛੇ 60 ਪੌਰੇ ਹੈ ਜਿਸ ਦਿਨ ਸਾਰੀ ਨਾਮ ਸਾਨੁ ਖਾਸ
 ਮਤਲਬ ਹੈ। 60 ਹੈ

ਜਨਮਪਤੀ ਸਾਬੇ ਨਾਨਕ ਕੀ

ਸਾਖੀਆਂ 30॥

ਅਤੇ ਏਹ ਸਾਂਝੀਆਂ ਹਨ ਤਰਤੀਬ ਦਰ ਕੁਰੂ ਗੋਲਾ

ਦੁਹੀਰਾ, ਵਿਸਤਰਾਂ:—

੫੩੩ ੬੩੨ ਸਾਖੀ ਰਾਜੇ ਜਨਕ ਕੀ ੧

੬੩੭ ਸਾਖੀ ਮਾਕਾਹ ਕੀ ੧

੬੩੮ ਸਾਖੀ ਰਾਹ ਪਾਈ ਕੀ ੧

੬੪੦ ਰਾਮ ਕੀ ਕੋਸਟ ਸਿਧਾ ਹਜ਼ਾਰੀ
ਸਮੁੰਦ ਪਾ ੧

੬੪੧ ਕੋਸਟ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੀ ੧

੬੪੨ ਕੋਸਟ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੀ ੧

੬੪੩ ਕੋਸਟ ਕੋਇਰ ਜੋਕਾ ਨਾਨਕੀ
ਪੰਜਾਬ ਕੀ ਪਾਤੀ ੧

ਤੁਕੜੇ ਦੇ ਅੰਤ ਪੁਰ ਪੌਥੀ ਸਿਖਰ ਦੀ ਤਾਰੀਖ ਇਥੇ ਲਿਖੀ ਹੈ।

੧੬ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ

ਪੌਥੀ ਸਿਖੀ ਸੰਗਤ ੧੭੫੮ ਪੰਚ ਸੂਰੀ ੧ ਦਾਰ ਸੁਕਰਦਾਰ

ਸਿਖਤੰ ਸਿੰਘੁ ਨਾਥ ਬੁਧਾਹੁ ਗੁਰੁ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕੀ ਸੰਗਤਿ

ਕਾ ਰਾਸ ਮਖਾਹੁ ਦੁਪਘਰ ਚੌਧ ਪਾਹੁ ਇਹੁ ਜੀਉ

ਭੁਭਾਹੁ ਇਹੁ ॥ ਗੁਰੁ ਸੰਗਤ ਰੁਖਸੰਦਰੇ

ਤ ਪਾਹੁ ਨੇ ਗੁਰੁ ਬਾਬਾ ਜੀ ਸਾਹਿਬ ॥੧॥

ਏਸ ਸੰਗਤ ਦੇ ਠੀਕ ਮਨੁ ਇਹ ਸੁਰ ਦੀ ਕੋਈ ਗੁੰਜਾਇਸ ਨਹੀਂ ॥

ਬਾਣੀ॥

ਨਿਤਨੇਮ ਦੀ ਬਾਣੀ॥

ਸਪ, ਸਿਰਸ (ਭਾਰ ਸ਼ਬਦ ਸੋ ਪੁਰਖ ਜਾਨੇ ਦਿਤੇ ਨਹ), ਤੇ ਕੀਰਤਨ ਜੋਤਾ॥

ਦਖਈ ਭਿਕਾਰ, ਗਮਕੀ ਸਿਧ ਗੋਸਟ; ਅਨੰਦ; ਬਾਰਨ ਅਖਰੀ ਮ: ੫;

ਸੁਖਮਨੀ ਮ: ੫। ਗਉੜੀ ਬਿਤੀ (ਪੜੇ ੮ ਤੇ ੯੧)।

ਦਾਸਾਂ ਬਾਣੀ (ਪੜੇ ੯੧ ਤੋਂ ਜੰਗ ੨੬੮ ਤਕ)।

ਗਗ ਸਿਰੀ॥

ਰਉਪਰੇ ੧੧; ਅਸਟਪਦੀਆਂ ੩; ਸ਼ਬਦ ਮ: ੧-੧; ਸ਼ਬਦ ਮ: ੫-੧;

ਪਾਠੇ ਮ: -੨; ਛੰਤ ੨; ਦੁਹਜਾਗ ੧;

ਗਗ ਮਾਤ੍ਰ॥

ਰਉਪਰੇ ੧੦; ਅਸਟਪਦੀਆਂ ੬; ਬਾਗਮਾ ੧; ਦਿਨਕੀ ੧;

ਗਗ ਗਉੜੀ॥ ਰਉਪਰੇ ੧੬; ਅਸਟਪਦੀਆਂ ੬; ਛੰਤ ੬॥

ਗਗ ਆਸਾ॥ ਰਉਪਰੇ ੧੬; ਅਸਟਪਦੀਆਂ ੫; ਪਦੀ ਮ: ੧-੧;

ਪਦੀ ਮ: ੩-੧; ਛੰਤ ੧੨॥

ਗਗ ਗੁਜਰੀ॥ ਰਉਪਰੇ ੧੧; ਅਸਟਪਦੀਆਂ ੨॥

ਗਗ ਦੇਵਗੋਪਾਨੀ॥ ਰਉਪਰੇ ੧੩॥

ਗਗ ਬਿਗਗਤ॥ ਰਉਪਰੇ ੧੩ ਛੰਤ ੧॥

ਗਗ ਵਰੁਣੇਸ॥ ਰਉਪਰੇ ੬; ਅਸਟਪਦੀਆਂ ੧; ਛੰਤ ੫; ਅਸਾਹੀਆਂ ੨॥

ਗਮ ਪੈਰਿ॥ ਰਉਪਰੇ ੧੫; ਅਸਟਪਰੀਆਂ ੨॥

ਗਮ ਪਨਾਸਰੀ॥ ਰਉਪਰੇ ੧੬; ਅਸਟਪਰੀ ੧; ਛੰਤ ੨॥

ਗਮ ਪਸਰੀ॥ ਰਉਪਰੇ ੧੬; ਛੰਤ ੨॥

ਗਮ ਪੈਰੀ॥ ਰਉਪਰੇ ੧੨॥

ਗਮ ਪੈਰੀ॥ ਰਉਪਰੇ ੬॥

ਗਮ ਪਿਰੀ॥ ਰਉਪਰੇ ੮; 'ਗਲਿਸ' ਮ: ੧। (ਜਿਨ੍ਹੀਆਂ ਤਿਨ....);

ਸਵਰ ਮ: ੪-੧॥

ਗਮ ਪੁਰੀ॥ ਰਉਪਰੇ ੧੭; ਅਸਟਪਰੀਆਂ ੫; 'ਕੁਰੀ ਸਰੀ ਕੁਰੀ' ਛੰਤ ੧੦;

ਗਮ ਪਿਰੀ॥ ਰਉਪਰੇ ੧੪; ਅਸਟਪਰੀਆਂ ੪; ਛੰਤ ੭॥

ਗਮ ਪੈਰੀ॥ ਰਉਪਰੇ ੧੨; ਅਸਟਪਰੀਆਂ ੧;

ਗਮ ਪਸਰੀ॥ ਰਉਪਰੇ ੧੨; ਅਸਟਪਰੀਆਂ ੫; ਛੰਤ ੩॥

ਗਮ ਪਸਰੀ॥ ਰਉਪਰੇ ੧੨; ਅਸਟਪਰੀਆਂ ੩॥

ਗਮ ਪਸਰੀ॥ ਰਉਪਰੇ ੧੧।

ਗਮ ਪਸਰੀ॥ ਰਉਪਰੇ ੧੪; ਅਸਟਪਰੀਆਂ ੧; ਸਰਜੇ ਮ: ੧-੨੨; ਸਰਜੇ ਮ: ੩-੨੪;

ਸਰਜੇ ਮ: ੪-੨; ਸਰਜੇ ਮ: ੫-੧੪; ਕਾਰੇ ਸਰਜੇ ੬੪॥

ਗਮ ਪਸਰੀ॥ ਰਉਪਰੇ ੧੧; ਛੰਤ ੭।

ਗਮ ਪਸਰੀ॥ ਰਉਪਰੇ ੧੧; ਛੰਤ ੭।

ਗਮ ਪਸਰੀ॥ ਰਉਪਰੇ ੧੮; ਅਸਟਪਰੀਆਂ ੩॥

१॥ उपदि

ॐ नमो भगवते वासुदेवाय

उठा गी बने बुगड हू बेशी प्रसन्न निमडी।

ਸਾਂਝੀ ਸੰਮਤ ੧੭੩੨ ਦਾਸੀ ਬੀਰ ਨੇ ਬਣੇ

३९३-

ਸਖੀ ਹਰਿ ਦੇ ਕੁ ਪਿਆਰੁ ।

पची भनि तिरिअहा दस पादर।
मि पारिआ मान्य-इसर रीप्रिया।

ਸਿਰ ਜੀਵਨ ਦਤ ਪੁੰਨਿਕਾ।
ਮੰਗਲ ਹਰਿ ਗੁਰ ਗਾਵਤੀ।

ਸਤਿਗੁਰ ~~ਤੁਮ~~ ਤੁਮ ਚੇਦਿ ਸਖੀ ਮਨਿ ਨਿਰਿਅਨਾ ਦਲੁ ਪਾਵਹੁ।

ਸਤਿਗੁਰ ਸਿਮਰਿਅ ਰਹਿ ਯਾਹਿਅ ਮਾਨੁ-ਬਾਸੁ ਨੀਯਾ।

ਮਤਿਕਾਰ ਮਾਠੇ ਭੇਜ ਰੀਆ ਤਿਥ ਜੀਵਨ ਦਤ ਪੁੰਨਿਆ।

ਮਗ ਸਨੌਰੁ ਤਸਾ ਸਰਾ ਮਗਨੁ ਹਰਿ ਗੁਰੁ ਗਾਵਤੇ।

ਜਨ ਕਰੈ ਨਾਨਕ ਸਭਨ ਜਾਨਾ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥੨॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਤੇਜਨ ਇਕਤ ਕਰੇ ਪਰਵਾਰ ਬੁਝਾਇਆ।

ਦੀਤਿਆਤ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮ ਹਰੇ ਜਿਤੁ ਸੁਰੁ ਫਿਪਤਾਇਆ।

ਸਤਿਗੁਰ ਬਹਿਕੈ ਵੀਡਿ ਕੀਨੀ ਸਗਲ ਗੁਣਿ ਦਿਖਾਇਆ।

ਕਰਮਾ ਉਪਰਿ ਵੰਡਿ ਭਈ ਖਾਲੀ ਕੇਦਿ ਨ ਜਾਇਆ।

ਸਭਿ ਸਿਖ ਸੰਗਤਿ ਭਈ ਇਕਤਾ ਮਗ ਅਨੰਦ ਸਮੰਗਇਆ।

ਬਿਨਦਿਤ ਨਾਨਕ ਸਾਖੀ ॥ ਗੁਰੂ ਕੀ ਸਰਬ ਸੁਖ ਮੈ ਪਾਇਆ ॥੨॥

ਗੀਤੀ ਸਗਲ ਕਰਾਈਆ ਗੁਰਿ ਸਿਓ ਲਿਖਤਾਈ।

ਗੁਰੁ ਉਦੇਤੁ ਕਰਾਇਆ ਗੁਰੁ ਗਿਆਨੁ ਜਪਾਈ।

ਗੁਰੁ ਗਿਆਨੁ ਜਪਿਆ ਸੁਖਾਦਾਤਾ ਰਹਸਾਨ ਬਾਨਕੁ ਪਾਇਆ।

ਸਗਲ ਦਿਖਿਆ ਸੰਪੂਰਨ ਪਤ੍ਰਿਆ ਮੋਦਿਰ ਰਿਦੈ ਮਨਾਇਆ।

ਜੇਦਹੁ ਦਾਰ ਨਾਮ ਕਰਹੁ ਬਿਰਥਾ ਕੇਦਿ ਨ ਜਾਈ।

ਬਿਨਦਿਤ ਨਾਨਕ ਰਾਮੁ ਗੁਰੁ ਕਾ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਮੀਤ ਸਖਾਈ ॥੩॥

ਸਾਖ ਸੰਤ ਇਕਤ ਕਰੇ ਬਾਨਕ ਕਰੁ ਮੰਗੇਦਾ।

ਜਪੇ ਸੁਜਨ ਜਨ ਕੁਰਮ ਭਯੋ ਵੀਡਿਆਤੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮੇਦਾ।

ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪਾਇਆ ਗੁਰੁ ਗਿਆਨੁ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਇਆ ਸਗਲ ਸੁਖ ਮਿਟਾਇਆ।

ਸਗਲੁ ਲਿਖਾਇਆ ਪੁਰੁ ਮਾਇਆ ਦਿਸੁ ਕੁਰਮ ਨਿਖਾਇਆ।

ਅਰਜ ਕਥ ਬੁਝਾਈ ਠਾਕਰਿ ਮਹਿ ਜਾਨ ਰੁਕੇ ਸਭ ਦੇਖ ਸੁਗ।
ਜੇਹ ਕਹੈ ਠਾਨਕੁ ਕਾਜੁ ਤਿਆ ਦੇਖੇ ਅਨਾਹ ਤੁਗ॥੪॥

ਪਾਚੀਸ ਜਨਮਾਖੀ।

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35
36
37
38
39
40
41
42
43
44
45
46
47
48
49
50
51
52
53
54
55
56
57
58
59
60
61
62
63
64
65
66
67
68
69
70
71
72
73
74
75
76
77
78
79
80
81
82
83
84
85
86
87
88
89
90
91
92
93
94
95
96
97
98
99
100

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35
36
37
38
39
40
41
42
43
44
45
46
47
48
49
50
51
52
53
54
55
56
57
58
59
60
61
62
63
64
65
66
67
68
69
70
71
72
73
74
75
76
77
78
79
80
81
82
83
84
85
86
87
88
89
90
91
92
93
94
95
96
97
98
99
100

I

ਤਤਕਾ

੧. ਨਿਰੰਕਾਰ ਦਾ ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਨੂੰ ਆਦੇਸ਼।

੨. ਬਾਬੇ ਦਾ ਜਨਮ। ਪੰਚ ਬੈਰਨ।

੩. ਤੁਰਕੀ ਪਹੁੰਚ ਪਾਂਦੇ ਹਨ। ਮਸ਼ੀਂ ਉਥੇ
ਪਾਂਦੀਆਂ ਹਨ।

੪. ਖੇਤੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਰੁਖ ਦੀ ਛਾਓ ਵਿਚੀਂ ਹਨ।

੫. ਘਾਟਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਗੁਰੂਗਾਹ ਕਰਤ ਪੁਰ ਜੋਰ ਦੇਂਦੇ ਹਨ,
ਦਿਸ਼ਾ ਤੋਰ ਕਰੀ, ਮੰਜ਼ਾਰ ਤੀ। ਖੇਤੀ ਕਰ
ਜਾਈ ਆਖਦੇ ਹਨ। ਛੇਕੜ ਦੇਰ ਨੂੰ ਬਾਹਿਰੇ ਹਨ।

II ੬. ਮੱਲੀ ਖਾਣੇ ਦੀ ਨਿਕਲੀ।

੭. ਨਿਰੰਕਾਰ ਦੇ ਦਰਸਾਰ। ਉਦਾਸ ਜਿਸ।
ਕਾਜੀ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ।

੮. ਦੇਸ਼ ਕੁਮਰ। ^{ਤਪਸਿਆ} ਹਰਦਾਸ ਪਾਣੀ ਦੇਂਦੇ ਹਨ।

੯. ਜੋਰ ਤੀਰਥ। ^{ਜਲੀ ਮੋਢੀ} ਤਿਰਿਅਕ ਹਨ ਦਿਨ ਮਰਦਾਨੇ
ਨੂੰ ਤੀਰਥਾਂ ਜੋਰ ਬਨਾ ਜੀਰੀਆ ਹਨ।

੧੦. ਸਾਸੇ ਨੂੰ ਛੇਕੜੇ ਮਾਧਿਅ ਤਪਦੇ ਕਰਨੇ ਦਿਨ
ਸੁਟਦੇ ਹਨ।

੧੧. ਕਾਜੀਆਂ ਨਾਲ ਕਰੀ ਪੰਜੀਕਿਆ
ਕਰਦਾ ਤੀ।

੧੨. ਮਜ਼ਹਬ ਠਕ ਦਾ ਸਾਖੀ।

੧੩. ਸੁਆਮਿਓ ਦੇਸ਼ ਦੀ ਸਾਖੀ।

੧੪. ਸੁਮੇਰ ਪਰਬਤ ਪਰ ਸਿਧਾ ਨਾਨ ਮੇਲ।

੧੫. ਮੇਕੋ ਦੀ ਸਾਖੀ।

ਬਾਗ਼ਾਂ ਵਰਸ ਦੀ ਉਦਾਸੀ ਮੱਲੀ। ਤਜ਼ਦੀ
ਦਾਖਲ ਮਾਦੇ।

III ੧੬. ਬਾਬਾ ਤਜ਼ਦੀ ਨਾਨਕੀ ਤੀ। ਮਾਜ਼ ਪਿਤਾ
ਸਾਹਿਬ ਨੂਰਪਿਰ ਜਾਗਿਲਦੇ ਹਨ।

੧੭. ਬਾਬੇ ਦੇ ਦੇਸ਼ ਸੂਰਮ ਨਾਲ ਮੇਲਦਾ।

੧੮. ਬਾਬਾ ਦੀ ਪਾਸਪੁਰ ਜਾਂਦਾ ਤੀ ਮੇਲੇ
ਓਥੇ ਛਿਰਾ ਸਰਪੁਰ ਮੇਲਦੇ। ਬਾਬਾ
ਦੀ ਜਾਤ ਤੇ ਕਤਾਨਾਮ॥

੧੯. ਬਾਬੇ ਦਾ ਕਾਬਰ ਨੂੰ ਮਿਲਨਾ॥

੨੦. ਬਾਬਾ ਕਰਤ ਪੁਰ ਦਮਾਦਾ ਤੀ।
ਕੁੰਡੀ ਦੀ ਰਾਜਾਨੀ।

੨੧. ਕੁਮੀਰਥ ਜਾਂਦੇ ਜਾਂਦੇ ਦਿਸ਼ਾ

ਦੀ ਯਾਦਗਾਰੀ ਨਿਯੋ ਕਰੀਬ ਖੜੀ ਰਾਸਤੇ

ਜਿਥਾਂ ਚਿਰਾਗ਼ੀ। ਬਹੀਆ ਸਾਹ ਪਿਥ ਬਹਿਰਾ

ਗੀ। ਉਹ ਰਾਸਾ ਜਿਥੇ ਨਾਉ ਦੇ ਰੇਸ ਨਾਉ

ਉਸਤੇ ਮਾਸਰ ਪਾਸਾ ਗੀ। ਰਾਹ ਨਾਉ

ਉਸਤੇ ਮਿਲਨ ਜਾਂਦੇ ਨਹੀਂ।

22. ਗੁਰੂ ਅੰਗਰ ਮਿਲਾ ਗੀ।

ਨਹੀਂ ਹੀ ਉਹੀ ਜਿਹ ਤੇ ਕੁਝ ਜਿਥਾਂ ਚਿਰਾਗ਼ੀ

23. ਮਾਫ਼ਾਨ ਪਿਥ ਕੁਝ ਤੀਆ ਦੇ ਜੋਰੇ ਰਾਜੀ

ਕਾਫ਼ੀ ਅਤੇ ਪਿਥਾਂ ਲਾਜ ਮੋਸਟਾ॥

24. ਦੇਸ ਕੁਮਨ, ਅਤੇ ਮੁਥੇ ਖੜੀ ਰਾਸੀ ਜਾਖੀ

25. ਬਾਬੇ ਦੀ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਜਿਰਗੀ। ਅੰਗਰ ਰਾ

ਠੰਡ ਪਾਕੇ ਬੇਤੋਸ ਮੇਰੇ ਡਿਗ ਪੈਂਦਾ।

ਪਿਥਾਂ ਦੀਆਂ ਕੁਝਾਂ ਪਾਟਾਨ ਲਈ ਜਾਬੇ

ਰਾ ਗੋਰਖ ਨਾਥ ਮਾਫ਼ਾਨ ਕਰਨਾ।

ਪਿਥ ਤੰਗ ਰੋਜ਼ੀ। ਰੋਜ਼ੀ ਬੰਦ ਖਾਜੀ ਜ਼ੀ।

ਪਾਟਾਨੇ ਸਹਾਨਾ। ਪਾਨਕ ਰੂਪ ਪਾਟਾਨਾ॥

26. ਜਿਥਾਂ ਨਾਥ ਇਕ ਰੋਜ਼ ਮੋਸਟਾ।

27. ਮੇਰੇ ਪੰਥੀ ਜਿਥਾਂ। ਪਾਨਕ ਰੂਪ ਨਾਥ

ਮੋਸਟਾ॥

28- ਪਾਨਕ ਰੂਪ ਦੀ ਕਰਗਾਨ ਪਿਥ

ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੋਰ ਪਾਕੇ ਗਾ।

ਗੀਆਰਾ ਜੀਯਾਨ ਪਿਥ ਪੰਗ ਪੈਂਦਾ,

ਜਿਥਾਂ ਮਾਫ਼ਾਨ ਨੂੰ ਪਾਟਾਨ ਰਾਜੀ

29- ਪਾਨਕ ਰੂਪ ਰਾਜੀ ਪਾਖੀ ਜੋ ਨਾ

ਤੁਮਾਮ ਰਾਜੀ ਬੀ, ਫਿਰ ਸੁਰ ਤੋਤੀ ਗੀ।

ਮੁਥੇ ਪਾਥਾਨ ਨਾਥ ਮਾਫ਼ਾਨ ਰਾਜੀ

ਮਾਫ਼ਾਨ ਤੇ ਅੰਗਰ ਪੂਰੇ ਰੇਜ਼।

30. ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਦੇ ਰਾਜਾਵੇ ਦੀ ਸਾਖੀ।

Introduction

ਜੇ ਕਿਤਾਬ ਸਾਡੇ ਸਾਮਨੇ ਹੈ, ਉਸਦੇ ਜਿਖੇ ਜਾਣਨਾ ਸੰਸਤ ੧੭੫੮
ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਅਰਥਾਤ 'ਖਾਜ਼ਾ' ਦੇ ਪੰਨੇ ਤੋੜਕਰ ਤੋਂ ਕੋਈ ਨੋ ਮਹੀਨੇ*
ਪਿੱਛੇ। ਇਸਦੇ ਦੁਰਸਤ ਮਨਨ ਵਿਚ ਸਕ ਜਾਣੀ ਗੁੰਜਾਇਸ ਨਹੀਂ।

ਸਦਾਨ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਇਹ ਨਕਸ਼ਾ ਹੈ ਕਿਸੇ ਆਪਣੇ ਤੋਂ
'ਪੁਰਾਣੇ ਸੰਗ੍ਰਹ' ਦੀ, ਜਾਂ ਕਿ ਇਹ 'ਸੰਗ੍ਰਹ' ਸਿਰਫ਼ ਨਾਮ ਬਾਅਦ ਨੇ
ਕੀਤਾ। ਕੁਝ ਸਾਖੀਆਂ ਇਸ ਵਿਚ ਅਜਿਹੀਆਂ ਹਨ ਜੋ ਨਿਰਸੰਪੰਨ
ਅਰਥਾਤ ਦੇ ਹਾਜ਼ ਦੇ ਥੀਵ ਮੁਢ ਤਕ ਅਪੜਦੀਆਂ ਹਨ, ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਜਾਨੀ ਤੋਂ ਕੋਈ ਪੰਜਾਹ ਸਭ ਦੇਖੇ ਅਜਿਹੇ ਪਿੱਛੇ,
ਜੁੱਧੇ ਭੀ ਬਿਛ ਕਰੀਏ ਤਾਂ ਅਰਿਸਾਹ ਸੁਰ ਦੇ ਦੇਸੇ, ਜਿਸਦਾ
ਅਰਥ ਹੈ ਕਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਸਮਾਨ ਤੋਂ ਪਿੱਛੇ ਥੇੜੇ ਬਠਿਆ
ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੀ ਇਹ ਜਿਖਿਆਂ ਨਾਈਆਂ। ਪਰ ਇਹ ਸਾਖੀਆਂ ਦੇ ਤਿਨ
ਹੀ ਹਨ, ਜੋ ਓਨਾਂ ਦੇ ਡੇਰੇ ਹੁੰਦਿਆਂ ਨਾਮ ਸੰਬੰਧ ਰਖਦੀਆਂ ਹਨ।

ਇਸ 'ਸੰਗ੍ਰਹ' ਦੇ ਜਿਖਰ ਵਿਚ ਕੁਝ ਗਜ਼ਤੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ ਹਨ, ਇਹ
ਗਜ਼ਤੀਆਂ ਖਾਸੀ ਨਕਸ਼ਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਬਰਸਕਰਾ ਹੈ, ਅਰਥਾਤ

* ਮੈਂ ਖਾਜ਼ਾ ਦਾ ਜਨਮ ਦਿਨ ੧੭੫੮ ਦਾ ਮਨਾਵਾਂ, ਨਾ ਕਿ
੧੭੫੬ ਦਾ।

'ਲਿਖਾਰੀ' ਨੇ ਜਿਹਾ ਖੁਰ 'ਜੇਖਕ' ਜਾਂ ਕਰਤਾ। ਇਹ ਤਾਂ ਸਿਪਤ
 ਕਿ ਸਿੰਭੁਲਾਬ ਨੇ ਆਪਣਾ material ਕਿਤੇ ਨਕਾ ਕੀਤਾ।
 ਪਰ ਏਸਦਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਤੀਜਾ ਇਹ ਨਹੀਂ, ਕਿ ਸਭ ਸਾਖੀਆਂ
 'ਏਸੇ ਤਰਤੀਬ' ਵਿਚ ਇਕੱਠੀਆਂ ਹੋਈਆਂ, ਆਖੋ 'ਜਨਮ ਸਾਖੀ'
 ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਵਿਚ 'ਸੰਗ੍ਰਹ' ਕੀਤੀਆਂ ਹਿਸੇ ਸਾਮਲੇ ਸਨ। ਏਸਦਾ
 ਤਾਂ ਕਿ ਉਸਨੇ ਜੋ ਜਨਮ ਸਾਖੀਆਂ ਬਨਾਨ ਵਾਸਿਆ ਵਾਂਗ, ਅੱਤ
 ਅੱਤ ਸਾਖੀਆਂ 'ਪਰਕੀਆਂ' ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਵਿਚ ਜਮਾ ਕੀਤੀਆਂ
 ਹੋਨ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਤਰਤੀਬ ਦੇਕੇ ਇਕ ਮਜ਼ਮੂਨਾ
 ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਹੈ।

ਇਹ ਗੱਲ ਮੰਨੋ ਜਿਸਦਾ ਸਾਹੀ ਮਜ਼ਮੂਨੇਦਾਰੀ, ਕਿਉਂ ਜੇਕਰ
 ਕੋਈ ਪੁਰਾਣਾ ਸੰਗ੍ਰਹ ਹੋਵੇ, ਤਦ, ਗੁਣ ਗੁਣੇਬਿਰ ਸਾਹਿਬ, ਜਾਂ
 ਘਰ ਤੇ ਘਰ ਗੁਣੇਬਿਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਵੱਲੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਰਚਕਾਰ
 ਵਿਚ ਏਸਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਅੰਤਰ, ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੋਵੇ ਦੀ ਕਿਸੇ ਸਿਧਿਤ
 ਜਾਂ ਰਚਾਇਤ ਵਿਚ ਹੀ ਕਰਾਨ ਹੋਵੇ। ਉਸ ਵੇਲੇ ਦੇ ਸਿਖਾਂ ਨੂੰ
 ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੇ 'ਸੰਗ੍ਰਹ' ਜਾਂ ਪੱਥਰ ਦੀ ਖਬਰ ਨਾ ਸੀ। ਅਜਿਹੀ ਏਸ
 ਦੇ ਉਲਟ ਅਜੀ ਏਸ ਨਤੀਜੇ ਤੇ ਆਪਣੇ ਤਾਂ ਕਿ ਕੋਈ 'ਸੰਗ੍ਰਹ'
 ਤਿਆਰ ਹੋਇਆ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਸਾਖੀਆਂ ਨੇ ਰਚਾਏ ਦੇ ਰਚਕਾਰ
 ਵਿਚ ਕਦੇ ਕੀਰਤਨ ਸਮੇਂ ਕਹੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਸਨ, ਨਾ ਜਿਹਨੇ ਗੁਣ

ਠਾਨਕ ਥਾਬਤ ਸਥੇਂ ਭਗਤਾਂ ਥਾਬਤ ਭੀ ਉਹ ਸਭੁ ਜਥਾਨੀ
ਰਾਜੀਆਂ ਮਾਂਠੀਆ ਸਨ, ਜਾਂ ਵਿਸੇ ਵਿਸੇ ^{private person} ਰਸਾਇਆਂ
ਦੀ ਸਕਾਤ ਦਿਹ ਜਿਥੀਆ ਪਈਆ ਸਨ। ਮੁਹਸਿਨ ਭੀ
ਕਈ ਦਿਹ ਸਾਖੀਆਂ ਆਪਣੇ ਜੇਥ ਦਿਹ ਵੇਂਦੇ ਵਿਸੇ ਅਜਿਹੀ
ਵਿਤਾਬ ਰਾਜ ਦਿਸਾਗ ਤਕ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ; ਜਿਸਤਕਾਂ ਸਿਖਾਂ ਤੋਂ
ਸੁਈਆ ਬਿਸਤਕਾਂ ਸਿਖ ਭਰਦਾ ਹੈ। ਫੇਰ ਕਈ ਦਿਹ ਸਾਖੀਆਂ
ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਾਹਿਬ, ਸਥੇਂ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਾਹਿਬ ਅਤੇ
ਗੁਰੂ ਤੇਗਬਹਾਰ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਵੇਂਦੇ ਬਈਆਂ ਧਾਫ਼ ਦਿਸ ਰਹੀਆਂ
ਹਨ। ਤਾਂਤੇ ਬਹੁਤ ਹੀ ਅਧਿਕ ਗੱਲ ਦਿਹ ਹੈ ਕਿ ਦਿਹ 'ਸੰਕਰ'
ਸਿੰਭੁਨਾਥ ਨੇ ਹੀ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਤਰਤੀਬ ਦਿੱਤੀ। ਕੁਰਬਾਨੀ
ਤੋਂ ਪੂਰ ਉਹ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਜਨਮ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਕੇ,
ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬਰਪਨ, ਜਥਾਨੀ, ਮੇਰੀਧਾਨੇ ਦੀ ਨੌਕਰੀ, ਉਦਾਸੀਨਤਾ
ਅਤੇ ਫੇਕਰ ਕੁਤਾਹਪੁਰ ਦੀ ਰਿਹਾਇਸ਼ ਦੇ ਕਰਮ ਯੁਗ ਵੇਂਦਾ ਹੈ।
ਇਸ ਦਿਹ ਉਸਨੇ ਕੁਰਬਾਨੀ ਕੀਤੀਆਂ ਹਨ, ਘਰ ਭਰੇ ਧੁਜਿਆ ਦੇ
ਮੁਕਾਬਲੇ ਤੇ ਬਹੁਤ ਬੋਹੀਆ, ਪਰ ਦਿਸ ਤਰਤੀਬ ਦੇ ਦੋਨ ਦਿਹ
ਉਹ ਆਪਣੀ ਅਕਾਲ ਹੀ ਵਰਤ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਮੁਸਾਫਰ ਸਾਖੀਆਂ
੨੬, ੨੭, ੨੮ ਠੀਕ ਥਾਂ ਉਹ ਨਹੀਂ। ਜੇ ਧੁਜਿਆ ਸਾਖੀ
੨੫ ਦਿਹ ਰਾਜ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਫੇਰ ਸਾਖੀ ੨੬ ਦਿਹ ਜਾਣਦਾ

॥ ਉਸਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਟੱਕਰੇ ਦਿਓ ਤਿਨ ਸਾਖੀਆਂ ਅਖੰਦੀਆਂ ਹਨ।

ਕੁਝ ਸਾਖੀਆਂ ਜਦੀ ਓਸਨ ਦਿਨ ਥਾਂ ਜੀ ਨਹੀਂ 'ਜਥੀ' ਤੇ
'ਪਿਠੇ' ਜਾਮੀ ਦੇ ਤੌਰ ਪੁਰ ਦਖਲਾ ਮੋਸਲਾ ਤੇ ਸਾਖੀਆਂ ਦੇ
'ਖਿਸ' ਦਿਖਰਿਤਾ ਹੈ। ਉਸਦੇ ਅਪਰੇ ਦਿਓ ਜਥੇ ਨੇ

ਮੁਢ ਦਿਨ ਜੀ ਰਿਤੋਂ ਹਨ, ਕਿ:- 'ਬਾਬੇ ਦੀਆਂ ਸਾਖੀਆਂ ਮਾਰਿ
ਤੋ' (*beginning with ancient times the older ones*) ਜੀਵੇ
ਜਾਮੀਆਂ' ਦਿਓ ਦਸ ਲੇ ਹਨ ਕਿ ਉਸਨੇ ਦਿਓ ਇਕਠੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ
ਆਤੇ ਇਕ ਤਰਤੀਬ ਦੇ ਕੇ ਜਿਖੀਆਂ। ਫੇਰ ਓਹ ਅਪਰੇ ਸੰਕਰ
ਹੁੰ ਨਾਮ 'ਜਨਮ-ਪਤੀ' ਦੇਵਾਂ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ 'ਜਨਮ' ਸਾਖੀ ਨਾਮ
ਦੇਸਤੋਂ ਪਿਠੇ ਪੁਰਾਣੇ ਉਸ 'ਸੰਕਰ' ਦੇ ਕਰਨਾਮੇ ਨੇ ਰਿਤੋਂ, ਜਿਸਨੂੰ
ਅਜਕਲ 'ਪੁਰਾਣੇ' ਜਨਮ ਸਾਖੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਓਹ ਦੇਸ
ਸਾਡੇ ਸੰਕਰ ਨਾਮੋਂ ਕੋਈ ਗੱਲੀ ਦੇ ਕੇ ਪਿਠੇ ਤੋਂ ਦਿਓ। 'ਪੁਰਾਣੇ'
ਦੇ ਟਾਕਰੇ ਪੁਰਾਣੇ ਦੇਸਨੂੰ 'ਪੁਰਾਣੇ' ਜਨਮ ਸਾਖੀ ਦਾ ਨਾਮ ਦੇਣਾ
ਤਜਵੀਜ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ॥

ਸਿੱਤੂ ਨਾਥ ਬਾਮਨ ਬੜਾ ਰਿਆਨਤਦਾਰ ਸੀ। ਉਸਨੇ
ਸੁੰ ਸੰਕਰ ਕਰੇ ਸਮੇਂ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਪਰਤੀਆਂ ਨੂੰ ਜਿਥੇ ਕਾ ਤਿਓ
ਨਾਮ ਕਰਦੇ ਤੇ, ਜਿਸਨੂੰ ਉਸਨੇ ਕੁਝ ਸਾਂਝੇ ਦਿੱਤੇ ਕਾਹੀ ਤਰਕੇ
ਨੇਕਨ ਕਰਦਿਤਾ ਹੈ। ਕੁਝ ਜਿਥੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਜਾਪਦਾ।

ਤਾਂਤੇ ਸਾਖੀਆਂ ਆਪਣੇ ਅਸਲੀ ਰੂਪ ਦਿਖਾਉਣ। ਅਤੇ ਇਸ ਕਰਕੇ
ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਈ ਸੌਂ ~~ਸੌਂ~~ ਸੌਂ ੧੫੫੦ ਈਸਵੀ ਦੇ
ਆਖੇ ਹੁਆਨੇ ਜਾ ਰਹੀਆਂ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਸਾਡੇ ਪਾਸੇ
ਜੋ ਹੁਣ ਦੀ ਪਰੀ ਈਸਵੀ ਦੇ ਮੁੜ ਦੀ ਹਫ਼ਤਾ ਹਫ਼ਤਾ ਹਨ
ਮੌਜੂਦ ਹੈ, ਜੋ ਕਿਸੇ ਤੋਂ *modern Indian Language*
ਦੇ ਨਜ਼ੀਬ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਆਇਆ। ਜਿਸ- ਬਾਰੇ ਨਾਲ ਦੀ ਜੋ ਨਜ਼-
ਪੜੀ' ਵਿਚ ਸਾਨੂੰ ਇਹ *Treasure House* ਮਿਲਿਆ ਹੈ।

ਸਾਖੀਆਂ ਦੀ ਬੋਲੀ- ਸੌਂ ੧੫੫੦ ਬੋਲਦਿਆਂ ਦੀ ਪੰਜਾਬੀ ਜਾਤ
ਬੋਲੀ ਦੇ ਨਮੂਨੇ, ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਿ ਉਹ ਸੌਂ ੧੫੫੦ ਦੇ ਲਾਗੇ ਬੋਲੀ ਜਾਂਦੀ
ਸੀ ਇਸ ਵਿਚ ਮੌਜੂਦ ਹਨ। ਅਤੇ ਪਿਛੇ ਦੀਆਂ ਸਾਖੀਆਂ ਵਿਚ
ਮੌਜੂਦ ਪਿੱਛੋਂ ਜੋ ਇਸ ਦੀ ਗੁਣਗੁਣ ਹੈ ਸਾਦੀ ਉਸ ਦੇ ਨਮੂਨੇ ਹਨ ਅਨੁਸਾਰ
ਸਾਹਿਤ ਹਨ ਦੇ ਦੇਸ਼ ਦੇ ਅੰਤ ਤਕ। ਏਸ ਵਿਚ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਸੋਧਾਂ
ਦੇ ਨੇੜੇ ਦੀਆਂ ਸਕਲਾਂ ਜਿਵੇਂ ਸਹਿਜੇ ਸਹਿਜੇ ਦਿਖਾਈਆਂ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ
ਦਾ ਅਸੀਂ ਪਤਾ ਲਗਾ ਸਕਦੇ ਹਾਂ

ਇਹ ਪੰਜਾਬੀ ਹੀ ਹੈ ! ਏਸ ਵਿਚ ਇਹ ਹੁਣ ਦੀ ਉਹ ਹੈ, ਅਤੇ
ਪੜੀ ਬੋਲੀ ਦੇ ਨਮੂਨੇ ਹੀ ਮਿਲਦੇ ਹਨ। ਜਿਥੇ ਲਾਗਤ ਜਾਂ ਉਹ ਬੋਲੀ
ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਹੋਏ ~~ਇਸ~~ ਰਸਮ ਹੈ, ਜਾਂ ਜਿਥੇ ਹੁਣ
ਲਾਗਤ ਸਾਹਿਬ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਲਾਗਤ ਦੇ ਸਹਿਜੇ ਬੋਲਦੇ

ਹਨ, ਓਹਨਾਂ ਦੇ ਮੂੰਹ ਵਿੱਚੋਂ ਪੰਜਾਬੀ ਟੁੱਟੀਆਂ ਉਠਦੇ ਵਾਰ ਨਿਕਲਦੇ
ਦਿੱਤੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਤੇ ਉਹਨੇ ਦਾ ਮੁੜ ਹੋਵੇਗਾ ਮਹਿ, ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ
ਮੁਸਲਮਾਨ ਦਿਵਾਨ ਨੇ ਖਿਆਲ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਉਹਨੇ ਦਾ ਮੁੜ
ਪੰਜਾਬ ਵਿਚ ਭੇਜਿਆ ਦਿਸਦਾ ਹੈ।

ਕਿਤਾਬ ਦੇ ਅਖੀਰ ਪਾਠ ਮੁੜ ਯੋਜਨਾ ਹਨ, ਓਹਨਾਂ ਦੀ ਕਾਮ
ਪੜ੍ਹੀ ਜੋਤੀ ਹੈ, ਓਹਨੇ ਖੜੀ ਵੇਲੀ ਦੇ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਗਟੇ ਨਾਮੇ ਦੀ
ਇਸ ਕਿਤਾਬ ਵਿਚ ਸੋਫ਼ਰ ਹਨ॥

ਦੇਸ਼ ਜਨਮ ਪੜੀ ਦੇ ਸੰਗ੍ਰਹ 'ਤੇ ਕੁਝ ਹਿੱਸੇ ਦੇ ਸਿਖ
ਸਾਧੂਆਂ ਵਿਚ ਇਕ ਹੋਰ *Handbook* ਦਾ ਪਤਾ ਰਖਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ
ਓਹ ਪੰਜਾਬੀ ਦੀ ਜਿੰਦਗਤ ਪੁਰ ਜਾਂ ਅਖੀਰ ਸਿਖਾਂ ਦੀ ਜਿੰਦਗਤ ਪੁਰ
ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਸਰਾਂ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਸੀ। ਸੂਫੀਆਂ ਦੀ ਕਿਤਾਬਾਂ ਜਾਂ
ਤਸਵੀਰਾਂ ਤਿਨ ਤਕ ਦੀਆਂ ਸਨ। ਅਕਿਦਾਸ ਜਾਂ ਸਾਹਿਬਾਨ, ਅਤੇ
ਸੂਫੀਆਂ ਅਤੇ ਜਾਂ ਤਸਵੀਰਾਂ - ਤਿਨ - ਅੰਗੀਕਾ, ਅਤੇ ਤਸਵੀਰਾਂ।
ਸਿਖ ਸਾਧੂਆਂ ਨੇ ਦੇਸ਼ਾਂ ਤੋਂ ਇਕੱਠਾ ਪਾਏ ਅਪਣੀਆਂ ਰਚਨਾ ਨੂੰ
ਗੋਸ਼ਟਾਂ, ਸਾਖੀਆਂ, ਅਤੇ ਪਰਮਾਰਥਾਂ ਦੀ ਸ਼ਕਲ ਦਿਤੀ, ਭਾਵੇਂ
ਦੇਸ਼ ਜਤਨ ਵਿਚ ਓਹ ਪੁਰੇ ਨਾ ਉਥੇ। ਸੂਫੀ ਫਕੀਰਾਂ ਦੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ
ਅਤੇ ਇਹਨਾਂ ਰਚਨਾਵਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਮੁਕਾਬਲਾ ਹੁਣੇ ਜਿਤਨ ਫਕੀਰ ਇਕ
ਹੀਨ ਉਪਰਾਅ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਅਕਸਰ ਖਾਂ ਸਹਿਰਾਂ ਵਿਚ ਹੋਰ ਹੈ, ਉਠਦਾ ਹੈ।

ਫਰਸ਼ ਸੁਫੀਆਂ ਤੇ ਸਿਰਸਾਪਾਸੀਆਂ ਦੀਆਂ ਇਹ ਸਿਖਿਤਾਂ ਦਿਰਗੀ॥

ਇਹ ਸਾਥੀ ਉਪਰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਸੰਗ੍ਰਹ ਲਿਖਣੇ 'ਪਰਾਤ ਨ
ਜਨਮਸਾਖੀ ਅਜਰਨ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, 'ਏਸ ਪ੍ਰਾਣੀ' ਸੰਗ੍ਰਹ ਨੂੰ
ਮੰਤਰੀ ਗਾਨੀ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਤੇਜ਼ਾਨੀ। ਫੇਰ ਉਸਦਿਨ ਅਸਲ
'ਸਾਖੀਆਂ', ਅਸਲ 'ਪਰ'ੀਆਂ' ਤੋਂ ਸਿੱਧੇ ਕੀਆਂ ਤਿੱਧੇ ਨਕਲ
ਨਹੀਂ ਕੀਤੀਆਂ, ਕੁਝ ਫੇਰ ਪਾਇਓਂ ਤਨ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦਿਨ ਘ
ਸਿਖਾਂ ਅੰਦਰ ਪਾਇਓਂ ਤੇ ਸਿਖਾਂ ਦੇ ਮੁਤਾਬਿਕ ਕਰਤ ਜਾਈ।
ਪਰਮੇਤ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਬਣੇਆਂ ਸਾਖੀਆਂ ਦੀ ਰਾਜ ਕਰਨੀਆਂ
ਹਨ। ਇਹਨਾਂ ਵੇਰਾਂ ਸੰਗ੍ਰਹਾਂ ਦਾ ਸਾਥ ਦਿਨ ਦਾਕਰ ਕਰਦੇ ਅਸੀਂ
ਇਹ ਕਰਕੇ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਹਾਂ।

ਅਤੇ ਸੁਤਰਪੁਰ ਦਸਵੇਂ ਬਾਹ

ਜਨਮ, ਸਮਾਏ, ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਖਾਨੇ/ਦੀਆਂ ਸਾਖੀਆਂ ਤਾਂ ਦੇ ਨਹੀਂ ਮਨ।

ਇਹਨਾਂ ਤੋਂ ਉਪਰ ਤੇਰ ਸਾਖੀਆਂ, ਜੋ ਵੇਰਾਂ ਸੰਗ੍ਰਹਾਂ ਦਿਨ ਹਨ, ਇਹਨਾਂ:-

(੩) ਛੋਟੇ ਤੇਰੇ ਦੀਆਂ,

ਘੱਧੇ ਦੇ ਪੜ੍ਹੇ ਬਹਿਨ। ਮਥਾਂ ਨੇ ਉਜਾੜਾ ਪਾਏ। ਬਿਰਖ ਦੀ ਛਾਂ

ਦਾ ਨਾ ਛਿਰਨ। ਦਿਆਤ ਤੇ ਸੰਜਾਰ। ਪਰ ਦਿਆਂ ਦਾ ਬਿਸੇ

ਦਿਹਾ ਕਰ ਕਰਦਾ ਜਾਈ ਜੋਰ ਪਾਨ। ~~ਏਕ ਸੁਟ ਸੀ ਪਿੱਛੇ ਦਿਰਗੀ~~

(ਅ) ਸੁਤਰਪੁਰ ਦਿਨ ਮੇਰੀ ਖਾਨੇ ਦੀ ਨਕਲੀ।

ਦੇਂਦੀ ਦਿਨ ਟੁੱਬੀ ਮਾਧੇ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦੇ ਦਰਬਾਰ ਜਾਣਾ।

ਭੇਗਲੁਦਾਰੇ ਫਕੀਰ ਔਜਾਹਾ। ਕਾਜੀ ਦਾਸ ਨ ਨਿਸਾਜ ਪਹੁੰਦੇ
ਘਰ ਸੀ ਘੋੜੀ ਦਸ ਜਾਹਾ।

(੧) ਸੁਲਤਾਨਪੁਰ ਫੜਨ ਤੋਂ ਸੰਕੇ ਕਰਤਾਰਪੁਰ ਆਵਾਹੁ ਤਰ।
ਦੇਸ ਭਰਾਸਵ। ਇਸ ਮਰਾਨੇ ਦਾ ਛੱਡਾ ਬਨਹਾ। ਰਾਖਸ
ਬਾਬੇ ਨੇ ਫੜੇ ਕੜੇ ਦਿਓ ਪੁਰਾ ਤੀ। ਕਲਜਰ ਬਾਬੇ
ਦੀ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਕਰਾਤੀ। ਸਜਨ ਫਗ ਦੀ ਸਾਖੀ। ਸੁਮੇਰ
ਪਾਬਤ ਪਰ ਸਿਧਾਂ ਨਾਜ ਮੇਧਰ। ਬਾਬੇ ਦਾ ਮੇਕੇ ਜਾਨਾ।
(ਇਹ ਸਭ ਇਕੋ ਉਦਾਸੀ ਬਾਗ਼ਾਂ ਬਰਾਬ ਦੀ ਦਿਓ ਮੁਕਾਰੇ) ਬਾਬਾ
ਤਲਵੰਡੀ ਮਾਰੇ ਮਾਪਿਤਿ ਨੂੰ ਮਿਲਾਤੀ।

(ਸ) ਬਾਬਾ ਪਰਪਟਨ ਜਾਰੇ ਮੇਖ ਬੁਝਾ ਨਾਜ ਮੇਧਰ ਕਰਾਤੀ।
ਠੇਥੇ ਰਾਮਪੁਰ ਹੋਰਾ ਸੰਦਪਰ ਸਵੇਦੇ ਜਾ ਰਹਿੰਦਾਤੀ। ਮਾਤੇ
ਬਾਬਾ ਦੀ ਜੁਟ ਤੇ ਕਤਲਾ ਦੀ ^{ਸੀਤੀ} ਤਬਾਹੀ ਦੇਖਦਾਤੀ। ਬਾਬਾ
ਨਾਜ ਮੇਧ।

(੭) ਗੁਰੀ ਦੇ ਕੰਢੇ ਕੰਠੇ ਨੂੰ ~~ਜੋ~~ ਇਥਾਰੇ ਦਾ ਕੁੜੀ ^{ਪੁਲਿ} ਕੰਢੇ
ਠਾਂਡੇਰਾ ਤੀ; ਫੇਰ ਜਮੀਨ ਦੇ ਕੇ ਕਰਤਾਰਪੁਰ ਦਸਾਉਠ ਦੇਂਦਾਤੀ।
ਭਗੀਰਥ ਜਾਓਂ ਇਕ ਕੀਬ ਦੀ ਕੁੜੀ ਦੇ ਦਿਲਾਸਾ ਜਈ ਮਾਮਲੀ
ਨਿਅੰਤਰਾਤੀ। ਜਾਓਂ ਦਾ ਕਹੀਆ ਭਗੀਰਥ ਦੇ ਨਾਜ ਕਰਤਾਰ
ਪੁਰ ਮਾਫਿੰਦਾਤੀ। ਕਹੀਆ ਦੁਪਾਰੇ ਸਕੰਧ ਦਿਓ ਸਿਵਠਾਤ

ਪ੍ਰਕ੍ਰਿ
ਹੁਤ
ਮਧ
ਬਾਧ
ਮੇਰ
ਨਾ
) ਬਾ
ਕੀ
ਤੇ
ਬਾ
ਨ
ਨੀ
ਮਧ
ਨ
ਨ
ਨ

ਦੇ ਦੇਸ ਜਾਰਾਂ ਤੇ ਉਸਨੂੰ ਸਿਖ ਬਨਾਰਾਂ ॥ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਉਪਨ

ਸਿਖਨ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਸੁਰ ਜੀ ਮੁੜ ਮਾਂਝਦੇ ਹਨ

(ਕ) ^{ਸ੍ਰੀ ਜਗਦੀਸ਼ ਸਿਖਰੇ} ~~ਸੁਰ ਮਾਂਝਦੇ ਸਿਖਰੇ~~ ॥ ਪਿਤੀ ਦਰ ਤੇ ਨਰੀਹੁ ਦੀ ਤਰੀ ਚਕਰੇ ॥
ਮਾਰਨ ਦਿਨ ਸਿਧਾ ਨਾਨਕੋ ਸਦਾ ॥ ਮੁੱਖੇ ਖੜੀ ਨੂੰ ਸਿਖਨ
ਜਾਂਦੇ ਹਨ ॥ ਸਿਧਾਂ ਨਾਨਕ ਇਕ ਤੋਰ ਕੋ ਸਦਾ ॥

(ਖ) ਮਰਨ ਖਾਹੁ ਨੂੰ ਕਹਿਣਾ, ਅਤੇ ਜਹਿਦੇ ਤੋਂ ਅੰਗਰ ਬਨਾ
ਭਾਇ ਦਿਹ ਸਾਖੀਆਂ ਦੇ ਹਾਂ ਸੰਘਾਂ ਦਿਓ ਹੁ, ਪਰ ਵੇਰਵੇ
ਦਿਓ ਬਨ ਫੁਲ ॥; ਕਿਸੇ ਕੋਈ ਨਾਨਕੋਈ, ਕਰ ਤੋਈ, ਕਿਸ-
ਤਰਾਂ ਤੋਈ, ਨਾਨਕੀ ਸਨ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਬਾਤਾਂ ਦਾ ਬਨ ਫੁਲ ॥
ਕਈ ਸਾਖੀਆਂ ਦਿਓ, ਦੇਹ ਇਕ ਦੁਨੀ ਨੂੰ ਕਟਰੀ ਗਵਾਹੀ, ਸਾਖੀਆਂ
ਨੂੰ ਸੁਠਾ ਬਨਾਵੇਂਦੀ ॥ ਇਕ ਇਕ ਸਾਖੀ ਨੂੰ ਸੰਕੇ ਅਤੇ, ਦੇਹ
ਸੰਘਾਂ ਵਿਚੋਂ ਜਿਥੇ ਓਹ ਦਿਤੀ ॥ ਦਾਕਨ ਕਰਕੇ ਦਿਸਾਵੇਂਦੀ
॥ ਕਿ ਸਾਖੀ ਦਿਓ ਕਿਨੀ ਕੁ ਨਾਨਕ ਸਾਖੀ ॥ ਤੇ ਕਿਨੀ ਕੀ ਸੁਠਾ
ਫੇਰ ਦੇਸ ਤਰਾਂ ਬੋਧ ਦਿਓ ਦਾ ਅਸਰ ਤੋਰ ਓਹੋ ਜਿਹੀਆਂ ਸਾਖੀਆਂ
ਪਰ ਤੀ ਪੰਦਰਾਂ ॥ ਭਾਇ ਦੇਹਾਂ ਦੇ ਵਿਆਨ ਇਕ ਦੂਜੇ ਨਾਨਕ ਸਿਖਰੇ
ਦੇ ਹੋਣ ॥ ਪਰ ਸਾਨੂੰ ਦੇਖੇ ਦੇਸ ਤਰਾਂ ਸ- ਦਿਸਾਵੇਂਦੀ ਦਿਓ ਕਰਨ
ਦੀ ਸੋਧ ਨਹੀਂ ॥ ਓਹੀ ਜਹੀ ਬਹੁਤ ਥਾਂ ਤੇ ਸਾਖੀ ਕਹੀਦੇ ॥ ਕੁਰ ਕੁਰਿਓ
^{ਸਾਖੀਆਂ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਦਿਓ ਕੀਤਾ ॥}
^{ਸਾਖੀਆਂ ਤੇ ਸਿਖਰੇ ਕੁਰ ਅਜਿਹਾ ਅਜਿਹਾ}

ਸਾਖੀਆਂ ਹਨ ਜੋ 'ਪ੍ਰਾਣੀ' ਪੈਂਥੀ ਦਿਨ ਦਿਤੀਆਂ ਹਨ, ਪਰ
 'ਪ੍ਰਾਣੀ' ਦਿਨ ਨਹੀਂ, ਅਤੇ ਦੇਸ਼ ਤਕਾਂ ਹੋਰ ਸਾਖੀਆਂ ਹਨ
 ਜੋ 'ਪ੍ਰਾਣੀ' ਜਨਮ ਸਾਖੀ ਦਿਨ ਹਨ, ਤੇ 'ਪ੍ਰਾਣੀ' ਦਿਨ ਨਹੀਂ।
 ਅਸਲ 'ਪ੍ਰਾਣੀ' ਜਨਮ ਸਾਖੀ ਦਾ ਮੁਢ ਜਨਮ ਦੀ ਸਾਖੀ ਤੋਂ ਹੁੰਦਾ
 ਹੈ, ਪਰ 'ਪ੍ਰਾਣੀ' ਦਿਨ ~~ਮੁਢ~~ ਮੁਢ ਨਾਟਕਾਂ ਵਾਂਗ ਦਿੱਤੇ
 ਕੀਤੇ ਹਨ। ~~ਜਨਮ~~ ਨਾਟਕ ਦੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਣੀਆਂ ਆਪਣੇ
 ਰੱਬਾਂ ਦਿਨ ਬੁਝਾਕੇ ਗੁਰੂ ਚਾਪਕੇ ਸਾਤਜੋਰ ਦਿਨ ਉਸਦਾ
 ਨਾਮ ਜਪਾਣ ਜਾਣੀ ਅਸੀਸ ਦੇਕੇ ਬੁਝਾ ਦਿੰਦੇ, ਅਤੇ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ
 ਦਿੱਤੇ ਦਿਨ ਸ਼ਬਦ ਪ੍ਰਸਾਦ ਦਿੱਤੇ ਹੋਏ ਰਿੱਤਾਂ ਤੇ॥ ਪਾਂਧੇ ਤੇ ਪੜ੍ਹ
 ਹਟਨ ਪਿੱਛੋਂ ਗੁਰੂ ਬਾਬਾ ਤੇਰੀ ਪੜ੍ਹਨ ਜਾਣੀ ਮਸੀਤੇ ਬਿਠਾਏ ਜਾਂਦੇ
 ਹਨ॥ ਕੁਈ ਗੁਰਦਾਸ ਨੇ 'ਪਿੱਛੋਂ ਦੇ ਫਿਰ ਪਾਸਾਂ ਕੁਸਾਈ' ਤਾਂ ਕਿਹਾ
 ਹੈ, ਪਰ ਅਤੇ ਸਮੇਂ ਦਿਨ ਨਾਮ 'ਤਪਾ' ਕੁਈ ਮਸਤੂਰ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ,
 ਪਰ ਦੇਸ਼ ਦਿਸ ਤਪਸਿਆ ਦਾ ਨਾ ਤਾਂ ਕੁਈ ਗੁਰਦਾਸ ਨੇ ਰਿੱਤਾਂ
 ਤੇ ਅਤੇ ਨਾ 'ਪ੍ਰਾਣੀ' ਜਨਮ ਸਾਖੀ ਦਿਨ। ਪਰ 'ਪ੍ਰਾਣੀ' ਦਿਨ ਦਿੱਤਾ
 ਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਹੈ।

ਦੁਨੀਆ ਫਰੇਰੇ ਉਦਾਸ ਜੀਵ ਪਿੱਛੋਂ ਜਦ ਤੀਰਥ ਯਾਤਰੇ ਨੂੰ
 ਗੁਰੂ ਬਾਬਾ ਨਿਕਲਦੇ ਹਨ, ਤਦ ਪਹਿਲੀ ਤੀਰਥ ਜਿਥੇ ਉਹ ਜਾਂਦੇ
 ਹਨ ਹਰਦਵਾਰ ਹੈ। ਅਤੇ ਹੋਰ ਕੁਈ ਮੱਥਾ ਜੀ ਕਾਜੀਰਾ ਸੀ।

ਕਿਸੇ ਪੰਜਾਬੀ ਸਿੱਖਾਂ ਨਹੀਂ ਮੁਖ ਸੇਤੇ ਨੇੜੇ ਰਾ ਤੀਰਥ ਇਹ ਆ। ਪੱਤੇ
 ਕੁਝੇਰ ਦੀ ਪੰਜਾਬੀ ਸਿੱਖ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਜੀਆਂ ~~ਫੁਲ~~ ਮੱਥਿਆਂ ਦੇ ਫੁਲ
 ਪਾਠ ਸਦੀ ਸਭੁ ਰੋਈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪੰਚ-ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਵੀਰਾਵਿਚ ਤਾਂ
 ਇਹ ਸਾਖੀ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਪਰ 'ਪੁਰਾਤਨ' ਜਨਮਸਾਖੀ ਵਿਚ ਨਹੀਂ। ਤੇ
 ਇਹ ਸਾਖੀ ਜ਼ਰੂਰ ਪੁਰਾਣੀ ਸਾਥੇ ਸਹੁਤ ਰਾਹੇ ਇਕ ਸਾਖੀ
 ਤਾਮੀਰੀ ਦਾ ਰਸਮ। 'ਪਾਚੀਨ' ਜਨਮਪਤੀ ਵਿਚ ਤੇ ਹੋਰ ਯੂਗਾਂ
 ਦੇ ਨਾਮ ਅੰਦੋਂ ਅਸਰ ਪਿਛਰ ਸਿਰਿਤੇ ਹਨ (ਜਿਸਤਕਾਂ ਸਾਖੀ ਜਿਥਨ
 ਦਾਜੇ ਨੇ ਸੁਣ ਰਖੇ ਸਨ, ਪਰ ਵੇਰਵਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ। ਏਹ
 ਇਕ ਸੁਆਮਿਓ ਦੇਸ਼ ਦੀ ਸਾਖੀ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਜਿਥੇ ਮੀਂਹ ਨਹੀਂ
 ਪੈਂਦਾ, ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਬਾਬਾ ਜਿਆਨ ਤੇਰਾਂ ਕੋਲ ਕੁਝ ਦੇ ਸੰਗਾਠਾਂ ਉਤੇ
 ਫਸਲਾਂ ਉਗਾਰੇ ਰਿਖਾਵੇਂਦੇ ਹਨ। ਮੁਲੇ ਪਤੀ ਦਾਜੀ ਕਹਾਣੀ ਦੀ
 'ਪੁਰਾਤਨ' ਜਨਮ ਸਾਖੀ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਕਰੇ ਪਿਛਰ ਜਿਥੇ ਕਿਸੇ
 ਦਿਹਾੜੇ। ਕਰਤਾਰ ਪੁਰ ਵਿਚ ਜਦ ਕਹਿੰਦੇ ਸਨ, ਉਸਦੇਵੇਂ ਦੀ ਗੁਰੂ
 ਬਾਬੇ ਦੀ ਠੇਠਾਨ ਨਿਕਰੀ ਦਾ ਕੁਝ ਜੋਹਨਾ ਵੇਰਵਾ 'ਪਾਚੀਨ' ਜਨਮ
 - ਪਤੀ ਵਿਚ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ। ਦੇਸੇ ਤਨਾ ਕਹਿੰਦੇ
 ਮੇਰੇ ਪੰਥੀਆਂ ਨੂੰ ਜਿਵਨ ਦਾਜੀ ਸਾਖੀ, ਮੁਛਤ ਬੰਗਿਆਂ ਦੀਆਂ
 ਭੀੜਾਂ ਕਰਤਾਰ ਪੁਰ ਵਿਚ ਇਕੱਠੀਆਂ ਤੇਰੀਆਂ ਨੂੰ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨਹੀਂ
 ਸਹਾਇ ਇਕ ਡੰਗ ਸੰਗ ਕਰਦੇਨਾ, ਛੇਰੇ ਝੇਰੇ ਡੰਗ ਦੀ ਰੋਖੀ

ਬੰਦ ਕਰਕੇ ਮੁਠੀ ਮੁਠੀ ਜਵਾਂ ਰੀਯਾਂ ਪਾਛਾਂ ਦੇਨ ਦੀ ਸਾਖੀਆ
ਕਰਨੀ ਦਿਓ ਕੁੀ ਦੇਸ ਪੋਖੀ ਦਿਓ ਨਦੀਆਂ ਹੀ ਸਾਖੀਆ ਰਨ।
ਪਾਨਕ ਦਾ ਸਦਾਗ ਬਾਨਾਰੇ ਜੋਕਾ ਠੰ ਅਪਦੇ ਤੋਂ ਨਦਰਤ
ਕੁਝ ਦਿਨਾਨ ਦਾਸੀ ਸਾਖੀ ਪਿਛੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਦਿਨ
ਤਾਂ ਤੋ, ਪਰ 'ਪੁਰਾਤਨ' ਦਿਨ ਦਿਓ ਕੁੀ ਨਹੀਂ ॥

ਦੇਸ ਦੇ ਉਸਰ 'ਪੁਰਾਤਨ' ਜਨਮ ਸਾਖੀ ਸਾਖੀਆਂ ਤੇਤ ^{ਦਸੀਆਂ} ਦਿਤੀਆਂ
ਸਾਖੀਆਂ, 'ਪੁਰਾਤਨ' ਪੋਖੀ ਦਿਨ ਨਹੀਂ:-

ਪਾਂਪੇ ਦੇ ਜਰ ਪਛੇ ਸਨ, ਤਰ ਪੱਟੀ ਜਿਖਈ। ਮਰਦਾਨੇ ਦੀ ਪੁਜਾ
ਕਰਾਈ। ਕੋਸਟ ਸੇਖ ਸਰਫ ਪਾਹੀ ਪਤੀਤਾਮ। ਸੁਭਾਨ ਦਿਸ਼ਾਨੀ
ਤੁ ਰਿਜੀ ਮਿਤਨ ਤੇ ਹਾਸੀ ਜਿਹਾਨਾ। ਸੇਖ ਕੁਰੀਰ ਦਾ ਬੁਖੀ ਜੀਤਾ।
ਬਨਾਰਸ ਦਿਨ ਕਤਰਾਸ ਪੰਡਿਤ ਤੁੰ ਮਿਥਣ। ਨਾਨਕ ਮਤੇ ਜਾਣਾ
ਤੇ ^{ਉਸ} ਸਿਧਾਂ ਨਾਮ ਕੀਸੇ ਕੋਸਟ। ਦੁਹਾਜੀਆਂ ਦੇ ਟਾਂਡੇ ਜਾਣ ਦੀ ਸਾਖੀ।
ਪਾਸੀ ਤੁੰ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ਦੇਣ। ਮੋਹਰਾਂ ਦੇ ਰੋਜੇ ਤੇ ਸੁਖੀ ਨਾ ਸੁਖ
ਬਨਾਨਾ। ਠਗਾਂ ਦਾ ਨਿਸਤਾਰ। ਕੀਤੀ ਨਗਰ ਦੀ ਸਾਖੀ।
ਇਕ ਪਿੰਡ ਤੁੰ ਕਸੇ ਰਾਹ ਦੀ ਸਾਖੀ, ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਤੁੰ ਓਨੇ ਜਾਨ
ਦਾ ਸਾਖੀ ਦੇਣ। ਸਾਖੀ ਦੇਸ ਦਿਨ ਸੇਖ ਕਰੀ ਤੁੰ ਮਿਥਣ।
ਕੀਤੇ ਸਾਖੀ ਦਾ ਜੁਗਾਸੀ ਜਿਖਣ। ਕੋਹੀ ਕੁਰੀ ਨਿਸਤਾਰ।

ਦੇਹਾਂ ਦੇ ਜਾਮਤਾਂ ਦੇਖਾਂ ਕਿਤਨਾਂ ਦੇਹਾਂ ॥

ਕੋਧਰ ਮੀਆ ਜਿਠਾ । ਦੁਨੀਵਰ ਨਿਸਤਾਰ । ਬੁਧਾ ਦੀ
ਜੁਰੀ ਹੋਈ । ਖੁਜਾ ਬਿਜਰ ਤਾਜੀ ਸਾਖੀ । ਧਰੇਵੇ ਨੂੰ
ਕਹਨਾ ਉਪਦੇਸ । ਮਖੜ੍ਹਮ ਬਹਾਉ ਦੀਨ ਨੂੰ ਜਿਜਹਾ ਅਤੇ
'ਗੁਰਮੁਖਾਂ' ਦਾਖੀ ਸਾਖੀ । ਫਾਹੁ ਮੰਗਜੀ ਦੀ ਕਹਾਈ ।
ਬਾਠੀ ਦੀ ਬੁਰੀ ਚਾਹੁ । ਕਸਮੀਰ ਦਿਹ ਬੁਧਾ ਰਾਖ ਪੰਡਿਤ ਨੂੰ
ਜਿਜਹਾ । ਗੋਰਖ ਗੁਰੂ ਤੇ ਸਿਧਾਂ ਨਾਲ ਕੋਧਰ । ਤੁਸਮਾਂ
ਦੀਨ ਨ ਦੀ ਕਹਾਈ । ਮਖੜ੍ਹਮ ਬਹਾਉ ਦੀਨ ਦਾ ਪਤ
ਆਉਣਾ ਕਿ ਮਾਠੀ ਕਿਸਤ ਨੂੰ ਇਕਠੇ ਰਾਖੇ ॥

ਦਿਹਨਾਂ ਸਾਖੀਆਂ ਸਾਖੀਆਂ ਦਿਹੋਂ ਆਇਕ ਤੀ ਕੋਈ
ਸਕੀ ਜਾਂ ਤਾਰੀਖੀ ਦਾਕਿਆ ਹੋਵੇ, ਧਰੁ ਬਨਾਦਈ ਅਤੇ
ਕੁਰੀਆਂ ਰਿਸਰੀਆਂ ਹੋਵੇ । ਕਿਤ 'ਪ੍ਰਾਚੀਨ' ਜਨਮ ਪਤੀ ਦੇ ਇਕਰ
ਕੀਤੇ ਜਾਨਵੇਜੇ ॥ ਦਿਹਨਾਂ ਦਿਹੋਂ ਕੁਝ ਸਾਖੀਆਂ ਕੁਰੁ
ਮੰਜਰ ਰੋਨਰੀਆਂ, ਜਾਂ ਤਾਂ ਹੋ 'ਪ੍ਰਾਚੀਨ' ਦੇ ਇਕਰਾਂ ਕੁਰੁ
ਦਾਖੇ ਨੂੰ ਸਿਜੀਆਂ ਨਹੀਂ, ਅਤੇ ਜਾਂ ਉਪਦੇਸ ਜਾਹੁ ਬੁਧਾ
ਨਹੀਂ ਰਿਤੀਆਂ, ਕਿਠੋਰਿ ਇਹ ਮਖੜ੍ਹਮ, 'ਪ੍ਰਾਚੀਨ' ਜਨਮ ਸਾਖੀ
ਦੇ ਇਕਰਾਂ ਕਰਨਵਾਜੇ ਨਾਹੀਂ ਵਧੀਕ ਮਖੜ੍ਹਮ, ਅਤੇ
ਪਟ ਦੁਸਮ-ਪਟਸਤ ਨਹੀਂ ਆਉਣਾ ਤੀ ॥

ਪਾਗੀਨ ਸੰਗ੍ਰਹ ਦਿਹ ਤੀਹ ਸਾਖੀਆਂ ਦੇ ਪਿਛੇ ਸਤ
 ਤੋਹ ਗੋਸਟ-ਸਾਖੀਆਂ ਗੁਰੂ ਰਾਬੇ ਨਾਨਕ ਦੀਆਂ ਦਿਤੀਆਂ
 ਹਨ। ਪਹਿਲੀਆਂ ਦੋ ਤਾਂ ਤੇਹਰੇ ਨੇ ਮੁਹਿੰਨ ਛਾਨੀ ਨੇ ਦਿਤੀਆਂ
 ਹਨ। ਤਿਨ ਤੋਹ ਤੇਹਰੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਿਹ ਬਥਾ ਨਾਨਕ ਪਾਹ ਬ੍ਰਹਮ ਦੇ
 ਰਾਬਾਹ ਦਿਹ ਜਾਂਦਾ ਤੇ ਅਤੇ ਜਪੁਜੀ ਦੀ ਦਿਹ ਪਤੀਤੀ, ਆਰਤੀ ਅਤੇ
 ਬਿਸਾਦਾ ਗਾਏ ਦਿਹ ਦਿਤੀ ਦਿਹ ਅਸਟਪੁਰੀ ਦੇ ਪਰਮਾਰਥ' ਜਾਂ
 ਟੀਕਾ ਕਰਕੇ ਸੁਝਾਂਦਾ ਤੇ। ਟੀਕਾ ਦਿਤੇ ਜਿਹੀਆਂ ਦੇ ਸਾਖੀਆਂ
 ਤੀਹਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਨੰਬਰ ੨੭ ਅਤੇ ੨੮ ਹਨ। ਅਤਿਸਥ ਸਭ
 ਜੇਹਾ ਕਿਸੇ ਬਾਹੀ ਦੀ ਟੀਕਾ ਤੇ, ਕਹਾਨੀ ਅੰਦੇ ਦਿਸ ਟੀਕਾ
 ਪਾਤਰ ਬਨਾਈ ਤੇ, ਅਤੇ ਸੁਖਰ ਦੇ ਜਪੁਜੀ ਦਿਖੇ ਕਰਦੀ ਤੇ।
 ੩੦ ਸਾਖੀਆਂ ਤੇ ੭ ਗੋਸਟਾਂ ਤੇ ਮਿਲਾਕੇ ਆਠ ਦਾਹੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ
 ਪਾਹ ਬ੍ਰਹਮ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦੇ ਦਰਬਾਰ ਦਿਹ ਜਾਂਦੇ ਰਖੇ ਹਨ। ਹਜ਼ਾਰਤ ਮੁਹਿੰਨ
 ਸਾਹਿਬ ਦਿਖੇ ਦਾਹੀ ਮਿਲਾਗਾਜ ਦਿਹ ਕਾਏ ਸਨ। ਸਤ ਗੋਸਟਾਂ ਦਿਤੇ
 ਕੋਈ ਕੁੀ 'ਪੁਰਾਤਨ' ਜਨਮ ਸਾਖੀ ਦਿਹ ਜਾਂ ਤੋਹਬੇ ਕਿਸੇ ^{ਗੁਰੂਪੰਥੀ} ਕਿਤਾਬ ਦਿਹ
 ਨਹੀਂ। ਮੁਹਿੰਨ ਨੇ ਜੋ ਦਿਹ ਤੋਹ-ਸਾਖੀ ਮੁੰਨਿਆਂ ਦੇ ਗੁਰੂ ਰਾਬੇ ਦੀਆਂ
 ਸਾਖੀਆਂ ਸਿਠੀਰੇਨ ਦਾਨੀ ਦਿਤੀ ਤੇ, ਓਹ ਦੇਸ 'ਪ੍ਰਾਚੀਨ' ਸੰਗ੍ਰਹ ਦਿਹ
 ਦੀ ਨਹੀਂ। ਸੋ ਸਿਧ ਹੋਵੇ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਸੰਗ੍ਰਹ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਦੀ ਕੁਝ
 ਤੋਹ ਸਾਖੀਆਂ ਮੁਹਿੰਨ ਸਤ, ਜੋ ਬਹੁਤ ਪਾਹਿਲੇ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਉਸਦੇ ਦੇ ਹੀਨਾਂ

ਸੁਨਮ-ਪਾਤੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕੀ।

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ।

ਬਾਬੇ ਦੀਆਂ ਸਾਖੀਆਂ ਆਰਿ ਤੇ ਜੀ ਕੇ ਰਸੀਆ।

ਦੇਖ ਦਿਨ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਕਉ ਬਾਣੀ ਆਈ ਜਿ ਨਾਨਕ ਮੇਰੇ ਪਾਸਿ
ਪਾਉ। ਤਾ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਦੇ ਸੋਰੇ ਪਾਤਿਸਾਹ ਮੈਂ ਜਿ ਆਦ
ਤੋਰ ਪਾਸਿ ਦਿਤਨੀਕ ਮੈਂ ਪਾਤਿ ਨਾਹੀ ਜੇ ਤੇਰੀ ਰਹਗਾ ਆਦ, ਮੇ
ਕਉਂ ਕਹਿ ਆਦਾਂ। ਤਾਂ ਦੇਹਿ ਬਾਣੀ ਆਈ ਤਾਂ ਅਖੀ ਮੀਟ ਤੇਰੇ ਤਾਈ
ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਪਾਸਿ ਜੀ ਕਾਈ। ਤਾਂ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਅਖੀ ਪੀਈਆ। ਤਾਂ
ਬਾਬਾ ਨਿਰੰਕਾਰ ਕੇ ਮਹਲ ਜਾਇ ਖੜਾ ਕੀਤਾ। ਤਾਂ ਬਾਬੇ ਰਹਸਨ ਪਾਇਆ।
ਤਾਂ ਬਾਬੇ ਰਹਸਨ ਪਾਇਆ ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਬੋਲਿਆ ਦਾਗੁਗੁਰ ਦਾਗੁਗੁਰ
ਦਾਗੁਗੁਰ। ਤਾ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਆਗਿਆ ਕੀਤੀ ਜਿ ਨਾਨਕ ਕਲਿਜੁਗ
ਮੇਰੇ ਦਿਨ ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਭਜਾਗਾ ਤਾਂ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਨਾਉ ਕੇਹਾ ਕਢੇਗਾ। ਜੇ
ਮੇਰਾ ਨਾਉ ਕੇਹਾ ਤੈ। ਤਾ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਜੀਉ ਮਿਹਰਦਾਨ
ਉ ਮੁਹ ਨਾਹੀ ਅਤੇ ਉ ਜੀਤ ਨਾਹੀ ਜਿਤ ਜੀਤ ਤੇਰਾ ਨਾਉ ਸਈ
ਅਤੇ ਤੇਰੇ ਨਾਉ ਦੀ ਵਡਿਆਈ ਆਖਾਂ। ਤਾ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਸਿਫ
ਨਾਉ ਦੀ ਕਹੀ। ਗੁਰੂ ਜਿਹੀ ਗੁਰੂ।

ਕੋਇ ਕੋਈ ਮੇਰੀ ਆਰਾ ਪਉਣੁ ਪੀਸਣੁ ਅਪਿਆਈ।
 ਹੁੰਦੁ ਸੁਖੁ ਦੁਇ ਗੁਣੇ ਨ ਦੇਖਾ ਸੁਪਨੈ ਸਉਣੁ ਨ ਥਾਈ।
 ਭੀ ਤੇਰੀ ਕੀਅਤਿ ਨਾ ਪਦੈ ਹਉ ਕੇਦਰੁ ਆਖਾ ਨਾਉ॥੧॥
 ਸਾਧਾ ਨਿਰੰਕਾਰ ਨਿਜ ਥਾਇ।

੩

ਸੁਇ ਸੁਇ ਆਖਣੁ ਆਖਣਾ ਜੇ ਭਾਵੈ ਕਰੈ ਤਮਾਈ॥੨॥
 ਕੁਸਾਂ ਕਟੀਯਾਂ ਦਾਰ ਦਾਰ ਪੀਸਣੁ ਪੀਸਾ ਪਾਇ।
 ਅਗੀਂ ਸੇਤੀ ਜਾਜੀਅੰ ਭਸਮ ਸੇਤੀ ਕਉ ਜਾਈ।
 ਭੀ ਤੇਰੀ ਕੀਅਤਿ ਨਾ ਪਦੈ ਹਉ ਕੇਦਰੁ ਆਖਾ ਨਾਉ॥੨॥
 ਪੀਖੀ ਹਉ ਜੇ ਭਯਾ ਮੈ ਅਸਾਨੀ ਜਾਈ।
 ਨਰਗੀ ਵਿਖੈ ਨ ਆਈ ਨਾ ਕਿਛੁ ਪੀਆ ਨ ਥਾਈ।
 ਭੀ ਤੇਰੀ ਕੀਅਤਿ ਨਾ ਪਦੈ ਹਉ ਕੇਦਰੁ ਆਖਾ ਨਾਉ॥੩॥
 ਨਾਨਕ ਕਾਗਰ ਜਖ ਮਣਾ ਪਹਿ ਪਹਿ ਕੀਰੈ ਭਾਈ।
 ਮਧੁ ਤੋਹਿ ਨ ਆਦਈ ਲੇਖਣੁ ਪਉਣੁ ਰਜਾਈ।
 ਭੀ ਤੇਰੀ ਕੀਅਤਿ ਨਾ ਪਦੈ ਹਉ ਕੇਦਰੁ ਆਖਾ ਨਾਉ॥੪॥

ਜਾ ਇਹ ਸੁਬਨੁ ਕਹਿ ਰੁਕਾ ਤਾ ਫੇਰਿ ਨਿਰੰਕਾਰ ਕੀ ਆਸਿਯਾ ਆਈ
 ਨਾਨਕ ਤੁਧੁ ਨੇ ਮੇਰਾ ਕਰਮ ਖਸੀ ਤੈ। ਤੁਧੁ ਜਿ ਮੇਰੇ ਲੇਖੇ ਕਰਮ ਕੀਤੇ
 ਸੇ ਮੈ ਸੁਭ ਥਾਇ ਪਾਇ। ਮੈ ਤੇਰੀ ਸੇਵਾ ਸਭਾ ਥਾਇ ਪਾਈ ਜਾ
 ਤੁਧੁ ਮੇਰਾ ਨਾਉ ਅਜਿਹਾ ਕਹਿ ਮੰਨਿਆ ਤੈ, ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਜਾਤਾ ਹਈ
 ਮੈ ਭੀ ਤੁਧੁ ਓਪਰਿ ਸਿਹਰਦਾਨ ਤਾਂ। ਜੋ ਮੇਰਾ ਨਾਉ ਸੁ ਤੇਰਾ ਨਾਉ।

ਮੇਰਾ ਨਾਉ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੁਰਖ ॥ ਤੇਰਾ ਨਾਉ ਜਗਤੁ ਗੁਰੁ ਕੀਤਾ ।
ਜਾਪਿ ਨਾਨਕ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਦਿਖ ਪੰਥ ਕੀਤਾ ਕਲਿਜੁਗ ਬਿਖੈ ।
ਮੇਰਾ ਨਾਉ ਸਭਾ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹੁ ਤੇਰਾ ਨਾਉ ਗੁਰੁ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹੁ ।
ਤੂੰ ਫੇਰਿ ਬਾਬੇ ਜੀ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀਏ ਮਿਹਰਾਨ ਇਹ ਬਾਠ
ਨਹੀਂ ਸਹਿ ਸੰਘਰਾ । ਮੇਰੇ ਤੁਹੀਂ ਆਪਹਿਯਾ ਜੀਤਾ ਕੀ
ਰੇਹੁ ਕਰੁ । ਜੇ ਤੇਰੇ ਨਾਇ ਰੇ ਤੂੰ ਨਿ, ਜੇ ਤੇਰਾ ਨਾਉ ਅਨ ਬਰ
ਕਰਮ ਕਰਿ ਪਿਆਰੇ ਤੂੰ ਨਿ, ਜੇ ਤੇਰੇ ਨਾਇ ਨਾਮਿ ਮਗਨ ਤੂੰ ਨਿ,
ਤਿਲ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮੈਂ ਪੈਰੇ ਪਾਈਆਂ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮੈਂ ਬੰਦੇ ਬੇਦਾ
ਕਰਾਈਆਂ । ਤਾ ਫਿਰਿ ਆਗਿਆ ਆਈ । ਜੇ ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਸਭਾ ਪਾਤਿ
ਸ਼ਾਹਿ ਪਾਈ । ਅਤੇ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਦਿਖ ਪੰਥ ਨਿਰਾਜਾ ਕੀਤਾ ਉਨ੍ਹਾਂ
ਕਾ ਕਹੁਾ ਦੇਸੀ ਤੇਰੇਗਾ ਪੈਰੀ ਪਉਣਾ ਕੀਰੇ । ਬੰਸਨੇ ਕੇ
ਪੰਥ ਕੀ ਬੇਜੀ ਰਾਮ ਕਿਸਨ । ਜੰਨਿ ਮਾਸੀਆ ਕੀ ਬੇਜੀ ਉਉ ਨਾਮੇ
ਨਾਨਾਇਹਾ । ਜੋਗੀਆਂ ਕੀ ਬੇਜੀ ਆਦੇਸੁ ਆਦੇਸੁ । ਮਾਮਰੀਆਂ ਕੀ
ਬੇਜੀ ਸਜਾਮ ਅਜੇਕਰਮ । ਦੇ ਨਾਨਕ ਜੇ ਤੇਰੇ ਪੰਥ ਤੇ ਦਲਿਗੇ
ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬੇਜੀ ਪੈਰੀ ਪਉਣਾ ਕੀਰੇ । ਅਗੇ ਤੇ ਸਿਖ ਕੀਰੇਗਾ
ਸਤਿਗੁਰੁ ਕਉ ਪੈਰੀ ਪਉਣਾ । ਜੇ ਤੇਰੇ ਸਾਥਿ ਆਵਹਿਗੇ ਜੇ ਸਭ
ਮੁਕਤਿ ਕਰੀਗਾ । ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਉ ਭਗਤ ਤ੍ਰਿਨਾਦਈ, ਪਰਮ ਤ੍ਰਿਨਾਦਈ,
ਆਪਹਿਯਾ ਸਿਖਾਂ ਕਉ ਨਾਮ ਤ੍ਰਿਨਾਦਈ, ਗੁਰਮਤ ਖਿੰਡਿ ਬੰਗਸੀ

ਕਰਦੇ, ਉਰਾਸੀ ਕਰਦੇ ਨਾਹੀ, ਮੇਰੇ ਮਾਠਗ ਕੀ ਦੇਹਾ ਹੀ ਠੀਕਾਈ
 ॥, ਪਰਮੇਸਰ ਨਾਪਾਦਣਾ, ਪਰਮੇਸਰ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਨਾਮੁ ਦਾਨੁ
 ਦਿਸਨਾਨੁ, ਦਇਆ ਪਰਮ ਮਹਿ ਰਹਣਾ, ਸੰਜਮ ਰਖਦੇ, ਘਾਨ
 ਕਮਾਇ ਖਾਣਾ, ਮੇਰੇ ਅਰਥ ਕਿਛੁ ਬੀਜਣਾ, ਨਿਰੋਭ ਰਹਿਣਾ, ਸਤਦਾਰੀ
 ਤੇਦਣਾ, ਕੁਠ ਨਾਹੀ ਬੋਲਣਾ। ਕੁਠ ਕੀ ਕੁਠਾਤ ਥਾਇ ਨਾਹੀ ਪਉ
 ਸਰ ਕੀ ਕੁਠਾਤ ਥਾਇ ਪਉਦੀ ॥। ਬਿਖਿਆਂ ਨਾਹੀ ਸੰਗਾਦਈ,
 ਆਇਆ ਰਜਾਇਆ ਏਕ ਟੇਕ ਮੇਰੇ ਨਾਉ ਕੀ ਕਰਈ, ਦੁਜੀ ਏਕ
 ਨਾਹੀ ਕਰਈ, ਤੁਧ ਓਪਰਿ ਮੇਰਾ ਕਰਮਯੋ, ਤੂੰ ਸੇ ਹਉ, ਯੋ ਜੇਹੂੰ,
 ਜਾਹਿ ਆਪਣੇਆ ਮੇਰਕਾ ਨੇ ਆਪਣਿ ਕੁਠਾਤ ਦਿਛਾਇ, ਮੇਰੇ ਨਾਉ
 ਬਿਨ ਕਿਥੁ ਹੋ ਬੀਛਾਰ ਕਰਣਾ ਨਾਹੀ। ਤਾ ਬਾਥੇ ਨਾਨਕ ਕਉ
 ਮਾਇਆ ਮਾਈ ਜਾਹਿ। ਤਾ ਸਾਥਾ ਨਾਨਕ ਤੰਤਰੀਤ ਬੰਦਨਾ ਕਰਕੇ
 ਕਰਣ ਬੰਦਨਾ ਕਰਕੇ ਦਿਨਾ ਹੁਆ।

ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਇਸ ਜੁਗ ਕੇ ਮਨੁਖਾਂ ਕਉ ਤਾਰਣ ਕੀ ਨਿਮਿਤ
 ਈਹ ਮਾਇਆ। ਮਾਇਕੇ ਈਹ ਰਚਨਾ ਰਹੀ। ਵਾਹੁਗਾਹੁ,
 ਸਤਿਗਾਹੁ, ਸਭਰਿ ਗਾਹੁ, ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਸਮਰਥ ਗਾਹੁ ਜਿਨਕੇ
 ਪੁਕਾਰਿ ਸਰੁ ਦਿਛਿਆ ॥੧॥੧॥

ਹੁਣ ਰਾਜੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹ
 ਮਾਮਲਾ ਸਿਖਾਈ ਦੇ ਸੀ
 ਸਿੱਖੇ ਹਨ। ਮੁਸਲਮਾਨ
 ਨੇਸ਼ ਪਹਿਲਾ ਸਾਹਿਬ
 ਮੁੱਖ ਮਹਿਲੇ
 ਕੋਠੀ, ਸਿੱਖਿਆ
 ਮੀਰਿਨ ਤੀਜੇ ਦੇ
 ਹਿੱਸੇ।

ਸਾਖੀ ਤੇਰੀ। 2

ਗੁਰੂ ਬਾਬਾ, ਸਤ ਸਮਰਥ, ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਥ, ਸਬਜ਼ ਦੇਵ, ਮਨਮਾ ਪੂਰਨ,
 ਪਟਿ ਪਟਿ ਦਾਸੀ, ਖੰਡ ਬੁਧਮੰਤ ਕੇ ਨਾਇਕ, ਰੀਨਾਨਾਥ, ਗਰਬ ਪਰਾਧੀ,
 ਗਰੀਬ ਨਿਦਾਨ, ਨਿਰੰਕਾਰ ਕੀ ਆਗਿਆ ਪਾਏ ਕਹਿ ਗੁਰੂ ਬਾਬਾ
 ਸੰਸਾਰ ਮਹਿ ਆਇਆ। ਸ੍ਰੀ ਸਤ ਨਾਨਕੁ ਤਗਤ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ਕਾ
 ਜਗਤ ਤਾਰੁ ਕਥਿ ਆਇਆ। ਕਲਿਜੁਗ ਦਿਖਿ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ
 ਹੋਇ ਜਨਮਿਆ, ਆਪਾਰ ਰੂਪ ਕਾ ਰੂਪਤ ਸੰਪਤ ੧੫੨੬ ਬਾਬਾ
 ਨਾਨਕ ਜਨਮਿਆ ਦਸਾਖ ਆਹ ਦਿਨ ਤੀਜੇ ਪਹਰ ਗਤਿ ਰਾਹੀ
ਅਖਿਤ ਦੇਵੀ। ਅਨਾਹ ਸਬਰ ਪਰਮੇਸਰ ਕੇ ਰਹਬਾਰ ਬਾਜ਼ਾ। ਤੇਤੀਸ
 ਹੋਰੀ ਦੇਵਤਿਆ ਨਮਸਕਾਰ ਕੀਆ। ਚਉਰਾਸੀ ਸਿੱਖੇ ਨਮਸਕਾਰ
 ਕੀਆ, ਨਵਾਂ ਨਾਥਾਂ ਨਮਸਕਾਰ ਕੀਆ। ਬਾਦੰਜਾਹ ਬੀਰ ਚਉਸਠਿ
 ਜੋਗਨੀ ਭਿਯ ਜਤੀਆਂ ਆਇਕਰ ਨਮਸਕਾਰ ਕੀਆ ਜੋ ਵਡਾ
 ਰੂਪਤ ਜਗਤ ਨਿਸਤਾਰੁ ਕਥਿ ਆਇਆ ਤੇ ਪਰ ਦਿਖਕਥਿ
 ਨਮਸਕਾਰ ਕੀਜੀਆ। ਤਬ ਕਾਜੁ ਖੜੀ ਜਾਤਿ ਰਾਹੇਰੀ ਤਜਵੰਠੀ
 ਗਇ ਭੁਏ ਭੁਏ ਕੀ ਦਿਖਿ ਵਸਰਾ ਆਹ, ਦੇਖੈ ਜਨਮ ਪਾਇਆ।
 ਵੱਠਾ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਜਗਾ ਬਾਨਕਾਂ ਨਾਨਿ ਲੋਡਹੇ। ਪਰ
 ਬਾਨਕਾਂ ਤੇ ਦਿਸਕੀ ਆਦਰ ਦਿਸਦੀ, ਗਿਆਨ ਸੋਭੇ ਪਰਮੇਸਰ ਕਾਰੇ।
 ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਵਰਧਾਂ ਪੰਨ ਕਾ ਰੂਪ ਤਾ ਜਗਾ ਬਾਤਾ

ਅਗਮ ਨਿਗਮ ਕੀਆ ਕਰਹੇ। ਜੋ ਕਿਛੁ ਬਾਤ ਕਰੇ ਸੁ ਸਮਝੀ
ਕੇ ਕੇ। ਤਿਸਤੇ ਸਤੁ ਕਿਸੀ ਕੀ ਨਿਸਾ ਔਇ। ਤਿਹੁ ਕਹਨਿ ਤੇ ਕੋਈ
ਦੇਖਤਾ ਸਰਪ ॥ ਅਤੇ ਮੁਸਤਾਨ ਕਹਨਿ ਕੋਈ ਖੁਦਾਇ ਕਾ
ਗਉਸ ॥

ਤਬ ਬਾਬਾ ਬਰਖਾਂ ਸਤਾਂ ਕਾ ਹੁਆ। ਤਬ ਕਾਜੁ ਕਰਿਆ।
ਨਾਨਕ ਤਨ ਪਾਂਚੇ ਦੇ ਪਾਇਆਂ। ਤਬ ਨਾਨਕ ਕਿਆ ਕਰਿ ਪਿਤਾ ਜੀ
ਭਾਓ ॥ ਤਬ ਨਾਨਕ ਕਉ ਪਾਂਚੇ ਪਾਸਿ ਲੈ ਗਇਆ। ਤਬ ਕਰਿਆ
ਪਾਂਚਾ ਮਹੁਰਤਿ ਦੇਖ। ਨਾਨਕ ਨ ਤੇਰੇ ਪਾਸਿ ਪਾਇਓ ਜਾ। ਤਬ ਪਾਂਚੇ
ਕਰਿਆ ਜੀ ਹੁਇ ਮਹੁਰਤ ਭਯਾ ॥ ਤਬ ਟਿਕਾ ਕਾਦਨ ਸੁਪਾਰੀ ਰਖਣ
ਘੋਰ ਅਣਾਇ ਜਾਈ, ਪਾਂਚੇ ਦੇ ਪਾਇਆ। ਪਾਂਚੇ ਪਟੀ ਲਿਖ ਕਰਿ
ਦਿਤੀ। ਪਾਂਚੇ ਕਰਿਆ ਨਾਨਕ ਤੁ ਪਤੁ। ਤਾ ਇਕ ਦਿਨ ਪਾਇਆ।
ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਰੁਪ ਕਰਿ ਗਇਆ। ਤਬ ਪਾਂਚੇ ਕਰਿਆ ਨਾਨਕ ਤੁ
ਪਤੁਰਾ ਕਿਉ ਨਾਜੀ। ਤਬ ਨਾਨਕ ਕਰਿਆ ਪਾਂਚਾ ਤੁ ਕਿਛੁ
ਸਾਖਿ ਕੀ ਪਾਇਆ ॥ ਜੋ ਮੇਰੇ ਤਾਈ ਪਤਾਇਓ ॥ ਤਬ ਪਾਂਚੇ
ਕਰਿਆ ਹਉ ਸਤੁ ਕਿਛੁ ਪਾਇਆ ਜਾਂ ਚੇਰ ਸਾਸਤ ਸਿਸਾਬ ਕਿਤਾਬ
ਸਤੁ ਕਿਛੁ ਪਾਇਆ ਜਾ। ਤਬ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਕਰਿਆ, ਦੇਨੀ
ਪਤੀ ਗਲੀ ਛਾਨੇ ਪਠੇ ॥ ਜਿਹਾ ਦੇਹੁ ਤੇ ਪਤਨਾ ॥ ਸੁ ਸਤੁ
ਬਾਰਿ ॥ ਤਾ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਇਕ ਸਬਰ ਉਠਾਇਆ।

ਗਗ ਪਿਸੀ ਗਗ।

ਜਾਨਿ ਮੇਰਿ ਘਸਿ ਮਸਿ ਕਰੀ ਮਤ ਕਾਗਣੁ ਕਰਿ ਸਾਗੁ।
ਭਾਉ ਕਲਮ ਕਰਿ ਚਿਤ ਜੇਖਾਰੀ ਗੁਰ ਪਛੁ ਲਿਖ ਬੀਰਾਗੁ।
ਲਿਖ ਸਿਫਤਿ ਸਜਾਹ ਲਿਖ ਲਿਖ ਅੰਤ ਨ ਪਾਹਾਦਾਗੁ॥੧॥
ਪਹਿਲਾਂ ਦੇਹੁ ਜੇਖਾ ਲਿਖ ਜਾਹੁ।
ਨਿਖੈ ਜੇਖਾ ਮੰਗੀਐ ਤੇਰਿ ਸਕਾ ਨੀਸਾਹੁ॥੧॥ ਹਰਾਓ॥

ਤਿਸਕਾ ਪਰਮਾਰਥ। ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ। ਤੋ ਪੰਡਿਤ ਜਿਤਨਾ ਪੜ੍ਹਣਾ ਸੁਨਣਾ
ਉ ਜੋ ਧਰੁ ਬਾਰਿ ॥

ਤਬ ਪਾਪੇ ਕਹਿਆ ਨਾਨਕ ਤੋ ਪੜ੍ਹਣਾ ਮੇਰੇ ਤਾਈ ਬਤਾਇ ਜਿਤ ਪਹਿਲਾ
ਛੁਟੀਰਾ ॥ ਤਬ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਸੁਣਿ ਤੇ ਸੁਆਮੀ ਦੇਹੁ ਜੋ ਸੰਸਾਰ
ਦਾ ਪੜ੍ਹਾਉ ॥ ਜੁ ਅੰਧਾ ॥ ਮਸੁ ਰੀਝੇ ਕੀ, ਕਾਗਰ ਸਹੁ ਕਾ ਕਲਮ
ਕਾਨੇ ਦੀ, ਮਨ ਲਿਖਹੁਗੁਰ, ਲਿਖਿਆ ਮੇ ਕਿਆ ਲਿਖਿਆ ਮਾਇਆ ਕਾ
ਜੰਜਾਲੁ ਲਿਖਿਆ, ਜਿਤੁ ਲਿਖਿਆ ਸਭੁ ਵਿਕਾਰ ਤੇਏ। ਅਛਰਿ ਲਿਖਣਾ
ਸਭੁ ਕਹਾ ਤੇ ਸੇ ਅੰਧਾ ॥ ਜੋ ਮਾਇਆ ਕਾ ਮੇਹੁ ਜਾਇ ਕੇ ਮਸੁ ਕਰੀਐ
ਤਪਸਿਆ ਕਾ ਕਾਗਰੁ ਕਰੀਐ, ਇਸ ਅੰਦਰਿ ਕਿਛ ਭਉ ਤੇਰਿ ਤਿਸ
ਕੀ ਕਲਮ ਕਰੀਐ, ਚਿਤ ਲਿਖਹੁਗੁਰੁ ਕਰੀਐ, ਲਿਖੀਐ, ਜੋ
ਕਿਆ ਲਿਖੀਐ, ਪਰਮੇਸਰ ਕਾ ਨਾਉ ਲਿਖੀਐ, ਸਾਜਾਹ ਲਿਖੀਐ,
ਬੇਅੰਤ ਜੇਭਾ ਲਿਖੀਐ, ਜਿਤੁ ਲਿਖਿਆ ਸਭੁ ਵਿਕਾਰ ਮਿਟਿ ਜਾਇ।

ਦੇ ਪੰਡਿਤ ਤੂੰ ਇਹ ਜੇਖਾ ਪੜਿਆ ॥ ਤਾ ਅਸਾਨੁ ਪੜਾਇ, ਨਾਹੀ ਤਾ
ਨੇ ਪੜ੍ਹ ਨਾ ਸੁਣਾਇ। ਤੇ ਸੁਆਮੀ ਜਗਾ ਇਹ ਤੇਰਾ ਜੀਉ ਜਾਇਗਾ, ਤਾ
ਤੇਰੇ ਹਥ ਇਹ ਪੜ੍ਹਣਾ ਨੀਸਾਣੁ ਹੋਵੇਗਾ। ਤਬ ਪੰਡਿਤ ਕਹਿਆ, ਦੇ
ਠਾਨਕ ਤੇਂ ਇਹ ਬਾਤ ਕਿਥ ਤੇ ਪਾਈ ਹੈ। ਤਬ ਪੰਡਿਤ ਕਹਿਆ ਦੇ ਠਾਨਕ
ਇਕ ਜੋ ਪਰਮੇਸਰ ਕਾ ਨਾਉ ਜੇਤੇ ॥ ਤਿਨ ਕਉ ਹੋਈਆ ਕੁੀ ਨਾਹੀ
ਜੇਹਿ ਆਵਤੀਆ ਅਰੁ ਇਕ ਪਰਮੇਸਰ ਕਉ ਨਾਹੀ ਜਾਣਤੇ ਅਰੁ ਪਾਤਿ-
ਸਾਹੀਆ ਕਰਤੇ ॥ ਕਹੁ ਤਿਨ ਕਿਆ ਕਰਮ ਕੀਏ ਤੇ। ਤਬ ਬਾਬੇ
ਠਾਨਕ ਦੂਜੀ ਪਉੜੀ ਕੀ।

ਤਿਨ ਕਉ ਮਿਲਿ ਰਹਿਆਈਆ ਸਰ ਖੁਸੀਆ ਸਰ ਰਾਉ।

ਤਿਨ ਮੁਖ ਟਿਕੇ ਨਿਕਲਿ ਜਿਨਿ ਮੁਖ ਬਰਾ ਨਾਉ।

ਕਰਮ ਹੋਵੈ ਤਾ ਪਾਈਅੈ ਨਹੀ ਗਲੀ ਦਾਉ ਦੁਆਉ ॥੨॥

ਤਿਸਕਾ ਪਰਮਾਰਥ। ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਠਾਨਕ ਕਹਿਆ ਸੁਣਿ ਤੇ ਸੁਆਮੀ ਜਗਾ ਤੇਰਾ
ਇਹ ਜੀਉ ਜਾਇਗਾ ਤਾ ਇਹ ਪਰਮੇਸਰ ਕਾ ਨਾਉ ਸਿਮਰਨੁ ਤਿਸਕਾ ਪੁੰਨ
ਹੋਵੇਗਾ ਸਰਾ ਸਰਾ ਖੁਸੀਆ ਹੋਵਨਗੀਆ। ਤਿਨਕੇ ਅਨੰਦ ਅਰੁ ਮੰਗਲ
ਨਿਧਾਨ ਹੋਵਹਿਗੇ। ਜਿਨ ਇਕ ਮਨਿ ਕਹਿਕੈ ਸਿਮਰਿਆ ਹੈ, ਤਿਨਾ ਸਭ ਨਿਧਾਨ
ਹੋਇ। ਪਰ ਉਪਾਇ ਕਹਿਕੇ ਪਰਮੇਸਰ ਨਾਹੀ ਜੀਆ ਜਾਤਾ।

ਤਬ ਪੰਡਿਤ ਸੁਣਿਕੈ ਹੋਗਾ ਹੋਇ ਕਹਿਆ। ਤਬ ਪੰਡਿਤ ਕਹਿਆ ਠਾਨਕ,
ਇਕ ਜੋ ਪਰਮੇਸਰ ਨਾਉ ਜੇਤੇ ॥ ਤਿਨ ਕਉ ਕੋਈ ਜਾਣਤਾ ਨਾਹੀ, ਨਿਤ

ਭੈਰੀਆਂ ਭੀ ਨਾਹੀ ਜੁੜਿ ਆਵਤੀਆ। ਅਰੁ ਇਕ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹੀਆ ਕਰਤੇ
ਏਨਿ, ਅਰੁ ਪਰਮੇਸਰ ਭੀ ਨਾਹੀ ਜਾਹਤੇ ਕਹੁ ਰਿਖਾ ਉਨ ਕਉਨ
ਪੁਨ ਕਹਿੰਦੇ ਏ। ਪਾਤਿਸ਼ਾਹੀ ਭੀ ਕਰਤੇ ਏਨਿ, ਅਰੁ ਪਰਮੇਸਰ ਤੇ ਭੀ ਨਾਹੀ
ਤਰਤੇ। ਤਬ ਬਾਬੇ ਤੀਜੀ ਪਉੜੀ ਕਹੀ।

ਇਕ ਆਰਾਧਿ ਇਕ ਜਾਨਿ ਉਠਿ ਸੁਖੀਆਨਿ ਨਾਉ ਸਸਾਰ।

ਇਕ ਉਪਾਏ ਮੰਗਤੇ ਇਕਨ ਵੇਰੇ ਰਹਬਾਰ।

ਅਗੈ ਸੁਖਿਆ ਜਾਈਅਨਿ ਦਿਖ ਨਾਦੈ ਵੇਰਾਰ॥੩॥

ਤਿਸਕਾ ਪਾਸਾਰਬ। ਅਰੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ, ਸੁਖਿਓ ਸੁਖੀ ਇਕ ਸਾ ਕਹਾਇਰੇ
ਏਨਿ ਇਕ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹ ਕਹਾਇਰੇ ਏਨਿ, ਓਨੇਕੇ ਅਗੈ ਇਕ ਭਿਖਿਆ ਮੰਗਰੇ
ਏਨਿ। ਸੁਖਿਓ ਸੁਖੀ ਜਾ ਓਹ ਅਗੈ ਜਾਨਿਗੇ ਜੋ ਦੀਨਾ ਖੁਸੀਆ ਕਰਤੇ

ਏਨਿ ਅਰੁ ਪਰਮੇਸਰ ਨਾਹੀ ਸਿਮਰਤੇ ਤਿਨ ਕਉ ਅਗੈ ਅਪੀ ਸਜਾਇ
ਸਿਸੰਘੀ, ਜਿਉ ਕਪੜੇ ਕਉ ਪੋਥੀ ਦੇਤਾ ਏ, ਜਿਉ ਤਿਨਾ ਕਉ ਤੇਲੀ ਦੇਤਾ
ਏ, ਜਿਉ ਚੌਕੀ ਰਾਇਆ ਦੇਤੀ ਏ, ਤਿਨ ਕਉ ਅਪੀ ਸਜਾਇ ਮਿਲੇਗੀ,

ਜੋ ਪਰਮੇਸਰ ਸਿਮਰਤੇ ਨਾਹੀ॥ ਜੋ ਪਰਮੇਸਰ ਸਿਮਰਤੇ ਏ ਅਰੁ ਭਿਖਿਆ
ਮੰਗਿ ਮੰਗਿ ਖਾਤੇ ਏ ਤਿਨ ਕਉ ਦਰਗਹ ਵਡਿਆਈਆ ਮਿਲਹੀਗੀ॥

ਤਬ ਪੰਡਿਤ ਏਨਾਨ ਤੇਰੇ ਸੁਖਿਆ। ਫੇਰਿ ਪੰਡਿਤ ਕਹਿਆ, ਨਾਨਕ ਤੁ
ਅਪੀਆ ਬਾਤ ਕਿਉ ਕਹਤਾ ਏ ਅਜੇ ਤੂੰ ਬਾਸਕੁ ਏ ਕਿਛੁ ਆਤਾ ਪਿਤਾ
ਇਸਈ ਕਹਿੰਦਾ ਰਾ ਸੁਖ ਦੇਖਿਆ ਨਾਹੀ। ਅਜੇ ਤੇਰੀ ਕਿਥੇ ਪਉੜੀ ਏ।

੨੮
੩੪ ਨਾਨਕ ਰਉਥੀ ਪਉੜੀ ਕਰੀ।

ਭੈ ਤਿਸਕੇ ਭਰ ਅਗਲ ਮੇਰੀ ਖਪਿ ਖਪਿ ਛਿਜੈ ਰੇਹ।

ਨਾਓ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸੁਜਤਾਨ ਖਾਨ ਤੇਰੇ ਡਿਠੇ ਖੇਹ।

ਨਾਨਕ ਉਠੀ ਰਜਣਾ ਸਭ ਕੁਝ ਤੇਰੇ ਨੇਹ॥੪॥

ਤਿਸਕਾ ਪਰਮਾਰਥ। ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਤੇ ਪੰਡਿਤ ਉਸ ਸਾਹਿਬ ਕਾ ਅੰਧਾ ਭਰੋ

ਸੋਯੇਰੀ ਰੇਹੀ ਭੁਆਨ ਤੇਰੇ ਰਹੀ ਹੈ। ਜੇਈਹ ਖਾਨ ਸੁਜਤਾਨ ਕਹਾਇਰੇ

ਹੋਇ ਸੇ ਸਭ ਸਹ ਖਾਕਿ ਤੇਰੇ ਜਾਹਿਗੇ। ਜਿਨ੍ਹਕਾ ਮਾਮਰ ਮੰਨੀਤਾ ਹੈ ਸਾਹ

ਜਿਨ੍ਹਕੇ ਭਰ ਪਿਥਮੀ ਭੁਆਨ ਤੇਰੇ ਜਾਤੀ ਹੈ, ਸੇ ਭੀ ਉਠਿ ਜਾਹਿਗੇ। ਸੁਣਿ

ਤੇ ਪੰਡਿਤ ਮੈ ਕੁਝਾ ਨੇਹੁ ਵਿਸ ਸਿਓ ਕਰੀ। ਅਸੀ ਭੀ ਉਠਿ ਜਾਹਿਗੇ। ਖਾਕੁ ਦਰ

ਖਾਕੁ ਤੇਰੇ ਜਾਹਿਗੇ। ਤਿਸਕੀ ਬੰਦਗੀ ਕਰਿਜੈ, ਓਹ ਛੁਡਾਇ ਜਾਏ। ਇਸ ਪੰਸਾਹ

ਸਿਓ ਕੁਝਾਦਾ ਨੇਹੁ ਕਿਆ ਕਰੀਅੈ। -

੩੪ ਪੰਡਿਤ ਸਿਸਮਾਰ ਤੇਰੇ ਰਹਿਆ। ਪੰਡਿਤ ਕਹਿਆ ਨਾਨਕ ਤੇਰੇ ਮਾਤਮੇ
ਮਾਦਰੀ ਹੈ ਸੋ ਕਹਿ॥੨॥੨॥*

ਸਾਖੀ ਤੇਰੇ ਰਹੀ। ੩

੩੪ ਨਾਨਕ ਅਹਿ ਬਹਿ ਰਹਿਆ ਕਿਹਤੁ ਕਿਛੁ ਕਰੇ ਨਾਹੀ। ਜੇ ਬਹੈ

* ਅ 'ਪੰਠੀ ਸਿਖੀ' ਦ ਕਿਤੇ ਜਿਕਰ ਅਜ਼ਕਾਰ ਨਹੀਂ।

ਤਾਂ ਬੰਨ੍ਹਾ ਹੋ, ਬੰਦ ਤਾਂ ਸੁੱਤੇ ਹੋ। ਆਤਮ ਵਿਚਿ ਉਦਾਸ ਹੋ, ਫਕੀਰਾਂ
ਨਾਸ ਮਜ਼ਾਸ ਕਰੇ। ਤਬ ਦਾਰੋਂ ਕਾਸੁ ਯੋਗੁ ਤੇਇ ਰਹਿਆ। ਜਾਂ ਬਾਬਾ
ਨਾਨਕ ਬਰਖਾਂ ਨਹਾਂ ਦਾ ਤੇਇਆ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਤੇਰੀ ਪੜ੍ਹਨ ਪਾਇਆ। ਕਿਛੁ
ਤੇਰੀ ਕੁੀ ਪਨਿਆ। ਤਬ ਘਰਿ ਬਹਿ ਰਹਿਆ। ਆਪਣੇ ਦਿਸਦੀ ਨਾਸ
ਕਿਸੇ ਨੇ ਦੇਵੈ ਨਾਹੀ। ਤਬ ਕਾਸ ਕਥੇ ਜੋਰ ਕਾਹੁ ਜਾਗੇ ਤਾਂ ਨਾਨਕ
ਤਾਈਂ ਦੀਖੀ। ਤਬ ਕਾਸੁ ਬਿਤਵਈ ਕੀਤੀ ਜੋ ਨਾਨਕ ਤਾਈਂ ਕੁੜਮਾਈ
ਐਵੇਂ। ਤਬ ਮੁਨਾ ਖੜੀ ਜਾਥੀ ਕਾ ਰੋਣਾ ਤਿਸੁ ਕੇ ਘਰਿ ਕੁੜਮਾਈ ਕੀਤੀ।

ਤਬ ਆਤਾ ਪਿਤਾ ਕਿਹਾ ਨਾਨਕ ਤੂੰ ਮੰਤ੍ਰੀ ਰਹਾਇ। ਤਬ ਬਾਬੇ
ਕਹਿਆ, ਤੂੰ ਨਾ ਐਵੇਂ ਪਿਤਾਜੀ। ਤਬ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਮੰਤ੍ਰੀ ਰਹਾਵਹੁ ਸਿਖ
ਕਹਿਆ। ਇਕ ਦਿਨ ਜਾ ਦੇਖੈ ਤਾ ਰਓੜੁ ਨਿਟੀ ਸੁਪੇਰੁ, ਓਥੇ ਬਾਬੇ
ਨਾਨਕ ਮੰਤ੍ਰੀ ਬਹਾਜੀਆਂ। ਆਪਿ ਪ੍ਰਸਤਾ। ਬਾਬਾ ਸੁੱਤੇ ਹੀ ਰਹਿਆ,
ਮੰਤ੍ਰੀ ਜਾਇ ਇਕ ਖੇਤ ਪਈਆ, ਖੇਤ ਨੇ ਰਹਿਕੈ ਬਹਿ ਰਹੀਆ। ਖੇਤ
ਦਿਖਿ ਉਠੈ ਥਾਇ ਮੰਤ੍ਰੀ ਬੰਨ੍ਹੀਆ ਰਹੀਆ। ਜਾ ਭਜੰਕ ਤੇਆ ਤਾ ਖੇਤ ਕਾ
ਖਸਮ ਆਇਆ। ਜਾ ਖਸਮ ਆਇਕੈ ਦੇਖੈ ਤਾ ਖੇਤ ਦਿਖਿ ਕਿਛੁ ਨਾਹੀ
ਰਹਿਆ। ਡਾਹੇ ਪਹਾੜੁ ਗੱਤਿ ਦਿਖਿ ਅ ਮੰਤ੍ਰੀ ਸਭ ਖੇਤ ਬਹਿ ਬੰਨ੍ਹੀਆ
ਹੋਨਿ। ਆਤੇ ਮੰਤ੍ਰੀ ਦੇ ਪੰਨਾ ਨਾਹਿ ਖੇਤ ਸਾਹਾ ਗਰਾ ਗਰਾ ਤੇਇ ਕਹਿਆ,
ਜਿਖੀ ਤੇਇ ਰਹੀ ਹੈ। ਮੋਠਾਂ ਦਾ ਖੇਤ ਸਾ ਉਸ ਦਿਖਿ, ਪਠਾ ਕੁੀ ਨਾਹੀ
ਰਹਿਆ। ਤਾ ਖਸਮ ਧਰਾ ਭੁਇ ਨਾਹਿ ਦੇ ਮਾਮੀ॥ ਅਤੇ ਓਥੇ

ਦਸਰੀ ਸਿਧਾ ਭੰਨਾ ਹੋਰਾ ਮੁਠਾ ਦੇ ਮੈਂ ਮੁਠਾ, ਕਾਈ ਦੇ ਮੈਂ ਉਜੜੀ
ਕੁਇਆ, ਉਹ ਪਾਹਿਲਾ ਬੁਝ ਕਰਾ ਪੁਰਾਨੇ। ਤਾਂ ਖਿਡਰੇ ਕੋਕਾਂ
ਆਖਿਆ ਤਾਂ ਕਿਉਂ ਪਕਾਰਾ ਤੀ। ਤਾਂ ਉਨ ਆਖਿਆ, ਮੇਰੇ ਖੇਤ
ਇਹੋ ਕਾਲ ਰਿਹਾਨੂੰ ਦੇ ਪੁਤ ਮਾਸੀ ਪਾਤਿ ਉਜਾੜਿਆ ਲੇਤੇ ਸਾਗ ਖੇਤ
ਤਰ ਮਾਇਆ। ਦੇਖਾ ਤੁਸੀਂ ਦਸਰੀ ਦੇ ਨੌਕੌਰ। ਦੇਵਤ ਕੰਮ ਤੀ
ਕਿਉਂ ਬਾਦਿ ਤੀਨਿ। ਤੁਸੀਂ ਨਿਆਓ ਕਰਾ, ਤੁਸੀਂ ਪੰਡਰਾ। ਕਹਿ
ਕਰ ਦੇਖਾ ਮੇਰੇ ਸਿਰਿ ਰਿਹਾਸ ਉਇਆਏ। ਤਾਂ ਪੰਡੀ ਆਖਿਆ
ਕੀ ਦੇ ਕਾਜਾਨਾ ਤੁਸੀਂ ਅਜਿਹਾ ਕੰਮ ਕਿਉਂ ਕੀਤਾ। ਜੁਇ ਦੇਸ ਤਾਨ
ਰਾ ਨਿਆਓ ਇਉਂ ਤੇ ਜੇ ਖੇਤਰਾ ਹਾਸਲ ਲਗੇ ਸੇ ਤੁਸੀਂ ਦੇਹ, ਅਤੇ
ਦੇਸ ਜਟ ਨੇ ਕੇਤਰਿਆ ਮਾਏ ਮੇਰੇ ਖਾਏ ਨੇ ਦੇਹ। ਤਾਂ ਬਾਬੇ ਨੇ ਮਾਪਿਉ
ਕਲਪਾਏ ਜਗੇ ਕੀ ਦੇ ਤੁਧ ਪਾਹਿਲਾ ਖੇਤੁ ਰਹਾਇਆ। ਤਬ
ਬਾਬੇ ਆਖਿਆ ਪੰਡਰਾ ਮਾਸੀ ਸਾਜੀ ਪਾਹਿਲਾ ਤੀਨਿ ਪਰ ਖੇਤੁ ਨਾਤੀ
ਰਹਿਆ, ਇਹ ਆਖਰਾ ਤੇ ਜੇ ਦੇਵ ਆਖਰਾ ਤੀ। ਤੁਸੀਂ ਪੰਡਰਾ
ਨਾ ਕਹਿ ਦੇਖਾ। ਤਬ ਪੰਡ ਸਭ ਕਲੇ ਦੇਖਾਏ ਨੇ। ਪੰਡ ਆਇਕਰਿ
ਦੇਖਨ ਤਾਂ ਖੇਤੁ ਗਾਰੇ ਕੀਨੇ ਸੁਰ ਰਹਿਆ। ਇਕ ਪਠਾ ਕੀ ਨਾਤੀ
ਰਹਿਆ। ਖੇਤ ਨੇ ਦੇਖ ਕਰਿ ਪੰਡ ਸਿਰੇ ਸਿਰਿ ਕਹਿ ਪਏ ਉਜੜੇ।
ਕੀ ਦੇ ਤੁਧ ਸੁਰ ਕਹਿਆ, ਸਭਾਰ ਕਮ ਨਿਆ, ਤੁੰਨੇ ਕੁੜੀ ਜੀ
ਆਖਰਾ ਸੇ ਜਿ ਖੇਤ ਉਜੜਿਆ ~~ਖਾਏ~~, ਖੇਤੁ ਤਾਂ ਅਜਿਹਾ ਖਿਡਰਿ

ਕਿਸੇ ਦਾ ਨਾਮੀ ਜੰਮਿਆਂ ਜੇਹਾ ਤੇਹਾ ਖੇਤੁ ਜੰਮਿਆ ਹੁਈ। ਪੰਚੀ
 ਹਛੇ ਹਛੇ ਕਹਿ ਜਾਇਆ। ਤਾ ਉਹ ਜਟੁ ਤੰਗਨੁ ਤੇਇਆ, ਈਸਨੇ
 ਜਾਇ ਕਿਉ ਨਾਮੀ। ਤਬ ਈਨ ਕਹਿਆ ਵੇ ਪੰਚਤੁ ਹਥੇ ਹੁਇ ਈਜਾਇਆ
 ਦੇਖ ਗਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਤੋਹਨੀ ਤੁੀ ਜੇਕੀ ਡਿਠਾ ॥ ਤਥੇ ਕਿਉ ਨਾਮੀ
 ਜਾਹੁ ਜਿ ਕਿਉ ਤੇਇਆ। ਤਾ ਜਿਨ ਤੋਹਨੀ ਤੁੀ ਖੇਤੁ ਡਿਠਾ ਸੀ,
 ਤਿਨੀ ਤੁੀ ਆਖਿਆ ਇਹ ਮਾਧਾਪੁਰਖ ॥ ਸਾਹਬ ਦਾ ਜੋਕ ਤੇ ॥੧੪੩॥

ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਨਾਮੀ। 4

ਬਾਬੇ ਮਾਮੀ ਫੋਡੀਆ, ਜਗਾ ਖੇਤੁ ਰਖਾਹੁ। ਨਾਤੀ ਖੇਤੁ ਦੇ ਰਾਹੇ ਬੰਨੇ
 ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਜਾਯੇ। ਇਕ ਦਿਨ ਖੇਤੁ ਦੇ ਪਾਸਿ ਰਖ ਸਾ, ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ
 ਰੁਪ ਦੇ ਤੇਰੇ ਪਾਛਾਦ ਪੈ ਸੁਤਾ। ਰਾਹੁ ਤੇਰੇ ਗਾਇ ਬਜਾਹ ਦਿਓ ਕੁਈ
 ਤਸਵੰਤੀ ਦਾ, ਜਿਸਰੀ ਤਸਵੰਤੀ ਸੀ, ਉਹ ਸਿਕਾਰ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਉਨ ਸੁਤਾ ਡਿਠਾ
 ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਨੇ। ਉਨ ਨਾਨਕਾਂ ਨੂੰ ਆਖਿਆ, ਜੇ ਇਹ ਕਥਿਹੁ ਤੈ ਸੁਤਾ।
 ਤਾ ਉਨੀ ਨਾਨਕੀ ਆਖਿਆ ਜੀਉ ਇਹ ਕਾਜੁ ਵੇਰੀ ਦਾ ਪੁਤੁ ॥ ਉਨ
 ਆਖਿਆ ਸੁਤਾ ਰਹਾਹੁ ਦੇਹੁ। ਈਹ ਅਠੇ ਗਇਆ। ਜਾ ਉਹ ਪਿਛਲੇ
 ਮਾਰ ਆਇਆ ਤਾ ਉਠੇ ਰਾਹ ਆਇਆ। ਜਾ ਦੇਖੈ ਤਾ ਕਿਸਾ ਦੇਖੈ

ਸਾਹੁ ਨਾਨਕ ਨੂੰ ਮਾਧਾਪੁਰਖ ਤੇ ਕਰਮਾਤੀ ਸਾਖਿਤ ਕਹਿਯਾਂ ਨਾਮ ਤੀ ਕੁਠਾ ਕਾਨ
 ਜੋਸਾ ਬਨਾਇਆ ॥੧॥

ਫੇਰਿ ਸੋਤੇ ਤੀ ਪਇਆ ਤੀ। ਤਾ ਉਨ ਅਖਿਆ ਨਟਗਨ ਦੇਖਾ
ਜੀਵਰਾ ਤੀ ਕਿ ਮੁਆ ਤੀ। ਤਾ ਉਨੀ ਨਟਗੀ ਅਖਿਆ ਜੀ ਸਾਹੀਬਾ
ਰੁਸਾ ਜੀਵਰਾ ਤੀ। ਤਾ ਗਇ ਬਜਾਰ ਦੇਵ ਅਖਿਆ ਤੁਸੀ ਆਦਰੁ ਖਿ
ਤੇਰਾ। ਜਾ ਗਇ ਦੇਖੈ ਤਾ ਜਿਤ ਪਾਸਿ ਤੁਸਕ ਦਾ ਸੁਤਾ ਤੀ, ਤਿਤ
ਪਾਸਿ ਸੁਤਾ ਪਇਆ ਤੀ। ਜਾ ਗਇ ਦੇਖੈ ਤਾ ਕਿਆ ਦੇਖੈ ਤੇਰਨ
ਰੁਖਾਂ ਦੇ ਪਛਾਦੇ ਚੀਤਿ ਖਿ ਗਏ ਤੀਨਿ ਅਤੇ ਜਿਸ ਰੁਖ ਤੇਰਿ ਬਾਬਾ
ਸੁਤਾ ਤੀ, ਉਸ ਰੁਖ ਦਾ ਪਛਾਦਾ ਬਾਬੇ ਦੇ ਸਿਰਿ ਛਾਏ ਕਰਿ ਰਹਿਅ
ਤੇ। ਉਸ ਰੁਖ ਦੀ ਛਾਏ ਬਜਰੀ ਨਾਹੀ। ਛਾਏ ਬਾਬੇ ਦੇ ਸਿਰਿ ਉਪਰਿ
ਤੇਰਿ ਰਹੀ ਤੀ। ਤਾ ਗਇ ਬਜਾਰ ਦੇਉ ਤੇਰਨ ਤੇਰਿ ਰਹਿਅ।
ਤਾ ਬੋਲਿਆ; ਦਾਤ ਖੁਦਾਇ ਦਾਤ ਖੁਦਾਇ ਕਰਕੇ ਪਰਿ ਆਇਆ।
ਪਰਿਐ ਪਾਤ ਕਾਸੁ ਦੇ ਆਇਆ; ਆਖਿਓਸ ਕਾਸੁਆ ਪਰਿਐ। ਬੰਨ੍ਹ
ਅਖਿਆ ਆਏ ਜੀ ਪਰਿ ਤਾ। ਤਾ ਆਖਿਓਸ ਆਏ ਗਇ ਸੁਇ।
ਤੇਰੇ ਪੁਤ ਦੇ ਸਿਰਿ ਖੇਤ ਉਜੜਿਆ ਸਹੀ ਤੇਇਆ, ਅਤੇ ਪੰਤੀ ਉਗਾਹੀ
ਦਿਤੀ; ਅਤੇ ਅਖਾਂ ਤੀ ਸਹੀ ਕੀਤਾ ਤੀ। ਕਾਸੁ ਅਖਿਆ, ਗਇ ਜੀ
ਤੁਧੁ ਜੇ ਸਹੀ ਕੀਤਾ ਜੇ ਸਹੀ ਤੇਇਆ। ਗਇ ਅਖਿਆ ਨਾ ਜੇ ਜਾਹਦੇ
ਪਰੁ ਰੁਹੁ ਸਹੀ ਕੀਤਾ; ਜੇ ਖੁਦਾਇ ਜਾਹਦਾ ਤੀ ਖੇਤ ਸਹੀ ਉਜੜਿਆ
ਤੀ। ਤੇਰਿ ਦਾਦਾ ਕਾਸੁ ਮਰਿ ਗਇਆ, ਜੇ ਪਰਹਿਆ ਸਠਰੁ ਤੇਈ।

ਇਹ ਨੂੰ ਆਇਆ ਤੇ ਸੁ ਕਿਹੁ ਸੇਕ ਜਾਵਣ ਆਇਆ ਤੇ। ਜਬ ਕਾਲੁ
 ਮਹਿਲਾ, ਤਾ ਗਇ ਬੁਝਾਰੁ ਇਉ ਆਖਿਆ, ਤੇ ਤੇਲਿਆ ਕਿਹਾਨੁ
 ਇਹ ਜੁ ਤੇਰਾ ਪੁਤੁ ਤੇ ਸੇ ਆਰਾਮੀ ਨਾਹੀ, ਕਰੇ ਤੁ ਕਾਲੁ ਉਸਨੇ
 ਪੁਤੁ ਕਹਿ ਜਾਵਹਿ। ਇਹ ਕੋਈ ਖੁਦਾਇ ਦਾ ਗਏ ਤੇ ਤੇਰੇ ਘਰ
 ਆਇਆ ਤੇ, ਦੇਖੀ ਉਸਨੇ ਪੁਤੁ ਕਹਿ ਜਾਵਹਿ ਕੇ ਉਸਨੇ ਕਿਤੇ ਕੰਮ
 ਦੀ ਫੁਲਾਇ ਕਰਹਿ। ਦੇਖੀ ਤੇਤਾ ਕਰੀ ਓਹ ਤੇਰਾ ਪੁਤੁ ਨਾਹੀ,
 ਓਹ ਕੋਈ ਖੁਦਾਇ ਦਾ ਵਜੀ ਹੈ। ਫੇਰ ਜਿਸਦਾ ਖੇਤ ਉਜੜਿਆ ਸੀ,
 ਗਇ ਓਹ ਮਰਾਇਆ, ਜੇ ਤਾਂ ਆਖਿਆ ਤੇਰਾ ਖੇਤ ਕਿਉਂਕਹਿ ਉਜੜਿਆ
 ਸੀ, ਤਾ ਉਨ ਆਖਿਆ. ਤਉ ਕਿਛੁ ਨਾਹੀ ਜਾਵਹਾ ਜਾਂ, ਖੇਤ ਸੁਰੀ
 ਉਜੜਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਕਿਹੁ ਤੇਰਾ ਸੇ ਹਉ ਨਾਹੀ ਜਾਵਹਾ, ਜੇ ਵਿਆ
 ਤੇਇਆ, ਅਤੇ ਤੇਰੀ ਜੇਕੀ ਕੁੀ ਡਿਠਾ ਸੀ। ਪਰ ਗਇ ਜੀ ਕਿਹੁ
 ਨਾਹੀ ਜਾਪੀ ਜਿ ਵਿਆ ਤੇਇਆ। ਤਾ ਗਇ ਬੁਝਾਰੁ ਦੇਵ ਤਾਕੀਰ
 ਜਾਤਾ, ਜੇ ਨਾਨਕ ਖਾਜੀ ਨਾਹੀ, ਇਹ ਕੋਈ ਖੁਦਾਇ ਦਾ ਜੋਕੁ ਹੈ।
 ਤਿਸ ਦਿਨੇ ਜਾਇਕਰ ਬੁਝਾਰੁ ਦੇਵ ਆਪਣੇ ਤੇਇਆ। ਜੇ ਕੰਮ ਕਰੇ
 ਸੇ ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਪਾਸਿ ਹੋਇ ਜੇਨਿ ਕਹਿ ਕਰੇ। ਖੁਸੀ ਜੇਕਰਿ, ਜੇ ਕਿਸ
 ਕਰਹਾ ਹੋਇ, ਸੁ ਕਰੇ। ਹੁਣ ਤੀਕ ਉਸਦੇ ਪੈਰੁ ਪੈਰੁ ਸੁਖਾਜੇ ਤੈਨਿ।
 ਪਰ ਮਹਲਾ ਕੁਛੇ ਹੀਤੀ ਉਸਦੇ ਪਰਚਾਰ ॥੧॥੪॥

* ਜਿਸਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸਾਖੀ ਕੋਈ ਪੰਜਾਬ ਸਥਿਤ ਕਰੇ ਪਿਛੋਂ ਜਿਸੀ

ਸਾਖੀ ਹੋ ਰਹੀ। 5

ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਸੰਸਾਰ ਦਾ ਕੰਮ ਕਿਛੁ ਕਰੇ ਨਾਹੀ। ਅਤੇ ਪਿੰਛਿ ਮਾਝਿ ਕਿਛੁ
ਕਹਿਨ ਸੰਘਣਿ। ਫਰਮਾਇਸੁ ਰਾਗ ਕਿਛੁ ਕਹਿਨ ਨਾਹੀ। ਅਤੇ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ
ਜੇ ਬੰਨਾ ਤੇ ਤਾ ਬੰਨਾ ਹੋ, ਅਤੇ ਜੇ ਸੁਤਾ ਤੇਇ ਤਾ ਸੁਤ ਹੋ। ਅਤੇ
ਫਕੀਰ ਨਾਨਿ ਬਾਬੇ ਦਾ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ। ਜਿਥੇ ਫਕੀਰ ਤੇੜੇ ਬੰਨਾ ਤਿਥੇ
ਪਾਸਿ ਜਾਇ ਬੰਨਾ। ਦਰਾ ਕਾਜੁ ਭਰਦਾ ਹੋ ਕਿਹੁ ਆਖਿ ਨ ਸਕੇ ਜੇ
ਤ ਫਕੀਰਾਂ ਨਾਨਿ ਮਿਲਿ ਨਾਹੀ। ਇਕ ਦਿਨ ਦਾਦੇ ਤੇ ਦਾਦੀ ਆਖਿਆ,
ਇਹੁ ਲੰਗਰੁ ਦੀਆਹੀਯੈ ਤਾ ਦੇਸਰਾ ਆਤਮਾ ਟਿਕੈ, ਨਾਹੀ ਤਾ ਇਹ
ਉਰਾਸੀ ਤੇਇ ਜਾਏਗਾ। ਤਾ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਦੀਆਹਿਆ। ਜੇ ਕਿਛੁ ਸੰਸਾਰ
ਕਾ ਸੁਤ ਯਾ ਸੇ ਸੇਵੇ ਹੀ ਤੇਇਆ। ਪਰ ਉਰਾਸੀ ਹੋ ਨਾਹੀ। ਕਿਸੇ
ਨਾਨਿ ਸੁਨਿ ਕਰੈ ਨਾਹੀ। ਅਤੇ ਖਰਾ ਜਿਹ ਕਿਸੇ ਨਾਨਿ ਤੇਤ ਕਰੈ ਨਾਹੀ।
ਜੇ ਕੋਈ ਪਰਮੇਸਰ ਦੀਆ ਗਾਨਾ ਕਰੈ, ਤਿਸ ਨਾਨਿ ਤੇਤ ਕਰਿਕੈ ਮਿਸੈ,
ਗਾਨ ਕਰਿ ਕੀ ਕਰੈ। ਜੀਆਹ ਤੇਇ ਕਰਿ ਮਿਸੈ। ਅਤੇ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਨਾਨਿ
ਤੇਤ ਨਾ ਕਰੈ। ਗੁਰੂ ਕੋਈ ਤੇਰੇ ਗ੍ਰਿਹਿ ਗੁਰੂ ਦਿਸਤੀ ਗੁਰੂ ਕੋਈ
ਪਰਦਾਹੁ ਤੇਰੇ। ਗੁਰੂ ਸੁਕਾ ਸਰਗ ਤੇਰੇ। ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਨਾਨਿ ਮਿਸੈ ਨਾਹੀ,
ਅਤੇ ^{ਕਿਉਂ ਨਾ ਰਖਾਇ ਕੀ ਨਾਹੀ। ਅਤੇ} ਕੋਈ ਨਾਨਿ ਪਰ ਦਾ ਤੇਇ ਸੇ ਕਰੈ। ਪਰ ਆਤਮਾ ਉਰਾਸੁ ਹੋ।

ਕੀਹ ਕੋਈ ਮਰਾਸੀ ਸਾਖੀ ਸਿਖ ਜਾਂ ਸਿਖਾਹਿਗਾ।

ਜੇ ਕੋਈ ਜੋਗੀ ਤੇਂ ਵੀ ਕੋਈ ਬੰਨਿਆਸੀ ਤੇਂ, ਇਕ ਕੋਈ ਫਕੀਰ
 ਤੇਂ-ਤਿਸੁ ਨਾਸਿ ਕਸਿ ਨਾਇ। ਉਸ ਬੈ ਬੈਠੇ ਹੋ, ਅਤੇ ਤੇਰੇ ਕਿਸੇ ਕਸਿ
 ਬੈਠੇ ਨਾਹੀ। ਤਾਂ ਇਕ ਦਿਨ ਬਾਬੇ ਕੀ ਮਾਊ ਪਿਥੇ ਮਾਖਿਆ,
 ਇਹਨੂੰ ਬੈਠਾ ਹਰਾ ਤੇ ਮੇਰਾ ਨਾਹੀ ਅਜ ਕਸਿ ਨਿਕਲਿ ਜਾਵੇਗਾ,
 ਕਿਸੇ ਹਾਸ ਬੰਨਿਆਸੀ ਨਾਸਿ। ਤਾਂ ਬਾਬੇ ਨੇ ਮਾਂਪਿਉ ਸੈ ਬੈਠੇ, ਕਹਿ
 ਲਾਗੇ ਜਿ ਪਰਮੇਸਰ ਦਿਆ ਪਿਆਰਿਆ ਤੂੰ ਜਿ ਬੈਠਾ ਹਰਾ ਤੇ ਮੇਰੇ ਤੇਰੇ
 ਕੀ ਕਿਥੇਕਥੇ ਰਹੇਗਾ, ਅਤੇ ਬੰਨਿਆਸੀ ਜੋਗੀ ਤੁਧ ਨੇ ਕਿ ਕਹਿ ਦੇਨਿਗੇ।
 ਤੂੰ ਕਿਤੇ ਹਜ਼ਗਾਰ ਜਗ, ਤੇਰੇ ਹਜ਼ਗਾਰ ਪੁਤ੍ਰ ਤੇ, ਪਰ ਤੇਰੇ, ਤੂੰ
 ਮਾਪਦੇ ਹਜ਼ਗਾਰ ਜਗ। ਤੂੰ ਇਹ ਗੱਲ ਛੱਡਿ, ਭਾਜੀਆ ਨਾਹੀ।
 ਸਭਿ ਗੱਲ ਸੁਣਿਕੈ ਬਾਬੇ ਨੇ ਬੈਠਾਗੁ ਮਾਇਆਂ, ਮੁਹ ਲਿਹਿ ਪਸੇਟ ਕੀ
 ਪੈ ਰਹਿਆ। ਦਿਨ ਤਿਨ ਗੁਰੀ ਗੁਰੂ ਗਾਏ, ਨਾ ਕਿਛੁ ਖਾਏ ਨਾ ਕਿਛੁ
 ਪੀਏ, ਨਾ ਕਿਸੇ ਨਾਸਿ ਬੈਠੇ। ਤਾਂ ਬਾਬੇ ਦੀ ਇਸਤਰੀ ਬਾਬੇ ਦੀ ਮਾਊ ਪਾਸੇ
 ਮਾਇ ਕਹਿ ਤੁਰੀ। ਜੋ ਬਾਬੇ ਨੇ ਤੇਰੇ ਸੁਖ ਪੈ ਰਹਿਆ ਤੇ, ਦਿਨ
 ਤਿਨ ਗੁਰੂ ਗਾਏ, ਕਿਛੁ ਬੈਠਾ ਨਾਹੀ ਅਤੇ ਕਿਛੁ ਖਾਧਾ ਤੁਰੀ
 ਨਾਹੀ। ਤਾਂ ਦਾਦੀ ਕੁੰਨੀ ਮਾਈ, ਮਾਇਕਰ ਮਾਖਿਓਸ, ਪੁਤ੍ਰ ਤੇਰੇ
 ਮਾਇਆ ਬਹੁਦੀ ਨਾਹੀ; ਤੂੰ ਉਠਿਕੈ ਖੋਤੀ ਪਤੀ ਕੀ ਹਜ਼ਗਾਰ

* So Sriachand was there at the time
 * Brought tears to his eyes.

ਆਪਣਾ ਕਰਿ, ਓਹਿ ਮੇਰਾ ਬੇਟਾ ਓਹਿ, ਨਾਉਂ ਪੈ ਪਾਓ ਪੀਓ। ਪਦਿਆ
 ਭਰਿ ਕੰਮ ਜੇ ਤੁਧ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਨਾਹੀ ਕਾਦਾ, ਅਤੇ ਜੇ ਕਿਛ ਕਰਿ ਸਕੈ
 ਤਾ ਕਰਿ ਨਾਹੀ ਤਾ ਤੇਰਾ ਪਿਓ ਕਰੈਗਾ। ਤੁ ਓਹਿ ਬਹੁ। ਤਾ ਦਾਦੇ
 ਕਾਜੁ ਨੂੰ ਖਬਰਿ ਤੋਈ ਜਿ ਨਾਨਕ ਪਦਿ ਰਹਿਆ ਹੈ, ਨਾ ਕਿਹੁ ਖਾਦਾ ਹੈ,
 ਨਾ ਕਿਹੁ ਪੀਦਾ ਹੈ। ਦਾਦੇ ਆਖਿਆ, ਬੇਟਾ ਖੜੀ ਦੇ ਪੁਤ੍ਰ ਨੇ ਹੁਜਗਾਰ ਭਯਾ
 ਹੈ, ਖੜੀ ਨੂੰ ਹਾਰ ਪੰਜੀਏ ਦਾਜੇ ਤੇਰੇ ਤੈਨਿ ਤਾ ਸਉਰਾ ਹੁਜਗਾਰ ਕਰਿ
 ਖਾਏ। ਹੁਜਗਾਰ ਬਗੈਰ ਆਰਾਮੀ ਕਿਤੇ ਕੰਮ ਨਾਹੀ। ਆਸਾਡੀ ਖੇਤੀ ਬਾਗੀ
 ਉਜੜੀ ਹੈ, ਤੁ ਓਹਿ ਕਰਿ ਖੇਤੀ ਦੀ ਸੰਭਾਲ ਸਾਂਭ ਕਰਿ, ਜੇ ਤਾ ਦਾਹੁਲਾਸੇ
 ਖਾਏ ਜਾਨਿਓ, ਖੇਤੀ ਖਸਾ ਖੇਤੀ, ਤੁ ਪਦਿ ਨ ਹੁ ਓਹਿ ਕਰਿ ਖੇਤੀ
 ਦੀ ਸਾਰ ਜਾਤੁ। ਤਾ ਸਾਥਾ ਬੇਨਿਆ ਆਸਾ ਖੇਤੀ ਕੁਕੜੀ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਤੇ
 ਖੇਤੀ ਤੁਧੀ ਜਾਣੁ। ਤਾ ਦਾਦੇ ਕਾਜੁ ਆਖਿਆ ਆਸਾ ਨਾਸਿ ਖੇਤੀ ਤੁ
 ਨਾਹੀ ਕਰਾ ਤਾਂ ਜੁਦੀ ਕਰਿ। ਤਾ ਬਾਥੇ ਆਖਿਆ ਖੇਤੀ ਕੀਤੀ ਹੈ।
 ਤਾ ਦਾਦੇ ਆਖਿਆ ਆਸਾ ਨਾਸਿ ਰਖਿਓ ਵਿਥੈ ਕੀਤੀ ਹਈ। ਤਾ ਬਾਥੇ
 ਸੁਕਰ ਆਖਿਆ। ਹਾਹੁ ਸੋ ਰਹਿ।

ਮਨੁ ਹਾਲੀ, ਕਿਰਸਾਣੀ ਕਰਈ, ਸਰਖ ਪਾਈ ਤਠ ਖੇਤੁ।

ਨਾਮ ਬੀਜੁ, ਸੰਤੋਖ ਸੁਹਾਗਾ, ਰਖੁ ਹਮੇਬੀ ਦੇਖੁ।

ਤਾਉ ਕਰਮ ਕਰਿ ਜੰਮਸੀ ਮੇ ਪਰਿ ਭਾਗਠ ਦੇਖੁ॥੧॥

ਬਾਕਾ ਮਾਇਆ ਸਾਥਿ ਨ ਹੋਇ।

ਇਨ ਮਾਇਆ ਜਗ ਮੋਹਿਆ ਦਿਰਜਾ ਬੁਝੈ ਕੋਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ।

ਹਾਹੁ ਹੁ ਕਰਿ ਆਰਜਾ ਸਰੁ ਨਾਮੁ ਕਰਿ ਰਖ।

ਸੁਰਤਿ ਸੋਚ ਕਰਿ ਭਾਂਤੁ ਸਾਨ ਤਿਸ ਖਿਰਿ ਤਿਸਨੇ ਰਖ।

ਦੁਹਜਾਰਿਆ ਸਿਉ ਦੁਹਜੁ ਕਰਿ ਜੈ ਜਾਹ ਮਨਿ ਹਸ ॥੨॥

ਸੁਇ ਸਾਸਤ ਸਉਰਾਗਰੀ ਸਤੁ ਘੋੜੈ ਜੈ ਰਜ।

ਖਲੁ ਬੰਨਿ ਰੰਗਿਆਈਆ ਮਤੁ ਮਠ ਜਾਹੁ ਕਰੁ।

ਨਿਰੰਕਾਰ ਕੇ ਰੇਸ ਜਾਹਿ ਤਾ ਸੁਖ ਜਾਹਿ ਮਹਨ ॥੩॥

ਜਾਇ ਸਿਤੁ ਕਰਿ ਰਾਕਰੀ ਮਨਿ ਨਾਮੁ ਕਰ ਕੰਮ।

ਬਹੁ ਬਰੀਆ ਕਰਿ ਪਾਦੁਈ ਤਾਂਕੇ ਆਖੈ ਚੰਨ।

ਨਾਨਕ ਦੇਖੈ ਨਰਿ ਕਰਿ ਚੜੈ ਰਹਗੁਰੁ ਦੇਨ ॥੪॥

ਇਹ ਸਭਰ ਬੇਸ ਕਰਿ ਬਾਬਾ ਰੂਪ ਕਰਿ ਰਹਿਆ। ਤਾ ਦਾਦ ਕਾਜੁ ਉਠਿ
ਖੜਾ ਠੇਇਆ। ਦਾਦ ਕਾਜੁ ਹੁਜਗਾਰੁ ਬੁਝਿ ਰਹਿਆ। ਜੇ ਤੂੰ ਕੋਈ
ਹੁਜਗਾਰ ਕਰ, ਮਾਕੈ ਖੇਤੀ ਕਰਿ ਮਾਕੈ ਹਰਿ ਬਹੁ। ਅਤੇ ਜੇ ਤੇਰਾ ਜੀਉ
ਜੀਆ ਖਿਰਿ ਤੀ ਨਾਹੀ ਆਦਰੀ ਤਾ ਜਾਹਿ ਰਉਸਤ ਖਾਨਦਾ ਰਾਕਰੁ ਜਗੁ,
ਮਾਕੈ ਤੇਰਾ ਰਹੁਦਈਆ ਰਾਕਰੁ ਤੂੰ, ਤੂੰ ਤੀ ਜਾਇ ਰਾਕਰੁ ਜਗੁ। ਏਕੇ
ਜਾਇ ਜਾਹਿ ਸਉਰਾਗਰੀ ਕਰ, ਜੇ ਤੂੰ ਹੁਜਗਾਰੁ ਜਾਹੈ ਤਾ ਅਸਾਡਾ ਜੀਉ
ਥਾਇ ਤੂੰ ਜੇ ਨਾਨਕ ਤੀ ਹੁਜਗਾਰੁ ਜਾਹਾ। ਇਹ ਗਾਨ ਦਾਦੇ
ਕਾਜੁ ਮਾਖੀ, ਤਾ ਬਾਬੇ ਸਭਰੁ ਮਾਇਆ, ਸੋਰਤਿ ਦਿਰਿ। ਪਿਠੇ

ਦਾਦਾ ਕਾਜੁ ਰੁਪ ਕੀ ਭਿੰਨ ਰਹਿਆ, ਜਾਇ ਅਪਣੇ ਕੁਝ ਗਾਹੁ ਨਾਗਾ,
 ਤਿਸ ਗਾਹ ਤੇ ਜੋ ਬਾਬਾ ਪਾਇ ਰਹਿਆ ਜੇ ਕਿਸੇ ਨਾਗਿ ਨਾ ਬੋਲੀ।
 ਅਤੇ ਨਾ ਕਿਛੁ ਖਾਇ, ਪਾਇਓ ਯੇ। ਮਾਯੇ ਨੇ ਗਾਹਿ ਗੁਰੁ ਗਾਏ। ਦਾਦੇ
 ਗਾਜੁ ਅਖਿਆ ਕੁਝੀ ਇਹ ਗਾਜੁ ਕਰਦਾ ਤੇ, ਏਸੁ ਜੋਕ ਦੀਆਂ
 ਨਾਗੀ ਕਰਦਾ। ਰੁਪ ਕਰ ਰਹਿਆ ਦਾਦਾ ਕਾਜੁ। ਤਾ ਪਿਛੇ ਪਰਦਾ
 ਦੇ ਜੋਕ ਜਗੇ ਆਖਨਿ, ਦੇ ਤੁਲਿਆ ਇਹ ਤੇਗ ਪੁਤ ਪਾਇਆ
 ਕੀਰਾ ਤੇ, ਮਾਯੇ ਨੇ ਗਾਹਿ ਗੁਰੁ ਗਾਏ, ਕਿਹੁ ਖਾਦਾ ਨਾਗੀ ਪਾਇਓ
 ਗਾਦਾ ਤੇ, ਤੁ ਏਸਨੇ ਕਿਸੇ ਦੰਦ ਦਾਈ ਨੇ ਦਿਖਾਇ, ਕਿਹੁ
 ਰਿਜਾਗੁ ਕਹਿ, ਤੁ ਏਸਨ ਤੇਗ ਪੁਤ ਤੇ, ਕੋਈ ਦੰਦ ਸਰ ਆਇ,
 ਜਿ ਏਸਨੇ ਗਾਹੁ ਦੇਇ, ਜੇ ਇਹੁ ਕਿਹੁ ਖਾਏ ਪੀਏ, ਏਸਨੇ ਗਾਹੁ ਜਾਏ।
 ਤਾ ਦਾਦੇ ਕਾਜੁ ਦੰਦ ਸਾਇ ਆਇ। ਦੰਦ ਆਇ ਕਹਿ ਬਾਬੇ ਦੀ ਬਾਹ
 ਪਕੜੀ। ਜਾ ਬਾਹ ਪਕੜੀ ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਬਾਹ ਛੁਡਾਇ ਕਰ ਓਠਿ ਬੰਨਾ।
 ਦੰਦ ਨੇ ਲਗਾ ਆਖਣੁ ਜੋ ਆਖ ਕਿ ਆਖਦਾ ਤੇ। ਓਥੇ ਸੋਕੇਕ ਰਹਿਆ
 ਬਾਬੇ।

ਦੰਦ ਬੁਝਾਇਆ ਦੰਦਗੀ ਪਕੜਿ ਢੰਢੇ ਜੇ ਬਾਹਿ।

ਬੁਝਾ ਦੰਦੁ ਨ ਜਾਣਈ ਕਰਕੇ ਕਲੇਜੇ ਆਹਿ।

ਬੰਦਾ ਬੰਦ ਸੁਬੰਦ ਤੁੰ ਪਹਿਜਾ ਹੋਗੁ ਪਛਾਇ।

ਅੰਗਾ ਗਾਹੁ ਜੋਨਿ ਜਾਤੁ ਜਿਤੁ ਦੰਦੁ ਹੋਗਾ ਆਇ॥

੨੩
ਰੁਖ ਜਾਗੀ ਰਾਹੁ ਘਾਟਾ ਵੰਦ ਖੜੋਆ ਮਾਇ।

ਕਾਇਆ ਰੇਵੇ ਤੇਸੁ ਪੁਕਾਰੈ ਵੰਦੁ ਨ ਰਾਹੁ ਜਾਇ।

ਜਾਇ ਵੰਦੁ ਘਾਇ ਮਾਪਣੇ ਜਾਵੈ ਕੋਇ ਮਕੋਇ।

ਨਿਨਿ ਕਰਤੇ ਰੁਖ ਜਾਇਆ ਨਾਨਕ ਜਾਏ ਮੇਇ॥੩॥

ਏਹੋ ਇਸ ਬੰਦ ਕੇ ਪਰਥਾਇ ਬਾਸ ਇਕ ਸਬਰ ਬੇਸਿਆ। ਹਾਹੁ ਮਜਾਹੁ।

ਬੰਦੁ ਨ ਕੋਲੈ ਰਾਹੁ ਜਾਇ। ਰਹੈ ਰੇਵੇ ਰੁਖ ਰਾਏ ਸਹੀਰ।

ਮਾਇ ਰਾਹੁ ਸਾਏ ਨ ਬੀਰ॥੧॥ ਹਰਾਉ॥

ਰੁਖ ਦਿਛੋਨਾ ਇਕ ਰੁਖ ਭੁਖ।

ਇਕ ਰੁਖ ਸਕਤ ਬਾਹੁ ਜਾਇਤ

ਇਕ ਰੁਖ ਰੋਗ ਜਾਨੈ ਤਨ ਧਾਇ।

ਬੰਦੁ ਨ ਕੋਲੈ ਰਾਹੁ ਜਾਇ॥੧॥

ਖਸਮ ਦਿਖਾਇ ਕੀਏ ਰਾਹੁ ਭੋਗ। ਤਾਂ ਤਨਿ ਉਠਿ ਖਸੇਦੇ ਰੋਗ।

ਮਨ ਮਾਪੈ ਕਉ ਮਿਲੈ ਜਗਾਈ। ਬੰਦੁ ਨ ਕੋਲੈ ਰਾਹੁ ਜਾਈ॥੨॥

ਬੰਦੁ ਨ ਕਾ ਫਲ ਬੰਦੁ ਨ ਦਾਸ। ਮਾਇ ਕਾ ਫਲ ਘਟਿ ਮਹਿ ਸਾਸ।

ਸਾਸ ਗਾਏ ਕਾਇਆ ਚਨਿ ਪਾਇ। ਤਾਰੈ ਪਾਛੈ ਕੋਇ ਨ ਖਾਇ॥੩॥

ਬੰਦੁ ਨ ਕਾਇਆ ਨਿਰਮਲ ਹੀਨ। ਜਿਸ ਵਰਿ ਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨ ਅੰਮ੍ਰਿਤ।

ਰੁਖ ਰੋਗ ਸਰ ਗਾਏ ਬਿਸਾਇ। ਨਾਨਕ ਛੁਟਿ ਪਾਤ ਨਾਇ॥੪॥

ਜਾਂ ਇਹ ਸਬਦ ਤੇਰਾ ਤਾਂ ਵੇਰ ਹਰ ਖਤਾ ਤੇਰਾ। ਤਾਂ ਮਾਓ ਤੇ
ਪਿਓ ਮਾਪਣ ਜਗੇ ਦੇਸੀ ਵੇਰਨ ਕੋਈ ਨਾਹੀ ਜਾਹਦਾ। ਤਾਂ ਵੇਰ ਮਾਓ
ਤੁਸੀਂ ਨਾਹੀ ਜਾਹਦੇ ਦੇਸੇ ਰੋਗ ਕੋਈ ਨਾਹੀ, ਦੇਸੇ ਪਰਮੇਸਰ ਦੀ ਸਿਹਤ,
ਮਤੇ ਇਹ ਪਰਮੇਸਰ ਦਾ ਜੋਰੁ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਕਿਹੁ ਬਿਤਾ ਨਾ ਕਰਹੁ। ਇਹ ਬੰਸਾਰੁ
ਕੇ ਰੁਖ ਨਿਵਾਰਣੁ ਹਨੁ ਹੈ, ਇਸੇ ਰੁਖ ਕਿ ਜਗੇ ॥੧॥੫॥

ਸਾਖੀ ਹੋਰੁ ਰਜੀ। 6

ਭਾਗੇ ਰਾਗੁ ਰਾਗੀ ਜੋ ਸੀ ਮੇ ਰਠਿਨਤਖਾਨ ਦਾ ਮੋਦੀ ਸੀ।
ਉਨਿ ਸੁਣਿਆ ਜੋ ਨਾਨਕ ਪਾਹ ਦੇ ਕੰਮ ਕਿਤੇ ਨਾਹੀ ਜਾਹਦਾ, ਉਦਾਸ
ਪਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਉਨਿ ਜਿਧਿਆ, ਨਾਨਕ ਹੁੰਦਾ ਪਰਮੇਸਰ
ਦੇ ਸਾਥ ਇਕੋ ਬਰ ਮੰਧੇ ਆਵਦਾ। ਸੇਰਾ ਜੀਉ ਬਹੁਤ ਸਿਹਤ
ਨੇ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਹਉ ਆਵਦਾ ਪਾਇਰਾ ਨਾਹੀ, ਇਕੋਰਾ ਮਿਤ
ਜੀ। ਸਾਥੇ ਦੇ ਜੀਆਈ ਇਹ ਪਾਹ ਦੇ ਮਾਦਮੀ ਛੁਡੇ ਨਾਹੀ
ਜਿੰਦ, ਪਾਹੁ ਤੇਰੇ ਜੇ ਹਉ ਉਸੇ ਮਿਸਿਆਦਾ। ਤਾਂ ਬਾਬਾ
ਭਗਿਆ ਸੁਚਤਾਨ ਪੁਰ ਨੇ। ਬਾਬੇ ਦੀ ਮਾਤਾ ਜੰਗੀ ਕੰਗਰਾ
ਰਹਦ। ਆਖੀ ਜੀ ਤੂੰ ਇਕਾਊ ਵਿਸੈ ਨਾਨਕ ਨਾ ਪਾ ਬੰਸਰਾ
ਮਤੇ ਉਦਾਸ ਰਹਦ ਮੇਂ ਹਉ ਤੂੰ ਬਯਿਆ ਹੈ, ਫਿਰਿ ਤੂੰ
ਮਾਧੇ ਕਿ ਜਾਪੈ ਆਵੇਗਾ ਕਿ ਨ ਆਵੇਗਾ। ਤਾਂ ਬਾਬੇ

ਮਾਖਿਆ ਮਾਖੀ ਤੁਸਾਂ ਦੇਖੋ ਵਿਆ ਕਰਦੇ ਸੇ। ਤਾਂ ਮਾਤਾ
 ਮਾਖਿਆ ਤੂੰ ਜਿ ਇਥੇ ਜੰਗਾ ਹੋਵੇ ਮੇਂ ਤਾ ਹਉ ਜਾਣਦੀ
 ਸੀ ਮੈਂ ਨੂੰ ਸਾਰੇ ਜਗਨ ਦੀ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਹੈ, ਜਾ ਹਉ ਤੁਪ ਨੇ
 ਮੈਂ ਦੇਖਦੀ ਸੀ। ~~ਮੈਂ ਨੂੰ ਸਾਰੇ ਜਗਨ ਦੀ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਤੇ ਮਾਤੈ~~
 ਹਉ ਤੂੰ ਜਗਨ ਦਾ ਨਾਉ ਜੰਗਾ ਹੈ ਤਾ ਹਉ ਜਾਣਦੀ ਤਾਂ
 ਮੇਰੇ ਹੋਵੇ ਮੰਸਾਹ ਉਜਰ ਹੈ, ਮਾਤੈ ਮੇਰੇ ਮੰਸਾਹ ਕਿਤ ਵੀਐ,
 ਤੁਸੁ ਬਾਬੁ। ਜਬ ਮਾਤਾ ਇਹ ਗਲ ਕੀਤੀ, ਤਬ ਬਾਬਾ ਜੀ
 ਮਿਹਰਾਨ ਤੇਆ। ਤਾਂ ਫੇਰ ਕਾਬੇ ਕਹਿਆ ਮਾਤਾ ਨੇ ਤੂੰ
 ਜਿਤਾ ਮਤ ਕਰਹਿ, ਤੁਪ ਨੇ ਰੀਨੁ ਰੁਨੀਆ ਦੀ ਪਾਤਿਸਾਹੀ
 ਹੈ। ਤਾ ਫਿਰ ਮਾਤਾ ਮਾਖਿਆ ਜੀਉ ਮੈਂ ਤੁਪ ਬਾਬੁ ਹੋਰ
 ਕਿਠ ਨਹੀ ਜਾਣਦੀ, ਮੇਰਾ ਤੁਪ ਬਾਬੁ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਹੀ॥
 ਹਉ ਮੈਂ ਨਹੀ ਸੰਘਦੀ ਤੁਪ ਬਿਨ। ਮੈਂ ਨੂੰ ਨਾਜੇ ਜੈ ਰਖੁ।
 ਤਾ ਫਿਰ ਬਾਬੇ ਕਹਿਆ ਹਉ ਤਾ ਹਉ ਜਾਣਾ ਹਾ, ਮੇਰਾ ਕੁਸਗਰ
 ਤੈਂਗਾ ਤੁਪ ਨੇ ਸਰਸਿ ਜਈਗਾ। ਤਾ ਮਾਤਾ ਮਾਖਿਆ, ਮੈਂ ਨੂੰ
 ਦਰਨੁ ਦੇਹਿ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਮਾਤਾ ਨੂੰ ਦਰਨੁ ਕੀਤਾ ਜੈ ਹਉ
 ਤੁਪ ਨੇ ਸਰਸਿ ਜਈਗਾ। ਤਾ ਬਾਬਾ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਨਾਜਰੁ ਦਿਰਾ
 ਤੁਆ। ਗੁਰੂ ਬਾਬਾ ਸੁਨਤਾਨਪੁਰ ਮਾਖਿਆ।

* ਮਾਨਸਰ ਤੀ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਤੇ. ਪਿੰਪੀ ਦੀ। ਹਉ = ਤਮ। ਕਨਾ ਜਿਥੇ ਜਾਈ ਨੇ
 = ਮਾਖੀ ਜਗਨ ਦੇ ਸਾਂ ਨਹੀ ਉਥੇ ਠਿਥਾਨ ਇਹ ਇਥੇ ਨਾ ਪਾਇਆ ਹੈ ੭ (15) ੧੯

ਆਇਕਰਿ ਜੰਗਮ ਨੇ ਮਿਲਿਆ। ਜੰਗਮ ਬਹੁਤ ਰਹਿਕੇ ਮਿਲਿਆ।
 ਜੰਗਮ ਬਾਬੇ ਨੇ ਰਏਜਤ ਖਾਨ ਪਾਸਿ ਸੰਗਇਆ। ਪੇਸ਼ਕਸੀ ਗੁਰਗਾਨੀ
 ਤਾ ਨਬਾਬ ਰਏਜਤ ਖਾਨ ਬੋਲਿਆ, ਦੇ ਜੰਗਮ। ਤੇਰੇ ਸਾਜੇ ਕਾ
 ਨਾਓ ਕ੍ਰਿਆ ਤੇ। ਤਾ ਉਨ ਆਖਿਆ ਜੀ ਇਸਕਾ ਨਾਓ ਠਾਨਕ ਤੇ।
 ਤਾ ਖਾਨ ਬੋਲਿਆ ਜੇ ਕਿਛ ਮੇਰੀ ਖਾਸੀ ਖਿਰਮਤਿ ਹੈ ਮੈ ਠਾਨਕ ਕੋ
 ਹਵਾਲੇ ਕਰਹੁ। ਤਾ ਖਾਨ ਕਹਿਆ ਇਸਕੈ ਮਾਥੈ ਨੁਹਾਉ ਖੁਦਾਇਕਾ
 ਨਜ਼ੀਰੀ ਹੈ, ਅਜਾਇਬ ਦੀਵਾਰ ਤੇ, ਇਹ ਬਹੁਤ ਵਾਨਤਦਾਰ ਤੇਇਆ।
 ਤਾ ਅੱਗੇ ਕਹਿਆ, ਨਬਾਬ ਸਜਾਮਤ ਤੂੰ ਅਏਜੀਆ ਤੇ, ਤੁਰ ਕਉ
 ਨਰੀ ਆਵਤਾ ਹੈ, ਤੁਰ ਕਉ ਰੋਸਤ ਹੈ। ਫੁਬ ਇਸ ਕਉ ਖਰਕਾ
 ਖਜਾਨਾ ਦੇਹੁ, ਜੇ ਕਿਛ ਖਰਕ ਤੇਇ ਮੈ ਇਹੀ ਖਰਕੈ। ਤਾ ਬਾਬੇ ਤੀ
 ਅਤੇ ਜੰਗਮ ਕੀ ਸਜਾਮ ਕੀਤਾ। ਬਾਬੇ ਨੇ ਸਿਰ ਪਾਉ ਮਿਲਿਆ, ਸਿਰ ਪਾਉ
 ਪੰਜਾ ਕਹਿ ਤੇਰੇ ਆਏ।

ਤਿਸਤੇ ਆਗੇ ਜੋ ਰਿਹਾਨੀ ਕਾ ਖਰਕ ਤੇਰਾ ਸੀ ਅਤੇ ਤੇਰੇ

* Omission of 'ਜੰਗਮ' - means he is copying,

* Omission of 'ਨਬਾਬ ਕ੍ਰਿਆ' shows the same

'ਤੁ' ਆਮ ਦਰਤਿਆਤੀ। Imperative Single 2nd Person

ਕਹਿ ਪਿ ਰੁ ਕਹਿ ਜਾਤੀ - this is the original Sanskrit
 ਦੇਹ, ਕਰਹੁ ਤੀ ਦਰਤਿਆਤੀ

ਭੀ ਤੋਰਾ ਸੀ ਜੇ ਬਾਬੇ ਨੇ ਬੰਨਿ ਮਿਲਿਆ। ਬਾਬਾ ਖਰ
 ਜਗਾ ਰਜਾਵਟ। ਪਰਮੋ ਧਰਮੀ ਖਰੁ ਕਰੇ। ਬਾਬਾ ਆਸਰਾ
 ਕਿਸੇ ਦੀ ਰਮਣੀ ਦਾ ਕਰੇ ਨਾਹੀ, ਤਕੁ ਕਿਸੇ ਦਾ ਗਵਾਇ ਨਾਹੀ।
 ਅਗੇ ਤੋਰੁ ਜੋਰ ਆਏ, ਜੇ ਧਰਮ ਨਾ ਜੇ ਕਰੇ; ਸਗਿਰ ਪੇਸੇ
 ਕੋਰੇ ਰਖ ਪਾਇਰੇ ਜੇ। ਅਤੇ ਬਾਬਾ ਜੀ ਤੇਰੇ ਹਥੀ ਜੋ ਰਜੀਨਾ
 ਸੀ ਜੇ ਪੁਰਾਣੇ। ਜੋਰ ਜਗੇ ਦੁਆਈ ਦੇਇ, ਅਗੇ ਜੋ ਜੋਰ ਦਿ
 ਗਨਗੀ ਕਟਿ ਰਹਿ ਕਰੇ ਜੇ ਖਜਾਨਗੀ, ਜੇ ਬਾਬਾ ਕਿਸੇ ਦੀ ਰਮਣੀ
 ਗਵਾਏ ਨਾਹੀ। ਜੋਰ ਬਹੁਤ ਗਨੀ ਤੇਇਆ, ਬਾਬੇ ਦੀ ਬਹੁਤ ਉਪਮਾ
 ਤੇਈ। ਸਾਰਾ ਰਬਾਰ ਗਨੀ ਤੇਇਆ। ਅਗੇ ਜੋ ਜੋਰ ਰਖ ਪਾਇਰਾ
 ਸਾ ਜੇ ਰੁਕ ਗਇਆ। ਤਾ ਗਲਿ ਰਜੀ ਖਾਨ ਪਾਸਿ ਗਈ, ਖਾਨ
 ਸਜਾਮਤਿ ਇਹੁ ਜੋ ਖਜਾਨਗੀ ਤੇਇਆ ਤੇ ਜੇ ਖੁਰਾਇ ਕਾ ਬੰਦਾ
 ਹੈ, ਬਹੁਤ ਭਰਾ ਮਾਣੁਮ ਹੈ। ਜੋ ਕੋਈ ਜਾਏ, ਜੋ ਦੇਵੇ ਨਾਪੈ ਤਾ
 ਨਾਨਕ ਤਾ ਨਾਨਕ, ਬਹੁਤ ਖੁਬ ਆਰਮੀ ਹੈ, ਦਇਆਨਤ ਰਾਹੁ ਹੈ।
 ਖਾਨ ਭੀ ਦੇਵੇ ਨਾਪੈ। ਅਤੇ ਜੋ ਕਿਛੁ ਬਾਬੇ ਦਾ ਹੁਕਮਾ ਬੰਨਿ
 ਮਿਲਿਆ, ਬਾਬਾ ਉਸੇ ਦਿਨਿ ਆਪਣੀ ਗਵਗਨ ਕਰੇ। ਪਰਮੇਸਰ
 ਉਸੇ ਦਿਨਿ ਬਰਕਤ ਰਖੇ। ਅਤੇ ਬਾਬਾ ਜੀ ਆਪਣੇ ਹੁਕਮੇ ਦਿਹੁ

ਪਰਮੇਸਰ ਦੇ ਮਾਰਥ ਬੀਜੇ ॥ ਅਤੇ ਕੀਰਤਨ ਕਰੈ ਮਰਦਾਨਾ ਭਾਈ,
ਨਾਜੇ ਰਹੈ/ ਅਤੇ ਮਰਦਾਨਾ ਕੀ ਅਤੈ ਜੋਰ ਨਫਰ ਭੀ ਰਹਿ,
ਉਨਾ ਦੀਆਂ ਮਊਤਾਂ ਬੰਨਿ ਛੁਡੀਆਂ ਰੋਟੀਆਂ ਖਾਵਨਿ,
ਕੋਪਨੁ ਪਾਹਨਿ। ਤਾਂ ਪਿਛਿਸਿਆ ਨੇ ਖਬਰ ਤੇਈ, ਜੋ ਨਾਨਕ
ਦਸਿਆ ਹੈ। ਜੋ ਘਰ ਦੇ ਜੇਕ ਸਿਧਾਪੀ ਸੇ ਜੇ ਮਾਦਰੇ ਜਾਨਿ,
ਜੇਹੀ ਜੇਹੀ ਜਾਇਕ ਕੋਈ ਤੈ ਤੇਤੇ ਤੇਤੇ ਕੰਮ ਜਾਈਆਂ। ਥਾਥੇ
ਦੇ ਪਰਸਾਰਿ ਜਾਯੇ ਰੋਟੀਆਂ ਖਾਵਣ। ਅਤੇ ਥਾਥੇ ਦਰਬਾਰ ਦੇ
ਕੰਮ ਦੀ ਮਊਤਾਂ ਬੰਨ ਛੁਡੀ, ਉਤੇ ਗੀਤ ਕੰਮ ਰਹਿਆ ਜਾਏ।
ਥਾਥਾ ਜੀਉ ਗਤਿ ਦੇਸਾ ਕੀਰਤਨ ਕਰੇ। ਅਤੇ ਜਾ ਪਿਛਿਸੀ
ਗਤਿ ਤੈ ਤਾ ਨਰੀ ਨਾਵਣ ਜਾਏ। ਰਗੀਆਉ ਨਾਰਿ ਕਹਿ ਜਪੁ
ਕਹਿ ਕੇ ਰੁਸਕ ਤੇਰੇ ਨੇ ਦਰਬਾਰ ਜਾਇ ਮੁਜਰਾ ਕਰੇ। ਇਤ ਜੁਗਤਿ
ਕਿਤ ਨੋਕਰਿਨ ਕਰੇ ਥਾਥੇ ਜੀ ॥੧॥੬॥

Part II
ਸਾਖੀ ਤੇ ਰਸੀ। ੭.

ਬਾਬਾ ਜੀਉ ਰਹਿਆਉ ਨਾਨਕ ਜਾਰਾ, ਇਕ ਰਠ ਨਾਨਿ ਤੇਰੇ ਭਾ
ਕਪੜੇ ਜੋ ਖੜੋਰਾ ਬਾਬੇ ਕੇ। ਇਕ ਦਿਨ ਜੋ ਬਾਬੇ ਟਕੀ ਮਾਰੀ ਤਾ ਦਿਹਿ
ਨ ਨਿਕਲਿਆ। ਰਹਿਆਉ ਦਿਹਾ ਕਰਤੇ ਪੁਰਖ ਕੀ ਮਾਗਿਆ ਪਾਇਕਿ
ਬਾਬੇ ਨੇ ਜੋਗੇ। ਤਬ ਮਾਗਿਆ ਮਾਈ ਨਾਨਕ ਕਉ ਮਾਗੇ ਸਿਆਹਾ।
ਤਾ ਬਾਬਾ ਜੀ ਤਬ ਜੋਗਿ ਪਾਸ ਤੇਰੇ ਰਹਿਆ। ਕੋਈ ਜਿ ਕੁਰਬਾਨ ਕਾ ਰੂਪ
ਮਾਗੇ ਬਾ ਤਬ ਮਾਗੇ ਬਾਬਾ ਜੀ ਜੋ ਪਾਸ ਕੀਤਾ। ਮਗਰ ਮਾਗਿਆ
ਮਾਈ ਬਾਬਾ ਜੀ ਕਉ ਤੁਪ ਦੇਹ। ਤਾ ਕੁਝ ਕੁਰਬਾਨਿ ਕੀ ਕੋਰਾ ਕਉ
ਕਹਿ ਬਾਬੇ ਪਾਸਿ ਜੋ ਮਾਗੇ। ਮਾਗਿਆ ਮਾਈ ਜੁ ਪੀਉ। ਤਾ ਮਗਰ
ਬਾਬੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਜੀਉ ਗਰੀਬ ਨਿਹਾਨ ਪਾਸਿ ਤੁਸੀ ਪੀਹਾ।
ਤਾਂ ਮਾਗੇ ਮਾਗਿਆ ਤੇਈ ਦਿਹ ਮਾਗਿਆ ਤੁਨੂੰ ਤੇ ਪੀਹੁਦੀ,
ਦਿਹ ਤੁਪ ਨੇ ਮਿਹਰਾ ਦਾ ਪਿਆਨਾ ਦੇਹ ਬੁਝ ਪੀਉ। ਤਾ ਬਾਬੇ
ਮਾਗਿਆ ਜੋਗਿ ਰੂਪ ਕਾ ਪਿਆਨਾ ਪੀਤਾ। ਤਾ ਦੇਹਿ ਪੰਥੀ ਪਦਿਮ,
ਮਾਗੇ ਤੇ ਮਾਗਿਆ ਮਾਈ ਜੋ ਤੇਰੇ ਨਾਨਿ ਜਗੰਗਾ ਜੋ ਸਭ ਮੁਕਤਿ
ਤੇਰੇ। ਤਾ ਬਾਬੇ ਮਾਰਸਿ ਕੀਤੀ, ਜੀਉ। ਮਿਹਰਾਨ! ਕਰਜੁਕਾ ਬਰਾ
ਮੰਧ ਘੋਰੀ, ਜਿਉ ਮਾਗਿਆ ਤੇਰੀ। ਤਬ ਮਾਗੇ ਤੇ ਮਾਗਿਆ ਮਾਈ
ਤੁਪ ਨੇ ਪਿਆਨਾ ਜੋ ਦਿਤਾ ਜਿ ਤੁਪ ਨੇ ਦਿਹ ਨ ਪੈਤੰਗਾ, ਜੋ ਮੇਰਾ
ਰੂਪ ਜੋ ਤੇਰਾ ਰੂਪ ਤੇਰਿਆ, ਮੇਰੇ ਤੁਨੂੰ ਮਾਪਣਾ ਨਾਉ ਦਿਤਾ।

ਅਤੇ ਮਾਪਦੀ ਸਿਰ ਦਿਤੀ। ਤੂੰ ਰਹਿ ਮਤ, ਜਾਹ ਨਿਰਾ ਕੀਤੇ।
ਨਉ ਨਿਧੀ ਅਠਾਰ ਸਿਧੀ ਆਇ ਪੈਰੀ ਪਈਆ। ਜਾ ਬਾਬਾ ਜੀ
ਆਇਆ ਤਾ ਦਿਬ ਦਿਸਈ ਤੇਈ, ਤੇਰ ਰੂਪ ਰੇਦਿ ਨਾਇਆ।
ਮਾਇਆ ਆਈ ਇਸੇ ਜੰਜਾਤ। ਤਾ ਬਾਬਾ ਜੀਉ ਤੀਸਰੇ ਦਿਨ
ਬਾਹਰਿ ਆਇਆ। ਜਾ ਬਾਹਰਿ ਮਾਇਆ ਦੇਖੇ ਤਾ ਨ ਫਰ
ਕਪੜੇ ਜੀਤੇ ਬੰਨਾ ਹੈ। ਤਾ ਨਫਰ ਉਠਿ ਪੈਰੀ ਪਈਆ। ਤਾਂ ਉਸ
ਨਫਰ ਕਪੜੇ ਅਥੈ ਰਖੇ। ਬਾਬੇ ਕਪੜੇ ਪੈਪੇ। ਉਸ ਨਫਰ ਨੇ ਭੀ
ਖੁਸੀ ਹੋਈ। ਤਾ ਬਾਬਾ ਪਾਹਿ ਆਇਆ ਕਉ ਜੋ ਪਾਹ ਦੀ ਮੁਤਾਹਿ
ਥੀ ਸਭ ਜੁਟਾਇ ਦਿਤੀ। ਤਾ ਸਭ ਜੋਕ ਜੁਟਾ ਮਾਪਦੁ ਸਿਰ
ਹਇ ਹਇ ਨਾਨਕ ਕੰਧਾ ਦਿਆਨਤਾਰ ਥਾ ਪਰ ਦਿਵਾਨਾ
ਹੁਆ, ਜੋ ਕਿਛ ਡੇਰੇ ਮਹਿ ਥਾ ਮੇ ਸਭ ਜੁਟਾਇ ਤੁਰਿ ਕੀਆ।
ਕਪੜੇ ਗਲ ਤੇ ਤੁਰਿ ਕੀਏ। ਕਛਲੀ ਪਹਰ ਬੰਨਾ। ਜੋਕ ਕਹਿ
ਦਿਵਾਨਾ ਹੁਆ। ਇਕ ਕਹਿ, ਦੀਵਾਨਾ ਨਾਹੀ ਸਾਹਿਬਕੀ ਮਸਤੀ
ਮਹਿ ਆਇਆ ਹੈ। ਇਕ ਕਹਿ, ਦਰਿਆਉ ਜ਼ਾਰਾ ਥਾ ਕਿਛ
ਦਰੀਆਉ ਤੇ ਜਾਗਾ। ਰੋਈ ਕੈਠੇ ਬੇਤਾਜ ਹੁਆ॥ ਜਏਉ ਮਾਹ

ਕਪੜੇ ਉਤਾਰ ਕਰਿ ਕਛਨੀ ਪਹਰ ਜਾਇ ਫਕੀਰਾ ਦਿਰਿ ਬੈਠਾ॥

ਤਾਂ ਸਾਥੇ ਜੀ ਸਬਰੁ ਕਰਿਆ। ਸਾਗੁ ਮਾਰੂ।

ਕੋਈ ਆਖੈ ਭੁਤਨਾ ਕੋਈ ਕਹੈ ਬੇਤਾਜਾ।

ਕੋਈ ਆਖੈ ਆਰਜੀ ਨਾਨਕੁ ਦੇਵਾ-ਗ॥੧॥

ਭਇਆ ਦਿਵਾਨਾ ਸਾਹ ਕਾ। ਨਾਨਕ ਬਠਿ-ਗਨਾ।

ਤਉ ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ ਨ ਜਾਨਾ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥

ਤਉ ਦੇਵਾਨਾ ਜਾਣੀਅੈ ਜਾ ਕੈ ਦੇਵਾਨਾ ਤੇਇ।

ਏਕੀ ਸਾਹਿਬ ਬਾਹਗੁ ਤੁਝ ਅਵਰੁ ਨ ਜਾਣੈ ਕੋਇ॥੨॥

ਤਉ ਦੇਵਾਨਾ ਜਾਣੀਅੈ ਜਾ ਦੇਵਾ ਕਾਰ ਕਮਾਇ।

ਤੁਕਮੁ ਪਛਾਣੈ ਖਸਮ ਕਾ, ਤੁਝੀ ਅਵਰੁ ਸਿਆਣਪ ਕਾਇ॥੩॥

ਤਉ ਦੇਵਾਨਾ ਜਾਣੀਅੈ ਜਾ ਸਾਹਿਬੁ ਪਰੇ ਪਿਆਰ।

ਮੰਦਾ ਜਾਣੈ ਆਪ ਕਉ ਅਵਰੁ ਭੁਜਾ ਸੰਸਾਰ॥੪॥੧॥

ਤਾਂ ਛਿਰ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਫਕੀਰਾ ਦਿਰਿ ਜਾਇ ਬੈਠਾ। ਅਰੁ ਬਕੈ ਦਿਯਾਵੈ

ਨ ਕੋਈ ਚਿਤੁ ਨ ਕੋਈ ਮੁਸਜਮਾਨੁ ਤੇ॥ —————

ਇਸਤੇ ਪਿਛੇ ਖਾਨ ਕਉ ਖਬਰ ਹੋਈ, ਨਾਨਕ ਰਿਦਾਨਾ ਹੁਆ,
ਭੋਗ ਸੁਟਾਇ ਨਿਕਾਇਆ। ਖਾਨ ਕਹਿਯਾ, ਗਾਇਆ ਕਹਾ। ਤਬ
ਨਾਨਕ ਕਹਿਯਾ, ਛਕੀਗੇ ਮਹਿ ਜਾਇ ਬੈਠਾ। ਤਬ ਖਾਨ ਕਹਿਯਾ,
ਨਾਨਕ ਕਉ ਬੁਝਾਇ ਜੋਆ ਦਾ। ਤਾ ਆਰਮੀ ਆਇ ਬਾਬੇ ਪਾਸਿ।
ਬਾਬਾ ਜੀਉ ਤੇਰੇ ਤਾਈ ਖਾਨ ਬੁਝਾਵਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਬਾਬੇ ਕਹਿਯਾ
ਕਹਨ ਖਾਨ। ਤਬ ਉਨਹੁ ਕਹਿਯਾ, ਰਉਜਤ ਖਾਨ। ਤਾ ਬਾਬੇ
ਕਹਿਯਾ, ਮੇਰਾ ਖਾਨ ਸਾਇ ਰਿਯਾ ਕੇਮ 'ਤੇ, 'ਤੇ ਮੈਂ ਰਉਜਤ ਖਾਨ
ਕਾ ਬੁਝਾਇਆ ਜਾਉ॥ ਤਬ ਮੇਰਾ ਖਾਨ ਬੁਝਾਵੇਗਾ ਤਬ ਜਾਉਗਾ।
ਤਬ ਖਾਨਕੇ ਆਰਮੀ ਫਿਰਿ ਆਏ ਖਾਨ ਪਾਸਿ। ਤਬ ਉਨਹੁ ਕਹਿਯਾ
ਜੀਉ ਆਦਤਾ ਨਾਹੀ। ਖਾਨ ਕਹਿਯਾ, ਤੁਮ ਰਿਯਾ ਕਹਿਯਾ ਥਾ।
ਤਬ ਉਨ ਕਹਿਯਾ ਤੇਰੇ ਤਾਈ ਖਾਨ ਬੁਝਾਵਤਾ ਹੈ, ਉਨ ਕਹਿਯਾ
ਜੇਰ ਮੇਰਾ ਖਾਨ ਬੁਝਾਵੇਗਾ ਤਬ ਜਾਵੇਗਾ। ਤਬ ਖਾਨ ਕਹਿਯਾ,
ਕਹੁਣਹੁ, ਤੁਮਹੁ ਬੁਝਾਇ ਨਾਹੀ ਜਾਣਾ। ਤੁਮ ਜਾਇ ਕਹਿ ਕਹੁਣ, ਜੀ ਖੁਦਾਇ
ਕੇ ਦਸਤੇ ਏਕ ਬਾਰ ਦੀਵਾਰੁ ਰਿਖਾਉ, ਰਜਾਇ ਖੁਦਾਇ ਮਿਯਾ ਕਹੁਣ।
ਤਾਂ ਓਹ ਆਰਮੀ ਫਿਰਿ ਆਏ ਬਾਬੇ ਜੀ ਪਾਸਿ। ਉਨ ਆਇ ਕਹਿਯਾ, ਜੀਉ।
ਖਾਨ ਇਉਂ ਕਹੁਣਾ ਹੈ, ਰਜਾਇ ਖੁਦਾਇ ਏਕ ਬਾਰ ਦੀਵਾਰੁ ਦੀਵੈ।
ਤਬ ਬਾਬਾ ਓਹ ਖਤਾ ਹੁਆ। ਕਹੁਣ ਜਾਗਾ ਜੇ ਮੇਰੇ ਤਾਈ ਮੇਰੇ ਖਾਨ

ਕਾ ਹੁਕਮ ਆਇਆ, ਮੇਰੇ ਗਾਨ ਖਬਰੀ ਬਾਧਿ ਕਰ ਮੈਂ ਰਜਾਹ। ਤਬ
 ਉਨ ਕਹਿਆ ਜੀ ਹਮਾਰੀ ਕਿਆ ਕਰਹਤਿ ਹੈ ਜੋ ਤੇਰੇ ਤਾਈ ਖਬਰੀ
 ਕਾ ਨਾਉ ਜੇਹਿ। ਤਬ ਬਾਬੇ ਅਪਨਾ ਮੁਤਕਾ ਜਾਹਿ ਕਹਿ ਅਪਨੇ ਗਾਨ
 ਪਾਇਆ। ਉਨ ਕਉ ਕਹਣੁ ਜਾਗਾ ਤਮ ਪਕੜਿ ਜੋ ਰਜਾਹ। ਮੇਰੇ ਖਾਨਕਾ
 ਬਜਾਦਾ ਆਇਆ ਹੈ। ਤਬ ਉਨਹੁ ਕਹਿਆ ਜੀ ਹਮਾਰੀ ਕਿਆ ਕਰਹਤਿ
 ਹੈ ਜੋ ਹਮ ਪਕੜਹਿ। ਤਬ ਬਾਬੇ ਅਪਨੇ ਹਥ ਨਾਲਿ ਮੁਤਕਾ ਪਕੜਿ
 ਜੀਤਾ, ਗਾਨ ਦਿਸਿ ਪਾਇ ਕਹਿ ਰਜਿਆ। ਕਉਨਤ ਖਾਨ ਪਾਸਿ ਆਇਆ।

ਅਗੇ ਤੇ ਖਾਨ ਉਠਿ ਖੜਾ ਹੋਇਆ। ਕਹਣੁ ਜਾਗਾ ਅਈਸਾ ਜੀਉ।
 ਹਾਇਹਾਇ ਇਹ ਗੁਨਾਹ ਅਸਾਨੇ ਜੇ ਤੇਰੇ ਪਾਸਿ ਨਾਹੀ ਅਪੀ ਰਾਏ। ਅਬ
 ਇਹ ਮੁਤਕਾ ਕਮਰ ਜਾਇ ਬਾਧੀਆਂ, ਪੁਰਾਇ ਦੀ ਮੁਹਬਤ ਨਿਰਦਾਨ
 ਹੋਈਆਂ। ਤਬ ਬਾਬਾ ਜੀ ਮੁਤਕਾ ਜਾਹਿ ਕਹਿ ਬਧਾ।

لا تتركوا هذه الكتب

~~ਭਵ ਕਾਨੀ ਕਹਿਯਾ ਜਿ ਨਾਨਕ~~

ਤਾ ਖਾਨ ਕਾਨੀ ਕਉ ਕਹਿਯਾ ਜੋ ਕਾਨੀ ਜੀ ਕਾਈ ਤੁਮ ਬਾਤ ਪੁਛਨੀ
ਥੀ, ਮੈ ਨਾਨਕ ਯੁੱਗਿ ਹੈ, ਪੁਛਤ, ਪਸਰੀ ਬਤ ਕਹਣੀ ਖੂਬ ਨਾਜੀ;
ਅਬ ਪੁਛਨਾ ਤੇਰੇ ਮੈ ਪੁਛਿ ਜੇਤੁ। ਤਬ ਕਾਨੀ ਕਹਿਯਾ ਜਿ ਨਾਨਕ
ਤੈ ਜੁ ਬਕਾਇ ਕਰਤਾ ਹੈ ਜੁ ਨ ਕੋਈ ਚਿਤੁ ਤੈ ਨ ਕੋਈ ਮੁਸਾਮਾਨ
ਤੈ ਤੈ ਜੁ ਕੋਈ ਗਾਹ ਰਹਿ ਕੀਏ ਹੋਇ, ਤਿਉ ਤਉ ਨਾਜੀ, ਪਰ ਮੁਸਾਮਾਨ
ਤੀ ਕੋਈ ਨਾਜੀ। ਤਾ ਛਿਹਿ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਕਹਿਯਾ ਸਸੇਕ।

ਮੁਸਾਮਾਨ ਕਹਾਵਨ ਮੁਸਕਲ, ਤੇਰ ਤਾ ਮੁਸਾਮਾਨ ਕਹਾਵੈ।
ਅਤਿ ਅਮਲ ਦੀਨ ਕਹਿ ਮਿਠਾ ਮੁਸਕਲਾਨਾ ਮਾਲ ਮੁਸਾਵੈ।
ਤੇਰਿ ਮੁਸਾਮਾ ਦੀਨ ਮੁਹਾਰੇ ਮਰਤ ਜੀਵਣ ਕਾ ਭਰਮ ਜੁ ਕਾਵੈ।
ਰਬ ਕੀ ਰਜਾਇ ਮੰਨ ਮਿਠਿਓਪਰਿ ਕਰਤਾ ਮੰਨ ਅਪੁ ਗਵਾਵੈ।
ਤਉ ਨਾਨਕ ਮਰਬ ਜੀਆ ਮਿਰਤ ਮਤ ਤੇਰਿ ਤ ਮੁਸਾਮਾਨ ਕਹਾਵੈ।

॥੧॥

ਮਿਹਰ ਮਪੀਤ ਮਿਰਕ ਮੁਸਾਮਾ ਗੁਰੁ ਹਜਾਗੁ ਕਹਾਵੈ।

ਮਰਮ ਮੁੰਨਤ ਸੀਲ ਰੋਜਾ ਤੇਰ ਮੁਸਾਮਾ ਹ।

ਕਹਣੀ ਕਾਬਾ ਸਰੁ ਪੀਰ ਕਲਮ ਕਰਮ ਨਿਦਾਜ।

ਤਸਬੀ ਸਾਭਿ ਸੁਤਾਵਸੀ, ਨਾਨਕ ਰਖੈ ਲਾਜ ॥੧॥

ਹਰੇ ਪਰਾਇਆ ਨਾਨਕਾ ਉਸ ਸੁਆਰ ਉਸ ਗਾਇ।

ਗੁਰ ਪੀਰ ਹਮਾ ਤਾ ਭੇਰੇ ਜਾ ਮੁਹਾਰ ਨ ਖਾਇ॥

ਗਲੀ ਭਿਸਤ ਨ ਜਾਈਅੰ ਛੁਟੈ ਸਤੁ ਕਮਾਇ।

ਮਾਰਤੁ ਪਾਨਿ ਹਮ ਮਹਿ ਤੇਇ ਹਲਾਸ ਨ ਜਾਇ।

ਨਾਨਕ ਗਲੀ ਕੁੜੀਆ ਕੁੜੇ ਪਸੈ ਪਾਇ॥੩॥

ਪੰਨ ਨਿਰਾਜਾ ਰਖਤ ਪੰਨ ਪੰਨਾ ਪੰਨੇ ਨਾਉ।

ਪਹਿਲਾ ਸਤੁ, ਹਲਾਸ ਦਇ, ਤੀਜਾ ਖੰਭ ਖਰਾਇ।

ਬਉਥੀ ਨੀਅਤ ਸਾਸਿ ਕਰ, ਮਨ ਪੰਨਦੀ ਸਿਫਤਿ ਸਨਾਇ॥

ਕਹਾਈ ਕਲਾਸ ਆਖਿਕੈ ਤਾ ਮੁਸਾਮਾਨੁ ਸਦਾਇ॥੪॥

ਜਾਇਹ ਬਾਸਾ ਬੇਸਿਆ ਤਾ ਸੀਮਾ ਸੇਖ ਕਾਜੀ ਮੁਛਤੀ ਖਾਨ

ਖੁਆਨੀਨ ਤੈਰਾਨ ਤੇਇ ਹੋ। ਤਾ ਖਾਨ ਬੇਸਿਆ ਜੁ ਕਾਜੀ

ਨਾਨਕ ਹਰੁ ਕਉ ਪਹੁੰਚਿਆ ਤੈ ਆਹ ਪੁਛਹੁ ਤਕਸੀਰੁ ਤੈ।

ਤਾ ਤੈਰੀ ਨਿਰਾਜ ਕਾ ਰਖਤੁ ਤੈਆ। ਪੇਸ਼ੀ ਕੀ ਨਿਰਾਜ ਕੇ ਰਕਤ।

ਉਜੁ ਸਾਜਿ ਕਹਿ ਨਿਰਾਜ ਨੀਅਤ ਬੀਰਗੀ ਖੜੇ ਹੋਏ। ਕਾਜੀ ਸਰੁਨਾ

ਤੇ ਮਲੀ ਖੜਾ ਤੈਆ। ਤੈਰੁ ਹਥ ਬੰਨਿ ਕਹਿ ਪਿਛੇ ਖੜੇ ਹੋਏ। ਕਾਜੀ ਦੇ

ਪਿਛੇ ਮੁਸਾਮਾਨ ਸਿਰਾ ਰੀਆ। ਪਹਿਲੇ ਸਿਰੇ ਕਾਜੀ ਦੇ ਦੇਹੇ

ਨਾਨਿ ਬਾਸਾ ਕਾ ਕਾ ਹਸਿਆ। ਦੂਜੇ ਸਿਰੇ ਨਾਨਿ ਬਾਸਾ ਕੀ ਹਸਿਆ।

ਜੇ ਕਾਜੀ ਅਰੁ ਖਾਨ ਨਿਮਾਜ ਕਰਿ ਪੜ੍ਹੇ, ਕਾਜਾ ਯਾਰ ਕੀਆ,
ਫਿਰਿ ਸਨਮਾਖ ਤੇਰਿ ਸੈਠੇ ਤੇ ਕਾਜੀ ਖੁਦਸ ਕਰਿਕੇ ਕਹਿਆ।

ਖਾਨ ਸਨਮਾਖ ਤੂੰ ਜੇ ਕਹਰਾ ਆਯਾ ਜਿ ਨਾਲਕ ਤੁਹੂੰ ਪੜ੍ਹਿਆ ਤੂੰ,
ਕਿਆ ਮੁਨਾਸਬੈ, ਜੇ ਨਾਲਕ ਨਿਮਾਜ ਕਰਿਆ ਤੂੰ ਹਸਿ ਪਾਇਆ।
ਆਖਾਇਕਿ ਤਕਸੀਰ ਕਿ ਨਿਦਾਨ ਦਿਓ ਤਕਸੀਰ ਰਖੀ ਨਾਲਕ। ਤਬ
ਖਾਨ ਕਹਿਆ, ਨਾਲਕ। ਕਾਜੀ ਕਿਆ ਕਹਰਾ ਤੇ। ਤੇ ਕਾਬਾ ਬੋਲਿਆ
ਖਾਨ ਜੀ ਇਹ ਤਕਸੀਰ ਕਾਜੀ ਦਿਓ ਤੂੰ, ਨਿਦਾਨ ਖਿਓ ਕਿ ਤੇਰੇ, ਨਿਦਾਨ
ਬੰਦਗੀ ਤੂੰ। ਤਬ ਖਾਨ ਕਹਿਆ ਜਿ ਨਾਲਕ ਛੁਰਮਾਈਆਂ ਕਾਜੀ
ਦਿਓ ਕਿਆ ਤਕਸੀਰ ਤੂੰ। ਤਬ ਬਾਬੇ ਕਹਿਆ, ਖਾਨ ਜੀ। ਕਾਜੀ ਪੁਛੀਆਂ।
ਜੇ ਆਪਣੀ ਤਕਸੀਰ ਅਪਣੇ ਮੁਹ ਕੇ ਤੇ ਛੁਟੇ। ਤਬ ਖਾਨ
ਕਹਿਆ ਜਿ ਨਾਲਕ ਛੁਰਮਾਇਰਾ ਤੂੰ, ਤੁਸ਼ ਦਿਓ ਅੰਬ ਤੂੰ ਮੇ ਕਹਾ।
ਤੇ ਕਾਜੀ ਕਹਿਆ ਜੀ ਖਾਨ ਸਨਮਾਖ, ਬੰਦਾ ਸਹੁ ਰੋਜ ਅੰਬਾਂ

ਦਿੱਤੀ, ਬੇਮਾਨਾ ਖੁਦਾ ਦਿੱਤੀ। ਪਰ ਮੇਰਾ ਖੁਦਾ ਦਿੱਤੀ ਓਹੀ ਤੀ।
 ਤਬ ਖਾਨ ਕਹਿੰਨਾ ਨਾਨਕ ਵਿਆ ਕਹਰਾ ਤੀ। ਤਬ ਬਾਬੇ ਨਿੱਕ
 ਕਹਿੰਨਾ ਫੁੱਟ ਕਹਰਾ ਤੀ। ਖਾਨ ਕਹਿੰਨਾ ਰਿਉ ਕਾਨੀ ਨਾਨਕ ਵਿਆ
 ਕਹਰਾ ਤੀ। ਕਾਨੀ ਕਹਿੰਨਾ, ਖਾਨ ਸਜਾਮਤ, ਨਾਨਕ ਦੀ ਕਹਿ ਦੇਉ
 ਨੇ ਹਉ ਫੁੱਟ ਕਹਰਾ ਤੀ, ਆਹ ਮੈਂ ਦਿੱਤੀ ਮੈਂ ਬੁੱਤ ਮੈਂ ਨਾਨਕ
 ਕਹਿ ਦੇਉ। ਖਾਨ ਕਹਿੰਨਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤੁਮ ਹੀ ਕਹੋ ਕਾਨੀ ਮੁਕੱਬਰ
 ਪਹਿੰਨਾ। ਤਬ ਬਾਬਾ ਬੇਸਿੰਨਾ, ਕਾਨੀ ਕੀ ਨਿਮਾਜ ਕਾਇ ਨ ਪਈ,
 ਰਹਮਾ ਦਿੱਤੀ, ਮੈਂ ਦਿੱਤੇ ਹਸਿੰਨਾ। ਤਬ ਖਾਨ ਕਹਿੰਨਾ, ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਕਿਤ ਗਨਾਹਿ ਕਹਿੰਨੇ ਨ ਪਈ ਬਾਇ। ਬਾਬੇ ਕਹਿੰਨਾ ਖਾਨ ਜੀ ਸਜਾਮਤ
 ਜੇਹੇ ਹੋ ਨਿਮਾਜ ਉਪਰਿ ਖੜਾ ਤੇਰਾ ਤਬ ਦਿਖਦਾ ਜੀਉ ਜੁਰਾ ਨਾਇੰਨਾ।
 ਘੋੜੀ ਘਰਿ ਪੁਈ ਸੀ, ਜਾ ਕਾਨੀ ਨਿਓ ਸਿਜਰਾ ਦੇਇ, ਤਾ ਜੀਉ ਘੋੜੀ
 ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਿਜਰਾ ਦੇਇ, ਤਾ ਜੀਉ ਘੋੜੀ ਦਿੱਤੀ ਭੋਏ, ਜਾ ਸਿਜਰਾ ਦੇਇ
 ਤਾ ਇਉ ਕਹੇ ਜਾਹਿ ਜਾਹੀਏ ਜਾਹੀਏ, ਦਿੱਤੀ ਘਰਿ ਦੇਖੁ ਤੇ ਰਹੇਗ
 ਖੁਹ ਪੈ ਮਰੇਗਾ ਨਾ ਕੋਈ ਆਰਮੀ ਪਾਸਿ ਬਹਾਜਿੰਨਾ, ਨ ਘੋੜੀ
 ਜੁਰੇ ਘਰਿ ਬਨਵਾਈ, ਜੀਉ ਕਾਨੀ ਰਾ ਘੋੜੀ ਦਿੱਤੀ ਗਇੰਨਾ।
 ਨਿਮਾਜ ਕਉਹੁ ਗੁਜਾਏ। ਪੁਛੀਐ ਕਾਨੀ ਸਤੁਰੀ ਦੇਹ ਬਾਤ॥

ਤਬ ਕਾਨੀ ਕਹਿਨ ਸੁਰ ਤੀਓ । ਜਿਤਨੀ ਸੁਰ ਖਾਨ ਪਾਸਿ
 ਵੀਠੀ ਸੀ ਸਜ ਬਾਤ ਸਾਗੀ ਪਰ ਹੋਏ ਸੁਬਹਾਨ ਅਜਾਨ, ਦਿਸਾ
 ਹੀ ਅਜਰ ਅਜਾਨ, ਇਹ ਰਿਸਾਂ ਕੀਯਾ ਬਾਤਾਂ ਬੁਰਾ ਭੀ । ਮਰਦੇ
 ਕੰਥ ਖੜਾ ਤੇਇਆ, ਗਾਨਾ ਅੰਬ ਅਪਾ ਦਿਖਿ ਬਹੁਤ ਕਰੇ ਕਰੇ ਤੈਨਿ
 ਸੁਰਨਾਂ ਦੇ ਅੰਬ ਜਾਗਰ ਕਰਿ ਦੇਇਕਾ । ਜੇ ਖਾਨ ਪਾਸਿ ਕਰੇ ਤਾ
 ਖਾਨ ਸੁਰਨਾ ਉਪਰੀ ਹੋਜ ਤੇਇਆ । ਸੁਰ ਡੁਗਦੇ ਆਪੇ ਨਾਪਈ
 ਜਾਗਾ । ਅਰੁ ਆਖਹੁ ਜਯੇ, ਦੇ ਪੁਰਾਇ ਤੇ ਅਜਾਨ । ਇਹ ਗਾਨੇ
 ਪਿਆਰ ਨ ਪਇਓ । ਜਿਹਰ ਸਾਥ ਨ ਕਰਿ ਕਰੇ ਤਿਥੈ ਪਿਰਿ ਸਿਜਰ
 ਅਸਿਅਤ ਸੁਰ ਕੋਈ ਦੇਇ । ਤਸ ਕਾਥਾ ਉਤ ਪਰਖਾਇ ਸਬਦ
 ਬੋਲਿਆ । ਗੁਰੁ ਸਿਰੀ ਗੁਰੁ ।

ਮੁਲਾ ਮਤ ਨਾਹੁ ਸਹਿ ਗਲੀ ਪਾਇਆਈ ।

ਮਾਜਰੇ ਮਾਏ, ਰੁਪ ਕੀ ਮੇਰਾ, ਦਿਤਿ ਲਿਖਿ ਜਨਮੁ ਗੁਰਦਿਸਾ
 ਰਾਗੇ । ਅਜਨ ਕਰ ਪਰਤੀ, ਬੰਨ ਕਰਾ ਕਰੇ, ਸਤ ਕੀ ਬਲਿਤ ਸਿੰਧ ਘਾਈ ॥੧॥

ਤੇਰੇ ਕਿਰਪਾਣੁ ਇਸਨ ਜਾਗਿ ਜੀ ਭਿਖਤ ਰੋਜਬ ਦੇਖੈ ਦੇਖਾਈ ॥੧॥

ਇਹ ਮਨ ਮੀਠੇ ਮੰਬ ਤਨ ਸਿਕਰੇ ਕਾਜ ਕੀ ਬਾਰ ਤੁਰ ਨਾਨਿ ਪਾਈ ।

ਗੁਰੇ ਉਸਤਾਦੁ ਨਿਤ ਰਾਖਿਆ ਬੇਜੇ ਕਿਓ ਬੁਝੈ ਜਾਨਤ ਬੁਝਾਈ ॥੨॥

ਮਾਖਣਾ ਸੁਫਲ ਪਾਉਂਦੀ ਕੀ ਕਾਈ ਦਿਮਨੁ ਰਤਾ ਮਾਇਆਈ।

ਖਾਸ ਕੀ ਨਰੀ ਦਿਨ ਮਹਿ ਪਸਿਰ ਕੰ ਦਿਕ ਮਨਿ ਜਿਨੀ ਪਿਆਇ ਆਈ॥੩੪॥

ਤੰਗ ਕਹਿ ਗਏ ਪੰਜ ਕਹਿ ਸਾਖੀ ਮੁਖ ਸੰਤਾਨੁ ਮਤਿ ਕਪਿ ਜਾਈ।

ਨਾਨਕ ਬਿਨੁ ਦੇਸੁ ਨਾ ਪੈ ਰਸਨਾ ਮਾਸ ਪਨ ਕਿਸਨੁ ਮੰਨਿ ਜਾਈ॥੩੫॥

ਖਾਨ ਉਠ ਪੰਗੀ ਪਇਆ, ਕੁਲ ਤਿੰਨੁ ਮੁਸਨਾਨ ਜਿ ਕੋਈ ਸਾ ਤਿਨਾ

ਸੁਰਨਾ ਮਿਠਤਿ ਕੀਤੀ। ਖਾਨ ਕਹਿਆ ਬਾਬਾ ਜੀ ਮਾਸ ਪਨ ਪਾਤਿ-

ਸਾਜੀ ਕੁਲਿ ਤੇਰੀ ਪੇਸਿ ਤੇ ਕਬੂਤ ਪਾਈਐ, ਜਿਸਨੇ ਜਾਹੁ ਤਿਥੇ

ਦੇ॥ ਬਾਬੇ ਕਹਿਆ ਖਾਨ ਮਰਾਇ ਤੇਰਾ ਭੁਭ ਕਰੈਗਾ। ਮਾਥੇ ਰਿਕਹੁ

ਬਾਤੁ ਰੀ॥੧॥੭॥

ਸਾਖੀ ਤੇਰੀ॥੧॥੭॥

His Wanderings.

ਸਾਖੀ ਤੇਰੇ ਹਜ਼ੀ। ੮.

ਭਾਸ ਬਾਬੇ ਵੀ ਮਨਾ ਕੀ, ਜਿਥੇ ਗਇਆ ਗਾਇਆ, ਤਿਥੇ
ਜਾਈਆਂ। ਅਤੇ ਨਾਨੇ ਮਰਦਾਨੇ ਹੋਏ। ਇਹ ਦਿਨ ਗੁਰੂ ਮਾਖਿਆ
ਮਰਦਾਨਿਆ ਸਬਰ ਗਾਉ ਅਤੇ ਰਬਾਬ ਵਜਾਇ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਮਾਖਿਆ
ਜੀਉ ਮੇਰਾ ਪਾਟ ਕੁਝ ਨਾਨਿ ਮਿਲਿ ਗਇਆ ਤੇ, ਹਉ ਕਾਇ ਨਹੀਂ
ਸੰਪਰਾ, ਨਾ ਹਉ ਵਜਾਇ ਸੰਪਰਾ ਹਾਂ। ਗੁਰੂ ਮਾਖਿਆ ਮਾਖਿ ਸੇ
ਹਉ ਵਿਉਂਤ ਦਸਰੀ ਜਾਈਆਂ। ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਮਾਖਿਆ, ਜੀ ਦਸਰੀ ਤੀ
ਨਹੀਂ ਜਾਇ ਸੰਪਰਾ। ਪਾਟ ਮਿਲਿ ਗਇਆ ਤੇ, ਹਉ ਮਰਦਾ ਹਾਂ। ਗੁਰੂ
ਬਾਬੇ ਮਾਖਿਆ ਤੁੰ ਮਰਦਾ ਨਹੀਂ, ਓਹਿ ਪਰਮੇਸਰ ਜੀਪ, ਅਤੇ ਹੁਸਿਆਰ
ਤੇ। ਤਾਂ ਓਹਿ ਮਰਦਾਨਾ ਬੇਸਿਆ, ਜੀ ਹੁਸਿਆਰੀ ਦੀ ਮਿਲਿ ਰਹੀ,
ਹਉ ਮਰਦਾ ਹਾਂ, ਕੁਝ। ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਮਾਖਿਆ ਓਹੁ ਜੋ ਕੁਝ ਤੇ ਸਮਝਾ,
ਉਸਦੇ ਫਲ ਖਾਧਿ, ਪਰ ਜਿਤਨੇ ਖਾਧਿ ਸਕਹਿ ਤਿਤਨੇ ਖਾਧਿ, ਅਤੇ
ਪਲੇ ਬੀਨੇ ਨਹੀਂ। ਮਰਦਾਨੇ ਮਾਖਿਆ ਕੁਝ ਜੀਉ। ਮਰਦਾਨਾ ਜਗਾ ਖਾਧਿ,
ਨਾ ਖਾਣ ਜਗਾ ਤਾਂ ਕੁਝੇ ਸਾਰ ਜਗੇ ਮਾਣਹੁ। ਮਾਖਣ ਜਗਾ ਕਿ
ਜਾਪ ਓਹਿ ਦਿਨੇ ਹੋ ਫਲ ਹਥ ਮਾਣਹੁ ਕਿ ਨ ਮਾਣਹੁ, ਕਿਉਂ ਪਲੇ
ਬੀਨੇ ਰਖਾ, ਜਰ ਕੁਝ ਜਗੀ ਤਾਂ ਖਾਈਆ। ਜਦਿ ਅਗੇ ਮਰਦਾਨਾ
ਤਾਂ ਓਹਿ ਕੁਝ ਜਗੀ, ਸੁ ਤਾਂ ਓਹ ਫਲ ਖਾਧਿਆ। ਬੁਝਾ ਤੇਰੇ ਮਿਲਿ
ਜਗਾ ਮਰਹੁ। ਗੁਰੂ ਮਾਖਿਆ, ਮਰਦਾਨਿਆ! ਵਿਆ ਤੇਇਆ। ਠਾ

ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ, ਜੀ ਤੁਧੁ ਜੋ ਫਲ ਮਾਧੇ ਆਏ, ਨਿ ਖਾਏ ਮੇਰੀ ਫਲ
ਮੈਂ ਪਲੇ ਬੰਨ੍ਹ ਰਖੇ ਮੇ। ਜਾ ਤੁਧਾ ਤੇਰਾ ਗਾ ਤਾ ਖਾਈਗਾ ਅਜੀ
ਜੇ ਮੈਂ ਤੁਧੁ ਜਗੀ ਤਾ ਮੈਂ ਉਹ ਫਲ ਖਾਏ ਮੇਰਾ (ਇਹ ਹਵਾਲਾ
ਤੇ ਦਿਆ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਿਆ, ਉਹ ਜੋ ਫਲ ਮੇ
ਮੇ ਵਿਖ ਫਲ ਮੇ, ਪਰ ਵਰਨ ਕਹਿਕੇ ਅਸਿਤ ਫਲ ਆਏ ਮੇ, ਤੂੰ ਬੁਰਾ
ਕੀਤਾ ਜੋ ਤੁਧੁ ਖਾਏ। ਤਾ ਬਾਬਾ ਜੀ ਆਪਣਾ ਪੰਰ ਮਰਦਾਨੇ ਦੇ ਮਚੇ
ਨਾਨਿ ਛੁਹਾਇਆ, ਤਾ ਮਰਦਾਨਾ ਕੰਗਾ ਤੇ ਦਿ ਕੰਠਾ। ਜਗਾ ਆਖਣ
ਕੁਰਬਾਨ ਤੇਰੀ ਭਗਤ ਨੇ ਅਤੇ ਤੁਧੋਂ, ਅਤੇ ਜੀ ਮਾਧੀ ਤੁਸਿ ਤਾਂ,
ਮੰਗਿ ਪਿੰਨ ਖਾਰਾ ਜੇਰੀਅੰ, ਅਤੇ ਤਾਂ ਅਤੀਤ ਪੁਰਖ ਹੈ, ਨਾ ਕਿਹੁ ਯਾਨਿ
ਨਾ ਕਿਹੁ ਪਾਏ ਨਾ ਪੰਨਹਿ, ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵਸਰੀ ਨ ਵਰਤਿ, ਮਾਧੀ ਕਿਉਂ ਕਹਿ
ਤੁਧੁ ਨਾਨਿ ਰਹਿ, ਜੀ ਮੇਰੀ ਦਿਰਾ ਕਹਿ, ਮੈਂ ਰਹਿ ਠਾਠੀ ਸੰਪਦਾ।
ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਿਆ ਮੇਰੀ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਹੈ ਤੁਧੁ
ਉਪਰਿ, ਤੂੰ ਦਿਰਾ ਕਿਉਂ ਮੰਗੀ। ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ, ਜੀ! ਕੁਰਬਾਨ
ਤੇਰੀ ਖੁਸ਼ੀ ਨੇ, ਮੇਰੀ ਦਿਰਾ ਕਹਿ, ਹਥਿ ਪਪਰਿ ਜਾਈ। ਤਾ ਬਾਬੇ ਆਖਿਆ
ਕਿਉਂ ਹੋਂ ਤੂੰ। ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਤਾ ਹਰਾ ਜੇ ਮੇਰੀ ਤੁਧੁ
ਗਵਾਏ। ਜੋ ਤੇਰਾ ਅਗਰ ਹੈ, ਮੈਂ ਮੇਰਾ ਕੀ ਕਹਿ, ਮਾਤੰ ਜੋ ਤੁ
ਭਗਤ ਕਮਾਧਿ ਹਥਿ ਤੇਰੇ ਨਾਨਿ ਜਗਾ ਹਰਾ। ਅਜੀ ਇਹ ਵਰਨ
ਕਹੈ ਮਾਤੰ ਜੀ ਜਿਥੇ ਤੂੰ ਤੇਰੀ ਤਿਥੇ ਮੈਂ ਨਾਨੇ ਰਖੇ, ਨਾ ਅਗੇ

ਰਿਛੋਨਹਿ ਨ ਅੰਬੰ ਰਿਛੋਨਹਿ, ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਕਰਮ ਨ ਵੀਰਾਗਹਿ,
 ਅਪਣੀ ਇਹ ਬਖਸ਼ਿ ਕਰਹਿ ਤਾ ਹਥਿ ਰਹਾ; ਇਤਨੀਆਂ ਗਲਾ ਦੇਹ,
 ਤਾ ਹਥਿ ਰਹਾ; ਨਾਹੀ ਨ ਮੇਰੀ ਵਿਰਾ ਕਹਿ। ਤਾ ਗੁਰੁ ਬਾਂਝੇ
 ਮਾਖਿਆ, ਜਾਹਿ ਮਰਾਨਿਆ ਨਿਹਾਨ ਤੇਇਓ, ਤੁਧੁ ਤੇ ਮੰਗਿਆ
 ਦੀਨ ਭੀ ਮਾਤਿ ਦੁਨੀਆ ਭੀ, ਪੈਰੀ ਪਥਿ, ਇਤਨੀਆਂ ਗਲਾ
 ਰਿਤੀਓ। ਗੁਰੁ ਬਾਂਝੇ ਜਰਿ ਇਹ ਗਲ ਮਾਖੀ ਤਾ ਮਰਾਨੇ ਦਾ
 ਤੇਰੇ ਵਖਤੁ ਤੇਰੇ ਗਿਆ, ਉਹੀ ਰਿਸਰਿ ਤੇਈਆਸੁ, ਜਿਹਾ
 ਬਾਬਾ ਜੀਉ ਥਾ, ਤੇਰੇ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਆਇਆਸੁ। ਤਾ ਮਰਾਨੇ ਤਕਨਾ
 ਕਹਿ ਪਕੜਿਆ। ਤਾ ਮਰਾਨੇ ਮਾਖਿਆ ਇਹ ਜੁ ਤੇ ਸੁ ਪਰਸੇਸਰ
 ਕਾ ਰੁਪੁ ਤੇ। ਜਿਥੇ ਬਾਬਾ ਜਰਿ ਤਿਥੇ ਮਰਾਨਾ ਰਹੈ ਨਾਜੇ। ਤਾਂ ਬਾਂਝੇ
 ਜੀ ਤੁਧੁ ਮਰੀਭਿਆ॥

This episode is placed by the 'Puratan' Sanskrit
 somewhere in the East ^{ਧਰਤੀ} and at the end of their
 journey to tirths in Bengal & Orissa on their
 return journey. The arrangement here is more
 sensible, Mardana got tired after the
 wanderings ~~after the~~ during the first few

months & has been persuaded to accompany
the Gurm, and finally throws in his lot
with the Gurm, here & hereafter. This clearly
shows that the compilers derived their material
from the same earlier pamphlets & MSS's, and
exercised their own discretion in arranging
them in an order, which suited each one's way
of thinking.

As regards the experiment with a poisonous
fruit from a tree, we cannot think of any
such in the Punjab, for they were still in the
Punjab; bushes there may be, such as मद , पुत्र
(पुत्र 3 Am root). So this is only introduced to
add substance to the story, to make
it interesting say, and nothing else. Mordana
complained of starving & asked for bread; and
when he felt assured on that point, he yielded
& gave up his idea of returning home.

Baba practices austerities.

(ਭੰ ਵਾਥੇ ਜੀ ਤਪੁ ਅਰਭਿਆ)। ਦੁਹੁ ਕੋਹ ਦਿਰਿ ਦੁਇ ਫੇਰੀਆ ਕੀਤੀਆ
ਨਿਸਾਨੀਆ। ਇਕਤ ਸਿਰੇ ਤੇ ਜਪੁ ਜਗੇ ਪੜਨਿ, ਪਰਿ ਪਹਿਰੇ ਉਤ ਸਿਰੇ
ਜਾਨਿ; ਜਾਇਕਰਿ ਪੰਗੀ ਪੰਕਰਿ ਠਿਰਿ ਪੜਨਿ, ਇਤ ਸਿਰੇ ਆਦਿ। ਇਤ
ਜਗਤਿ ਬਰਸ ਦਿਨ ਗੁਰਿਆ। ਮਾਗਰ ਕਰੀ ਖਖੜੀ ਇਕ ਖਾਣੀ,
ਇਕ ਤਲੀ ਠੇਤ ਰੀ ਦਿਨੇ ਮਾਗਰ ਤੇਰਿਆ। ਬਰਸ ਤੀਰ ਦਿਤ ਜਗਤਿ
ਤਪਸਿਆ ਕੀਤੀ। ਤਾ ਪਰਮੇਸਰ ਕਾ ਹੁਕਮ ਆਇਆ ਨਾਨਕ ਤੇਰੀ
ਤਪਸਿਆ ਮੈ ਥਾਇ ਪਾਈ। ਤੁਧ ਨੇ ਆਗਿਆ ਤੇ ਤੂੰ ਗੁਰੁ ਕਰਿ।
ਗੁਰੁ ਬਾਖੁ ਪਾਸ ਥਾਇ ਨਾਹੀ ਪਉਰੀ। ਤਬ ਕਾਥਾ ਜੀਉ ਤੀਰਥਾ
ਨੇ ਰਹਿਆ॥

Here is a touch of reality, it gives details
in his early religious life, which are not given
anywhere else. Like Buddha, he tries the
available methods, he takes small food, and
spends all the time in moving about and repeating
his prayers over and over again.

After an year of this practice, he is satisfied
with its results, or I should rather say, he is dissatisfied

with it, & then thinks of having a resort to a
Guru, for which purpose he starts on pilgrimage
to Hindu tirathas, where he may across a
suitable person. All this is quite in the nature
of things.

Baba Starts on pilgrimage.

ਜਾਂ ਮਾਗਿਆ ਮਾਈ ਤੋਂ ਗੁਰੂ ਕਰਿ, ਤਾਂ ਬਾਬੇ ਕਰਿਆ (i.e. thought)
ਤੀਰਥਾਂ ਤੇ ਭਜੇ ਭਜੇ ਅਤੀਤ ਇਕਠੇ ਤੇਰੇ ਸ੍ਰੀ, ਅਤ ਕੋਈ ਅਜਿਹਾ ਸਾਧੂ
ਭੇਟੀਆ, ਜਿਸਨੇ ਤੂੰ ਗੁਰੂ ਕਰੀ॥ ਏਤ ਦਾਸਤੇ ਬਾਬਾ ਜੀ ਤੀਰਥ ਨੇ
ਕਰਿਆ। ਪਰਮੇ ਬਾਬਾ ਜੀ ਗੰਗਾ ਉਪਰਿ ਆਇਆ। ਜੰਗ ਗੰਗਾ
On the bank of Ganges, | ਨਾਦਨ ਨੇ ਬਹੁਤੁ ਆਏ ਸੇ। ਬਾਬਾ ਜੀ
presumably Haridwar | ਹੀ ਜਾਇ ਬੰਗ। ਦੇਖੈ ਠਾ ਸਖ ਮਨੁਖ
ਇਕਠੇ ਤੇਰੇ ਸ੍ਰੀ। ਬਾਬਾ ਜੀ ਦੇਖੈ ਤਾਂ ਸਖ ਜੋਰ ਆਏ ਸ੍ਰੀ (evidently
it was the occasion of some miracle) ਅਤ ਕੋਈ ਪਰਮੇਸਰ
ਜੋਰ ਆਇਆ ਤੇਰੇ। ਦੇਖੈ ਤਾਂ ਸਖ ਨਾਦਨੇ ਸ੍ਰੀ, ਪਰ ਨਾਤੇ ਕੋਈ
ਨਹੀ। ਬਾਬੇ ਜੀ ਦੀ ਰਿਬ ਫਿਸਟਿ, ਅਤੇ ਜੋਰਾ ਦੀ ਰਮ ਫਿਸਟਿ। ਜੋਰਾ
ਦੇ ਗਾਏ ਜੋਰ ਨਾਤੇ, ਪਰ ਬਾਬੇ ਦੇ ਗਾਏ ਨਾਤੇ ਕੋਈ ਨਹੀ। ਤਾਂ ਬਾਬਾ

ਭੀ ਨਾਦਰੁ ਦਰਿਆ। ਜੋਰ ਨਾਦਰੇ ਸੇ, ਉਗਰੁ ਦੀ ਪਿਰ ਮੁ
ਕਰਿ, ਬਾਬਾ ਜਗਾ ਆਬਦਰੁ ਦੀ ਪਿਰਿ ਮੁ ਕਰੇ ਨਾਦਰੁ। ਤੋ
ਜੋਰ ਪਾਣੀ ਸੁਰਨ ਦੀ ਪਿਰਿ ਦੇਰੇ ਸੇ, ਬਾਬਾ ਜਗਾ ਆਬਦਰੁ
ਦੀ ਪਿਰਿ ਪਾਣੀ ਦੇਰਿ। ਜੋਰ ਜਗੇ ਪੁਰੁ ਦੇ ਪਰਮੇਸਰ ਦੇ ਪਿਆਰਿ
ਤੂੰ ਤਿਰੁ ਤੇ ਰਿਸਸਸਮਾਨ ਤੇ (because facing west)। ਬਾਬੇ
ਆਖਿਆ ਤਉ ਤਿਰੁ ਤਾਂ। ਆਖੈ ਜਿ ਤੂੰ ਤਿਰੁ ਤੇ, ਤਾ ਪਾਣੀ
ਤਾ ਪਾਣੀ ਦਿਧਰ ਵਿਸਨੁ ਦੇਰਾ ਤੇ। ਬਾਬੇ ਆਖਿਆ ਤੁਸੀ ਪਾਣੀ
ਵਿਸ ਨੇ ਦੇਰੇ ਤੇ। ਉਨੀ ਆਖਿਆ ਅਸੀ ਪਾਣੀ ਪਿਤਰੀ ਨੂੰ ਦੇਰੇ ਤਾ।
ਬਾਬੇ ਆਖਿਆ ਤੁਸਾਡੀ ਪਿਤਰੀ ਰਿਖੈ ਤੰਨਿ। ਉਨੀ ਆਖਿਆ
ਅਸਾਡੀ ਪਿਤਰੀ ਦੇਰੇ ਜੋਰ ਤੰਨਿ। ਬਾਬੇ ਆਖਿਆ ਦੇਰੇ ਲੋਕ
ਦਿਬਤ ਕਿਤਨੀਕ ਬੁਰਿ ਤੇ। ਤਾ ਉਨੀ ਆਖਿਆ ਦੇਰੇ ਲੋਕ ਦਿਬਤ
ਸਾਡੀਆ ਉਦਰੀਜਾ ਕੋਰੀ ਤੇ, ਇਤ ਮਿਹਤ ਜੋਕਤ; ਅਸੀ ਉਤੇ
ਬਾਬੇ ਨੇ ਪਾਣੀ ਦੇਰੇ ਤਾ। ਤਾ ਬਾਬੇ ਜੀ ਆਖਿਆ ਅਪਨੈਗਾ,
ਤਾ ਉਨੀ ਆਖਿਆ ਅਪਨੈਗਾ। ਜਰ ਉਨੀ ਦੇਹ ਗਲ ਆਖੀ ਤਾ
ਬਾਬਾ ਅਗੇ ਬੋਨਾ ਪਾਣੀ ਸੁਰਦਾ ਸੀ, ਜਗਾ ਦੁਪੇਰੇ ਸੁਰਨਿ। ਤਾ
ਉਨੀ ਆਖਿਆ ਤੂੰ ਪਾਣੀ ਰਿਸਨੂੰ ਦੇਰਾ ਤੇ ਦਿਤਨਾ। ਤਾ
ਗੁਰ ਬਾਬੇ ਆਖਿਆ ਮੇਰੀ ਘਰੀ ਇਕੁ ਖੇਤ ਤੇ ਜੋ ਹਰ ਫਸਲ

ਸੁਕ ਜਾਰਾ ਤੂੰ, ਹਉ ਪਾਣੀ ਉਸ ਖੇਤ ਨੇ ਦੇਰਾ ਤਾ। ਵੇਡੇ ਵੇਡੇ ਮੰਤ੍ਰ
ਪਉਰੇ ਤੂੰ ਨਿ, ਪਰ ਉਸ ਖੇਤ ਪਾਣੀ ਟਿਕਰਾ ਨਾਹੀ, ਹਉ ਉਸਨੇ
ਪਾਣੀ ਦੇਰਾ ਤਾ। ਤਾ ਉਨਿ ਆਖਿਆ, ਪਰਮੇਸਰ ਦਿਆ ਸਦਾਇਆ
ਤੇਰੇ ਖੇਤ ਨੂੰ ਪਾਣੀ ਕਿਉਂਕਰਿ ਜਾਏਗਾ। ਤੁ ਵੇਦ ਪਾਣੀ ਸੁਟਰਾ ਤੂੰ,
ਮੁ ਵਿਕਰਾ ਤੂੰ। ਤਾ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕਹਿਆ, ਪਰਮੇਸਰ ਦੇ ਪਿਆਰਿਤੇ
ਮੇਰੇ ਖੇਤ ਪਾਣੀ ਨ ਅਪੜੇਗਾ ਤਾ ਤੁਸਾਡੀ ਪਿਤਰੀ ਨੂੰ ਕਿਉਂਕਰਿ
ਅਪੜੇਗਾ। ਜਾ ਬਾਬੇ ਜੀ ਇਹ ਗੁਣ ਆਖੀ ਤਾਂ ਉਨੀ ਆਖਿਆ,
ਕੁਈ ਇਹ ਕਮਜਾ ਨਾਹੀ, ਇਹ ਮਹਾਪੁਰਖ ਤੂੰ, ਸਭ ਪੰਥੀ ਸਗਲਿ
ਨਾਇ ਨਾਇ ॥ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲੇ ਓਹ ਜਗੇ ਸਿਮਰਨ ਕਰਨਿ, ਕੋਈ ਆਸ
ਹਥ ਜੋ ਬੰਠਾ, ਕੋਈ ਨਕ ਪਕੜਿ ਬੰਠਾ, ਕੋਈ ਗਾਇਤਰੀ ਸਗਾ ਪੜ੍ਹਿ,
ਕੋਈ ਪੂਜਾ ਸਗਾ ਕਰਨਿ, ਆਪੇ ਆਪਣੀ ਜਗੇ ਸੇਵਾ ਕਰਨਿ। ਅਤੇ
ਬਾਬੇ ਜੀ ਆਖਿਆ, ਹਇ ਹਇ ਇਹ ਨਰਕ ਜਾਏ ਤੂੰ ਨਿ। ਤਾ ਉਨੀ
ਆਖਿਆ ਪਰਮੇਸਰ ਜਪਦਿਆ ਭੀ ਨਰਕ ਜਾਦੀਰਾ ਤੂੰ। ਤਾ ਬਾਬੇ
ਆਖਿਆ ਪਰਮੇਸਰ ਦਾ ਨਾਉ ਜੰਤੁ ਤਾ ਕਿਉਂ ਨਰਕ ਜਾਏ ਜਾਤੇ।
ਤਾ ਉਨੀ ਆਖਿਆ ਜੀਉ ਪਰਮੇਸਰ ਦਾ ਨਾਉ ਜੰਦਾ ਜੰ। ਤਾ ਬਾਬੇ
ਆਖਿਆ ਕਿਉਂਕਰਿ ਜੰਦੇ ਹਉ, ਤੇਹਾ ਆਤਮਾ ਕਾਬਜ ਤੇਜ ਦੇਵਰੁ
ਗਇਆ ਤੂੰ, ਤੂੰ ਨਾਉ ਕਿਉਂਕਰਿ ਜੰਦਾ ਸਹਿ। ਕਿਸੇ ਨੇ ਆਖਿਆ
ਤੇਹਾ ਤਾ ਜੀਉ ਰੰਨ ਨਾਜ ਬੰਠਾ ਗਲਾ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਕਿਸੇ ਨੇ

ਆਖਿਆ ਤੁ ਫਜ਼ਾਨੀ ਬਾਈ ਫਿਰਾ ਸਹਿ। ਜਿਥੈ ਜਿਥੈ ਓਨਾਂ ਨ
ਆਤਮਾ ਕਰਮਾ ਜੀ ਤਿਥੈ ਤਿਥੈ ਰਾ ਨਾਉ ਜੈ ਰਿਤੰ ਨੁ (ਅਪਰੰਪਰ ਨੇ)।
ਤਾ ਓਨਾ ਆਖਿਆ ਗਾਇ ਇਹ ਪਰਮੇਸਰ ਤੈਦੇ, ਅਸੀ ਦੇਵੇ ਤੁਜੇ
ਫਿਰੇ ਤਾਂ, ਇਹੋ ਅਸਾਨਾ ਗੁਰੂ॥ ਸਚੇ ਨੇ ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ ਸੇ, ਬਤਨੀ ਜਪ
ਮਾਜਾ ਛਡੀਆ, ਆਇ ਪੰਥੀ ਬਸੇ, ਜੋ ਤੁ ਪਰਮੇਸਰ ਤੇ, ਅਸਾਨੇ
ਆਪਣੀ ਬਰਣੀ ਜਾਇ, ਅਸਾਨੇ ਅਪਣਾ ਸਿਖ ਕਰਿ। ਤਾਂ ਬਾਬੇ ਆਖਿਆ
ਹਉ ਸਿਖ ਆਪ ਨਾਜੀ ਤੇਆ, ਹਉ ਗੁਰੂ ਵਿਚਰਾ ਤੇਦਾ। ਤਾ ਓਨੀ
ਆਖਿਆ, ਜੀ ਅਸੀ ਤੁਪ ਨੇ ਛਡੇ ਹੁਕੇ ਤਾ, ਤੁ ਗਾਇ ਸੁ ਅਪਣਾ ਅਸਾਨਾ
ਤੁ ਗੁਰੂ ਤੇ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਪੰਥੀ ਪਾਇ ਓਨਾਂ ਨੇ ਸੰਤੋਖਣੁ ਜਗਾ॥

ਤਿਹਰ ਤੀਰ ਰਸੋਈ ਤੇਈ। ਓਨੀ ਆਖਿਆ, ਜੀਤੁ ਓਰਸਿ
ਪਰਸਾਰ ਜੀਤੈ। ਬਾਬੇ ਆਖਿਆ ਅਸੀ ਪਰਸਾਰਿ ਨਾਜੀ ਜੀਤੈ। ਓਨੀ
ਆਖਿਆ, ਪਰਮੇਸਰ ਦੇ ਅਰਥ ਪਰਸਾਰਿ ਜਾਈਆ। ਬਾਬਾ ਜੀਓ ਓਠਿ
ਖੜਾ ਤੇਰਿਆ, ਪਰਮੇਸਰ ਰਾ ਨਾਉ ਸੁਣਦੇ, ਜਾਇ ਜੇਦੁ ਵੀਰੇ। ਤਾ ਓਨੀ
ਚੁੰਨੇ ਦਿਨਿ ਕਾਗ ਕੇਡੀਆ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਆਖਿਆ, ਰਏਕਾ ਤਾ
ਭਿਟਾ, ਤੁਸਾਂ ਕਾਗ ਕਿਓਂ ਕੇਡੀਆ। ਤਾ ਓਨੀ ਆਖਿਆ, ਅਸਾਂ ਆਪਣੇ
ਅਸੀ ਰਖਣਾ ਪੜਾਇਆ, ਅੰਨ ਕਰਾਇਆ, ਰਏਕਾ ਭਿਟਦੁ ਨਾਜੀ
ਦਿਤਾ। ਤਾ ਬਾਬੇ ਆਖਿਆ ਜਿਹਰ ਤੁਸੀ ਨਾ ਸੇ ਰਨੇ ਤਿਹਰ ਠੀਕੁ ਨਾ

ਸਾ ਭਿਟਾ, ਨਾ ਤੁਸੀਂ ਚੜ੍ਹੇ ਤਾ ਚੜ੍ਹਕਾ ਭਿਟਾ। ਤਾਂ ਬਾਬੇ ਆਖਿਆ
ਤੁਸੀਂ ਨਾਲਿ ਨੀਚ ਚੜ੍ਹੇ ਤੀਨਿ। ਓਨਾ ਆਖਿਆ ਜੀ ਅਸਾਨੇ ਇਸ
ਨਾਤੀ ਆਂਤਰੇ। ਤਾ ਬਾਬੇ ਸਰੋਕ ਆਖਿਆ।

ਕੁਬੁਧ ਭੁਮਈ ਕੁਰਦਿਆ ਕੁਸਾਇਣ, ਪਰ ਨਿਰਾ ਘਟ ਚੁਗੜੀ
ਮੁਠੀ ਰੋਪ ਚੰਡਾਲ।

ਕਾਹੀ ਕਚੀ ਕਿਆ ਥੀਐ, ਜਾ ਗਏ ਬੰਠੀਆ ਨਾਲਿ।
ਤਾਂ ਬਾਬੇ ਆਖਿਆ ਇਹਨੀਂ ਕੜੀ ਕੁਝਕਾ ਭਿਟਾ। ਤਾ ਓਨੀ ਆਖਿਆ
~~ਅਧਿਕ ਕੁਝ~~ ਪਵਿਤ ਕੁਝ ਕਹਿਓ। ਤਾ ਬਾਬੇ ਆਖਿਆ ਇਤ
ਸੰਜਮ ਕੁਝਕਾ ਸੁਰਾ ਤੇਰਾ ਤੀ।

ਸਰੁ ਸੰਜਮ ਕਹਈ ਕਾਹਾ ਨਾਵਨੁ ਨਾਉ ਜਪੇਯੀ।

ਨਾਨਕ ਅਗੇ ਉਤਮ ਸੇਈ ਜਿ ਪਾਪਾ ਪੀਰਿ ਨ ਰੇਯੀ॥

ਤਾ ਓਨੀ ਓਤ ਬਾਇ ਜਦੁਓ ਜਾਹਿ ਸਦੇ, ਬਾਬੇ ਦੀ ਆਇ ਪੰਥੀ ਪਏ। ਆਖਣੁ
ਸਗੈ ਜੀ ਜਿਉ ਜਾਹੁਤਿ ਤਿਉ ਅਸਾਡੀ ਗਤਿ ਕਹਿ, ਅਸਾਡਾ ਜੀਉ ਭੇਰੇ
ਯਥਾ ਦਿਓ, ਜਿਉ ਕਾਦੀ ਤਿਉ ਅਸਾਨੇ ਉਪਾਹੇ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਕੀ ਪੰਥੀ ਆਇ ਪਏ।
ਓਨਾ ਦੀ ਬਿਸਾਤ ਸੀ ਸਭ ਜੁਟਾਇ ਰਿਤੀ, ਬਹੁਤ ਬਿਸਾਤ ਬੀ ਘੋੜੇ

ਵਾਹੁਣੀਆਂ ਖਰੀਣੀਆਂ ਸਭ ਜੁਟਾਇ ਦੀਆਂ। ਓਹ ਬੰਨਾਗ ਰੂਪ
 ਤੇਏ, ਬਾਬੇ ਜੀ ਅਖੀ ਮਿਹਰ ਕੀ ਨਰਿ ਕੀਨੀ; ਜੇ ਓਹ ਪਰਮੇਸਰ ਦੇ
 ਨਾਏ ਨਾਮਿ ਅਸਤ ਤੇਇ ਗਏ। ਪੁਰਿਸੇ ਸਿਖ ਦੇਤੇ ਕੀਤੇ, ਓਹਨਾ ਨੇ
 ਆਈ ਬਖਸ਼ ਕਰਿਕੈ ਬਾਬਾ ਮਾਏ ਰਹਿਮ ॥੧॥੮॥

The two stories given here are well told. The second
 one about the food in uncontaminated water
 is well placed here instead of elsewhere, as in
 other Janam Sakhis.

The note that these were the first Sikhs he
 made at Haridwar — is very important, although
 I hold that the ceremony of ਗੁਰ ਪਾਤਸ਼ਾਹ was not
 introduced till he returned from these Yatras
 and settled at Kartarpur.

ਸਾਖੀ ਤੇ ਰਸੀ। ੧.

Goes further to
 other Yatras

ਦੇਹਿ ਗੁਰੂ ਬਾਬਾ ਜੀ ਅਗਸਿਨਾਂ ਤੀਰਥਾਂ ਨੇ ਰਹਿਮ,
 ਗੰਗਾ ਗੁਰਾਦਰੀ ਗਇਆ, ਪਿਰਮ, ਬਨਾਰਸੀ, ਰੇਸਤੀ

The original name is ਬਨਾਰਸੀ, so ਬਨਾਰਸੀ is more near
 the original name.

ਮਨੁਪਿਆ, ਦੁਆਰਕਾ, ਜੇਗੰਨ ਨਾਥ ਉਡੀਸਾ^x। ਅਠ ਪਠਿ ਤੀਰਥ ਕੀਏ ਸਤਨਾ
 ਰਾ ਦੁਸੁ ਜੀਅ, ਇਸਨਾਨ ਕੀਆ। ਸਰੁ ਪਰਤੀ ਦੇਖੀ॥

In a country on sea coast,
 where there were women
 only, & no men

ਗੁਰੁ ਪੁਰਾ ਕਾਥਾ ਜੀ ਸਮੁਦ੍ਰ
 ਕੇ ਸਿਰੇ ਉਥ ਪਰਤੀ ਜਾਇ
 ਨਿਕਲੇ, ਜਗ ਪੁਰਖ ਨਾਮੀ

ਪਾਈਤਾ; ਤਿਹੀਆ ਗੁਰੂ ਤੇ, ਸਰੁ ਦੇਸ ਗਿਰਾਉ ਤੀਖਤੀਆ
 ਕਮਾੜਤੀ ਆਯੋ, ਪੁਰਖ ਨਾਮੀ। ਤਾ ਮਰਦਾਨਾ ਬੇਸਿਆ, ਬਾਥਾ ਜੀ
 ਦੇਸ ਦੇਸ ਤਾਈ ਦੇਖੀਐ। ਬਾਥੇ ਆਖਿਆ, ਮਰਦਾਨਾ ਇਹ ਦੇਸ
 ਰੰਨਾ ਰਾ ਹਈ। ਇਸ ਦੇਸ ਜਾਣਾ ਤਨਾ ਨਾਹੀ। ਤਾ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ,
 ਜੀ ਆਖੇਂ ਤਾ ਦੇਖ ਆਦਾ, ਫੇਰਿ ਕਉਣ ਆਦਾ ਤੇ ਦਿਤਨੀ
 ਹੋਈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਕਾਥੇ ਆਖਿਆ ਜਾਇ ਜੇ ਤੇਰਾ ਜੀਉ ਤੇ, ਤਾ ਦੇਖਿ ਆਉ।
 ਮਰਦਾਨਾ ਰਬਾਥ ਸੰਕਰਿ ਮੰਗਣ ਦੇ ਬਹਾਨੇ ਕਹਿਆ। ਨਗਰੀ ਜਾਇ
 ਹੋਇਆ। ਜਾਂ ਮਰਦਾਨਾ ਉਨਾਂ ਰੰਨਾ ਨੇ ਰਿਸਿ ਆਇਆ, ਜਿਤਨੀਆ
 ਤੀਵੀਆਂ ਸੀਆ ਸਰੁ ਬਨਿ ਬਨਿ ਕਰਕੇ ਬੁ ਦੁਬ ਪਈਆ। ਪੁਰਖ
 ਉਥੇ ਆਜਗੁ ਸੀ, ਉਨਾ ਆਖਿਆ ਜੇ ਤੂੰ ਮੰਗਿ ਮਾਉ। ਤਾ ਮਰਦਾਨੇ

^x These names are given, as the writer could think of them
 & not in order of Jagan Namah's visit to them in fact
 or not at all. Cf. ਸਤਰ 'ਜੰਨਾ ਰਾਧਾ ਮੇਰਾਦਮੀ' ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਰਾਮ॥

ਆਖਿਆ, ਮਾਈ ਮੈਂ ਅੰਦਰ ਨਾਹੀ ਆਂਦਰਾ। ਤਾ ਉਨੀ ਡਿਠਾ ਜੇ ਅੰਦਰ
ਨਾਹੀ ਆਂਦਰਾ, ਤਾ ਪਕੜਿ ਅੰਦਰਿ ਦਾਇਆ, ਉਨ ਹਥ ਪਾਗਾ ਬੰਨ੍ਹ
ਕਈਆ। ਪਾਗਾ ਉਨਾਂ ਦਾ ਕਰੇ ਮੰਤ੍ਰ ਦਾ ਸੀ, ਜੋ ਕੀਤਾ ਜੋਹਨਿ ਮੈ
ਬਕਿ। (ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤਾਂ ਇਕੋ ਜੀ ਸਾਧੇ), ਫਰੇ ਕੇ ਬਲਿ। ਜਾ ਅਰਾਨੇ ਦੇ ਜੋ
ਪਾਗਾ ਬਧੇ ਨੇ, ਤਾ ਛੜਾ ਤੇਰਿ ਮਦਿਆ। ਰਕਾਬ ਅੰਦਰਿ ਸਦਿ ਪਾਇਓ
ਨੇ, ਅਰਾਨਾ ਛੜਾ ਕਰੇ ਬਧੇ ਨੇ। ਯਾਥਾ ਜੀਉ ਦਾਟ ਦੇਖਿ ਪਇਆ।
ਅਰਾਨਾ ਆਇਓ ਨਾਹੀ। ਤਾ ਗੁਰੁ ਬਾਬੇ ਆਖਿਆ ਮਾਪਨੁ,
ਮਿਹਰਾਨ ਰਾਗ ਸੁਧਾਇਦਾ ਸੀ, ਪਰਮੇਸਰ ਦਾ ਨਾਉ ਜੋਰਾਂ ਸੀ
ਮੈ ਭੀ ਕਿਤੇ ਬਾਰਿ ਮਦਿਆ। ਭੀ ਰੁਜਾ ਆਦਮੀ ਸੀ ਓ ਭੀ
ਨ ਆਇਓ। ਗੁਰੁ ਬਾਬਾ ਉਹਿ ਕਹਿ ਨਗਰੀ ਆਇਆ। ਆਦਰਾ
ਆਦਰਾ ਜਿਥੇ ਮਰਾਨਾ ਸੀ ਤਿਥੇ ਜਾਹਗਾ ਆਇਆ। ਉਨਾ
ਜੋਹਾ ਡਿਠਾ, ਬਾਬੇ ਨੇ ਸਰੁ ਆਇ ਕੁਬੀਆ। ਬਾਬੇ ਆਖਿਆ
ਮਸਾਠ ਆਦਮੀ ਤੁਸਾਨੇ ਪਾਪਿ ਤੁਸੀ ਦੇਹ। ਉਨਾ ਆਖਿਆ
ਦੇਖੋ ਕੋਈ ਨਾਹੀ। ਮਰਾਨਾ ਜੋ ਛੜਾ ਤੇਰਿਆ ਬਧਾ ਸੀ, ਬਾਬੇ ਨੇ ਨਰਮੀ
ਆਇਓ। ਪਇਆ ਬਹੁਤ ਖਹੁ ਕਹਿ, ਬਲਿ ਨ ਸਾਧੇ, ਛੜੇ ਦੀ
ਬੋਲੀ ਪਇਆ ਭਿਕਾਰੀ। ਬਾਬੇ ਡਿਠਾ ਇਹ ਮਰਾਨਾ ਤੇ, ਤਾ ਬਾਬੇ ਅੰਗੇ

ਹਥ ਕੀਆ ਜੋ ਪੀਗ ਤੋ। ਤਾ ਬਾਬੇ ਉਨਾਂ ਹੰਨਾਂ ਨੋ ਮਾਖਿਆ, ਜੇ
ਭਾਗ ਕੋ ਤਾ ਮਾਧਾਤਾ ਮਾਦਮੀ ਦੇਤ। ਉਨਾਂ ਮਾਖਿਆ, ਜੀਉ
ਮਾਦਮੀ ਰਿਹਾ, ਤੂੰ ਅੰਦਰਿ ਆਉ ਥਾਹਿ ਪੀਉ ਤੁਹਿ ਜਿਥੇ
ਜਾਇਗਾ। ਇਤਨਾ ਅਖਿਕੈ ਤਹਿ ਪਾਗਾ ਬਾਬੇ ਦੇ ਹਥ ਬੰਨ
ਗਈਆ। ਬਾਗ ਜੀਉ ਪੁਰਨ ਪੁਰਖ ਓਸਦੇ ਨੇਹੇ ਕੀ ਆਵੈ।
ਜਾ ਉਨਾਂ ਪਾਗਾ ਬੰਨਾ ਤਾ ਕਿਛੁ ਨ ਤੇਵੈ। ਤਾ ਉਨਾ ਤੋਹ ਸਿਆਈ
-ਆ ਸਦਿ ਮਾਰੀਆ। ਉਹੁ ਜੁ ਆਈਆ ਸੇ ਸਿਰਿ ਮਰਿ ਰਹੀਆ।
ਤਾ ਬਾਬੇ ਮਾਖਿਆ, ਮਾਧਾਤਾ ਮਾਦਮੀ ਦੇਤ। ਤਾ ਉਨੀ ਮਾਖਿਆ ਦੇਤ
ਜੋ ਕੋਈ ਤੋ ਸੋ ਮਾਪੁਰਖ ਤੋ, ਜਿਸਨੇ ਮਾਧਾਤਾ ਮੰਤ੍ਰ ਨਾਹੀ ਹਸਰਾ।
ਤਾਂ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕਹਿਆ, ਜੇ ਭਾਗ ਕਰਹੁ ਤਾ ਮਾਧਾਤਾ ਮਾਦਮੀ ਦੇਤ।
ਤਾ ਉਨਾ ਮਾਖਿਆ ਜਿਥੇ ਤੋਹ ਮਾਦਮੀ ਤੇਵੈ, ਤਿਥੇ ਜਾਇ ਸੈ। ਤਾ
ਬਾਬੇ ਜੀ ਕਹਿਆ ਤੁਸੀ ਨਾਹੀ ਦੇਰੀਆ। ਤਾ ਬਾਬੇ ਜੀ ਉਠਕਰਿ
ਮਾਦਮੇ ਦੇ ਹਥੇ ਪਾਗਾ ਖੋਲ ਸਰਾ, ਮਾਦਮਾ ਨੇਹਿ ਮਾਦਮੀ
ਤੇਇਆ। ਤਾ ਉਨੀ ਮਾਖਿਆ ਇਹ ਮਾਧਾਤਾ ਮਾਦਮੀ ਨਾਹੀ,
ਇਹੁ ਜੁ ਕੋਈ ਪੁਰਖ ਤੋ ਸੋ ਪਰਮੇਸਰ ਤੋ, ਜਿਸਨੇ ਮਾਧਾਤਾ ਮੰਤ੍ਰ
ਨਾਹੀ ਹਸਰਾ। ਇਹ ਮੰਨ ਖੁਦਾਏ ਤੋ। ਓਹਿ ਤੀਸਰੀ ਸਰੁ ਮਾਖਿ
ਮੰਗੀ ਪਈਆਂ, ਪੰਛਾ ਉਪਰ ਢਹਿ ਪਈਆ। ਹਿਰੈ ਵਿਰਿ ਉਨਾ
ਮਾਦਮਿ ਕੀਤੀ, ਜੀਉ ਮਾਧੀ ਪੁਰਖ ਦੇ ਲਾਏ ਬਹੁਤੁ ਰੁਖ ਪਾਵੇ

ਜਾਂ, ਅਸਾਨੂੰ ਇਹੋ ਰੁਖ ਨਿਦਰਤਿ ਕੀਤੀ। ਤਬ ਬਾਬਾ ਜੀ ਅੰਤਰਜਾਮੀ
ਇਹੋ ਮਰਾਮਿ ਸੁਣੀ। ਬਾਬੇ ਜੀ ਓਨਾਨੇ ਅਖੀਰ ਬਾਰ ਦਿਤਾ ਓਨਾ
ਨੇ ਸਾਂਝਿ ਮਾਰੀ ॥੧॥੨॥

It will be seen that no names appear,
ਨਾਂ ਦੇਖ ਕੇ ਨਹੀਂ ਸਨ & no shabads are given as
having been composed on this occasion. Clearly
the superstition was there & it has been
brought in simply to have something to say,
as there is so little to be said or written
about his Tirtha Yatra.

ਸਾਖੀ ਤੋਹੁ ਹਲੀ। 10

ਬਾਬਾ ਜੀ ਓਥੇ ਰਹਿਨਾ। ਅਠੇ ਜਾਏ ਜਾਏ ਰਾਖਸਾ ਕੀ ਪਰਤੀ ਜਾਇ
ਨਿਕਸੇ। ਰਾਖਸ ਜੋ ਪਏ ਬਾਬੇ ਤੋਹਾਂ ਨੂੰ ਫੜੇ ਕੇ ਕਾਏ। ਅਠੇ ਕਹਾਨਾ
ਸੁਣਿਆ ਮਾਊ, ਬਾਬੇ ਨੇ ਕਹਾਏ ਦਿੱਲੀ ਸਟਿਓ ਨੇ। ਅਠੇ ਤੇ ਕਹਾਨਾ
ਭੀਨੁ ਤੇਰਿ ਰਹਿਨਾ। ਓਦਿ ਜਗੇ ਅਗ ਜਸਾਦੁ ਕਹਾਏ ਤੇਰੇ,

ਅਗ ਫੁਰਨ ਪਏ, ਅਗ ਜਲ ਨਾਹੀ ਮਿਰਿ ਮਾਏ ਰੇ। ਤਾ ਓਨਾਡਿਠਾ
ਇਹ ਮਾਰਾਹੀ ਨਾਹੀ। ਤਾ ਸਭੇ ਗਾਇ ਪੰਥੀ ਪਏ। ਬਾਬੇ ਜੀਉ
ਓਨਾ ਹੋ ਪਰਮੇਸਰ ਰਾ ਨਾਉ ਉਪਰੇ ਸਿਆ। ਓਹਿ ਤੀ ਸਿਖ ਤੇਏ ॥੫॥੧੦

Here again there is no name of Kaunda,
and Kaunda is not alone, but there are
several Rakshas there. Again there are
no shabads quoted

ਸਾਖੀ ਤੋ ਰਾਹੀ ॥

Nanak's trial
by Kalijug

ਸੇਤਬੇਧ ਰਾਮੇਸਰ ਕੀ ਪਰਤੀ ਅਹੁ ਉਸ ਮੰਜਿਯਾਏ
ਕੀ ਪਰਤੀ ਗਏ। ਬਾਬਾ ਜੀ ਓਹੁ ਤੀ ਰੁਦਿਆ।

This is all that is said about Nanak's visit
to Rameshwar, there is no mention of meeting
Raja Shivanābhl + giving dāh sangaal there

ਆਦੇ ਆਦੇ ਸਮੁਦ੍ਰ ਕੀ ਛਾਨੈਂ ਜਾਇ ਪਏ। ਜਾਦੇ ਜਾਦੇ ਕਿਤੇ
ਕੰਡੇ ਜਾਇਨਿ ਕਥੇ। ਅਗਰੁ ਰੇਖਦਿ ਤਾ ਸਿਆ ਰੇਖਦਿ, ਜੋ ਦਿਰ

* Beach. * Lagoon.

ਦੁਹਾ ਪਹਾੜੁ ਆਗਾ ਆਦਰਾਹੁ, ਅਜਿਹਾ ਭਰਾਵਣਾ ਰਸਿਅ
ਆਦਰਾਹੁ। ਤਾ ਮਰਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਦਿਤਨੀਆਂ ਥਾਵਾਂ ਤੇ
ਉਥੇ ਜੇ, ਪਰ ਇਹ ਜਿ ਕਾਦੀ ਬਕਾਇ ਆਦਰੀਹੁ, ਸੁ ਇਸ
ਥਾਵੁ ਨਾਹੀ ਉਥਰੇ। ਗੁਰੁ ਆਖਿਆ ਮਰਾਨਿਆ ਇਹ ਕਿਹੁ
ਨਾਹੀ ਤੁੰ ਓਰੁ ਨਾਹੀ, ਦਾਹਗੁਰੁ ਦਾਹਗੁਰੁ ਮਾਖੁ ਭਰਨਾਹੀ।
ਜਾਦੇਖੈ ਤਾ ਕਿਆ ਦੇਖੈ ਪਹਾੜੁ ਆਦਰਾ ਜੀ ਜੇ ^{very reduced} ਨਿਰਰਤਰਾ
ਰਸਿਅ। ਜਾ ਨੇੜੇ ਆਇਆ ਤਾਂ ਨਿਰਰਤ ਕਰਿ ਮਨੁਖ ਰੁਖੌਰਿ
ਕਇਆ। ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੇ ਆਇ ਮਿਲਿਆ। ਹਥ ਅਗਨਿ, ਮੁਖ ਮਾਸ,
ਮਾਹੀ ਦੇਹੀ ਕਰੀ। ਬਾਬਾ ਦੇਖਿ ਕੇ ਤੰਗਨੁ ਤ੍ਰਿਹਿ ਰਹਿਅ, ਦੇ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ।
ਦਿਸੈ ਰੂਪ ਆਰਾਮੀ ਦਾ, ਅਤੇ ਦੇਹੀ ਕਰੀ, ਮੁਖ ਮਾਸ ਕਾ, ਅਰੁ ਹਥ
ਬੰਧੇਤਾ, ਇਹ ਰੂਪ ਕਿਹੈ। ਦੇ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਰਮੇਸਰ। ਇਹ ਜੁ ਤੁੰ
ਸੁ ਕਿਆ ਹੈ? ਤਬ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਬੋਲਿਆ, ਜੇ. ਤੇ ਪਰਮੇਸਰ ਕੇ
ਪਿਆਰੇ ਤੁੰ ਕਉਣੁ ਹੈ। ਤਬ ਕਸਿਜੁਗ ਕਹਿਆ, ਜਿ ਨਾਨਕ ਤੁ ਮੰਨੁ
ਨਾਹੀ ਜਾਣਤਾ। ਕਹੈ ਜੀ ਨਾਹੀ ਜਾਣਤਾ। ਤਬ ਕਸਿਜੁਗ ਕਹਿਆ,
ਏ ਨਾਨਕ! ਗਏ ਕਸਿਜੁਗ ਜਾਂ। ਤਬ ਬਾਬੇ ਨਮਸਕਾਰ ਕੀਆ, ਅਗੇ
ਤੇ ਕਸਿਜੁਗ ਨਮਸਕਾਰ ਕੀਆ। ਤਬ ਕਸਿਜੁਗ ਬੋਲਿਆ, ਏ ਨਾਨਕ
ਤੁ ਬੜਾ ਭਰਮਤਾ, ਗਏ ਤੁਪ ਨੇ ਮਿਲਣੁ ਆਇਆ ਜਾਂ। ਤਬ ਬਾਬੇ
ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ, ਜਿ ਗਏ ਤੇਹੀ ਦਾੜੀ ਦਿਰਿ ਅੰਗੂਰੀ ਜਾ, ਤੁੰ

ਸਾਰ ਕਰੇ ਨਾਹੀ ਤਾ ਕਉਣ ਕਰੇ। ਤਬ ਕਲਜੁਗ ਕਹਿਆ, ਏ ਨਾਨਕ
ਤੂੰ ਜਿ ਅਗੈ ਜੀ ਅਗੈ ਕਹਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਦਿਖਾਂ, ਤੂੰ ਆਖ ਆਗਮ
ਕਿਆ ਕੂਢਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ, ਜਿ ਮੈਂ ਪਰਮੇਸਰ ਕੂਢਰਾ
ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ। ਤਾ ਬਾਬੇ ਕਹਿਆ, ਤੇਰੀ ਕਉਣ ਪ੍ਰਕਿਰਤ ਹੈ, ਅਤੇ ਤੇਰਾ
ਕਉਣ ਆਹੁ ਹੈ। ਤਾ ਅਗਰ ਕਲਜੁਗ ਕਹਿਆ, ਸਚੇਕ:—

“ਸਤੀਆ ਸਤ ਕਰੈ ਸੋ ਛੀਜੈ, ਤਪੁ ਪਰ ਤਪੁ ਨ ਤੇਈ।

ਜੇ ਕੋ ਨਾਉ ਜਾਏ ਬਰਨਾਦੀ, ਕਮ ਕੇ ਜਖਣ ਦੇਈ॥੧॥”

ਕਲਜੁਗ ਆਖਿਆ, ਇਹ ਮੇਰੀ ਸਿਕਰਾਹੀ ਹੈ ਜੰਮਾ ਉਤੇ। ਤਾ ਫੇਰ ਬਾਬਾ
ਕਹਿਆ, “ਜਿਸ ਸਿਕਰਾਹੀ ਤਿਸਹਿ ਖੁਆਰੀ, ਚਾਕਰ ਕਿਆ ਭਰਹਾ।

ਜੋ ਸਿਕਰਾਹੈ ਪਦਹਿ ਜੀਵੀਰੀ, ਤਾ ਚਾਕਰ ਹਥਹੁ ਮੋਹਹਾ॥੧॥”

ਬਾਬੇ ਕਹਿਆ ਤੁ ਸਿਕਰਾਹੈ ਹੈ, ਅਸੀ ਚਾਕਰ ਹਾਂ। ਤੁਸ ਸਿਕਰਾਹੀ ਕਮਾਲੀ
ਰਾ ਜੇਖਾ ਦੇਹਾ ਹੈ। ਜਾ ਤੁ ਜੇਖੇ ਨੇ ਫਰੀਅਹਿਗਾ ਤਾ ਹੁਸੇ ਚਾਕਰ
ਦੇ ਤੇਹਿਗਾ। ਤੁਸ ਬਾਹਰੁ ਹਿਜਾਬ ਆਜਾਹਾ ਜੰਹੁ ਹੈ। ਤਾ ਕਲਜੁਗ
ਆਖੈ ਪੰਥੀ ਪਹਿਲਾ, ਹਥ ਜੋੜਿ ਖਜਾ ਤੇਹਿਗਾ। ਤਾ ਕਹਿਆ, ਜੀ
ਮੇਰੀ ਆਰਾਸਿ ਹੈ। ਬਾਬੇ ਜੀ ਆਖਿਆ, ਆਖ ਜਿ ਤੇਰੇ ਜੀ ਹੈ।
ਤਾ ਕਲਜੁਗ ਆਖਿਆ, ਜੀ ਹਉ ਜਿ ਤੇਰੇ ਪਾਸਿ ਆਇਆ ਹਾਂ ਸੁ

So this Shloka in Granth Sahib? was said by Kaljug.

* Police Superintendent under the Moghals. تقدیر

ਦਿਤੇ ਵਾਸਤੇ ਆਖਿਆ ਤਾ। ਤੁ ਕਰਤੇ ਪੁਰਖ ਕਾ ਵਜੀਹ ਤੇ, ਮ॥
 ਤੇਰੇ ਰਸਿ ਪਉਣਾ ਤੇ, ਤੂੰ ਉਤ ਦੇਸੇ ਮੇਰਾ ਖਸਮਾਨਾ ਕਰੇ। ਗੁਰੁ
 ਬਾਬੇ ਆਖਿਆ ਤੂੰ ਖਾਤਰ ਜਾ ਕਰਿ, ਤੇਰਾ ਖਸਮਾਨਾ ਕਰਾਯਾ।
 ਤਾ ਕਜਜੁਗ ਆਖਿਆ ਮੇਰੇ ਮਨ ਕਿਥਿ ਕਰਿ ਪਰਤੀਤਿ ਆਇ॥ ਜੇ
 ਕਿਛੁ ਮੇਰੀ ਭੇਟ ਨਈਅ, ਤਾ ਹਉ ਜਾਣਾ, ਜੇ ਮੇਰਾ ਖਸਮਾਨਾ ਤੇਗੁ।
 ਤਾ ਗੁਰੁ ਬਾਬੇ ਆਖਿਆ, ਅਸਾ ਸੁਖ ਛਡਿ ਰੁਖ ਤਕਰੇ ਕੀਤੇ
 ਅਸਹਿ, ਮੈ ਅਸੀ ਪੇਸ਼ਿਕੁਸੀ ਸੁਨਣ ਨੂੰ ਨਾਹੀ ਕੀਤੇ, ਅਸਾ
 ਭੇਟ ਕਿ ਕਰਾਈ॥ ਤਾ ਕਜਜੁਗ ਆਖਿਆ, ਜੀਉ ਆਹੁਕ ਮੇਤੀ
 ਸੁਇਨਾ ਰੁਪਾ ਜੀਰੇ ਨਾਸਿ ਬਣੇ ਤੇਏ ਘਰ, ਉਗਵਣ ਆਖਵਣ
 ਰੀ ਪਾਤਿਸਾਹੀ, ਰੁਨੀਆ ਰੁਨੀਆ ਇਸਤੀਆ, ਅਸਰ ਸਿਧੀ,
 ਨੜ ਨਿਧੀ ਮੇਰੇ ਰਸਿ ਹੋਨਿ, ਓਹ ਆਹੁ ਪੇਸਿ ਕਰੀ, ਦਿਤਨੀਆ
 ਦਸਤੁ ਦਿਰੁ ਕਿਛੁ ਜਾਈਅ, ਜੇ ਮੇਰੇ ਆਤਮਾ ਸੰਤੋਖ ਆਇ॥
 ਗੁਰੁ ਬਾਬੇ ਆਖਿਆ ਹਉ ਕਿਛੁ ਨਾਹੀ ਚੰਦਾ। ਤਾ ਗੁਰੁ ਬਾਬੇ
 ਸਬਰ ਕੀਤਾ ਸਿਰੀ ਰਾਗ ਦਿਤਿ।

"ਮੇਤ ਤ ਮੰਦਰ ਉਸਕੁ ਰਤਨੀ ਤ ਤੇਹਿ ਜਹਾਉ।

ਮਤ ਦੇਖਿ ਰੂਨਾ ਦੀਸਰੇ ਤੇਰਾ ਚਿਤਿ ਨ ਆਇ ਨਾਉ॥੪॥"

ਜਾਂ ਬਾਬੇ ਜੀ ਇਹ ਸਬਰ ਆਖਿਆ, ਤਾਂ ਕਸਰੂ ਬਾਬੇ ਦੇ ਪੰਗ ਉਤੇ
 ਢਾਂ ਪਿਆ। ਤਾਂ ਕਸਰੂ ਬੇਸਿਆ, ਜੀਉ ਮੇਰੇ ਮਿਲੇ ਦਾ ਅਤੇ
 ਤੇਰਾ ਕਸਿਰੂ^{*} ਦਿਰਿ ਆਦਰ ਦਾ ਛੁਰਿਆ ਜਿ ਤੁਸਾ ਕਿਛੁ ਅੰਗੀ
 ਕਰ ਨ ਕੀਤਾ। ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਉਪਰਿ ਤੁਸਾ ਕਰ ਕੇ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜੀਉ ਅਲੇ
 ਜੀ ਹੁਏ ਪਾਪੀ ਸਦੀਨਾ ਹਾਂ। ਜੇ ਤੂੰ ਕਿਛੁ ਨ ਜਾਣੇਗਾ ਤਾਂ ਮੇਰਾ
 ਬਾਝਿ ਕੋਈ ਨਹੀ। ਤੁਸਾ ਫੇਰਿ ਕਸਿਰੂ ਬੇਸਿਆ, ਜੀਉ ਜਿ ਮੇਰੀ
 ਭੇਰ ਕਿਛੁ ਨਹੀ ਜਾਣੀ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਕਿਛੁ ਆਗਿਆ ਕੁਸਾਈਆ,
 ਮੇਰੇ ਆਤਮੇ ਸੰਤੋਖ ਆਵੇ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਇਹ ਆਗਿਆ ਕੀਤੀ, ਜੋ
 ਕੋਈ ਤੁਸਾ ਦਿਰਿ ਅਸਾਫਾ ਨਾਏ ਜਦੇ ਤਿਸਦਾ ਤੂੰ ਬੁਰਾ ਨਹੀ ਮੰਗਣਾ।
 ਤਾਂ ਕਸਰੂ ਆਖਿਆ, ਬਾਬਾ ਜੀ ਤੁਸਾ ਨੇ ਕਿਛੁ ਮੰਜਮ ਤੋ, ਜੋ ਪਰਮੇਸਰ
 ਕੀ ਆਗਿਆ ਕਿਉਂਕਰਿ ਤੋ। ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਆਖਿਆ, ਹੁਏ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ
 ਇਹ ਗੱਲਿ ਦੇਵੈ ਹੈ, ਪਰ ਹੁਏ ਤੇਰਾ ਮਿਨਤਦਾਰ ਹਾਂ। ਅਸਾ
 ਕਸਿਰੂ ਆਖਿਆ, ਜੀਉ ਮੇਰੇ ਆਖੈ ਤੇ, ਜੇ ਤੁਸਾ ਆਗਿਆ
 ਕੀਤੀ ਸੋ ਮੈਂ ਮਿਰਿ ਤੇ ਕਰਿ ਮੰਨੀ। ਜੇ ਕੋਈ ਤੇਰਾ ਨਾਏ ਜਦੇ ਹਾਏਗਾ,

* ਕਸਿਰੂ means the Iron Age & ਕਸਰੂ, the age
 personified as an evil god, the Satan.

ਤਿਸਰਾ ਤਥੇ ਸੁਰਾ ਨ ਮੰਗਿਆ। ਪਰ ਤੁਪ ਮੇਰਾ ਖਜਮਾਣਾ ਕਰਾ,
 ਟਰਕਾ ਦਿਤਿ। ਬਾਬੇ ਜੀ ਕਹਿਨਾ, ਤੁਮ ਤੇਰੇ। ਤਾ ਫਿਰ ਕਾਜੁਕ
 ਮਾਖਿਆ ਜੀ ਤੁ ਵਿਖੈ ਰਹਿਨਾ ਜਾਰਾ ਤੇ ਮੰਦੇ ਮੰਗੇ ਤੇਰੇ
 ਪਰਮੇਸਰ ਕੋਈ ਨਾਹੀ, ਜਿਥੇ ਤੁ ਰਹਿਨਾ ਤੇ। ਤਾ ਬਾਬੇ ਮਾਖਿਆ
 ਤਥੇ ਗੁਰੂ ਗੁਰਾਰਾ ਫਿਰਾ ਤਾਂ। ਤਾ ਕਾਜੁਕ ਬੇਖਿਆ, ਜੀਥੇ ਤੇਰਾ
 ਗੁਰੂ ਕਉਣ ਤੇਰੇ, ਮੰ ਵਿਖੈ ਰਾ ਕੁਮਤ ਰਹੁ ਦੇਰਾ ਨਾਹੀ। ਜਿ
 ਕੋਈ ਤੇਰਾ ਕੀਤਾ ਤੇਰਾ ਕੋਈ ਤੇਰਾ ਗੁਰੂ, ਤੇਰੇ ਤੇਰਾ ਗੁਰੂ ਕਉਣ
 ਤੇਰੇ ਮੰ। ਜਾ ਕਾਜੁਕ ਇਹ ਕੋਸਰੀ ਕੀਤੀ, ਤਾ ਕਾ ਕਾ ਥਪਰ
 ਰਹਿਨਾ॥ ੧॥੧੧॥

In its original form, as given here, the story is
 much better told than in later books, which
 have modifications and enlargements upon it.

* ਤਾਂ ਤੇ ਇਹ ਸਾਖੀ ਗੁਰੂ ਮੰਗਦੇਦੇ ਦੇਵੇ, ਜਾਂ ਉਸਤੋਂ ਪਿਛੇ ਨਿਖੀ
 ਕਰੀ, ਜਿਸਦੇ ਇਹ ਪੰਨਾ ਗੁਰੂ ਰਾ ਉਠਿਨਾ।

Sajjan Singh साधी ॐ ३३। १२.

ਬਾਕਸੀ ਆਦਰਾ ਆਦਰਾ ਕਾ ਦੇਖੈ ਤਾ ਦਿਕ ਜਿਥੈ ਬੈਠਾ ਹੈ,
ਯਹ ਪਰਮਾਤਮਾ ਰਜਾਇਰਾ ਹੈ। ਪਾਈ ਦੇ ਘੋੜੇ ਦੇ ਪਰੇ ਹੈਨਿ,
ਜਿ ਕੋਈ ਆਦਰਾ ਹੈ ਜੋ ਪਾਈ ਪੀੜਾ ਹੈ। ਸੁਖੇਰ ਕਪੜੇ ਰਾਸ,
ਯਹ ਆਜਾ, ਅਪੈ ਦਿਕਾ ਰਾਮ ਰਾਮ ਬੈਠਾ ਕਰਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ
ਬਿਬਾਉ ਆਂ ਨਿਕਲਿਆ, ਤਾ ਉਨ ਆਖਿਆ ਆਈਐ ਜੀਉ ਬਾਗੈ
ਜੀਉ। ਬਾਬਾ ਜੀਉ ਬੈਠਾ। ਬਾਗੇ ਪੁਰਿਆ ਤੇਰਾ ਨਾਉ ਬਿਅਾ ਹੈ।
ਉਨ ਆਖਿਆ ਜੀਉ ਬੈਠਾ ਨਾਉ ਜਗਤ ਹੈ। ਉਧੇ ਕਰਮ ਬਾਬੇ
ਠੇ ਰਿਸ ਆਏ। ਗੁਰ ਆਖਿਆ ਤੇਰਾ ਨਾਉ ਜਗਤ ਹੈ। ਅਪੈ
ਜੀਉ ਜਗਤ ਹੈ। ਉਥੇ ਜਗਤ ਤੇਰਾ ਰਾਗ ਪੁੰਜੀ

ਜਗਤ ਬੇਈ ਨਾਨਿ ਮੈ, ਜਗਤਿਨਾ ਨਾਨ ਰਜਨਿ।

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਸਮਾਜਿ ਤੂੰ ਬਾਪਾ ਛਟਿ ਜਿਤੁ॥੬॥੧॥
ਤਾ ਬਾਗੇ ਦਿਕ ਜਗਤ ਆਖਿਆ ਤਾ ਉਹ ਉਠਿ ਪੰਗੀ ਜਗਾ। ਤਾ
ਬੇਸਿਆ, ਜੀ ਕੇ ਤੂੰ ਆਖਦਾ ਹੈ ਜੋ ਮੈਂ ਦਿਖਿ ਦੇਵੇ ਕਰਮ ਹੈਨਿ। ਮੇਰੇ
ਕਿੰਨੇ ਪਾਪ ਕਟੀਆਨਿ ਤਾ ਤੁਛਾ ਹੈ। ਗੁਰੁ ਬਾਗੇ ਆਖਿਆ
ਉਹ ਨੁ ਆਖਿਆ ਤਾਂ ਜੋ ਤੇਰੇ ਪਾਪ ਕਟਨ ਆਖਿਆ ਤਾਂ। ਇਹ
ਜੋ ਤੂੰ ਕਰਮ ਕਮਾਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਛਡਿ। ਤਾ ਉਨਿ ਆਖਿਆ, ਜੀ

ਸਿਖ ਤੂੰ ਸਤਨਾਮ ਤੁਘਤ ਦਿਖਨ ਦਿਖ ਰਾ ਮਨੁਮ ਦੇਂਦਾ ਹੈ।

ਹਉ ਦੇਹ ਪਾਪ ਕਮਾਵਹਾ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਤੇਰੀ ਕਰਮ
ਜਾਂਹ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਤੇਰੇ ਰਸਮ ਤੇ ਮੇਰਾ ਆਤਮਾ ਟਿਕਵਾ ਹੈ।
ਨਹੀ ਤਾਂ ਮੈਂ ਫਾਜ਼ੀ ਜਦੀ ਬੰਨਾ ਹਾਂ। ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਕਰਮ ਦੇਖਿ
ਕਿ ਹਾਜ਼ ਹੈ। ਬਾਬੇ ਦੀ ਬਾਹ ਪਕੜਿ ਕਰਿ ਜੰਗ ਦਿਆ।
ਅਗੇ ਪਰਾ ਰੋਹ ਹੈ, ਭੁੱਟੀਆ ਦਾਦੀ ਹੈ ਨਿ ਤਿਸ ਦਿਨ।
ਅਤੇ ਭੁੱਟੀਆਂ ਭੁੱਟੀਆ ਦਿਖਾਈਆ ਹੈ ਨਿ। ਬਸਤੀ ਦੇਖਿ ਕਰਿ
ਜੋਕ ਆਇ ਉਤਰਾ ਹੈ, ਜੋ ਆਇ ਉਤਰੇ, ਜੋ ਅੰਦਰਿ ਹੀ
ਮਾਮੀਅੈ। ਮਾਓ ਕਰਿ ਤੇਰਾ ਦਿਨਿ ਧਰਿ ਪਾਈਅੈ, ਤੇਰੇ
ਮਨਿਆ ਨਾਜਿ ਭਰੀ ਦੇ ਜਾਨਿ। ਬਾਬੇ ਨੇ ਇਹ ਕਰਮ ਦਿਖਾਇਆ
ਆਖਹੁ ਭਰਾ, ਜੀ ਹਉ ਇਹ ਕਰਮ ਕਰਵਾ ਹਾਂ, ਪਰ ਜੀ ਤੇਰੇ
ਰਸਮ ਸਾਥਿ ਮੇਰਾ ਆਤਮਾ ਤੇਰੇ ਐਕੇ ਮਾਇਆ ਹੈ। ਬਾਬੇ
ਆਖਿਆ ਹਉ ਤੇਰਾ ਜੀਉ ਕਿ ਆਖਰਾ ਹੈ, ਤਾ ਉਨ ਆਖਿਆ
ਮੇਰਾ ਜੀਉ ਤੇਰੇ ਰਸਮ ਅਕੇਹਾ ਹੈ ਜੋ ਪਾਹ ਬਾਹ ਪੁਤ ਧੀਆ
ਸਭ ਕਿਹੁ ਜਗ ਜਗੇ ਹੈ ਨਿ। ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਆਖਿਆ, ਜਿ
ਤੇਰਾ ਜੀਉ ਇਉ ਹੈ, ਤਾ ਇਹ ਪਾਹ ਢਾਹਿ, ਤੇਰਾ ਪਾਹ ਉਥਰਿ।
ਜਿਥੇ ਧੂਨ ਕਰਵਾ ਸਹੀ ਤਿਥੇ ਪਰਮ ਆਤਮ ਕਰਿ, ਜੋਕ ਸੁਖ
ਪਾਇਨਿ। ਜਿਥੇ ਪਾਪ ਕਰਵਾ ਸਾ ਤਿਥੇ ਪਰਮ ਕਰਿ ਅਤੇ ਪੁੰਨ
ਕਰਿ। ਜਿ ਤੇਰੇ ਜਾਖੀ ਹੈ ਨਿ, ਤਿਨੇ ਪਰਮੇਸਰ ਜਪਾਇ,

ਤੇਰੀ ਗਤਿ ਤੈ॥ ਜਾ ਬਾਬੇ ਇਹ ਗੁਣ ਆਖੀ, ਤਾ ਓਹ ਅਰੇ
 ਪੈਰੀ ਪਇਆ, ਹਰਿ ਕੋਇ ਖਾਨਾ ਤੇਇਆ ਆਖਰ ਜਗਾ
 ਜੀ ਮੇਰਾ ਨਿਸਤਾਰਾ ਕੀਰੈ। ਤਬ ਬਾਬੇ ਓਸਦੇ ਮਥੇ ਤੇ ਆਪਣਾ
 ਹਰੁ ਪਇਆ। ਆਗਿਆ ਤੇਈ ਜਾਹਿ ਤੁ ਮੁਕਤਿ ਕੀਤੇ।
 ਉਨ ਕਿ ਕੀਤਾ ਜੋ ਬਾਬੇ ਆਗਿਆ ਕੀਤੀ ਸੋਈ ਕੀਤਾ।
 ਕੇਹੁ ਆਗਿਆ ਉਨ, ਪਾਹਿ ਆਗਿਆ ਉਨ ਤੇਰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਕੀਤੀਆ।
 ਉਨੇ ਕਰਮ ਜਗਾ ਕਮਾਇ। ਨਾਮ ਰਾਨ ਇਸਨਾਨ ਜਿਓ ਬਾਬੇ
 ਜੀਓ ਰਸਿਆ, ਉਥੈ ਜਗਤਿ ਜਗਾ ਹਰੁ। ਤਾ ਕਾਬੇ ਜੀ ਪਤਿਨੀ
ਪਰਮਾਤਮਾ ਓਹ ਬਾਬੀ। ਜੋ ਪਰਮਾਤਮਾ ਕੀਰਿ ਕਰ ਓਹ
 ਅਯੋ ਰਸਿਆ॥੧॥੧੨॥

ਸਭਰ ਰੀਆਂ ਤੁਕਾਂ ਕੇਸ ਸਾਹਿਬ ਠਾਠੇ ਬਹੁਤ ਅਤੁਤਰਤੀਬ
 ਰਿਹ ਹਨ ਅਤੇ ਇਕ ਜਗਾ ਪਾਠ ਦਾ ਫਰਕ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। 'ਮਹਿ ਮੁਜਨ'
 ਲਿਖਿਆ ਹੈ, 'ਮੈਂ ਮਜਨ' ਦੀ ਥਾਂ। ਜਿਸਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਸਭਰ
 ਕੇਸ ਸਾਹਿਬ ਦਿੱਤੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਹਰਉ ਦੁਸੀਆਂ ਤੁਕਾਂ
 ਦੀ ਤਰਤੀਬ ਬਹੁਤ ਹੋਰ ਥਾਈਂ ਵੀ ਅਯੋ ਪਿਛੇ ਹੋਈ ਹੈ॥

This story is evidently true. Where the
 Sajjan lived is not stated, but it was not
 far out of Bengal. Kings have existed from the

times of Tughlaks at least. Tughlan had the
usual sling or डोरी. He had improved
upon the usual methods employed by
cunning women of pleasure to entice people
after the style of Hassan Sabah. Where was
Mardana on this occasion?

ਸਾਖੀ ਜੋ ਰਹੀ। 13.

ਬਾਬੇ ਦੀ ਰਾਜ ਮਨਸਾ ਕੀ, ਜਿਧਰ ਗਵਿਲਾ ਕਾਹੀਲ, ਤਿਧਰ
ਜਾਈਲ; ਪਿਆਨ ਕੀ ਤੋ ਝੋਤੇ, ਜਾਹਗਾ ਜਾਇ ਖਜਿਲਾ ਤੋਈਲ;
ਜਾਤੋ ਦੇਤ ਜੁਗਤਿ ਮਰਦਾਨ ਤੂਮਿ ਨਾਜਿ ਰਖੀਲ। ਜਿਥੇ
ਆਇਨਿ ਕਿਤੋ ਦੇਖ, ਤਿਥੇ ਰੋਈ ਫਕੀਰ, ਕੰ ਤੂਮਿ, ਕੰ ਮੰਗਤਾਏ
ਸੋ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੇ ਕੇਖਕਰਿ ਕਿਛੁ ਮੰਗਤੁ ਆਇ ਖੜਾਏ। ਭਾ
ਬਾਸਾ ਜੀਉ ਆਗਿਆ ਕਰੇ, ਜਾਹਿ ਛਕਾਏ ਰੁਖ ਯੇਠਿ ਕਿਤੁ
ਪਹਿਲਾ ਹਈ ਜੋ ਜਾਇ ਜੋ। ਓਹ ਜਿ ਜੰਗਲਿ ਜਿ ਆਖਨਿ,
ਬਾਬਾ ਬਡਾ ਬੁਝਗਦਾ: ॥, ਪਰਮੇਸਰ ਕੀ ਰਹਗਾ ਕਾ
ਮਨੁ ਹੈ। ਨਉ ਨਿਧੀ ਆਰੁ ਕਰਮਾਤਿ ਓਜਰੇ ਅਗੇ ਰਖ
ਕੇਖਿ ਖੜੀਏ। ਦਾਹ ਦਾਹ ਤੇਰੀ ਕਮਾਈ ਕਬੂਲ ਪੜੀਏ।
ਦੁਆਈ ਦੇਰੇ ਜਾਨਿ। ਸਰੁ ਜੋਰ ਹੈਗੁ ਰਾਹਿ ਦੰਡਾ ਫਕੀਰੇ

ੴ ਕੁਗਤੁ ॥, ੴ ਤਪਸੀ ॥ । ਜੇਹੀ ਪੁਰੀ ਬਾਢੇ ਜੀ ਨੂੰ
ਦੇਹਿ ਤੇਹੀ ਬੰਦੁ । ਪਰਮੇਸਰ ਕੀ ਦਰਗਾਹ ਮਹਿ ਕਬੂਤ ਪੜੀ ॥
ਕਲਜਗ ਮਹਿ ਅੰਸਾ ਕੋਈ ਕੁਗਤ ਨਾਹੀ ॥ ੴ ਸਾਹਿਬ
ਕਾ ਪਿਆਰਾ ॥ । ਜੋ ਬਾਬਾ ਮੁਹ ਤੇ ਕਹੈ ਸੇ ਤੇਹੈ । ਜੋ ਕੋਈ ਕਿਤੈ
ਅਰਥ ਆਇ ਤਿਸਰੀ ਉਤੈ ਜੁਗਤਿ ਮਨਸਾ ਪੁਰੀ ਕੀਰੈ । ਸੁਹਾਇ
ੴ ਗੁਜਗੁਜਾ ਉਹਿ ਗਇਆ, ਜਿ ਨਾਨਕ ਦੇਹੀ ਅੰਸਾ
ਪਰਮੇਸਰ ਕਾ ਪਿਆਰਾ ॥ । ਬਹੁਤ ਜੇਕ ਜੁੜ ਗਇਆ, ਸੇਹਾ ਬਹੁਤ
ਜਗੀ ਹੋਇ ॥ । ਬਾਢੇ ਜੀ ਉਥਾ ਟੁਕੀ ਅਗੀ ਤੇਰਤ ਦਿਲਾਇਤ
ਜਾਇ ਨਿਕਰੇ । ਜਿਧਰ ਪੁਰੀ ਆਇ ਤਿਧਰ ਜਾਈ ॥ ।

ਇਕਤ ਦਿਲਾਇਤ ਜੋ ਕਹੈ ਉਥੈ ਪਰਮੇਸਰ ਕਾ ਨਾਉ ਕੋਈ ਨ ਜਾਣੈ,
ਜਿ ਪਰਮੇਸਰ ਕਉਹੁ ॥ । ਮੁਨਾਫਕ ਦੇਸ, ਉਥੈ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਜਾਇ
ਨਿਕਰਿਆ । ਉਥੈ ਮੀਰਾ ਉਪਰਿ ਖੇਤੀ ਸੀ । ਜਾ ਮੀਰਾ ਧਰੈ ਤਾਂ ਖੇਤੀ
ਜੀ ॥ । ਉਥੈ ਭਯਤ ਜੋ ਸੀ ਜਰ ਮੀਰਾ ਜੋਹੀਐ, ਤਰ ਰਾਕੇ ਪਾਸਿ ਜਾਇ
ਖੜੇ ਔਹਿ, ਜੀ ਮੀਰਾ ਜੀਐ । ਰਾਜਾ ਆਖੈ ਜਾਹ ਮੀਰਾ (ਮੀਰਾ) ਦਿਤਾ
ਤੇ ਮੀਰਾ ਜੀਐ । ਏਤ੍ਰ ਜੁਗਤਿ ਉਹ ਦੇਸ ਦਸਰਾ ਜਾ । ਬਾਬਾ ਜੀ ਦੇਖੇ
ਤਾ ਪਰਮੇਸਰ ਨੇ ਨਾਹੀ ਕੋਈ ਜਾਹਰਾ, ਰਾਜੇ ਜੀ ਨੂੰ ਜਾਹਰੇ ॥ ।

ਬਾਬਾ ਉਥੇ ਜਾਇ ਬੈਠਾ ਦਸਰੀ ਤੇ ਬਾਗੀ ਕੇਹਾ ਹੁੰਦਾ ਤੇ। ਇਕ
 ਖੇਤੁ ਸੀ ਉਥੇ ਬਾਬਾ ਪੁਰਾਨਾ ਪਾਤੁ ਬੈਠਾ। ਨਾਨ ਬਾਬੇ ਦੇ ਫਕੀਰ
 ਰਸ ਬਾਗੀ ਹਰੇ ਸੰਗੋਰ ਬੈਰ, ਜਾਇ ਉਥਾਨ ਪੁਰਾਨਾ ਪਾਤਿ ਬੈਠਾ।
 ਫਕੀਰ ਮੁਹੰਮਦ ਬਾਬੇ ਦੇ ਨਾਨੇ ਰਹਿ। ਜਬ ਉਤ ਦੇਸ ਆਇ,
 ਤਬ ਮੀਰ ਦਸਰ ਤੇ ਰਹਿ ਗਇਆ। ਰਯਤ ਖਜਰ ਹਯੇ ਪਾਸਿ
 ਜਾਇ ਖੇਨੇ ਤੇਰੇ ਜੀ ਮੀਰ ਨਾਜੀ ਦਸਰਾ। ਹਯੇ ਆਖਿਆ ਬਾਬੇ ਕੀ
 ਉਹ ਫਿਰਿ ਹਯੇ। ਜਰ ਰਿਨ ਪੰਨੇ ਸਤ ਗੁਰੇ, ਤਾ ਰਯਤ ਫੇਰਿ
 ਜਾਇ ਖੜੀ ਤੈਰੀ, ਹਯੇ ਪਾਸਿ, ਜੀਉ ਮੀਰ ਨਾਜੀ ਦਸਰਾ। ਹਯੇ
 ਕਹਿਆ ਜਾਤੁ ਦਸਰਾ। ਤੇਰੇ ਰਿਨ ਰਸ ਬਾਗੀ ਹਯੇ ਮੀਰ ਨ
 ਦੁਰਾ। ਰਯਤ ਫੇਰਿ ਹਯੇ ਪਾਸਿ ਜਾਇ ਖੜੀ ਤੈਰੀ। ਰਯਤ
 ਆਖਿਆ ਜੀਉ ਮੀਰ ਨਾਜੀ ਦਸਰਾ। ਹਯੇ ਕਹਿਆ ਕੁਈ ਜੇਕਰ,
 ਯੇ ਆਪਣੇ ਜਿਹ ਬਹੁਤੇਰਾ ਜੇਰ ਕੀਤਾ, ਮੀਰ ਨਾਜੀ ਦਸਰਾ, ਯੇ
 ਕਿਆ ਕਰੀ। ਜਰ ਹਯੇ ਇਹ ਜਬਾਬ ਦਿੱਤਾ ਤਬ ਰਯਤ ਬੇਸ਼ੁੱਭਤਾ
 ਹੋਇ ਬੈਠੀ। ਇਕ ਨੇ ਥਾ ਸੇ ਬਾਬੇ ਪਾਸਿ ਆਇ ਪੁਰਿਆ, ਜਿਸਦੇ
 ਖੇਤੁ ਦਿਰਿ ਬਾਬਾ ਪੁਰਾਨਾ ਪਾਇ ਬੈਠਾ ਸੀ। ਉਹ ਬਾਬੇ ਪਾਸਿ ਨਿਤ
 ਆਇ ਬਹਰਾ ਸੀ। ਬਾਬੇ ਜੀਉ ਮੁ ਬਾਗੀ ਨਾਨ ਪੁਰੀ, ਆਪ ਜਿਉ

* means ਮਾਤਾ ਕੇ ਹੋਇ ਬੈਠੀ।

ਕਰ ਗੁਰਗੁਰੀ॥। ਬਾਬਾ ਜੀਓ ਜਗਨਾ ਗਜਾਂ ਦਾ ਜਾਹਦੀ, ਪਰ ਓਸਦਾ
 ਜੀਓ ਪਗਈਅ॥। ਪਰ ਉਸ ਪਾਸਤੁ ਰਾਜੇ ਦੀ, ਖਬਰ ਪੁੱਛੀਅ॥।
 ਇਕ ਦਿਨ ਬਾਬੇ ਪਾਸਿ ਬੈਠੇ ਓ ਕੁਰਿਆ। ਕਹੁ ਜਗਾ, ਬਾਬਾ
 ਜੀਓ ਤੁਹਾ ਕਹੁ ਤੇਰਿਆ। ਬਾਬੇ ਕਹਿਆ ਕਿ ਤੇਰਿਆ।
 ਬਾਬਾ ਜੀਓ ਨਗਰੀ ਜਾਗੀ ਉਜੜਿ ਤੇਰੀ ਮੀਨ ਨਾਹੀ ਬਣਤਾ।
 ਬਾਬੇ ਕਹਿਆ ਦਿਤੇ ਰਾਹੀ ਮੀਨ ਨਾਹੀ ਦਰਸਦਾ, ਇਕ ਤੋਰਨੀ
 ਭੀ ਫਸਲੀ ਨਾਹੀ ਦਰਸਦਾ। ਕਹੇ ਜੀ ਦਿਤੇ ਰਾਹੀ ਨਾਹੀ, ਤੋਰਨੀ
 ਫਸਲੀ ਦਰਸਦਾ॥। ਬਾਬੇ ਕਹਿਆ ਅਗੇ ਕਉਹੁ ਦਰਸਾਇਦਾ
 ਸੀ। ਆਖ, ਜੀ ਰਾਜਾ। ਬਾਬੇ ਕਹਿਆ ਤੁਹਿ ਓ ਰਾਜੇ ਪਾਸਿ ਕਹੇ।
 ਤਾ ਉਨਿ ਆਖਿਆ ਜਾਇ ਜਾਇ ਤੇ, ਕਿਛੁ ਨਾਹੀ ਤੇਰਾ। ਕਿ ਜਾਹੀਐ
 ਕਿਆ ਬਾਟ ਪੜੀ। ਬਾਬੇ ਆਖਿਆ ਜੇ ਤੁਹੁ ਪਰਮੇਸਰ ਸਿਖਰਤੁ
 ਤਾ ਮੀਨ ਦਰਸੈ। ਤਾ ਉਨਿ ਆਖਿਆ ਜੀ ਪਰਮੇਸਰ ਕਿਤੁ ਜਾਗਾ
 ਬਸਦਾ॥। ਗੁਰੁ ਤਸਿ ਕਹਿ ਕਹਿਆ, ਪਰਮੇਸਰ ਕੀ ਸਤੁ ਸਿਖਦੀ॥,
 ਰਹਾ ਸਭੁ ਨੀ ਬਾਈ॥, ਸਭਨਾ ਘਟਾ ਦਿਖਿ॥, ਸਭਨਾ ਜੋਆ ਦਿਖਿ
 ॥, ਜਿਥੇ ਜਿਥੇ ਆਪੀਅ॥ ਤਿਥੇ ਰਾਜਰਤੀ॥। ਤਾ ਉਨ ਆਖਿਆ
 ਜੀ ਵੀਹ ਕੋਈ ਨਾਹੀ ਜਾਹਦਾ, ਜੇ ਪਰਮੇਸਰ ਕਉਹੁ॥, ਤੇਰੇ ਮਖ
 ਤੇ ਮਖ ਸੁਰਿਆ ਤੇਰੇ ਪਰਮੇਸਰ ਕੋਈ॥। ਗੁਰੁ ਬਾਬੇ ਆਖਿਆ
 ਜੇ ਕੋਈ ਤੁਹਿ ਪਰਮੇਸਰ ਬੇ ਮੀਨ ਮੰਗੇ ਤਾ ਬਰਸੇ ਨਾਹੀ ਤਾ ਮੀਨ

ਕਹੀ ਨਹੀ। ਤਾ ਉਨ ਕਹਿਯਾ ਜੀ ਬਿਨਾ ਦੇਖੇ ਕਿਉਂਕਰਿ ਜਾਹੀਅੰ,
ਜੋ ਪਰਮੇਸਰ ਕੋਈ ॥ ਗੁਰੁ ਬਾਬੇ ਆਖਿਆ ਦੇਖਹੁ ਗੋਰਾ
ਨਹੀ। ਤਾ ਉਨਿ ਆਖਿਆ ਕਿਉਂਕਰਿ ਜਾਹੀਅੰ। ਗੁਰੁ ਬਾਬੇ
ਆਖਿਆ, ਕੁਰਹਤਿ ਤੇ ਜਾਹੀਅੰ। ਤਾ ਉਨ ਆਖਿਆ ਕੁਰਹਤਿ
ਸਿਧਾ ਤੋਰੀ ॥ ਗੁਰੁ ਬਾਬੇ ਆਖਿਆ, ਬਹਾ ਕੁਰਹਤਿ ਦਿਹ
ਤੋਹ ਖੇਤ ॥ ਤੁਹਾ ਫੇਰ, ਜਿਮੀ ਨੇਤਿ, ਬੀਜ ਪਾਇ ਦਿਖਾ,
ਉਗਦੰਗੀ। ਜੇ ਉਗਦੰਗਿ ਤਾ ਜਾਹਿ ਬਿਨਾ ਕੋਈ ਪਰਮੇਸਰ ॥
ਤਾ ਉਨ ਆਖਿਆ ਜੀ, ਬਿਨਾ ਜਿਮੀ ਤਿਨੀ ਤੇ ਹੁਕਿ ਕਿਉਂਕਰਿ
ਜਗਦਾ ॥ ਗੁਰੁ ਆਖਿਆ ਜਗੀਗਾ ਤੁਹਾ ਆਇ ਵਾਹਿ।
ਓ ਪੰਗੀ ਪਉਰੇ ਪਾਇ ਆਇਆ। ਪਰ ਆਇਕੋ ਦਸਬੀ
ਤੇ ਗਾਇ ਕੀਤੀ, ਸੁਹਾ ਰੁਹੀ ਨੇਕੁ ਦੇਵ ਪਰਮੇਸਰ
ਕਾ ਪਿਆਰਾ ॥ ਕਹਤਾ ॥ ਤੁਹਾ ਪਰਮੇਸਰ ਕਾ ਨਾਉ ਨੀਕਰਿ
ਹੁਕੁ ਫੇਰੁ, ਬੀਜ ਬੇਦੁ, ਖੇਤ ਜੀਅੰਗੀ। ਜਦ ਉਨਿ ਦਿਹ
ਗਾਇ ਕਹੀ ਤਾ ਦੁਖਰੀ ਦੇ ਜੋਕ ਉਸਨੇ ਗਛਿ ਗਛਿ ਕਰ ਪਏ।
ਕਹੁ ਜਗੇ ਸਾਦੇ ਕਹੀ ਮੀਤ ਬਗੈਰ ਕੀ ਖੇਤੀ ਤੋਤੀ ॥ ਓ
ਫੇਰ ਬਾਬੇ ਪਾਇ ਆਖਿਆ, ਅਜੀ ਜੋਕ ਕਹਤੇ ਮੈ ਕਹੀ ਮੀਤ ਬਗੈਰ
ਖੇਤੀ ਤੋਤੀ ॥ ਜਬ ਖੇਤੀ ਨ ਜੀਅੰਗੀ ਤਬ ਬੁਧੀ ਬਾਤ ਤੇਦੰਗੀ।
ਗੁਰੁ ਆਖਿਆ ਰਉਨੁ ਹੁਕੁ ਜੇ ਆਉ, ਤੇਰੀ ਖੇਤੀ ਦੇ ਅਸੀ ਜਾਨ।

ਓਹੋ ਨੇ ਮਦਿਆ ਸੁ ਹੁਤੁ ਨੈ ਮਦਿਆ। ਬਾਬੇ ਮਾਗਿਆ ਕੀਤੀ ਬਰਾ
ਇਕੁ ਜਹਾ ਅਗੈ ਬੀਜਰੇ ਜਾਹੁ ਇਕੁ ਜਹਾ ਪਿਛੈ ਹੁਤੁ ਫੇਰੇ ਜਾਹੁ।
ਓਹੁ ਏਵੈ ਕੀਤਾ, ਜਿਉ ਮਾਗਿਆ ਤੇਈ। ਉਪਰੀ ਹੀਸ ਤੋਹ ਮਾਦਿ ਪੰਥੀ
ਪਦੇ। ਓਨਾਂ ਨੇ ਕੁੀ ਮਾਗਿਆ ਤੇਈ ਬਰਾ ਤੁਸੀ ਕੁੀ ਹੁਤੁ ਬੀਜਹੁ।
ਨੇ ਮਾਦੇ ਬਾਬੇ ਪਾਸਿ ਤਿਥੇ ਏਵੈ ਮਾਗਿਆ ਤੇਈ। ਜਿਤਨਾ ਪਿਤੁ
ਗਿਰਾਓ ਸੀ ਤਿਤਨੇ ਹੀ ਹੁਤੁ ਫੇਰੇ ਬੀਜੁ ਪਦੇ ਤੇਈ। ਜਗੇ ਬਾਬੇ ਸੀ
ਰੀ ਯੋਗ ਕਰਨਿ। ਬਾਬੇ ਮਾਗਿਆ ਕੀਤੀ ਬਰਾ ਪਰਮੇਸਰ ਨੇ ਖਿਅਰੇ।
ਸਭੁ ਜਗੇ ਗੁਰੁ ਗੁਰੁ ਕਰਨਿ। ਜਰ ਬਿਰਹੇਕ ਰਿਨੁ ਹਾਰੇ ਤਾ ਖੇਤੀਆ
ਉਗਰਿ ਮਾਈਆ। ਹਜੇ ਇਹੁ ਬਾਤ ਸੁਣਿ ਪਾਈ। ਹਜਾ ਕੁੀ ਸੇ ਤੇਹੁ ਕੁੀ
ਸਭੁ ਮਾਦਿ ਬਾਬੇ ਕੀ ਦੇ ਪੰਥੀ ਪਦੇ। ਸਭੁਨਾਂ ਨੇ ਮਾਗਿਆ ਤੇਈ ਬਰਾ
ਖੇਤੀ ਬੀਜਹੁ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸਰ ਖਿਅਰੇ। ਪਰਮੇਸਰ ਦੀ ਮਾਗਿਆ ਤੇ
ਖੇਤੁ ਭੁਜੇ ਜਾਏ। ਬਾਬੇ ਦੀ ਮਾਗਿਆ ਤੇਈ ਬਰਾ ਖੇਤੁ ਫੇਰੇ। ਅਤੇ ਬੂਟਾ
ਪਰ ਦੇਖਾ। ਬਰੇ ਤੇਹਿ ਰਿਖਾ ਕੀਤਾ। ਜਾ ਬੂਟ ਪਰਿ ਦੇਖਨਿ ਤਾ ਤੇਹਿ
ਜੀਵੇ ^{live entities} ਮਾਗਿਆ ਤੇਹਿ। ਸਭੁ ਜਾਨੁ ਤੇਹਿ ਹੇ। ਇਹੁ ਗੁਰੁ ਤੇਹੀ
ਕਰਮੰਤ। ਹਜਾ ਕੁੀ ਮਾਦਿ ਪੰਥੀ ਪਦਿਆ। ਸਿਖ ਤੇਹਿਆ, ਸਭੁ ਨਗਰੀ
ਸਿਖ ਤੇਈ, ਗਿਰਾਇ ਗਿਰਾਇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਬਾਪੀ, ਸਭੁਨਾਂ ਨੇ ਬਾਈ ਰਾਹੁ
ਕੀਤੀ। ਸਭੁ ਜਗੇ ਗੁਰੁ ਗੁਰੁ ਕਰਨਿ। ਉਪ ਦੇਖ ਦਾ ਨਾਉ ਬਾਬੇ ਜੀਉ
ਸੁਆਮਿਓ ਦੇਸ ਕੁਖਿਆਨੁ ਨਾਮੁ ਰਾਹੁ ਦਿਸਨਾਨੁ ਨਿਰਾਇਆ। ਜਬ ਬਾਬੇ

ਇਹ ਦਾਨ ਕੀਤਾ ਤਬ ਸਤੁ ਨਗਰੀ ਅਰਥ ਰੂਪ ਤੇਰੀ। ਤਾ
 ਬਾਬਾ ਜੀ ਉਥੋਂ ਰਹਿੰਗਾ। ਉਸ ਨਗਰੀ ਦੇ ਜੇਕਰ ਗਏ ਗਏ ਕਰਦੇ
 ਹੋ। ਇਹੋ ਆਪਣੀ ਆਪਾ ਪੈਦਾ ਨ ਕਰਿ ਜਾਤੀ। ਰੁਸਨ ਤੁੀ ਰਜ ਕਰਿ
 ਨ ਕੀਨਾ। ਗਏ ਗਏ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਬਾਬਾ ਜੀ ਸੁਮੇਰ ਕੀ ਪਰਤੀ ਜਾਇ
 ਨਿਕਲੇ ॥ ੧੩ ॥

A very silly story at its best, invented out
 of the word ਸੁਮੇਰਿਓ। No mention of Marsana.

ਸਾਖੀ ਨੋ ਰਜੀ ॥ 14

Naanak meets Sidh nalks on Summer Parbat.

ਬਾਬਾ ਜੀ ਸੁਮੇਰ ਪਰਬਤ ਜਾਇ ਰਹੇ। ਤਬ ਸਾਖੀ ਸਿਪ ਬੰਠੇ ਬੇ,
 ਸ੍ਰੀ ਗੋਰਖ ਨਾਥ, ਨਾਨਾ ਤੁਰਖਾਨੀ, ਈਸਰ ਨਾਥ, ਰੋਪਰ ਨਾਥ,
 ਨਾਨਾ ਕੋਰੀਰ, ਇਹ ਸਭੇ ਬੰਠੇ ਬੇ। ਬਾਬਾ ਜੀ ਉਥੋਂ ਜਾਇ
 ਅਭਿਮਾਨ। ਉਹ ਜਗਾ ਗਏ, ਦੇਖੇ ਜਗਾ ਆਦਮੀ ਕਾ ਗਮਨ ਨਾਹੀ
 ਜਾ ਰਹੇ ਕਾ। ਬਾਬਾ ਜੀ ਉਥੋਂ ਜਾਇ ਰਹੇ। ਜਬ ਬਾਬਾ ਜਾਇ ਅਭਿਮਾਨ
 ਤਾ ਗੋਰਖ ਬੇਸਿੰਘ, ਇਹ ਨਾਨਕ ਦੇਵੀ ਤੇ, ਰੁਸਤਾ ਤੇ, ~~ਦਿਸਤਾ~~ ਰਹੀ
~~ਜਸਤਾ ਰੁਸਤਾ ਤੇ ਰਹਿੰਦੀ ਤੇ~~ ਇਹ ਕਥਿਹੁ ਤੇ ਈਸਾ ਆਇ ਪਾਠਿਯਾ
 ਤਬ ਰੋਸਾ ਬੇਸਿੰਘ, ਇਹ ਨਾਨਕ ਦੇਵੀ ਤੇ, ਰੁਸਤਾ ਤੇ, ਦਿਸਤਾ ਰਹੀ

ਸੁਭਾਨਪੁਰੇ ਯੋਗੇ ਰਹਿੰਦੀ ॥ ਇਹ ਨਾਨਕ ॥ ਬਾਬੇ ਕਹਿਆ ਸੁ ਦੇਹ
 ਗਲ ਆਖਦੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ॥ ਤਬ ਯੋਰਖ ਬੇਸਿਆ, ਬਰਾ ਤੇਰਾ ਕੀਉ
 ਨਹੀਂ ਇਹ ਕਹਿ ਪੁਛਦੇ ਕਾ ॥ ਤਬ ਯੋਰਖ ਬੇਸਿਆ, ਨਾਨਕ ਤੂੰ ਕਿਥਾ
 ਆਇਓ ॥ ਤਾ ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਆਖਿਆ ਜੀਉ ਆਸਾ ਅੰਦੇਸਾ ਦਿਹਾ
 ਆਇਆ ਜਾਂ ॥ ਏਹਿ ਯੋਰਖ ਨਾਚ ਬੇਸਿਆ, ਆਸੇ ਅੰਦੇਸੇ ਦਿਹਿ
 ਕਿਓਕਿ ਰਹਿੰਦਾ ॥ ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਆਖਿਆ, ਆਸੇ ਅੰਦੇਸੇ ਦਿਹਿ ਇਥੇ
 ਰਹਿੰਦਾ ॥ ਜਿਉ ਜਨ ਉਪਰਿ ਮੁਹਗਈ ਰਹਿੰਦਾ ॥ ਤਬ ਯੋਰਖ ਨਾਚ
 ਬੇਸਿਆ, ਨਾਨਕ ਸੰਸਾਰ ਦਿਹਿ ਕਿਥਾ ਰਹਤਾ ॥ ਓਥੇ, ਗੁਰੂ ਬਾਬਾ
 ਜਸੈਰ ਬੇਸਿਆ ॥

ਸਰ ਕਾਲੁ ਕੁਰੁ ਵਹਤਿਆ ਕਲ ਕਾਜਖ ਬੇਤਾ ॥
 ਬੀਉ ਬੀਜ ਪਤਿ ਸੇ ਰਾਏ ਅਬ ਕਿਥਾ ਉਗਦੈ ਰਾਸ ॥
 ਜੇ ਇਕ ਯੋਰ ਤਉ ਉਗਦੈ ਰੁਤੀਤੁ ਰੁਤਿ ਯੋਰ ॥
 ਨਾਨਕ ਪਾਏ ਬਾਹਰਾ, ਕੇਰੈ ਰੰਗ ਨ ਮੇਦਿ ॥
 ਤੂੰ ਦਿਹਿ ਖੂਬ ਰੁਤਾਈਯੈ ਧਰਮ ਪਾਤ ਤਨ ਯੋਰ ॥
 ਨਾਨਕ ਰੁਗਤੀ ਜੇ ਰਖੈ ਰੰਗ ਰਲੁਲੈ ਯੋਰ ॥੧॥
 ਕਲਿ ਕਾਤੀ ਰਾਜੇ ਕਸਾਈ ਪਰਮ ਪੰਥ ਕਹਿ ਉਤਰਿਆ ॥
 ਕੁਰੁ ਆਸਾਦਸ ਸਰੁ ਰੰਗਾ ਰੀਝੈ ਨਹੀਂ ਕਾ ਰਹਿਆ ॥

ਹਉ ਭਗਿ ਦਿਕੁ ਨੀ ਤੇਈ। ਅਪੇਰੇ ਗਾ ਨ ਕੇਈ।

ਦਿਉ ਹਉਮੈ ਕਹਿ ਦੁਖ ਭੇਈ। ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਬਿਨ ਬਿਖਿ ਮਤਿ ਤੇਈ।
ਸਤੀ ਪਾਪੁ ਕਹਿ ਸਤੁ ਕਮ ਕਮਾਇ। ਜੁਰੀਖਿਆ ਘਰੇ ਦੇਵੁ ਜੁ।
ਦਿਖਰੀ ਪੁਰਖੁ ਘਟਿਅੁ ਕਉ। ਗੁਣੁ ਆਉ ਗੁਣੁ ਜਾਉ।

ਸਾਸਤੁ ਬੇਰੁ ਨ ਮੈਨ ਕੋਈ। ਆਪੁ ਆਪੀ ਪੁਜਾ ਤੇਈ।
ਕਾਜੀ ਤੇਇਕੈ ਬਧੁ ਨਿਯਾਇ। ਢੇਰੁ ਤਸਬੀ ਕਰੇ ਪੁਰਾਇ।
ਦੁਖੀ ਜੀਵੈ ਹਉ ਗਯਾਇ। ਜੇ ਕੋ ਪੁਛੈ ਤਾ ਪਰਿ ਸੁਯਾਇ।
ਤੁਹ ਕ ਮੰਤੁ ਬਿਨ ਹਿਰੈ ਸਮਾਇ। ਜੇਕੁ ਪੁਗਾਇ ਗਾਹੀ ਧਾਇ।
ਰਉਕਾ ਦੇਵੇ ਸੁਰਾ ਤੇਇ। ਅੰਧਾ ਭਿਰੂ ਦੇਖੈ ਕੇਇ।

ਜੇਗੀ ਗਿਗੀ ਜਟਾ ਬਿਭੁਤ। ਆਰੇ ਪਾਛੈ ਰੋਹਿ ਪੁਤ।

ਚੋਗੁ ਨ ਪਾਇਆ ਜੁਗਤਿਗਯਾਈ। ਬਿਤ ਕਾਰਹਿ ਬਿਨਿ ਛਾਈ ਪਾਈ।
ਨਾਨਕ ਕਸ ਕਾ ਇਹੁ ਪਾਤਕਾਹੁ। ਅਪੇਰੇ ਆਖਹੁ ਆਖੇ ਜਾਹੁ॥੧॥

ਬਾਧੇ ਕਹਿਆ, ਸ੍ਰੀ ਗੋਰਖ ਨਾਥ ਜੀ। ਅੰਧੀ ਕਸ ਆਈ, ਅਹੁ ਤੂੰ
ਸਤੁ ਬਿਛ ਜਾਹੁਤਾ ਤੈ, ਤੁਹੀ ਕਹਹੁ ਜਾਹੁਤਾ। ਬਾਧੇ ਕਹਿਆ ਬਿਖੈਰੈ
ਪੁਛਤਾ ਤੈ। ਸ੍ਰੀ ਗੋਰਖ ਨਾਥ ਆਤਮੇ ਸਿਆਨੁ ਪਰਿ ਕਹਿ ਗਏ
ਤੁਹ ਬਰੀ ਕਉ ਆਗਿਆ ਕਰੀ, ਤੁ ਨਾਨਕ ਕਉ ਭੈਰਵੇਸੁ ਕੇ ਰਸਨ
ਦਿਵਾਇ। ਅੰਧਾ ਪੁਰਖ ਮੇਰੇ ਜੋਗੁ ਪਰਿ ਤੇਇ ਤਉ ਮੇਰੇ ਜੋਗੀ ਕੀ
ਮਹਿਮਾ ਆਖਿ ਤੇਇ। ਤਬ ਗਏ ਤੁਹ ਬਰੀ ਸ੍ਰੀ ਗੋਰਖ ਨਾਥ ਜੀ

ਮਾਗਿਆ ਸੀ ਕਹਿ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਕਉ ਪੁਛਤਾ ਤੀ।

Marthi asks. ਤੇ ਨਾਨਕ ਸ੍ਰੀ ਗੋਰਖ ਨਾਥ, ਕੁਰਬਾਨੀ, ਕੋਪੀਰੰਦੁ,
ਮਛਿਰੂ ਨਾਥ, ਦੀਸਰ ਨਾਥ ਜੋ ਮੈ ਦੇ ਸਿਪ ਪਰਦੀ ਕਉ ਪੁਛੇ ਤੀ,
ਤੁਸੇ ਤੁ ਭੀ ਪੁਛਿ। ਸ੍ਰੀ ਗੋਰਖ ਨਾਥ ਜੋ ਸਾ ਗੁਰੂ ਨ ਚੋਦਿਗਾ। ਕੁਰਬਾਨੀ
ਕਰਿਆ, ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਨਾਨਕ ਤੁੰ ਸ੍ਰੀ ਗੋਰਖ ਨਾਥ ਕੇ ਗਾਥ ਮੈ ਰਸਮ ਨ ਜੇਤਿ।
ਤਬ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਚੋਦਿਆ, ਤੇ ਗਾਥਾ ਕੁਰਬਾਨੀ! ਜਿਤੁ ਜਿਤੁ ਧੇਰਾ
ਜਿਤੁ ਪਿਆਨੁ, ਜਿਤੁ ਕੁਸਤੁ, ਜਿਤੁ ਸੰਜਮੁ ਤੁਮ ਜੋਗ ਕਉ ਪੁਛੇ ਤੇ ਭੀ
ਉਪਦੇਸ਼ ਸੇਰੇ ਤਾਈ ਪੁਛਾਵਹੁ। ਜੋ ਕਹਨ ਜੁਗਾਧਿ ਸਿਉ ਤੁਮ ਜੋਗ ਕਉ
ਪੁਛੇ ਹੀ।

Shah Wali Speaks. ਤਬ ਬਾਬਾ ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਗੋਰਖ ਨਾਥ ਕਾ ਦੀਸਰ-
ਨਾਥ ਥਾ, ਸ੍ਰੀ ਦੀਸਰ ਨਾਥ ਗਿਰਮਤੀ ਥਾ। ਜਿਤੁ ਮਾਰਗ ਗਿਰਮਤ
ਮਹਿ ਜੋਗ ਕਮਾਵਤਾ ਥਾ, ਸੇ ਮਾਰਗ ਕਹਤਾ ਤੀ। ਸੋ ਜੋਗ।

ਸੋ ਗਿਰਮਤੀ ਜੋ ਨਿਕਰ ਕਰੈ। ਜਪੁ ਤਪੁ ਸੰਜਮੁ ਭੀਖਿਆ ਕਰੈ।

ਪੁੰਨ ਰਾਨ ਕਾ ਕਰੇ ਸਰੀਰ। ਸੋ ਗਿਰਮਤੀ ਗੰਗਾ ਕਾ ਨੀਰ।

ਕੋਠੈ ਦੀਸਰ ਸਭਿ ਸਰੂਪ। ਪਰਮ ਤਤ ਮਹਿ ਰੇਖ ਨ ਰੂਪ।

ਨਿ ਦੀਸਰ ਨਾਥ ਚੋਦਿਆ।

Shah Wali explains. ਸਾਬ ਸ੍ਰੀ ਗੋਰਖ ਨਾਥ ਮਾਦਪੁਤੀ ਥਾ
ਮਾਦਪੁਤੀ ਮਾਰਗ ਬਤਾਵਤਾ ਤੀ। ਸੋ ਜੋਗ।

ਸੇ ਅਵਤੁਤੀ ਨੇ ਪੁਪ ਆਪ। ਭੀਖਿਆ ਭੇਜਨ ਕਰੈ ਸੰਤਾਪ।

ਅਉਤ ਪਟੁ ਮਹਿ ਭੀਖਿਆ ਕਰੈ। ਸੇ ਅਵਤੁਤੀ ਸਿਫੁ ਰਹੈ।

ਬੇਨੇ ਕੋਠ ਥਤਿ ਸਰੂਪ। ਪਰਮ ਤਤ ਮਹਿ ਰੇਖ ਨ ਰੂਪ॥੨॥

ਇਹ ਹੀ ਕੋਠ ਨਾਥ ਬੇਜਿਆ, ਜੇ ਇਸ ਮਾਰਗ ਅਵਤੁਤੀ ਤੇਰੇ ਸੇ
ਜੇਗ ਕਉ ਪਾਵੈ

Gopichand speaks

ਗੋਪੀ ਹੋਰ ਉਰਾਸੀ ਥਾ, ਓਹ ਉਰਾਸ ਮਾਰਗ ਕਾਤਾ ਹੈ। ਸਭੋਰਾ

ਸੇ ਉਰਾਸੀ ਜਿ ਖਾਨੇ ਉਰਾਸ। ਅਰਥ ਉਰਾ ਕਰੈ ਨਿਰੰਜਨ ਰਾਸ।

ਹੋਰ ਸਰਜ ਕੀ ਪਾਏ ਗੰਢ। ਤਿਸ ਉਰਾਸੀ ਕੇ ਪੰਨੇ ਨ ਕੰਧ।

ਬੇਨੇ ਗੋਪੀ ਹੋਰ ਸਤ ਸਰੂਪ। ਪਰਮ ਤਤ ਮਹਿ ਰੇਖ ਨ ਰੂਪ॥੩॥

Charpat speaks

ਚੁਪਟ ਨਾਥ ਪਾਖੰਡ ਮਾਰਗ ਗਿਤਾ ਥਾ, ਅਬ ਰਹਪਟ ਨਾਥ ਬੇਜਿਆ:-

ਸੇ ਪਾਖੰਡੀ ਜਿ ਕਾਇਆ ਪਾਖਾਨੈ

ਕਾਇਆ ਕੀ ਅਗਨਿ ਖੂਹ ਪਾਟ ਜਾਨੈ।

ਸੁਪਨੇ ਬਿਰੁ ਨ ਦੇਈ ਦਰਦ। ਤਿਸ ਪਾਖੰਡੀ ਕਾ ਜਗ ਨ ਮਰਦ।

ਬੇਨੇ ਰਹਪਟ ਸਤ ਸਰੂਪ। ਪਰਮ ਤਤ ਮਹਿ ਰੇਖ ਨ ਰੂਪ॥੪॥

ਜੇ (ਇਹ) ਪਾਖੰਡ ਮਾਰਗ ਕਾਇ ਸੇ ਜੇਗ ਕਉ ਪਾਵੈ। ਸਾਨਾ ਰਹਪਟੀ

ਸੰਗੀ ਥਾ, ਓਹ ਬੰਗੀ ਜਗਤਿ ਜੇਗ ਕਉ ਪਾਵੈ ਥਾ, ਸੇ ਕਾਤਾ

Charlati speaks ੩। ਸਭੋਰਾ।

ਮੈਂ ਬੰਗਾਗੀਜ਼ਿ ਉਜਟੇ ਬ੍ਰਹਮ। ਗਗਨ ਮੰਡਲ ਮਹਿ ਕੇਪੈ ਖੰਮ।
 ਮਹਿਲਿਸ ਮੰਤ੍ਰਿ ਰਹੇ ਪਿਆਨ। ਤੇ ਬੰਗਾਗੀ ਸਤ ਸਮਾਨ।
 ਬੰਸੰ ਭਰਥਰਿ ਸਤ ਸਰੂਪ। ਪਰਮ ਤਤ ਮਹਿ ਰੇਖ ਨ ਰੂਪ॥੫॥
 ਰਾਜੇ ਭਰਥਰੀ ਕਹਿਆ ਜੋ ਇਸ ਮਾਰਗ। ਬੰਗਾਗੀ ਤੇਇ ਮੈ ਬੰਗਾਗੁ
 ਕਉ ਪਹੁੰਚੈ॥ ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਦੇਉ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬੋਲਿਆ।
Gurm Nanak answers.

ਕਿਉ ਮੰਨ ਮੰਨਾ ਕਿਉ ਜੀਵ ਜਗਤਿ। ਕੰਨ ਪੜਾਇ ਰਿਆ ਖਾਧੈ ਭਗਤਿ।
 ਮਾਸਤ ਨਾਸਤ ਦੇਵੇ ਨਾਉ। ਕਉਣ ਸੁ ਅਖਰ ਜਿਤੁ ਰਹੈ ਚਿਆਉ।
 ਪੂਪ ਛਾਣ ਜੇ ਸਮ ਕਹਿ ਸਾਏ। ਤਉ ਨਾਨਕ ਆਖੈ ਗੁਰ ਕੇ ਕਾਏ।
 ਛਿਅ ਦਰਤਾਰੇ ਦਰਤਿ ਪੁਤਾ। ਨਾ ਸੰਸਾਰੀ ਨਾ ਆਦੁ ਪੁਤਾ।
 ਨਿਰੰਕਾਰ ਜੋ ਰਹੈ ਸਮਾਇ। ਭਾਏ ਭੀਖਿਆ ਮੰਗਾਹੁ ਜਾਇ।
 ਬੰਸੰ ਨਾਨਕ ਸਤ ਸਰੂਪ। ਪਰਮ ਤਤ ਮਹਿ ਰੇਖ ਨ ਰੂਪ॥੬॥
 ਜਬ ਬਾਬਾ ਜੀ ਬੋਲਿਆ, ਤਬ ਸਿਪ ਪਤੀਆਇ ਗਾਏ, ਇਹ ਜੁ ਬੰਸਦਾਤੈ
 ਸੁ ਉਹੈ ਪਾਰ ਬੰਸਦਾਤੈ। ਤਬ ਫਿਰਿ ਗਾਏ ਭਰਥਰੀ ਕਹਿਆ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਸ੍ਰੀ ਗੋਰਖਨਾਥ ਕਾ ਪੰਥ ਬਡਾ ਹੈ ਤੁੰ ਰਸਮਨ ਜੇਹਿ। ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਜਾਬਾ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਬੋਲਿਆ, ਮੈਂ ਰਸਮਨ ਜੀਆ ਤੈ। ਤਬ ਉਨ ਕਹਿਆ
 ਤੁੰ ਰਿਆ ਰਸਮਨ ਜੀਆ ਤੈ। ਤਬ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕਹਿਆ ਸੁਨਾਵਤਾ ਹਉ।
 ਸਬਰ ਤੇਰਿਆ ਗੁਰ ਮਾਸਾ॥

ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਰੁ ਮਨ ਮਹਿ ਮੁੰਦਾ। ਖਿਥਾ ਖਿਥਾ ਹਰਾਇਓ।
 ਨੇ ਕਿਛੁ ਕਰੈ ਭਠਾ ਕਰਿ ਮਾਨਓ। ਸਹਜ ਜੋਗ ਨਿਧਿ ਪਾਵਓ॥੧॥
 ਬਾਬਾ ਜੁਗਤਾ ਜੀਓ ਜੁਗਾਜੁਗ ਜੋਗੀ। ਪਰਮਤੰਤ ਮਹਿ ਜੋਗੰ।
 ਅਮਿਤ ਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨ ਪਾਇਆ। ਗਿਆਨ ਕਾਇਆ ਰਸ ਭੋਗੇ॥੨॥
 ਸਿਰ ਨਗਰੀ ਮਹਿ ਆਸਨ ਬੈਠੈ ਕਲਪ ਤਿਆਗੀ ਝਰੈ॥੩॥
 ਸਿੰਝੀ ਸਬਰੁ ਸਰਾ ਪੁਨਿ ਮੈਂ, ਅਹਿ ਨਿਸੀ ਪੂਰੈ ਨਰੈ॥੪॥
 ਪਤਿ ਵੀਰਾਹਿ ਗਿਆਨ ਮਤਿ ਰੰਡਾ ਵਰਤਮਾਨ ਬਿਭੂਤੰ।
 ਹਰਿ ਕੀਰਤਿ ਹਰਿ ਰਸਿ ਯਾਗੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪੰਥ ਅਤੀਤੰ॥੫॥
 ਗਲੀ ਜੋਤਿ ਯਾਗੀ ਸਿਮਿਆ ਨਾਨ ਵਰਨ ਅਨੇਕੰ।
 ੨੨ ਨਾਨਕ ਸੁਣਿ ਭਰਥਰ ਜੋਗੀ ਪਾਰ ਬ੍ਰਹਮ ਸਿਦਦੇਕੰ॥੬॥

ਜਬ ਬਾਬੇ ਇਹ ਸਬਰੁ ਕਿਹਿਆ, ਤਬ ਸਿਧਾ ਕਹਿਆ ਇਹ ਪੁਰਾ ਭਗਤ
 ਤੇ, ਦੇਸ ਕਉ ਕਾਹੁ ਕੀ ਬਾਤ ਨਾਹੀ, ਇਹ ਪੁਰੁਸ਼ਿਅਾ ਤੇ। ਜਬ ਇਹ
 ਗੋਸੁਣਿ ਤੇਰਿ ਪੁਰੀ ਤਬ ਸਿਧਾ ਮਹਿ ਪਿਆਲਾ ਆਇਆ, ਸੁਰਾਪਾਣ
 ਕਾ, ਅਜੇ ਜਾਗਾ। ਤਬ ਰਾਜੇ ਭਰਥਰੀ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੇ ਆਗੇ
 ਪਿਆਲਾ ਪਹਿਲਾ; ਕਾਹੁ ਜਾਗਾ ਜੀਓ ਇਹ ਪੀਜੀਅੰ। ਤਬ ਬਾਬੇ
 ਜੀ ਕਹਿਆ, ਮੈਂ ਪੀਆ ਤੇ। ਤਬ ਰਾਜੇ ਭਰਥਰੀ ਕਹਿਆ ਨਾਨਕ
 ਤੂੰ ਬਾਤੁ ਰਿਨਾ ਕਾ ਹਮਾਰੇ ਸਾਥ ਕਹਿਦਾ ਹਰਦਾ ਤੂੰ ਤੂੰ ਕਹਾ
 ਤੇ ਪੀਆ। ਤਬ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਬੋਲਿਆ, ਰਾਜੇ ਭਰਥਰੀ ਸਾਥਿ। ਹੋਆ!

ਮੈਂ ਪਿਆਰਾ ਪੀਆ ਜਿਸਕਾ ਖੁਸ਼ੀ ਕਰਤੁ ਨਹੀ ਉਤਰਤਾ। ਤਬ
 ਹਾਕਾ ਕੁਰਬਾਨੀ ਬੇਸਿਆ, ਉਹ ਸੁਰਾਪਾਹੁ ਕਉਹੁ ਤੋਂ ਜਿਸ ਕਾ ਖੁਸ਼ੀ
 ਨਹੀ ਉਤਰਤਾ। ਉਸ ਪਰਿ ਸਿਆ ਪੜਤਾਏ। ਤਬ ਸੀ ਗੁਰਦੇਵ ਬਾਬਾ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਬੇਸਿਆ, ਸੁਰਾਪਾਹੁ ਵੀ ਮਾਰਿ ਬਤਾਵਤ ਏ। ਗੁਰਮਾਸਾ।
 ਗੁਰੁ ਕਰਿ ਗਿਆਨੁ ਪਿਆਨੁ ਕਰ ਪਾਏ ਕਰ ਕਰਹੀ ਕਸ ਪਾਈਐ।
 ਭਾਈ ਕੁਵਨ ਪੇਸ ਕਾ ਪੇਸਾ ਇਤ ਸੁ ਅਖਿਉ ਰੁਆਈਐ॥੧॥
 ਬਾਬਾ ਮਨ ਮਤਦਾਰੇ ਨਾਮੁ ਰਸੁ ਪੀਏ। ਸਚਿ ਰੰਗ ਰਚ ਰਹਿਆ।
 ਅਧਿਨਿਸਿ ਬਨੀ ਪ੍ਰੇਮ ਸਿਰਜਾਗੀ ਸਬਰੁ ਅਲਹੁ ਨਹਿਆ॥੧॥
 ਪੂਰਾ ਸਾਰੁ ਪਿਆਰਾ ਸਾਜੇ ਤਿਸਰਿ ਪਿਆਰੇ ਜਾਕਉ ਨਰਹਿ ਕਰੇ।
 ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਾ ਦਾਪਾਰੀ ਤੈਏ, ਕਿਆ ਮਰ ਛੇਛੇ ਭਾਉ ਪਏ॥੨॥
 ਗੁਰ ਕੀ ਸਾਖੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਾਹੀ ਪੀਤੁ ਤੀ ਪਰਦਾਹੁ ਭਇਆ।
 ਰਹ ਰਸਾਨ ਕਾ ਪੀਤਾ ਤੈਏ, ਮਕਤਿ ਸੰਕੁਰੈ ਕਰੇ ਕਿਆ॥੩॥
 ਸਿਫਤੀ ਰਤਾ ਸਰਾ ਬੰਗਾਗੀ ਕੁਆਂ ਜਨਮੁ ਨ ਜਾਏ।

ਕਰੁ ਨਾਨਕ ਸੁਹਿ ਕੁਰਬਾਨ ਬੋਲੀ ਪੀਤਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਾਏ॥੪॥੧॥
 ਜਬ ਇਹੁ ਸਬਰੁ ਹੁਆ ਤਬ ਸਿਧੁ ਆਦੇਸੁ ਕੀਆ। ਕਹਹੁ ਜਾਗੇ
 ਪੀਨ ਨਾਨਕ ਆਦੇਸੁ ਤੋਂ। ਜਿਸਰੇ ਇਹੁ ਸਬਰੁ ਪ੍ਰਾਪਤੁ ਹੁਆ ਤੋਂ, ਪੰਨ ਤੋਂ।
 ਤਬ ਯੋਧਾ ਨਾਥ ਬੇਸਿਆ, ਤੋ ਨਾਨਕ! ਕੁਛ ਤੁ ਮਾਗੁ, ਜੋ ਕਾਹੀਤਾਏ,
 ਮੈ ਮਾਗ ਜੇਹਿ। ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੁ ਬਾਬਾ ਮੰਗਤਾ ਤੋਂ।

ਬਾਪਿਆ ਨ ਜਾਇ, ਕੀਤਾ ਨ ਏਕੇ। ਆਪੇ ਆਪਿ ਨਿਰੰਜਨ ਏਕੇ।

ਜਿਥੇ ਧੇਰਿਆ ਤਿਥੇ ਪਾਇਆ ਆਨ। ਨਨਕ ਗਾਈਆਂ ਗੁਣੀ ਨਿਪਾਨ।

ਗਾਈਆਂ ਸੁਣੀਆਂ ਮਨਿ ਰਖੀਆਂ ਗੁਣੀ। ਦੁਖ ਪਰਹਰ ਸੁਖ ਪਰ ਲਿਜਾਇ

ਗੁਰਮੁਖ ਨਾਰੇ ਗੁਰਮੁਖ ਦੇਰੇ ਗੁਰਮੁਖ ਰਹਿਆ ਸਮਾਈ। ੨

ਗੁਰ ਵੀਸਰ ਗੁਰ ਯੋਰਖ ਬਰਾਨ ਗੁਰ ਪਾਰਬਤੀ ਮਾਈ।

ਜੇ ਹਉ ਜਾਣਾ ਆਖਾ ਨਾਹੀ ਕਹਣਾ ਕਬਨੁ ਨ ਜਾਈ।

ਗੁਰਾ ਇਕ ਦੇਹਿ ਬਣਾਈ। ਸਭਨਾ ਜੀਅ ਕਾ ਇਕ ਦਾਤਾ ਤੇ ਮੈ

ਵਿਸਰਿ ਨ ਜਾਈ॥੧॥

ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਆਖਿਆ, ਜੀਉ ਹਉ ਏਹ ਮੰਗਣਾ ਤਾਂ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੋਰਖਨਾਥ ਕਹਿਆ

~~ਸਾਥੇ ਜੀ ਕਉ ਬਾਬਾ ਜੀ ਸਿਧ ਮਿਲੇ ਕਾ~~

ਜੀ ਏਹ ਦਸਤੁ ਤੁਪੈ ਪਾਸਿ ਤੀ। ਫਿਰਿ ਸ੍ਰੀ ਗੋਰਖਨਾਥ ਕਹਿਆ ਸਾਥੇ

ਜੀ ਕਉ, ਬਾਬਾ ਜੀ ਸਿਧ ਮਿਲੇ ਕਾ ਆਰ ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਮਿਲੇ ਕਾ ਕਿਆ

ਫਲੁ ਤੀ, ਜੇ ਭਾਵੈ ਕੰਧਾ ਪਾਪੀ ਤੇਇ, ਮੈ ਮੁਕਤਿ ਤੇਇ। ਆਰ ਰਾਜ ਪਾਟ

ਗਾਹੀਏ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਰਾਪਤਿ ਤੇਇ, ਇਕੈ ਆਰਾਗਾ ਦੁਡੀ ਤੇਇ, ਸਿਧ ਮਿਲੇ ਕਾ

ਇਹੁ ਫਲੁ ਤੀ। ਇਤਨੀਆ ਬਖਸਤੁ ਮਹਿ ਤੇਰੈ ਜੀਅ ਆਦੇ ਸੇ ਤੁ ਜੇਹਿ।

ਸ੍ਰੀ ਗੋਰਖਨਾਥ ਕਹਿਆ ਸਾਥੇ ਜੀ ਕੈ ਇਤਨੀਆ ਦਸਤੁ ਦਿਖਾ ਜੇ ਗਾਈਆਂ

ਸੇ ਜੇਹਿ। ਗੁਰੁ ਸਾਥੇ ਕਹਿਆ ਗੋਰਖ ਨਾਥ, ਮੁੜ ਕਉ ਕਿਛੁ ਨਾਹੀ

ਠਾਹੀਤਾ, ਆਰ ਮਾਗਤਾ ਤਾ ਜੇ ਦੇਹੁ। ਪਉੜੀ।

ਜੇ ਜੁਗ ਵਾਰੇ ਆਰਜਾ ਤੇਰੇ ਰਾਹੀਂ ਔਰਿ।.....

ਤਿਹ ਕੋਇ ਨ ਸੁਖੁ ਈ ਜਿ ਤਿਸੁ ਗੁਣ ਕੋਇ ਕੋਇ॥

ਅਬ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਕਹਿਯਾ, ਸ੍ਰੀ ਕੋਰਖਨਾਥ ਜੀ, ਤਥੇ ਇਹ ਦਸਤ ਮੰਗਰਾ
ਗੰ, ਜੋ ਪਰਮੇਸਰ ਨ ਦਿਸੈ, ਅਰ ਹਰ ਪਾਟ ਦੁਇਆਈ ॥ ੩ ॥ ਦਸਤ
ਸਿਖਿਯਾ ਔਰਿ। ਮੰਨੁ ਆਪਣਾ ਅਜੀਰ ਬਾਰ ਦੇਹਿ ਜੋ ਪਰਮੇਸਰ ਨ
ਦਿਸੈ, ਅਰ ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਮਿਲੈ। ਸ੍ਰੀ ਕੋਰਖਨਾਥ ਜੀ ਜੋਹਿ ਕਰ
ਅਜੀਰ ਬਾਰ ਰੀਯਾ, ਤੇਰੀ ਕੁਗਤ ਅਖੰਡ ਔਰਿ। ਵਜੀਵਾਨ ਮਹਿ
ਤੇਰੇ ਸਾਨ ਨ ਕੁਗਤ ਕੋਈ ਨ ਔਰਿਯਾ, ਅਰ ਗੁਰੁ ਜੋ ਔਰਿਯਾ ਸੇ ਤੇਰੇ
ਜੀ ਪਾਠਿ ਤੇ ਔਰਿਯਾ, ਤੇਰਾ ਗੁਰੁ ਤੇਰੇ ਕੋਇ ਔਰਿ ਨ ਸਕੈ। ਤੇਰੇ
ਪਾਤੇ ਤੇਰਾ ਗੁਰੁ ਔਰਿਯਾ॥ ੧॥੧੪॥

The profuse & laboured style of this and some
other Sakhi marks them out as distinct from
others, in which the style is terse & the idiom & diction
somewhat different.

Again as compared with the Puratan
Janamsakhi, this book evidently borrowed
such stories from a different source & not
necessarily the earlier one. Some stories, such as

ਮਤੀ ੨੭੭੩ ਦਾਸੀ and this one are much simpler
as given in the "Puratan" Sahib, although
the miracles introduced into this story as
given in "Puratan" Sahib are not given here.

Great importance seems to have been given
to this question of Guru Nanak's guru. Evidently
the question must have arisen when Kabir-
panthis claimed Kabir to be Nanak's guru,
or something of the sort. This must have been
considerably later than Guru Nanak, and pre-
sumably at the time, statements were put for-
ward, saying that Mirankar Himself was his
guru.

Certain verses given here as spoken by G. Nanak
are not in the Granth Sahib, and in others the arrange-
ment of verses differs or there are some verbal or
other differences. These differences show that different
versions of the same hymns were prevalent at the time
Granth Sahib was compiled. No mention of Mardana

Navak
Goets Mecca ਸਾਖੀ ਤੋਹ ਰਜੀ। 15.

ਬਾਬਾ ਜੀਓ ਜਰ ਸੁਮੇਰ ਰਹਿਆ, ਤਾਂ ਇਹ ਪਰਤੀ ਪਾਣੀ ਦਿਖਿ ਇਉਂ
ਨਰਹਿ ਆਵੈ, ਜੇਸ ਜਾਵਹੁ ਕੇ ਮਹੀਨੇ ਰਹਿਆਉ ਉਛਾਤਾ ਤੈ, ਮਾਰ
ਓਹ ਦਾਰ ਪਾਰ ਨਰਹੀ ਨਹੀਂ ਪੜਤਾ। ਅਹੁ ਰਹੀਆਉ ਦਿਖਿ ਬੇੜੀ ਫਿਰਤੀ
ਤੈ, ਓਓ ਪਰਤੀ ਨਰਹਿ ਆਵੈ॥

ਅਬ ਬਾਬਾ ਜੀ ਮਕੇ ਕੀ ਉਜਾੜ ਜਾਇ ਨਿਕਜੇ। ਨਾਹ ਦਿਖਿ ਕਿਤਨੇਕ
ਫਕੀਰ ਸਿਧੇ। ਤਾ ਉਨਾ ਪੁਛਿਆ ਤੇਰਾ ਨਾਉ ਕਿਆ ਤੈ। ਤਬ ਬਾਬੇ
ਕਹਿਆ, ਜੀ ਮੇਰਾ ਨਾਉ ਠਾਨਕ ਤੈ। ਤਬ ਉਨਾ ਕਹਿਆ ਤਿਸੁ ਤੈ
ਕਿ ਮੁਸਲਮਾਨ ਤੈ। ਬਾਬੇ ਕਹਿਆ, ਜੀ ਤਿਸੁ ਹ। ਜਾ ਬਾਬੇਂ ਤਿਸੁ ਕਹਿਆ
ਤਾ ਓਇ ਕਹਿ ਖੜੇ ਤੇਰੇ। ਤਬ ਓਇ ਬੋਲੇ, ਨਾਨਕ ਇਹ ਹਾ ਤਿਸੁਆਂ
ਕਾ ਨਹੀ। ਬਾਬੇ ਕਹਿਆ, ਕਿਉ ਜੀਉ ਤਿਸੁਆਂ ਕਾ ਹਾ ਕਿਉ ਨਾਹੀ।
ਤਾ ਉਨੀ ਆਖਿਆ ਇਸਰੇਸ ਮਹਿ ਸਯਦ ਕੀ ਪਤਿਸਾਹੀ ਤੈ, ਓਇ
ਤਿਸੁ ਕਉ ਮਹਿ ਠਾਹੇ ਤੈ। ਹਮ ਠਾਹੇ ਤੈ ਤੁੰ ਹਮਾਰੇ ਸਾਥਿ ਨਹਲੁ,
ਜੁਰਾ ਜਾਹਿ। ਬਾਬੇ ਕਹਿਆ, ਭਲਾ ਜੀਉ। ਹਮ ਮਕੇ ਕੀ ਜਾਹਤ ਕਉ
ਰਖੇ ਬੇ, ਜਉ ਖੁਦਾਇ ਜੇਜਾਇਗਾ ਤਾ ਜਾਹਿਓ, ਤੁਮ ਜਾਹੁ॥ ਜਬ ਬਾਬੇ
ਜੀ ਇਉਂ ਕਹਿਆ ਤਬ ਓਇ ਰਖੇ ਬਾਬੇ ਨੇ ਛੁਡਿਕਹਿ। ਤਬ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ
ਬੈਠ ਗਿਆ। ਸਰਸ ਦਿਨ ਪਿਛੇ ਓਇ ਫਕੀਰ ਜਾਇ ਪੜੇ। ਜਾ ਓਇ
ਫਕੀਰ ਜਾਇ ਰੇਖਨਿ, ਤਾ ਬਾਬਾ ਜੀਉ ਮਕੇ ਜੀ ਬੈਠਾ ਤੈ। ਓਇ ਫਕੀਰ
ਮਾਨੁ ਤੇਰੇ ਮੇ। ਓਇ ਜਾਹੇ ਕਹਹੁ, ਏ ਖੁਦਾਇ। ਹਮ ਇਹ ਪਿਛੇ

ਡੋਡਿਆ ਥਾ, ਇਹ ਅੰਗੀ ਜੀ ਆਇ ਨਿਕਸਿਆ। ਇਹ ਬਿਆ
 ਤਮਾਸਾ ਤੇਤਾ ਹੈ। ਏ ਖਰਾਇ ਬਡੀ ਤੰਗਨਗੀ ਹੈ। ਤਾ ਫੇਰੀ ਓਨਾ
 ਫਕੀਰਾ ਮਕੇ ਕੇ ਜੋ ਜੋਗ ਥੇ, ਤਿਨਾ ਨ ਪੁਛਿਆ, ਜੋ ਕਾਈ ਜੋਗ
 ਇਹ ਫਕੀਰ ਇਥੋਂ ਕਰੇਕਣਾ ਕੁ ਹੈ। ਤਬ ਓਨ ਜੋਗ ਆਖਿਆ,
 ਇਸ ਫਕੀਰ ਕਉ ਦੀਹਾ ਬਰਸ ਰਿਨ ਹੁਆ ਹੈ। ਤਬ ਓਨਾ ਫਕੀਰ
 ਕਹਿਆ, ਏ ਖਰਾਇ, ਤਿਨ ਕਉ ਦਿਤਨੀ ਪਹੁਰਿ, ਬਸਿਆ ਕੀਏ
 ਇਸ ਤੇਰੀ ਇਨਾਇਤ ਕਉ, ਜੁ ਦਿਤਨੀ ਪਹੁਰਿ ਤੈਨੇ ਤਿਨ ਕਉ
 ਸੀਨੀ ਹੈ। ਤਬ ਓਨਾ ਗਾ ਕੀਆ ਗਾਨਾ ਕਰਿ ਮੁਹਾਈਆਂ
 ਉਨੇ ਜੋਕੇ ਕਉ। ਜੋ ਮਕੇ ਕੇ ਜੋਗ ਥੇ ਤਿਨ ਕਹਿਆ ਇਹ
 ਤਿਨ ਨਾਜੀ, ਇਹ ਦਾਨੁਸ਼ਕੀ ਹੈ, ਨਿਤਾਨੁ ਪੈਸਾ ਹੈ। ਦੀਹਾ ਜਿਤਨੇ
 ਜੋਕੇ ਸਭ ਇਸੀਕੇ ਪੀਠੇ ਨਿਮਾਨ ਕਰਤੇ ਹੈ ਦੁਹਾਈ। ਸਭਨਾ
 ਕੇ ਅਗੇ ਇਹੀ ਨਿਮਾਨ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਤਾ ਓਨਾ ਫਕੀਰਾ ਕਹਿਆ,
 ਤਾ ਕਉ ਦੀਵੇ ਜੀ ਕਾਤਾ ਥਾ ਜੋ ਮੈਂ ਤਿਨੁ ਹੈ। ਤਬ ਓਨਾ ਕਹਿਆ,
 ਇਹ ਮੁਸਜਾਨ ਹੈ, ਤਬ ਮੈਂ ਪਹੁਰਿ ਹੈ। ਤਾ ਤੰਗਨ ਥੇ ਤਿਨੁ
 ਕਉ ਦਿਤਨੀ ਪਹੁਰਿ, ਕਹਾ ਤੇ ਅਖੀ ਹੁਇ।

ਬਰਸ ਰਿਨ ਬਾਬਾ ਮਕੇ ਰਹਿਆ। ਉਹਾ ਸਬਰ ਹੁਆ। ਸਭ ਬਸੰਤ।
 ਨਉ ਸਤ ਕਉਰਾ ਤੰਗਨੀ ਕਰਮਾਜਤ ਰਹਿ ਬਹਾਈ।
 ਗਏ ਰਮੈਂ ਰਹੁ ਹਥ ਦੀਵੇ, ਏਕਾ ਏਕੀ ਦਾਗੀ॥੧॥

ਮਿਹਰਦਾਨ ਮਧਸੂਰਨ ਮਾਧੋ ਅੰਸੀ ਸਕਤ ਤੁਮਾਰੀ॥੧॥ ਰਾਠੀ।

ਘਰ ਘਰ ਜਾਕਰ ਪਾਤਕ ਤੇਰਾ ਧਰਮ ਕਰੇ ਸਿਰਦਾਰੀ।

ਧਰਤੀ ਦੇਗ ਮਿਲੇ ਇਕ ਦੇਗ ਭਾਗ ਤੇਰਾ ਭੰਡਾਰੀ॥੨॥

ਨਾ ਸਾਬੂਹ 'ਤੇਦੇ ਫਿਰਿ ਮੰਗੇ ਨਾਹਰ ਕਰੈ ਖੁਆਰੀ।

ਜਬ ਅੰਧੇਰਾ ਬੀਰੀ ਖਾਨਾ ਮਠਿਗਣ ਪਰੈ ਲੁਹਾਰੀ॥੩॥

ਪੁੰਜੀ ਮਾਰਿ ਪਦੇ ਨਿਤ ਮੁਰਗਰ ਪਾਪ ਕਰੇ ਕੇਟਦਾਰੀ।

ਭਾਇ ਰੰਗਾ ਭਾਇ ਮੰਦਾ ਜੰਸੀ ਨਰਹਿ ਤੁਮਾਰੀ॥੪॥

ਆਇ ਪੁਰਖ ਕਉ ਅਜਹੁ ਕਹੀਐ ਸੇਖਾ ਆਈ ਦਾਰੀ।

ਦੇਵਨ ਦੇਵਤਿਆ ਕਰੁ ਜਾਗਾ ਅੰਸੀ ਕੀਰਤਿ ਰਾਜੀ॥੫॥

ਕੁਜਾ ਕਾਂਠ ਨਿਦਰ ਮੁਸਲਾ ਨੀਲਰੂਪ ਬਨਦਾਰੀ।

ਘਰਿ ਘਰਿ ਮੀਆ ਸਭਨਾ ਕੀਆ ਬੇਜੀ ਅਵਰੁ ਤੁਮਾਰੀ॥੬॥

ਜੇ ਤੁ ਮੀਰ ਮਾਠੀ ਪਤਿ ਸਾਹਿਬੁ ਕੁਰਕਤਿ ਕਉਰੁ ਹਮਾਰੀ।

ਗਾਏ ਕੁੰਟ ਸਜਾਸ ਕਹਿਐ ਘਰਿ ਘਰਿ ਸਿਫਤਿ ਤੁਮਾਰੀ॥੭॥

ਤੀਰਥ ਸਿੰਘਤਿ ਈ ਪੁੰਨ ਦਾਨੁ ਕਿਛੁ ਜਾਗ ਮਿਲੈ ਰਿਹਾਜੀ।

ਨਾਨਕ ਨਾਮ ਮਿਲੈ ਰਹਿਆਈ ਸੇਕਾ ਘੜੀ ਸਮਾਜੀ॥੮॥

ਅਗੈ ਜਿਉਂ ਜੋਕਸੇ ਸਭ ਆਵ ਪਰੀ ਪਦੇ, ਸਤੁ ਪੇਦਰ ਤੇਰੇ। ਤਾ ਮਕਾ

ਮਰੀਨਾ ਸਭ ਮੁਜਕ ਦੇਖਿ ਕੇ ਬਾਰਦ ਬਰਸ ਬਾਬਾ ਜੀ ਫਿਰਿ

ਤਜਵੰਤੀ ਆਇਆ। ਜਿਰੇਕਣਾ ਬਾਬਾ ਜੀ ਸੁਜਤਾਨ ਪੁੰਨ ਤੇਰੇ

ਲੁਟਾਇ ਨਿਕਲਿਆ ਸੀ, ਕਾਰਨ ਬਰਖ ਫਿਰਿ ਤਜਦੀ ਮਾਇਆ।

੨੬ ੩੭ ਸਤਨਾਨ ਪਰ ਗਰੀ ਵੀਤੀ ਰਉਸਤ ਖਾਨਕੀ। ਬਰਖ
ਬਰਖ ਉਰਾਸੀ ਵੀਤੀ, ਫੇਰਿ ਘਰਿ ਮਾਇਆ ॥੧॥੧੫॥

Here the account of his visit to Mecca, is much simpler, no miracles take place, no turning of Mecca, no discussion with Rukn din. No details at all about Madina & Bagdad. This evidently is a version much earlier than Bhai Gurdas, who mentions the turning of Mecca & Guru Nanak's adopting the ^{line} garb of Mahamadan Sajid, taking a book under his armpit & a prayer carpet on his shoulder. According to this version, he leads the prayer in Kaaba, of course this is impossible. The hymn quoted is appropriate. & ^{and says that it is the time of Mohammand} ^{20th 137}
Here end the 12 years of his Eldasi and
Syren & Mecca is also Rameehwar &
all Tirthos, Surok & Jagannath included.

are done within this period of 12 years
from the date of his leaving Sultampur.

His halt at Sultampur is given as only
two years. We seem to be on firmer ground
here than in other Lokhis.

ਸਾਖੀ ਜੋਰ ਕਲੀ 116.

ਅਦੰਤੀ ਗਰਿ ਕੋਏ ਕੁੰਦੀ ਕੀ ਬਾਥਾ ਨਾਨਕ ਆਇ ਸੰਗ, ਕੋਹ ੨੦ ਤਿਉ ਭੀ
ਸਾਖਰ (ਜਲ) ਬਾਰ ਧਿਰ। ਤਾ ਮਰਾਨਾ ਕੁਸਿ ਬੇਲਿਅ ਅਜੀ ਹੁਕਮ ਤੇਏ ਤਾਂ
ਘਰ ਕੋਂ ਫਿਰਿ ਆਏ। ਦੇਖਾ ਮਾਣੁ ਮੁਦੇ ਗਏ, ਕਿਹਾਨ ਓਨਾ ਰਾ ਤੇਆ। ਗੁਰੂ
ਬਾਬੇ ਆਖਿਆ, ਮਰਾਨਿਆ! ਜੇ ਤੇਰੇ ਮਾਣੁ ਮਰਿਓ ਤਾ ਮੰਸਾਹ ਨੇ ਕਿਉਕਰਿ
ਪਾਜਿਓ। ਨਾਹਿ ਜੇ ਤੇਰੇ ਜੀਉ ਤੋਂ ਤਾ ਮਿਸਿ ਆਉ। ਪਰ ਮੇਰਾ ਨਾਉ ਨਈ
ਨਾਹੀ। ਜੇ ਕੋਈ ਆਇ ਪੁਛੀਗਾ ਜਿ ਨਾਨਕ ਦੀ ਕਾਹੀ ਖਬਰ? ਕੁਲੀ ਦੇ
ਆਖੇ ਹਉ ਜਾਹੁਰਾ ਨਾਹੀ, ਜਿਦੇ ਕਹਾ ਸੁਜਤਾਨ ਪੁਰੇ ਡੇਰਾ ਜੁਟਾਇ
ਨਿਕਲਿਆ ਤੇ, ਤਿਦੇ ਕਹਾ ਮੈਂ ਉਧਰ ਨਾਉ ਜਾਹਾ ਫਿਰਾ ਜਾਂ। ਕਿਉ
ਨ ਜਾਪੀ ਜਿ ਕਿਥੈ ਗਇਆ, ਈਦੋਂ ਆਖੇ ਪੁਛੀ ਪਵਿਕੈ ਮਰਾਨਾ
ਪੁਰਿ ਆਇਆ, ਸੇਕ ਮਿਸਿ ਗਇਆ ਮਰਾਨੇ ਦੁਆਜੇ। ਜੇਕ ਨੰਗੇ
ਆਖਹੁ ਇਹ ਮਰਾਨਾ ਕੁਸਿ ਆਇਆ ਜਿ ਨਾਨਕ ਨਾਹਿ ਗਇਆ ਸਾ।

ਸਭ ਆਰਿ ਪੰਥੀ ਪਉਣ। ਇਥੇ ਜਾਹਨਿ ਇਹ ਮਰਦਾਨ ਤੁਹਿ। ਤੁਹਿ
ਪਰ ਸਾਥੇ ਦੇ ਨਾਨਿ ਦਾ ਪਰਤਾਪੁ। ਉਥਰਾ ਸਾਇਆ। ਸਿਰੈ ਤੇ ਸਭ ਸੰਘ
ਆਰਿ ਪੰਥੀ ਪਉਣ। ਮਰਦਾਨੇ ਛੇਤੀ ਛੇਤੀ ਪਾਰ ਬਾਰ ਦੇਖਦੇ ਦਾਦੇ
ਕਾਜ ਦੇ ਆਇਆ। ਮਾਤਾ ਦਾਦੀ ਦੇਖਕੈ ਗਲ ਰਮਣੀਆ। ਮਾਤਾ
ਸਾਖਿਆ, ਮਰਦਾਨਿਆ ਕਾਦੀ ਨਾਨਕ ਦੀ ਸਕਰ ਆਖਿ। ਯੇਹੁ ਤੁਹਿ
ਸਾਇ ਪੁਛਨਿ ਕਿਥਾਉ ਨਾਨਕ ਦੀ ਸਕਰ। ਮਰਦਾਨੇ ਸਾਖਿਆ, ਜੀ
ਜਿਦੇਕਣੁ ਸੁਸਤਾਨ ਪੁਰੇ ਡੇਰਾ ਜੁਟਾਇ ਨਿਕਲਿਆ ਸੀ, ਤਿਦੇਕਣੁ
ਕਿਹੁ ਨ ਜਾਪੀ ਕਿਥੈ ਗਇਆ, ਯੇਹੁ ਤੁਹਿ ਉਥਰਾ ਨਾਉ ਸਾਪਦਾ ਛਿਰਦਾ ਤੈ।
ਓਹ ਕਿਥਾਉ ॥ ੫ ॥ ਓਹ ਜਾਹੈ। ਮਰਦਾਨ ਰਤੀਕ ਗਲ ਕਰਦਾ ਕਿਨੈ
ਠਿਠਾ ਕਿਨੈ ਨ ਠਿਠਾ, ਓਥਰੁ ਮਰਦਾਨਾ ਡੇਰਿ ਨਿਕਲਿਆ। ਬਾਕੇ
ਦੀ ਮਾਤਾ ਸਾਖਿਆ ਇਹੁ ਤੈ ਬਹੁਦੇ ਡੇਰਿ ਨਿਕਲਿਆ, ਸੇ ਇਹੁ
ਖਾਸੀ ਨਹੀਂ। ਮਾਤਾ ਕੁਛ ਮਠਿਆਈ ਕਿਛੁ ਮੇਦਾ ਕਿਛੁ ਕਪੜੇ
ਯੇਹੁ ਬਨਦੀਆ ਰਜੀ, ਗਿਰਾਉ ਦਾ ਬਹਾਨਾ ਕਰਕੇ। ਜਿਪਰ ਮਰ-
ਦਾਨ ਨਿਕਲਿਆ ਸੀ ਓਥੈ ਗਏ ਪਉਕੀਆ ਰਜੀ। ਆਖਦੀ ਆਖਦੀ
ਮਾਤਾ ਆਈ ਤਜਾਵੀ ਡੀਆਰੁ ਪੁਰੇ ਕੋਹੁ ਰਹਿ ਮਰਦਾਨੀ ਆਈ
ਉਥਾਨੁ ਸੀ, ਤਿਸ ਦਿਨ ਬਾਬਾ ਬੈਠਾ ਸੀ। ਤਾ ਪਰ ਜਾਣੀਆਂ
ਜਾ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਮਾਤਾ ਨਰਮੀ ਆਈ। ਬਾਬਾ ਜੀ ਦੇਖੈ ਤਾਂ
ਮਾਤਾ ਆਖਦੀ ॥ ੧ ॥ ਯੇਹੁ ਬਾਬੇ ਸਾਖਿਆ, ਮਰਦਾਨਿਆ ਮਾਤਾ

ਆਦਰੀ ਤੀ। ਤਾ ਨਜੀਰ ਆਈ ਬਾਬਾ ਜੀ ਉਠਿਕਰਿ ਪਰਦਖਾ ਦੇਕੈ
 ਖੜਾ ਤੇਰਿ ਰਹਿਆ, ਪੰਗੀ ਪੰਕ। ਆ ਮਾਤਾ ਆਇ ਕਰਿ ਸਿਰਿ
 ਰੁਪਿਆ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕਾ, ਅਤੇ ਜਗੀ ਆਪਣੁ ਤਉ ਦਾਸੀ ਤਉ ਦਾਸੀ
 ਮੇਰਾ ਬੇਟਾ। ਤੁਪ ਦਿਟੁ ਤਉ ਦਾਸੀ ਬੇਟਾ, ਤਉ ਕੁਰਬਾਣੁ ਕੁਰਬਾਣੁ
 ਕੀਤੀ ਬੇਟਾ। ਤਉ ਬਲਿਗਰੀ ਬਲਿਗਰੀ ਕੀਤੀ ਬੇਟਾ। ਤੇਰੇ ਰਹਸਨ
 ਦਿਟੁ। ਤਉ ਨਿਗਨ ਕੀਤੀ, ਜੇ ਤਉ ਆਪਣਾ ਰਹਸਨ ਦਿਤਾ ਬੇਟਾ।
 ਤੇਰਿਆ ਪੰਗ ਦਿਟੁ ਦਾਸੀ ਬੇਟਾ, ਇਨ ਜਟਾਂ ਦਿਟੁ ਦਾਸੀ ਬੇਟਾ,
 ਤੇਰਿਆ ਬਿਸਕਿਆ ਦਿਟੁ ਦਾਸੀ ਬੇਟਾ। ਜਿਥੇ ਜਿਥੇ ਤੁਠਿਕਰਾ ਮਹਿ
 ਤਿਨ ਖਾਦਾਂ ਦਿਟੁ ਦਾਸੀ ਬੇਟਾ। ਤੁਪ ਨਿਗਨ ਕੀਤੀ ਮੇਰੇ ਨਾਨਕਾ।
 ਤਾ ਗੁਰੁ ਬਾਬਾ ਤੇ ਸੇਕ ਨਾਥ, ਪੂਰੁ ਮਾਤਾ ਦੇ ਮਿਲੇ ਨਾਥਿ
 ਗੁਰੁ ਗੁਰੁ ਤੇਰਿ ਗਇਆ। ਤਾ ਸਰਗ ਜੀ ਉਠਿਆ। ਗਗ ਵਡੀਸ।

ਤਉ ਦਾਸੀ ਵੀਰਾ ਤੇ ਸਾਹਿਬੁ ਕੇ ਨਾਏ ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥

ਅਮਲੀ ਅਮਲ ਨ ਅੰਬੰਨ ਮਛੀ ਨੀਰੁ ਨ ਹੋਇ।

ਜੇ ਰਤੇ ਸੂਰੁ ਆਪਣੇ ਤਿਨ ਬੁਝੁ ਭਾਇ ਸਰੁ ਕੋਇ ॥੧॥

ਸਾਹਿਬੁ ਸਫਲਿਓ ਰੁਖਨਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਜਾਕਾ ਨਾਏ।

ਜਿਨ ਪੀਆਏ ਦਿਪਤਿ ਕੁਏ, ਤਉ ਤਿਨ ਕੁਰਬਾਣੈ ਜਾਏ ॥੨॥

* ~~ਕੁਰਬਾਣੁ ਪੂਰੁ ਦੇ ਕੀਰ ਮਰਥੁ ਮਨ? ਕੀਰ ਉਥਾਨੁ ਦਾਸੀ,~~

ਮੈਂ ਕੀ ਨਰਿ ਨ ਮਾਦਈ ਦੇ ਤੁਹੀਆ ਨਾਜਿ।
ਤਿਖਾ ਤਿਹਾਇਆ ਕਿਉ ਜਾਨੈ ਜਾਸਰ ਕੀਤਹਿ ਪਾਨ॥੩॥
ਨਨਕ ਤੇਗ ਬਾਈਆ, ਤੂੰ ਸਾਹਿਬੁ ਮੈਂ ਨਾਜਿ।
ਮਨ ਤੇ ਪੈਖਾ ਤਾ ਜਾਨੈ ਜਾ ਸਿਫਤਿ ਕਰੀ ਮਾਦਾਸਿ॥੪॥

ਤਾ ਮਾਤਾ ਕਰਕਰ ਮਨਿਆਈ ਨਿਭਿਆਈ ਮੇਰੇ ਅਠੈ ਰਖੇ।
ਕਹਿ ਜਗੀ ਖਾਹਿ ਮੇਰਾ ਬੇਟਾ। ਤਉ ਵਾਹੀ ਤੁਧੁ ਦਿਹਾ ਤੂੰ ਖਾਹਿ
ਮੇਰਾ ਜੀਉ ਖੁਸੀ ਹੋ॥੫॥ ਤਾ ਬਾਬਾ ਜੀ ਬੇਨਿਆ, ਮਾਤਾ ਤਉ ਰਜਾ ਜਾਂ।
ਮੈਂ ਕਿਛੁ ਨਹੀ ਕੁੰਦਾ। ਤਾ ਮਾਤਾ ਅਖਿਆ, ਬੇਟਾ ਤੂੰ ਕਿਤੇ
ਖਾਰੇ ਬੇਨਿਆ ਰਜਾ ਹੈ, ਜਾ ਦਿਹ ਤੁਧੁ ਨਹੀ ਕੁੰਦਾ। ਤਾਂ ਬਾਬਾ
ਜੀਉ ਸਬਰ ਬੇਨਿਆ। ਸਿਰੀ ਨਾਗੁ।

ਸਭੁ ਰਸ ਮਿਠੇ ਮੰਨਿਆ ਮੁਹਿਅਹਿ ਸਾਜੇ
ਖਰ ਤੁਹੀ ਮੁਖ ਬੇਨਾ ਮਾਰੁ ਨਾਕ ਕੀਏ।
ਛਤੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਾਉ ਏਕ ਜਾਕਉ ਨਰਿ ਕਰੇ॥੬॥
ਮਾਤਾ ਤੇਰਾ ਖਾਣਾ ਖੁਸੀ ਖਾਯਾਰ।

ਜਿਤ ਖਾਰੇ ਤਨੁ ਪੀੜੀਅੈ ਮਨ ਮਹਿ ਰਜਹਿ ਦਿਕਾਰ॥੭॥
ਤਾ ਮਾਤਾ ਕਹਿਆ, ਬੇਟਾ ਦਿਹ ਖਿਸਕਾ ਬਕਲੈ ਦਾ ਉਤਾਰੀ, ਦਿਹ ਕਪੜੇ
ਪੈਨ। ਫੇਰੀ ਬਾਬੇ ਮਾਖਿਆ:-

* ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਮਸ਼ੂਰੀ ਖਰਾ ਦੀਆਂ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਹਿਨੇ ਸਨ; ਬਜਰਨ ਰੁਖਤਾਂ

ਪੰਨ੍ਹੁ ਹਤਾ ਮਨੁ ਹਤਾ ਅਪੇਸੀ ਸਚੁ ਰਾਨੁ।

ਨੀਲੀ ਸਿਮਰੀ ਕਰਾ ਕਰਈ ਪਰਹੁ ਪੰਰੁ ਪਿਆਨੁ।

ਕਾਠ ਬੰਦ ਸੰਤੋਖ ਕਾ ਪਨੁ ਜੋਬਨ ਤੇਗ ਨਾਮ॥ ੨॥

ਮਾਤਾ ਹੋਰੁ ਪੰਨ੍ਹੁ ਖੁਸੀ ਖੁਆਰੁ।

ਜਿਤੁ ਪੰਪੈ ਤਨੁ ਪੀੜੀਅੰ ਮਨੁ ਮਹਿ ਰਜਨਿ ਦਿਕਾਰ॥ ੨॥

ਫਿਰਿ ਰਾਹੇ ਕਾਜੁ ਕੇਸ ਨੇ ਖਬਰੁ ਹੋਈ। ਚੜ੍ਹੇ ਘੋੜੇ ਰਾਹੁ ਕਾਜੁ

ਦਭਿਅੰ। ਜਿਥੈ ਸਾਥਾ ਜੰਨੁ ਥਾ ਤਿਥੈ ਮਾਧਿਅੰ। ਸਾਥਾ ਜੀਉ ਓਢਿਕਾਰ

ਪਰਖਾਰੁ ਦੇਕਾ ਪੰਨੈ ਪਈਅੰ ਖਜਾ ਹੋਰਿਅੰ। ਰਾਹੁ ਕਾਜੁ

ਮਾਤਾ ਬਿਜੀਪਾਤ ਜਗਾ ਕਰਦ। ਰਾਹੇ ਕਾਜੁ ਜੀਉ ਘੋੜੇ ਚੜ੍ਹੀਅੰ,

ਮਤਿ ਪਹਿ ਰਜੀਅੰ, ਮਾਧਾ ਫੇਰੇ ਹੋਰੇ ਉਯਾਰੇ ਤੀਨਿ। ਇਕੇਗ ਪਾਰ

ਦਿਸਨਿ। ਬਾਰੇ ਕਾਜੁ ਘੋੜੇ ਮੇਰੇ ਕੰਮ ਨਾਹੀ ਆਦਰੇ। ਤਾ ਰਾਹੇ

ਕਾਜੁ ਮਾਧਿਅੰ, ਤੋਰ ਘੋੜੇ ਕੇਰੇ ਤੀਨਿ ਜਿਨੀ ਤੁੰ ਰਜੀਅੰ। ਇਹ ਘੋੜੇ

ਤੋਰੁ ਖੁਸੀ ਨਹੀ ਆਦਰੇ। ਤਾ ਸਾਥਾ ਕੇਸਿਅੰ, ਇਹ ਘੋੜੇ ਤੀਨਿ:-

ਘੋੜੇ ਪਾਖਰੁ ਪੁਇਠੇ ਕਾਖਤ ਬੜ੍ਹੁ ਤੇਰੀ ਰਾਹ।

ਤਰਕਸ ਤੀ ਕਮਾਨ ਸਾਗ ਤੇਗ ਬੰਦ ਗੁਣੁ ਪਾਤ।

ਰਾਜੁ ਨੇਜਾ ਪਤਿਸਿਥਿ ਪਰਗਟੁ ਕਰਮ ਤੇਗ ਮੇਰੀ ਜਾਤ॥ ੩॥

ਸਾਥਾ ਹੋਰੁ ਚੜ੍ਹਨਾ ਖੁਸੀ ਖੁਆਰ।

ਜਿਤੁ ਰਜੀਅੰ ਤਨੁ ਪੀੜੀਅੰ ਮਨੁ ਮਹਿ ਰਜਨਿ ਦਿਕਾਰ॥ ੧॥

ਸਿਮਰਾ ਨਹੀ
ਤਾ ਜਾਤਾਂ ਕਰੇ
ਸਨ।

ਤਾ ਰਾਹੇ ਆਖਿਆ ਜੀਉ ਦਿਵੇਗਾ ਘਰ ਰਿਸਿ ਅਥਾ ਭੁਭੇ ਉਸਾਰੇ
ਰਿਸਿ, ਰਿਸਿ ਪਿਛੇ ਪਰਮੇਸਰ ਆਰੇ ਤੇ। ਤੇਰਾ ਪਰਦਾਰ ਤੇ, ਦਿਵੇਗਾ
ਪਰਦਾਰ ਤੇ ਤੀ ਮਿਤ੍ਰ, ਅਤੇ ਘਰ ਕੀ ਰੇਖ ਨੇਰੇ ਉਸਾਰੇ ਰਿਸਿ।
ਮਾਊ ਤੀ ਆਖਿਆ ਮਾਯਾਤਾ ਜੀਉ ਬਾਏ ਤੇ। ਰਾਹੇ ਆਖਿਆ
ਭੀ ਤੇ ਆਖਿਆ ਤਾਂ, ਤੇ ਤੁਧੇ ਨੇ ਜੀਉ ਆਖਿਆ ਤਾਂ, ਮੇਰੇ
ਤਾਂ ਨਾਹਿ ਰਹਿ। ਤਾ ਬਾਬਾ ਜੀਉ ਬੇਨਿਆ,

ਘਰ ਮੰਦਰ ਖੁਸੀਆ ਨਾਮ ਕੀ ਨਰਹਿਤੇਰੀ ਪਰਦਾਰ।
ਤੁਕਾ ਜੋਈ ਤੁਧੁ ਗੁਰਮੀ ਤੇਰਾ ਮਾਖਣ ਬਤ ਮਧਾਰੀ
ਨਾਨਕ ਸਰਾ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਪੁਛਿ ਨ ਕੋਰੇ ਬਿਰਾਰ॥੪॥
ਬਾਬਾ ਤੇਰੇ ਮਊਰਾ ਖੁਸੀ ਖੁਆਰ।

ਜਿਤ ਸੁਤੇ ਤਨ ਪੀੜੀਐ ਮਨ ਮਹਿ ਰਹੇ ਬਿਕਾਰ॥੧॥ ਰਾਗੁ,
ਤਾ ਘਰਿ ਬਾਬਾ ਜੀ ਬੇਨਿਆ, ਮਾਤਾ ਜੀ ਅਖੀ ਤੁਸਾਰੇ ਤੀ ਪਾਸਿ ਤਾਂ।
ਤੁਹੁ ਤਾਂ ਮਾਸਨੇ ਖੁਸੀ ਕੋਰੇ। ਤਾ ਮਾਤਾ ਆਖਿਆ, ਜੀ ਮੇਰੇ ਮਨ ਸੀਤੋਖ
ਕਿਉ ਕਰਿ ਆਦਿਕਾ, ਜਿ ਤਾਂ ਆਇਕਰਿ ਫਿਰਿ ਜਾਇਗਾ। ਤਾ ਬਾਬੇ ਕਹਿਆ
ਮਾਤਾ ਮੇਰੇ ਦਰਨ ਕਰਕੇ ਤੇਰੇ ਅਤੇ ਰਾਹੇ ਕਾਜੁ ਦੇ ਮਨ ਸੀਤੋਖ ਆਦਿਕਾ।
ਬਾਬੇ ਦੇ ਦਿਤਨੇ ਕਹੇ ਨਾਹਿ ਮਾਤਾ ਨੇ ਅਤੇ ਰਾਹੇ ਕਾਜੁ ਨੇ ਸੀਤੋਖ
ਆਇ ਗਇਆ। ਬਾਬਾ ਜੀ ਫਿਰਿ ਓਥੇ ਰਹਿਆ॥੧॥੧੬॥
Quite pathetic; should be reproduced in my history book

Nanak Meek R. Sahib ਸਾਖੀ ੧੦ ਵਲੀ ॥ 17.

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਬਾਬਾ ਜੀਉਥਾ ਰਮਿਆ। ਨਾਦੀ ਦੇ ਉਹਨਾ ਅਤੇ ਦਿਆ
ਦੇ ਅਪਿ ਦਿਰੇ, ਮਾਨ੍ਹੇ ਦੇ ਦਿਰੇ, ਜੰਗਲ ਜੰਗਲ ਉਤ ਰਾਹਿ ਪਠਾਹਾ
ਦੇ ਗਿਰਾਏ ਪੇ, ਤਿਨਿ ਦਿਖਿ ਕਾਕਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਦਿਆ। ਕੋਹੁ
ਤਿਹਾ ਦੀ ਉਜਾੜੀ ਸੀ, ਤਿਸ ਦਿਨ ਪਠਾਹਾਂ ਦਾ ਪੰਹ ਸੀ ਬਾਬਾ ਛਰੀ
ਦੇ ਤਖਤੇ ਪੇਖ ਬਿਰਾਮ। ਬਾਬਾ ਨਾਨਾ ਉਸਦਾ ਮੁਰੀਦ ਸਕੜੀਆ
ਚੁਨਦੁ ਗਦਿਆ। ਥਾ ਕਾਮਲ ਰਹੇਸ, ਖਬਰ ਦਾਰ, ਪੁਰਾਇ ਦਾ ਪਿਆਰ।
ਪੰਹ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨਾਨਿ ਸਕੜੀਆ ਚੁਨਦੁ ਗਦਿਆ। ਉਤ ਉਜਾੜ
ਬਾਬਾ ਜੀ ਕੰਠਾ ਥਾ। ਅਰਾਨਾ ਹਬਾਬ ਵਜਾਇ ਦਾ ਸੀ, ਮਰਦਾਨੇ
ਸਜੇਰ ਰਿਤਾਂ:-

ਆਪੇ ਪਟੀ ਕਾਮਲ ਅਪਿ ਉਪਰਿ ਜੇਖ ਕੀਤੁ।

ਦੇਵੇ ਕਹਾਏ ਨਾਨਕਾ ਤੁਜਾ ਕਾਨੇ ਕੁੰ। ੧।

ਜਾਇਹ ਸਜੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਰਿਤਾਂ, ਤਾਂ ਉਹ ਸਕੜੀਆ ਚੁਨਦੁ ਸੀ, ਪੇ
ਸਕੜੀਆ ਛੋਡਿ ਕਹਿ ਆਇ ਬਾਬੇ ਉਂ ਸਿਹ ਨਿਵਾਇਸੁ, ਅਤੇ ਪੰਗ
ਸਿਧਾ ਹੰਥ ਕਹਿਕੈ ਬੰਠਿ ਗਦਿਆ। ਕੰਠਾ ਕਹਿ ਬਾਬੇ ਜੀ ਦਾ ਰਹਸ ਨ ਕੀਤੋਸ।
ਰਹਸ ਦੇਖਿ ਕਹਿ ਕਹੁਤੁ ਪੁਸ਼ਪਾਨੁ ਤੇਇ ਗਦਿਆ। ਕਹੁਤੁ ਜਗਾ ਦਾ
ਪੁਰਾਇ ਨਿਨਿ ਇਹ ਰੀਹੁ ਰਿਖਾਇਆ। ਦੁਨਾ ਖਰਾਇ ਹੈ। ਤਾ ਥੀ
ਅਪਿਥਿਸੁ, ਬਾਬਾ ਜੀ ਦੇਸ ਰਕਾਈ ਕੁੰ ਹੁਕਮੁ ਥੀਏ ਜਿ ਮੈ ਕੁੰ ਦਿਤਿ
ਬੰਤੁ ਸੁਹਾਏ, ਜੋ ਰਿਤਾ ਆਹੁ। ਤਾ ਬਾਬੇ ਮਰਦਾਨੇ ਕੁੰ ਕਹਿਆ।

ਤਾ ਮਰਾਨੇ ਦਤ ਆਖਿਓ, ਤਾ ਉਨਿ ਫਕੀਰ ਆਖਿਆ, ਜੀ
 ਮੈਂ ਕੁੰ ਇਹ ਬੰਤ ਸਿਖਾਈਐ। ਮਰਾਨੇ ਉਸਨੂੰ ਸਿਖਾਇਆ।
 ਓ ਜਕਰੀਆਂ ਜੇਹੇ ਪੀਰ ਕੋਸ ਆਇਆ। ਜਕਰੀਆਂ ਘਕਰਿ
 ਪੀਰ ਪਾਸਿ ਬੰਠਾ। ਬੰਠ ਕਰਿ ਬੇਸਿਆ, ਪੀਰ ਸਜਾਮਤੀ। ਗਿਰ
 ਦਠਾ ਖੁਦਾਇ ਰਾ ਪਿਆਰਾ ਮੈਂਨੂੰ ਮਿਲਿਆ, ਤਿਸਦੀ ਕੀਮਤਿ
 ਕਿਛੁ ਨਹੀ ਕਰੀ ਦੌਰੀ। ਪੀਰ ਪਛਿਆ ਬਧਾ ਕਿਥੈ ਮਿਲਿਓ।
 ਤਾ ਉਨਿ ਆਖਿਆ, ਪੀਰ ਸਜਾਮਤੀ ਮੈਂ ਜਕਰੀਆਂ ਤੁਨਹੁ
 ਕਰਿਆ ਆਗਾ, ਸੁ ਜਾ ਰੇਖਾ ਤਾ ਇਹੁ ਰਕਾਬ ਵਜਾਇਰਾ ਤੇ
 ਮਾਏ ਇਕ ਦਠਾ ਅਠੀਜੀਆ ਬੰਠਾ ਤੇ। ਨਾਨਕ ਨਾਉ ਤੇਸੁ।
 ਆਪਨੇ ਬੰਤ ਆਖਰਾ ਤੇ। ਤਾ ਪੀਰ ਆਖਿਆ ਜਿ ਬਰਾ ਕੋਈ
 ਬੰਤ ਤਉ ਤੀ ਸਿਖਿਆ ਓ ਕੋਹੇ। ਤਾ ਉਸ ਆਖਿਆ, ਜੀਵੇ
 ਪੀਰ ਇਕ ਬੰਤ ਮੈਂ ਕੁ ਕੀ ਸਾਮਨੁ ਥੀਆ, ਓ ਕੋਹੇ। ਪੀਰ
 ਆਖਿਆ ਡਿਖਾ ਅਜਾਇ, ਡਿਖਾ ਕਿਹਾ ਬੰਤੁ ਤੇ। ਤਾ ਉਨਿ ਆਖਿਆ:
 ਆਪੇ ਪਟੀ ਕਜਮ ਆਪਿ ਉਪਰਿ ਸੇਖ ਕੀਤਾ।
 ਦੇਰੇ ਕਰੀਏ ਨਨਕਾ ਟੁਕਾ ਕਾਨੇ ਕੁ॥੧੭

ਤਾ ਪੀਰ ਬੇਸਿਆ, ਬਰਾ ਕਿਹੁ ਸਮਝਿਓ ਇਹਾ ਸਿਆਨ। ਤਾ ਮੁਕੀਰ
 ਆਖਿਆ ਜੀ ਕਿਹੁ ਸਮਝਾਨਹੁ ਇਹਾ ਸਿਆਨ। ਪੀਰ ਆਖਿਆ
 ਬਰਾ ਤਿਸਰਾ ਇਹ ਆਖਿਆਰੀ ਸੁ ਖੁਦਾਇ ਕੁੰ ਅਪੁਨਿਆਰੀ।

ਪਰ ਤੁਹ ਮੈਰੁ ਪਿਠ ਜੁਗੁ, ਓਹ ਫਰੀਰ ਨਾਲ ਤੁਹਿ ਰਾਜਾ ਖੁਦਾਇ
 ਰੀਆ ਕਰਾਤੇ। ਮੁਹਰਿ ਆਖਿਆ, ਦੁਜੀਅ ਪੀਰ ਜੀਉ। ਓਥੁ
 ਪੀਰ ਸੁਖ ਰਾਸੁ ਦਿਖਿ ਰਹਿਆ, ਓਹ ਮੁਹਰਿ ਨਹਿ ਜੈਕਰਿ ਰਹਿਆ।
 ਰਹਿਆ ਬਾਬੇ ਪਾਸਿ ਆਇਆ, ਆਇ ਕਰਿ ਬੇਸਿਆ, 'ਸਜਾਮ ਅਜੇਕਰ
 ਨਾਨਕ'। ਬਾਬੇ ਕਿਹਿਆ, ਅਜੇਕਰ ਸਜਾਮ, ਆਖੀਅ ਪੀਰ ਜੀਉ।
 ਬਾਬੇ ਕਹਿਆ ਅਸੀ ਨਿਰਾਜ ਤੇਏ ਤੇਰੀ ਸਰ ਫਰਾਜੀ ਤੇਰੀ। ਕਾਕਾ
 ਜੀਉ ਉਠਿ ਖੜਾ ਤੇਆ, ਪੀਰ ਰਾਤ ਪੋਸੀ ਜੈਕਰਿ ਰਾਜ ਮਿਲਿਆ।
 ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਕੇ ਆਖਣੁ ਜਗਾ ਸਰੇ ਕੀਤੇ ਅਜੇਕਰ ਡਿਹਤ, ਜੋ ਅਜਿਹਾ
 ਰੀਰਾਹੁ ਤੇਰਿਆ। ਆਖਿ ਕਰ ਪੀਰ ਬਹਿ ਗਇਆ। ਤਾ ਰੂਤ ਪੀਰ
 ਬੇਸਿਆ ਨਿ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤੈਰਾ ਹਿਰੁ ਬੈਤ ਸੁਹਰਾ ਅਜੇ ਤੈਰਾ ਨਹੀ
 ਤੇਰੇ ਰੀਰਾਹੁ, ਜੋ ਕਰੀ ਨਾਹੀ ਜਾਤੀ। ਅਸੀ ਆਖਿਆ ਜੈਰਾ ਇਹੁ ਬੈਤੁ
 ਤੈਰਾ ਰੀਰਾਹੁ ਭੀ ਪਯਾਤੇ। ਰਾਹੁ ਬਾਬੇ ਆਖਿਆ, ਪੀਰ ਜੀ
 ਅਸਾਡਾ ਭਰਾ ਹੋਵਹਾ, ਜੋ ਅਖਿਤ ਰੀਰਾਹੁ ਤੇਰਿਆ। ਤਾ ਫੇਰਿ ਪੀਰ
 ਆਖਿਆ ਨਾਨਕ ਜੀ ਇਹ ਬੈਤ ਦੀ ਰੀਰਾਹੁ, ਓਹਰਾ ਜਕਾਰ ਅਖੀਅ
 ਅਸੀਂ। ਤਾ ਬਾਬੇ ਆਖਿਆ, ਪੀਰ ਸਜਾਮਤਿ ਜੋ ਖੁਦਾਇ ਅਖਾਇਸੀ
 ਸੋ ਅਖਾਇਸਾ। ਪੀਰ ਆਖਿਆ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤਉ ਤਾਂ ਆਖਿਆ
 ਇਹੋ ਕਹੀਏ ਨਾਨਕਾ ਰੂਪੇ ਕਾਹੇਕੁੰ।

ਤਾਂ ਪੀਰ ਰਹਿਆ, ਇਹੁ ਸਾਹਿਬ ਤੁ ਹਰੀ। ਤਉ ਕੇਹਨੁ ਖੇਰੀ ਤੈ ਕੇਹਨੁ ਕਰੀ।

ਮੁਸਲਮਾਨ ਆਖਦੇ 'ਨਿ ਮਾਧਾ ਚਿਰਿ ਸਤੀ ਤੇ', ਤਿਹੁ ਆਖਦੇ 'ਨਿ
ਮਾਧਾ ਚਿਰਿ ਸਤੀ ਤੇ', ਤਿਧਾ ਕੇ ਚਿਰਿ ਸਤੀ ਕੀਚੈ ਕੇ ਚਿਰ
ਹਰ ਕੀਚੈ। ਠਾ ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਆਖਿਆ:

ਤਿਹੁ ਸਾਹਿਬੁ ਤਿਹਾ ਹੁਰ। ਤਿਹੁ ਮੇਰੀ ਝੋਲੈ ਹੁਰ।

ਝੋਲਾ ਕਾਹੇ ਸਿਖਰੀਆਂ ਜੇਮੇ ਤੇ ਮਹਿਜਾਇ।

ਤਿਹੋ ਸਿਖਰੇ ਨਾਨਕ ਜਾਨਿ ਬਨਿ ਮਹਿਮਾ ਜਮਾਇ ॥੧॥

ਜਾ ਬਾਬੇ ਜੀ ਸਬੋਕ ਰਿਤਾ ਤਾਧਿਕਿ ਪੰਠ ਬੇਨਿਆ:-

ਪਾਨੁ ਪਰੇਨਾ ਪਨ ਕਰੀ ਕੰਮਲੁ ਪਾਨੀ ਪਾਨੀ।

ਜਿਨਿ ਦੇਸੀ ਸਹੁ ਮਿਲੈ ਹਉ ਧੇਈ ਦੇਸ ਕਰਾਂ ॥੨॥

ਘੋਰੇ ਬਾਬੇ ਜੀ ਆਖਿਆ:-

ਕਾਹਿ ਪਰੇਨਾ ਪਨ ਕਰੀ ਕੰਮਲੁ ਪਾਹਿ ਕਾਹਿ।

ਪਾਹੀ ਬੰਠਿਆ ਸਹੁ ਮਿਲੈ ਜੇ ਰਿਤੁ ਰਖਹਿ ਠਾਹਿ ॥੩॥

ਪਾਹੀ ਮੁੰਧ ਦੇਸ ਪਿਰ ਨਿਤ ਸਾਧੇ ਸਮਾਧੇ।

ਨਾਨਕ ਮਿਸਰਿਆ ਛਿਨੁ ਨ ਤੋਹਈ ਜੇ ਨੀਅਤ ਰਸਿਕਰੇਖਿ,

ਛਿਨੁ ਪੀਰ ਜਗਾਬ ਪੁਛਿਆ, ਜੀ ਜਿ ਨਾਨਕ!

ਨੰਦੀ ਥੀ ਨ ਗੁਣਿਆ, ਵਡੀ ਥੀ ਗਈ ਆਸੁ।

ਪਨ ਭੁਕੇਰੀ ਗੋਰ ਪਈ, ਤੇ ਸਹੁ ਨ ਮਿਲਿਆਸੁ ॥੪॥

ਘੋਰ ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਜਗਾਬ ਤਿਤਾ

ਮਾਨ ਕੁਰਜੀ, ਮਰਦੀ, ਕਾਲੀ, ਮਨੁ ਕੁਸੁਪ ।

ਨੇ ਗੁਣ ਤੇਰੀ, ਤਾ ਪਿਰ ਰਵੈ, ਨਾਨਕ ਅਗੁਰੁ ਮੰਪ ॥ ੬ ॥

ਤਾਂ ਦੇਰ ਪੀਰ ਅਖਿਆ :-

ਕਹੁ ਸੁ ਅਖਰ, ਕਹੁ ਗੁਣ, ਕਹੁ ਸੁ ਮਹੀਆ ਮੰਤ ।

ਕਹੁ ਸੁ ਦੇਸ ਮੈ ਕਰੀ, ਜਿਤੁ ਰਸਿ ਆਵੈ ਕੰਤ ॥ ੭ ॥

ਹਿਰ ਗੁਰੁ ਬਾਬੇ ਜਬਾਬੁ ਰਿਤਾਂ

ਨਿਦਰੁ ਸੁ ਅਖਰ ਖਦਰੁ ਗੁਣ ਜਿਹਾ ਮਹੀਆ ਮੰਤ ।

ਦੇ ਤੈ ਕੁੰਦੇ ਦੇਸ ਕੇਹੇ ਤਾਂ ਰਸਿ ਆਵੈ ਕੰਤ ॥ ੮ ॥

ਸੇਵ ਕਰੇ ਜੁ ਕੰਤਕੀ ਕੰਤ ਤਿਥੀ ਕਾ ਤੇਰਿ ।

ਗਰਬੀ ਕੰਤੁ ਨ ਪਾਈਐ ਗੁਣੇ ਖਰੀ ਸੁਆਮਿਓ ਤੇਰਿ ॥ ੯ ॥

ਸੇਰਾ ਸਾਤਿ ਸੁਗੁਣੀ ਜਾ ਕਉ ਨਰਿ ਕਰੇਰਿ ।

ਨਾਨਕ ਸਭੁ ਸਹੀਆ ਪਸ਼ੋਰੇ, ਕੰਤ ਤਿਥੀ ਕਾ ਤੇਰਿ ॥ ੧੦ ॥

ਤਾਂ ਫਿਰ ਪੀਰ ਕਹਿਆ ਨਾਨਕ ਜੀ, ਮੈ ਕੁ ਚਿਤੁ ਕਾਤੀ ਲੁਹੀਰੀ ਤੈ ਤੈ

ਕੰਠੇ ਤੈ ਤੈ ਤਾਂ ਰੇਰਿ । ਇਹੁ ਸਾਰ ਦੀ ਕਾਤੀ ਤੈ ਤੈ ਨਹਿ ਜੇ ਜਨਾਨ

ਕੁਸਰਾ ਤੈ ਸੇ ਹਸਾਨ ਥੀਰਾ ਤੈ । ਮੈ ਕੁ ਸਾ ਕਾਤੀ ਰੇਰਿ ਜੰਦਾ ਕੁਠਾ

ਮਾਨੁ ਹਸਾਨ ਥੀਰਾ । ਗੁਰੁ ਬਾਬੇ ਅਖਿਆ, ਪੀਰ ਜੀ ਸੰਦੀਐ ਕਾਤੀ ।

ਥਾਥਾ ਜੀ ਬੇਨਿਆ ਜੇਰ:-

ਸਰ ਕੀ ਕਾਤੀ ਸਰ ਸਰ ਸਾਗ

ਘਰੁਤ ਤਿਥਰੀ ਅਪਰ ਅਪਾਰ॥

ਸਬੇ ਸਾਹੁ ਰਖੀਕੇ ਨਾਇ।

ਗਾਹ ਕੀ ਥੇਰੀ ਮਾਹਿ ਸਾਇ॥

ਤਿਥਰ ਰੁਠਾ ਭੈਯੋ ਧੇਖ।

ਭੈਯੋ ਨਬ ਨਾ ਕਥਾ ਦੇਖ॥

ਭੈਯੋ ਗਾਹ ਜਥੇ ਭੈਯੋ ਜਾਇ।

ਨਾਨਕ ਰਹੀਰਾ ਸਾਇ॥੧੧॥

ਜਾਇਹ ਜਥਾਬ ਬਾਬੇ ਜੀ ਦਿਤਾ, ਤਾ ਪੀਰ ਸਿਰਿ ਫੇਰਿਆ ਕਹੁ ਜਥਾ
ਦਾਹੁ ਖੁਦਾਇ ਦਾਹੁ ਖੁਦਾਇ ਦਾਹੁ ਖੁਦਾਇ; ਜਿਨੀ ਮਾਜੇਗ ਖੁਦਾਇ
ਬੁਝਿਆ। ਤਾ ਫੇਰਿ ਮਾਧਿਆ ਨਾਨਕ ਜੀਤੀ! ਸਿਰੁ ਖੁਦਾਇ ਦੀ ਦਾਹੁ
ਮਾਮਾਠੇ ਮਾਧਿ ਸੁਣਾਈਆ, ਜੇ ਖੁਦਾਇ ਦੀ ਦਾਹੁ ਗਾਹਾ। ਪੀਰ
ਹੀ ਮਰਯਾਦ ਇਹੁ ਜੇ ਦਾਹੁ ਬਗੈਰ ਦਾਹੁ ਹੋਰੀ ਨਹੀ, ਦਿਖਾ
ਦਾਹੁ ਖੁਦਾਇ ਦਾ ਪਰੀਰ ਕਉਣੁ ਪੰਨ ਕਰਮੀ। ਤਾ ਦਾਹੁ ਬਾਬੇ
ਮਾਧਿਆ, ਸੁਣੀਆ ਪੀਰ ਜੀ ਦਾਹੁ। ਅਸਾ ਸੋਚਿਕ ਦੀਆ:-

ਸੇਭੇ ਤੇਰੇ ਖੰਡ ਸੇਭੇ ਕੁਮੰਤ। ਸੇਭੇ ਤੇਰੇ ਲੋਭਾ ਜੇਭੇ ਆਕਾਰ।

ਸੇਭੇ ਤੇਰੇ ਕਉਣੇ ਸਬਰ ਬੀਚਾਰ। ਸੇਭੇ ਤੇਰੇ ਅਸਰੁ ਸਦਾ ਰੀਬਾਰ।

ਸਰਾ ਤੇਰਾ ਹੁਕਮ ਸਰਾ ਫੁਰਮਾਵੁ। ਸਰਾ ਤੇਰਾ ਕਰਮ ਸਰਾ ਲੀਸਾਵੁ॥

ਸਰੇ ਤੁਧੁ ਆਖਹਿ ਸਖ ਕਰੇਨ। ਸਰੇ ਸਭੁ ਤਾਹੁ ਸਰੇ ਸਭੁ ਜੇਰ॥

ਸਨੀ ਤੇਰੀ ਸਿ ਛਤਿ ਸਨੀ ਸਾਸਾ। ਸਨੀ ਤੇਰੀ ਕੁਕਰਤਿ ਸਰੇ ਪਤਿਸਾ

ਨਾਨਕ ਸਰੁ ਪਿਆਰਿ ਨਿਸਰੁ। ਜੇ ਮਹਿ ਜੀਸੈ ਸੇ ਕਰੁ ਨਿਕਰੁ॥੧॥

ਇ ਸੋਚਿ ਦੇ ਕਹਿ ਬਾਬਾ ਜੀ ਵਾਰ ਨੰ ਉਠਿਆ॥੧॥ ਪਉੜੀ।

ਆਪੀਨਿ ਆਪੁ ਸਾਜਿਓ ਆਪੀਨਿ ਰਹਿਓ ਨਾਉ।

ਤੂੰ ਜਾਣੈਈ ਸਭੁ ਸੇ ਦੇ ਸੰਸਾਰਿ ਜਿਹੁ ਕਰਾਉ।

ਕਹਿ ਆਸਾਹੁ ਭਿਠੇ ਰਾਉ॥

ਸੋਚੈ। ਜਿਨ ਸਥਾਪਿ ਜੀਆ ਕਉ ਭੇਜੈ ਜਿਨ ਸਥਾਪਿ ਜੰਜਾਵੈ।

ਆਪੇ ਪਾਪਿਓਥਾਪੈ ਆਪੇ ਦੇਤੇ ਦੇਸ ਕਰਾਵੈ।

ਜੇਤੇ ਜੀਆ ਫਿਰਿ ਮਰੁਪੁਤੀ ਆਪੇ ਭੀਖਿਆ ਪਾਵੈ।

ਜੇਖੈ ਬੇਜਾਹੁ ਜੇਖੈ ਸਾਹੁ ਕਾ ਇਤ ਕੀਰਤਿ ਜਾਵੈ।

ਮੂਯ ਮਤਿ ਪਰਵਾਹੁ ਇਹੋ, ਨਾਨਕ ਆਪੇ ਸੁਹਾਵੈ।

ਕਰਾਈ ਉਪਰਿ ਤੇਰਿ ਤਪਾਹਸ ਜੇ ਕੈ ਕਹੈ ਕਰਾਵੈ॥੨॥

ਪਉੜੀ। ਨਾਨਕ ਜੀਉ ਉਪਦਿਰੈ ਲਿਖਿ ਨਾਵੈ ਸਭਾ ਬਹਾਸਿਆ।

ਤੇਰੇ ਨਾਰਿ ਰਤੇ ਸੇ ਜਿਹੂੰ ਗਏ ਗਰ ਗਏ ਸੇ ਠਗੁਰਾ ਜੀਆ।

* ਜਿਹੂੰ = ਜਿਉਂ ਕੇ। ਜੇਨਾ ਸਭਾ ਹੀ ਇਉਂ ਹੈ।

ਸਿਖਿ ਨਾਨੈ ਪਾਸ ਬਹਾਸਿਆ ॥ ੨ ॥

ਸੋਰ। ਲਖ ਮਨੁ ਪੁਇਨਾ ਲਖ ਮਨੁ ਰੁਪਾ ਲਖ ਸਾਗ ਸਿੰਘਾ।
ਲਖ ਜਸਕਰ ਲਖ ਕੰਨੇ ਨੇਨੇ ਲਖੀ ਘੋੜੀ ਪਤਿਯਾ।
ਜਿਥੇ ਸਾਇਰ ਸੰਘਣਾ ਅਗਨਿ ਪਾਈ ਅਸਭਾ।
ਕੋਈ ਰਿਸ ਨ ਆਈ ਪਾਤੀ ਪੜੈ ਕਹਾ।
ਨਾਨਕ ਓਥੈ ਜਾਈਆਂ ਸਾਗ ਕੋਈ ਪਾਤਯਾ ॥ ੧ ॥
ਪਉੜੀ। ਆਪੀਨੈ ਭੋਗ ਭੋਗਕੇ ਤੇਰਿ ਭਸਮਨੁ ਭਰਾ ਸਿਪਾਇਆ।

ਥਾਓ ਨ ਤੇਰੀ ਪਉਦੀਆਂ ਤੇਰਿ ਪੁਣੀਆਂ ਰਿਯਾ ਰਾਖਾਇਆ।
ਮਨ ਅੰਧੇ ਜਨਮ ਗੁਣਾਇਆ ॥ ੩ ॥

ਸੋਰ। ਭੈ ਰਿਧਿ ਪਉਣੁ ਵੀ ਮਰ ਜਾਈ। ਤੇਰੇ ਸਿਰਸਿ ਤੁਕਾ ਖਾਯਾ।
ਪਉੜੀ। ਨਰਕ ਕਹਿ ਜੇ ਆਪਣੀ। ਜਿਨਿ ਸੇਧੇ ਸਨੁ ਬੁਝਾਇਆ ॥ ੪ ॥
ਸੋਰ। ਪੁਰਖਾ ਬਿਰਖਾ ਤੀਰਥਾਂ। ਸੇਧੇ ਨਾਮ ਬਿਨ ਰਿਯਾ ਰਿਕਾ ਰਿਯਾ ਤੁਕਾ।
ਪਉੜੀ। ਨਾਓ ਤੇਰਾ ਨਿਰੰਕਾਰ ਤੇ ਨਾਓ ਲਹਿਆਂ ਨਰਕਿ ਨ ਜਾਈਆਂ।
ਜਿਉ ਪਿਰੁ ਸਭ ਤਿਸਰਾ ਰੇਖਾ ਜੈ ਆਪਿ ਗੁਣਾਈਆਂ।
ਜੇ ਜੇਹੁ ਰੰਗਾ ਮਾਪਣਾ ਕਹਿ ਪੁਨਿ ਨੀਚ ਸਰਾਈਆਂ।
ਜੇ ਜਾਇਨਾ ਪਰ ਜੇ ਜਾਇਨਾ ਕੋਈ ਕੋਈ ਆਈਆਂ।
ਕੇ ਨੈ ਨ ਭੁਝੀਆਂ ਪਾਈਆਂ ॥ ੫ ॥

ਸੇਰ। ਪਹਿਲੇ ਪਿਛਰ ਜਗਾ ਬਹੁਲ੍ਹਿ... ਬਾਤੁ ਗੁਰੁ ਹੁਕਾ ਸੰਗ।

ਪਉੜੀ। ਬਿਨ ਸਤਿਗੁਰ ਬਿਨੈ ਨ ਪਾਇਓ... ਕਰੀ ਜੀਵਨੁ ਰਾਤ ਪਾਇਆ॥

ਸੇਰ ਪਉੜੀਆਂ ਕਹੀਆ ਤਾ ਮੇਖ ਬਾਬੇ ਦੀ ਧੰਨੀ ਪਾਇਆ। ਪੰਥੀ
ਪਾਇਕੇ ਤਬ ਤੇਜਿ ਖਲਾਏਇਆ। ਮੇਖ ਜਗਾ ਕਹੁ, ਗਾਬੇਰੀ ਨੇ ਕਹਿਆ
ਸੁ ਬਾਬਾ ਜੀਉ ਪੁਰਾਇ ਨੇ ਮਿਸਿਆਏ, ਤੁਧੁ ਪੁਰਾਇ ਪਾਇਆਏ, ਤੁਧੁ
ਮਰ ਪੁਰਾਇ ਦਿਠਿ ਭੇਰ ਨਹੀ, ਤੁ ਮੇਰੇ ਭਖਿ ਮਿਠਕਾਨੁ ਤੇਰੇ। ਮਰ
ਤੇਰਾ ਸਰਕਾ ਹਮਰੀ ਭੀ ਪੁਰਾਇ ਨਾਨ ਰੰ ਮਾਏ। ਗੁਰੁ ਬਾਬੇ ਮਾਖੇ
ਮੇਖ ਜੀ ਤੇਰੀ ਖੋਪ ਪੁਰਾਇ ਨਿਕਾਜੀ। ਮੇਖ ਸਾਸਮ ਕੀਤਾ, ਗੁਰੁ ਜੀ
ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਕੀਤੀ। ਖੁਸ਼ੀ ਕਰਕੇ ਦਿਹਾ ਕੀਤਾ॥੧੫੧੭॥

The writer has attempted to write in the Malawi
language, or he is different from the writer or writers
of other Sekhis.

Shlokas & Pauris are given from Asa'-di-lar
as forming part of this dialogue, which is doubtful.
Other miscellaneous Shlokas are few and it
has to be verified, whether they are all in the
Gurmukhi Sahib and of the first Gurm

ਸਾਖੀ ਨੰਬਰ ॥ 18.

Guine Nankh visit Dipalpur etc.
Sach of said pur by Bohar

ਏਹ ਬਾਬਾ ਜੀ ਓਥੇ ਗਿਆ ਦਿਪਾਲਪੁਰ, ਸੁਹਾਈਆਂ ਦਿਸਦੇ ਕੰਕਲਪੁ
ਰਸਾ, ਟੋਕਤਪੁਰ ਪਰੀ ਦਿਸਦੇ ਲੋਭੇ ਆਏ। ਠੇਢਿਰਦਾਸ ਦਿਸਦੇ
ਦੋਹਾਨ ਦਿਸਦੇ ਸੰਦਰਪੁਰ, ਸਜੇਏਦਾਸ ਜਾਇ ਨਿਕਲੇ।

ਮਾਠੀ ਪਠਾਹਾ ਦੇ ਘਰਿ ਵੀਹਾਤੁ ਏਨਿ, ਪਠਾਹੁ ਨਰਦੇ ਏਨਿ ਬਾਗੀਆ
ਦੇਜਾਇਏ ਏਨਿ, ਖਰਾ ਬਹੁਖੁਸੀ ਦੇ ਘਰਿ। ਬਾਬਾ ਜੀਓ ਕਿਤਨਿਆ ਕੁ
ਛਕੀਯਾ ਨਾਜਿ ਜਾਇ ਨਿਕਲਿਆ, ਘਰ ਘਰ ਵੀਹਾਤੁ ਸੇ। ਬਾਬੇ ਨਾਜਿ
ਜੇ ਛਕੀਯਾ ਥੇ ਤਿਨਾ ਬਾਬੇ ਨੇ ਆਖਿਆ, ਜੀਓ ਰੁਖੇ ਹਾਂ। ਬਾਬੇ ਕਹਿਆ
ਵੀਹਾਤੁ ਚਿੰਨ ਆਏ ਤੇ, ਜਾਇ ਸੁਆਸ ਕਰਤੁ ਤੁਸਾਨੇ ਕਿਹੁ ਮਿਲੰਗਾ।
ਓਨਾ ਸੁਆਸ ਘਟਿਆ ਕਿਨੇ ਕਿਹੁ ਨ ਪਾਇਆ। ਛਕੀਯਾ ਰੁਖ ਨਾਜਿ
ਬਹੁਤੁ ਮਾਜਰੁ ਏਏ। ਜਿਤਨੇ ਘਰ ਛਿਰੇ ਤਿਤਨੀ ਘਰੀ ਭਿਖਿਆ ਨ
ਪਈ। ਬਾਬਾ ਜੀਓ ਓਨਾ ਛਕੀਯਾ ਦੇ ਦਾਸਤੇ ਬਹੁਤੁ ਗਿਲੇਦੰਦ ਤੇਆ
ਕਿਨੇ ਖਬਰ ਨ ਜਾਈ। ਬਾਬਾ ਜੀਓ ਤੁੀ ਕੰਠ ਕਹਿ ਗਇਆ। ਤਾ ਗੁਰ
ਬਾਬੇ ਆਖਿਆ, ਮਰਾਹਿਆ ਰਬਾਬੁ ਦੁਜਾਇ। ਮਰਾਹੇ ਰਬਾਬੇ
ਕਹਿ ਦੁਜਾਇਆ। ਹੁਕਮ ਤੇਆ ਤਿਜੰਗ ਕਹਿ। ਮਰਾਹੇ ਤਿਜੰਗ ਕੀਤੀ।
ਬਾਬਾ ਬੋਲਿਆ : —

ਜੰਧੀ ਮੰ ਆਵੇ ਖਸਮ ਕੀ ਬਾਹੀ ਤੰਧ ਕਰੀ ਗਿਲਾਹੁਦੇ
ਪਾਪਕੀ ਜੰਦੁ ਜੇ ਕਾਬਾਜ਼ ਪਾਇਆ, ਜੇਹੀਆ ਮੰਝੇ ਰਾਹੁ
ਦੇਜਾਇਏ।

ਸਾਹਿਬ ਕੇ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਆਖੈ ਆਸਪੁਰੀ ਧਿ ਆਖਿ ਸੋਨਾ।

ਆਦਿ ਅਠਤਰ ਜਾਨਿ ਸਤਾਨਦੈ ਤੇਰੇ ਉਹੀ ਸਰਕਾਰੇਸਾ।
 ਸਿਰੀ ਬਾਈ ਨਾਨਕ ਆਖੈ ਸਰ ਸੁਦਾਇਸੀ ਸਰ ਕੀ ਦੇਸਾ॥੨॥
 ਜਾ ਇਹ ਸਬਦੁ ਤੇਰਾ, ਤਾ ਇਕ ਬਾਅਦੁ ਹਜ਼ੂਰ ਪੜਾ ਥਾ, ਤਿਥੈ ਪਰ
 ਰੀਦਾ ਸਾ ਪੀਓ ਰਾ। ਤਾ ਉਠਿ ਕਿ ਕੀਤਾ ਭਰਕੇ ਰੀਯੋਰ ਮੇਦੇ ਕੀ ਅਤੇ
 ਮਿਠਿਆਈ ਕੀ ਰਸੀ ਕੀਤ ਨਾਜਿ ਬਾਬੇ ਦੇ ਅਯੋ ਰਧੀਸੁ। ਤਾ ਬਾਅਦੁ
 ਕਹਿਆ, ਜੀਉ ਮਿਹਰਾਨੁ ਤੇਰੀ, ਅਤੇ ਜੀਉ ਇਹ ਸਬਦੁ ਤੇਰਾ ਤੇ ਸੁ
 ਬਖਸੀਐ। ਗੁਰੁ ਬਾਬੇ ਆਖਿਆ, ਸੁਆਮੀ ਫਿਰਨਾ ਗਾ ਰਹੀ, ਤੈਲਗੁ*
ਮੁਕੀ। ਪਰ ਤੂੰ ਬਖਸਿਆ ਹੈ। ਜਾਨਿ ਦੇਖੋ ਕੋਹ ਬਾਗਾ ਤੇ ਫਲਾਨਾ
 ਟੋਹਾ ਹਈ ਉਥੇ ਜੰਗਾਇ ~~ਜਾ~~ ਬਰਬਾਹਸਿ। ਅੱਖੈ ਰਹਾ ਨਾਹੀ,
 ਅੱਖੈ ਹੁਕੁ ਸੁ ਮਾਗੀਅਗੁ। ਅਤੇ ਜੇਦੁ ਤੇ ਤੇਰੇ ਪਰ ਆਦਰੀ ਤੇ ਤਿਥੈ
 ਮਾਨਸੀ ਪਾਇ। ਉਠਿ ਬਾਅਦੁ ਦੇਵ ਕੀਤਾ, ਉਹ ਬਖਸਿਆ। ਤਾ ਬਾਬਾ
 ਉਥਾ ਰਮਿਆ। *So he was with activity in Sain pur at
 the time of Sock.*

* ਮੇਰਿਆ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਬਾਬਾ ਦੇ ਸੈਂਦਪੁਰ ਦੇ ਨੇੜੇ ਅਪਰਜਾਨ ਦੀ ਅਤੇ
 ਉਸੇ ਗਤੀ ਸੈਂਦਪੁਰੇ ਰਹਾਈ ਕਰਨ ਦੀ ਖਬਰ ਸੀ। ਫਰੀਰ ਨਾਸ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ।
 x ਕੁਝ ਗਲਤੀ ਨਹੀਂ। ਮਤਲਬ ਪਰ ਬਾਬਾ ਤੇ ਹੈ।

ਜਿਥੇ ਭੁਜਕ ਤੇਇਆ, ਤਿਥੇ ਮੀਰ ਬਾਬਾ ਪਇਆ ਸੰਦਪੁਰ
 ਸੱਜੇ ਖਿਰਿ, ਤੇ ਪਿਤ ਸੀ ਸਭੁ ਕਤਜਾਮ ਤੇਈ। ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ਬੰਨ
 ਜਾਈਆ ਘਰ ਸੇ ਜੇ ਜੁਟੇ। ਬਿਸਾਤੀ ਕਾਈਆ। ਘਰ ਢਾਤੇ ਤੇ
 ਕੋਈ ਪੁਰਸ ਸੀ ਸਭੁ ਕਤਜਾਮ ਕੀਤਾ। ਜਿਨਾ ਦੀਆ ਜਾਣਾ ਅਈਆ
 ਸੀਆ ਤਿਨਾ ਮੁਕਾਨਾਂ ਬੰਨਿ ਜਾਈਆ। ਪਠਾਣ ਦੇ ਸਿਰਿ ਈਏ
 ਰਹਤਗਈ। ਮਹਾਪੁਰਖ ਕੇ ਗਜਬ ਤੇਰਿ ਆਇ ਗਏ, ਪਠਾਣੁ ਤੀ
 ਪਰਮੇਸਰ ਕੇ ਕੋਰਪ ਤਸੀ ਆਏ। ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕੀ ਅਗਿਆਨੇ
 ਤੇ ਅਤੀਤ ਆਦਿ ਤਿਸਰੀ ਸੇਵਾ ਕੀਰੈ। ਜਿਥੇ ਰਿਸਿ ਆਦਿ ਸਾਧੂ ਤਿਥੇ
 ਕਿਛੁ ਜਥਾ ਸਕਤ ਤੇਏ ਤੇਹੀ ਸੇਵਾ ਕੀਰੈ। ਜੇਸੇਵਾ ਕੀ ਠ ਕਰਸਕੀਆ
 ਤਾ ਭੁਜੀ ਭਾਤਿ ਬੇਨਤੀ ਕਰਿਕੇ ਜਾਨ ਆਇ ਅਯੈ ਰਖੀਆ। ਫਕੀਰ
 ਅਤੀਤ ਨਾਨਿ ਬਿਅਰਬੀ ਨ ਕੀਰੈ। ਫਕੀਰ ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਰੂਪ ਤੇਰਿ।
 ਕਉਣ ਫਕੀਰ ਜੇ ਸੰਤਖੀ ਤੇਰਿ, ਸਾਹਬ ਕੇ ਨਾਦ ਦਿਰਿ ਗਲਤ ਤੇਰਿ।
 ਅਨੇ ਪਰ ਸਾਹਬ ਕੀ ਮੁਹਬਤ ਨਾਨਿ ਰੇਤੇ ਤੇਰਿ। ਤਿਨ ਫਕੀਰਾਂ ਜੇ
 ਨਾਮਕਾਰ ਕੀਨੇ। ਉਨਾਂ ਦੀ ਪੁਰਿ ਬਾਛੀਆ। ਇਹ ਅਗਿਆਨ ਗੁਰੂ ਕੀ
 ਜੇ ਕੋਈ ਕੁਝ ਦਰਨ ਦਿਖਾਏ ਫਕੀਰ ਤੇਏ ਗਾਏ ਕੋਈ ਤੇਏ ਤਿਸਰੀ ਸੇਵਾ
 ਕਰੀ। ਅਤੇ ਸੇਵਾ ਦਾਜੇ ਨੇ ਬਹੁਤ ਫਲੁ ਤੇ।

* ਤਿਖਿਆ ਨਾ ਪੰਨ ਕਰਕੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇ ਗਜਬ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਇਹ ਕੁਝ ਤੇਰਾ
 ਦਿਖਿਆ ਤੇ। ਬਾਬਾ ਜੀ ਦੇ ਅਪਣੇ ਜਥੇ ਨ ਕੁਝ ਤੇਰੇ ਰਖਦੇ ਨ। ਸਾਖੀ ਸਿਖਦਾਸ ਕੋਈ
 ਸਾਖੀ ਫਕੀਰ ਨਾਪਦਾ ਤੇ, ਤੇ ਕੋਈਆ ਪਾਨ ਦੇ ਜੀਠੀ ਮਾਮ ਗਾਈ ਤੇ॥

ਜਬ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਫਿਰਿ ਆਇ ਦੇਖੈ ਤਾ ਪਠਾਣ ਦੇ ਸਿਰਿ ਚੁਕਿ ਗਈ ਤੀ।
 ਤਬ ਬਾਬੇ ਜੀਉ ਆਖਿਆ, ਮਰਾਨਿਆ ਦੇਖ ਕਿਯਾ ਦਰਤਿਆ। ਤਬ
 ਮਰਾਨੇ ਆਖਿਆ, ਜੀਉ ਤੇ ਤੁਧ ਕੀਤਾ ਤੇ ਦਰਤਿਆ। ਤਾ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ
 ਬਾਬੇ ਆਖਿਆ, ਮਰਾਨਿਆ ਹਬਾਬੁ ਦਜਾਇ, ਆਸਾ ਕਰਿ। ਮਰਾਨੇ
 ਹਬਾਬੁ ਦਜਾਇਆ, ਆਸਾ ਕੀਤੀ (ਸਮਝੀ ਏ ਕੀਹ?) ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਸੁਭਰ
 ਬੋਲਿਆ:-

ਕਹਾ ਸੁ ਖੋਜ ਤੇਜੇ ਘੋੜੇ ਕਾ ਭੇਗੀ ਸਾਨਾਈ।

ਕਹਾ ਸੁ ਤੇਗ ਬੰਦ ਗਾਢੇਰੁ ਕਹਾ ਸੁ ਜਾਜ ਕਾਈ।

.....॥੩॥

ਕੋਈ ਤੁ ਪੀਰ ਦਰਜਿ ਰਹਾਏ ਜਾ ਮੀਰ ਸੁਇਆ ਪਾਇਆਂ*।

ਖਾਨ ਮੁਕਾਮ ਜੇਠੇ ਬਿਜ ਮੰਦਰ ਮੁਛਿ ਮੁਛਿ ਕੁਇਰ ਗੁਸਾਇਆ॥

ਕੋਈ ਮੁਗਲ ਨਾ ਹੁਇਆ ਮੀਧ ਕਿਠੇ ਨ ਪਰਾ ਜਾਇਆ॥੪॥

ਮੁਗਲ ਪਠਾਣ ਕਈ ਜੜਾਈ ਹੁ ਮਹਿ ਤੇਗ ਦਰਾਈ।

ਓਨੀ ਤੁਪਕ ਤਾਹਿ ਬਜਾਈ, ਓਨੀ ਹਸਤ ਚਿੜਾਈ।

ਜਿਨ ਕੀ ਸੀਰ ਰਗਾ ਪਾਈ, ਤਿਹ ਮਰਨਾ ਕਾਈ॥੫॥

* So the news of Babar's invasion was widely known before the actual fight. But these verses refer to battle of Panipat, see reference to guns & elephant. The Sakhi must have been written long after the year 1526.

ਇਕ ਭਿਰਵਾਈ ਆਰੁ ਤੁਕਵਾਈ ਭਠਿਆਈ ਠਕੁਰਾਈ।

ਇਕਨਾ ਪੇਰੁ ਸਿਰਿ ਖੁਰ ਪਾਟੇ ਇਕਨਾ ਵਸੁ ਸੁਮਾਈ।

ਜਿਨ ਕੇ ਵੀਰੇ ਪਾਸੀ ਨ ਆਏ ਤਿਨ ਸਿਉ ਸੈਫੁ ਦਿਗਈ॥੬॥

ਆਪੇ ਕਰੇ ਕਰਾਏ ਕਰਤਾ ਕਿਸ ਨੇ ਆਖਿ ਸੁਣਾਈਐ।

ਰਖ ਸੁਖ ਤੇਰਾ ਕਰਾਹਾ ਤੇਰੇ ਕਿਸ ਬੈ ਜਾਇ ਕੁਲੁ ਹੁਆਈਐ।

ਤੁਕਸੀ ਤੁਕਸੁ ਰਜਾਏ ਦਿਗਐ ਨਾਨਕ ਸਿਖਿਆ ਪਾਈਐ॥੭॥੧॥

ਸਾਖੀ ਤੇਰੇ ਰਜੀ। 19.

Namakh meo's Babar on his return journey to Lij.

ਅਗੈ ਬਾਬਰ ਦੀ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹੀ ਤੇਈ, ਪਠਾਣੁ ਕਰੁ ਤੁਏ, ਬੰਦੀ ਤੇਈਯਾ,
ਸੁਸਰੇ ਇਹ ਬਹੁਤ ਜੁਗੁਰੁ ਤੇਈਯਾ।

ਬਾਬਰ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹ ਖੁਰਾਸਾਨ ਨੇ ਡਿਗਿਆ। ਗੁਰੁ ਬਾਬਰ ਜੀ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹ
ਕੇ ਜਸਕਰ ਜਾਇ ਤਹਿਯਾ। ਜਗਦਕਰ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹ ਨਾਜਿ ਰੋਪੜੇ ਤੇਈ,
ਅਗੈ ਮੀਰ ਬਾਬਰ ਕਰੀਰਾ ਬਾ। ਵਿਤੁ ਜੁਗਤਿ ਕਰਾ, ਦਿਨ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹੀ
ਕਰਾ। ਫੇਰਿ ਸਦਾ ਪਹਰੁ ਰਾਤਿ ਜੁਗੀ ਪਾਰਾ। ਫੇਰਿ ਸਦਾ ਪਹਿਰੁ ਰਾਤਿ

* So Baba knew about the intrigues that were going on among the Pathans, through Pathan Jagers.

ਅਸੀਂ ਫੇਰਿ। ਇਹਿ ਸਦਾ ਪਹਿ ਪਾਹ ਰਹਿ ਤੀਰ ਪੰਥੀ ਧੰਗਲ
ਪਾਇ ਕਹਿ ਸਿਰ ਤਜਵਾਹੀ ਤੇਤਾ। ਸਾਧੇ ਪਾਹ ਰਹਿ ਬੰਦਗੀ ਖੁਰਾਹਿ
ਮਹਿ ਹਰਾ। ਖੁਰਾਹਿ ਦੀ ਬੰਦਗੀ ਮਹਿ ਹੋਸਾ ਹਰਾ। ਤਜਵ ਤੇਰੀ ਲਖੀ
ਉਨ੍ਹੇ ਨਿਜਨ ਕਰਕੇ ਮੀਧਾਏ ਪਹਿਲੈ ਸਦਾ ਸੇਰ ਤੇਰੇ ਤੇਜਵੀ ਖਾਹੈ, ਕਿਛੁ
ਕੋਈ ਕਿਛੁ ਕਰੀਤਾ। ਸਦਾਸੇਰ ਤੇਰੇ ਰਿਹਾਈ ਖਾਂਦਾ। ਅਸੀਂ ਨੁਕਤਿ
ਬਾਬਰ ਕੀ॥ -

Babur was far from being a Kalandar Fakir - He
drank Bhany & wines, & took opium and other intoxi-
cants all right - and held his debauch parties
lasting throughout the night. He might have
occasionally said prayers, but that was all of
Islam about him. Who can be this writer, who
draws such a flattering picture (from his point
of view) of Babur & praises him for being Sarrasht,
and what can be his object in writing thus. Or
he was thoroughly ignorant of Babur's daily life
and believed what he was told ^{in 1519} by somebody, who
was trying to pull his leg.

ਜੇ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਜਾਸਕਰ ਰਹਿਆ। (ਪੰਨਾ 10) ਜਾਂ ਦੇਖੇ ਤਾਂ
ਬੇਰੀ ਬਹੁਤ ਤੇਜ਼ੀਆਂ ਹੋਨ। ਅਤੇ ਹੋਰ ਪੁਰਸ਼ਾਂ ਦੇ ਗਲੀ ਜੰਜੀਰ,
ਪੰਨੀ ਜੰਜੀਰ ਬੰਨ੍ਹੇ ਤਾਂ ਤਾਂ ਕਰਦੇ ਹੋਨ, ਬਾਬੇ ਜੀ ਦੀ ਨਜ਼ਰ
ਅਪੇ। ਬਾਬਾ ਜੀ ਬਹੁਤ ਹਾਲ ਦਿਰ ਆਇਆ ਗਇਆ। ਤਾਂ
ਬਾਬੇ ਜੀ ਸਬਰੁ ਕਰਿਆ। ਹਮ ਆਸਾ:-

ਪੁਰਸ਼ਾਨ ਪੁਰਸ਼ਾਨ ਕੀਆ ਚਿਰਸਤਾਨ ਠਹਰਿਆ।

ਆਪੇ ਦੇਖੁ ਨ ਦੇਖੀ ਕਰਤਾ, ਜਮ ਕਹਿ ਮੁਗਲ ਰੁਝਾਇਆ।

ਏਤੀ ਮਾਰ ਪਈ ਕੁਰਾਨੇ, ਤੈਕੀ ਦਰੁ ਨ ਮਰਿਆ॥੧॥

ਕਰਤਾ ਤੂੰ ਸਭਨ ਕਾ ਸੇਈ।

ਜੇ ਸਕਤਾ ਸਕਤੇ ਕੋ ਮਾਰੇ ਤਾਂ ਮਨੁ ਰੋਸੁ ਨ ਤੇਈ॥੧॥ ਹਮੁ॥

ਸਕਤਾ ਸੀ ਮਾਰੇ ਪੈ ਦਰੀ ਖਸਮੇ ਸਾ ਪਰਸਾਈ।

ਹਮ ਦਿਗੰਤ ਦਿਸੇਏ ਕੁਤੀ, ਮੁਇਆ ਸਾਹ ਨ ਕਾਈ।

ਆਪੇ ਜੋਝਿ ਦਿਛੋਰੇ ਆਪੇ ਦੇਖ ਤੇਰੀ ਦਰਿਆਈ॥੨॥

ਜੇ ਕੋ ਨਾਉ ਪਰਸਾਇ ਦਰੁ ਸਾਰ ਕਰੇ ਮਨ ਸਥੇ। ਭਾਏ।

ਖਾਸੇ ਨਰੀ ਕੀਨਾ ਆਇ ਜੇਤੇ ਰੁਗ ਰਾਹੇ

ਮਹਿ ਮਹਿ ਜੀਵੇ ਤਾਂ ਕਿਉ ਪਾਏ ਨਾਨਕ ਨਾਮ ਰਖਾਏ॥੩॥

→ ਜੇ ਇਹ ਸਬਰੁ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਮੀਰ ਬਾਬਰੇ ਕੀਨ ਆਦਾਜ
ਪਈ, ਤਾਂ ਮੀਰ ਬਾਬਰ ਕਰਿਆ। ਇਹ ਨ ਫਕੀਰ ਆਦਾਜ ਕਰਤਾ ਤੇ

ਹਿਸੇ ਜੇ ਆਵੁ। ਤਾ ਆਰਾਮੀ ਆਏ ਬਾਬੇ ਜੀ ਪਾਸਿ। ਕਹੇ ਜਾਏ
 ਜੀ ਪਾਤਿਸਾਹ ਬੁਝਾਵਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕਹਿਆ ਕੁਛਾ ਜੀ ਗੀਐ।
 ਮੀਰ ਬਾਬਰ ਦੇ ਜਰ ਹੁਜੂਰਿ ਆਏ, ਤਾ ਮੀਰ ਬਾਬਰ ਕਹਿਆ ਜੀਓ, ਇਹ
 ਸੁਖਾਨ ਜੇ ਤਮ ਕਹਤੇ ਏ ਸੋ ਹਮ ਕਏ ਫਿਰਿ ਸੁਣਾਵੁ*। ਤਾ ਬਾਬੇ ਜੀ
 ਸੁਬਹ ਪੜ੍ਹ ਸੁਣਾਇਆ। ਤਾ ਮੀਰ ਬਾਬਰ ਨੇ ਅਰਥ ਕਹਿ ਸੁਣਾਇਆ।
 ਤਾਂ ਮੀਰ ਬਾਬਰ ਕਾ ਕਹੁਤ ਸੀਤੋਖ ਹੁਆ। ਮੀਰ ਕਹਿਆ, ਜਾਏ
 ਕਿਆ ਕੁਛਾ ਵੀਰਾਹੁ ਏ ਅਰ ਪੁਰਿਆ ਹੁਆ ਫਕੀਰ ਏ। ਤਾ ਪਾਤਿਸਾਹ
 ਦੇ ਆਸਾਨਾ ਦਾ ਦੇਖਾ ਹੁਆ।

ਤਬ ਪਾਤਿਸਾਹ ਦੇ ਪਾਏ ਵੀ ਭੰਗ ਆਈ। ਤਾਂ ਮੀਰ ਬਾਬਰ ਕਹਿਆ,
 ਏ ਫਕੀਰ ਭੰਗ ਤੂੰ ਕੀ ਖਾਧੀ। ਤਬ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕਹਿਆ, ਹਮ ਖਾਈ ਏ।
 ਫੇਰ ਬਾਬਰ ਕਹਿਆ, ਏਨ ਖਾਤਾ ਹੈ। ਤਬ ਬਾਬੇ ਕਹਿਆ, ਪਾਤਿਸਾਹ
 ਜਸਾਮਤਿ, ਹਮੇ ਨੇ ਏਕ ਬਾਰ ਖਾਈ ਹੈ, ਜਿਸ ਤਿਸ ਕਾ ਅਸਰ ਸਕੀ
 ਇਨ ਹਜਿਤਾ ਹੈ, ਉਸਕਾ ਖੁਆਰ ਰਹਿਆ ਰਹਤਾ ਹੈ, ਓਹ ਕੰਢ ਓਤਰਤੀ
 ਹੁਤੀ। ਪਾਤਿਸਾਹ
 ਹੁਮਾਨ ਹੋਇ ਰਹਿਆ। ਜਾਗਾ ਕਹਿਓ ਜੀਓ ਓਹ ਕੰਧੀ ਭੰਗ ਏ, ਜੇ

* Babar is speaking in Urdu - the writer is
 evidently a sensible person. It means that when this
 famous 'Gakkh' was written, the Muhammadans used
 to speak Urdu. Whether Babar could speak in Urdu is
 a different question. Next talk of Babar is in Persian.

ਏਕ ਦਿਨ ਕੇ ਖਾਏ ਸਮਾਜ ਹਮੇਸ਼ਾ ਰਹਿਤਾ ॥ ੧॥ ਜਾਗਾ
ਬਾਬੇ ਜੀ ਕੇ ਪੁਰਖੇ, ਏ ਦੁਕੀਰ ਓ ਭੰਗ ਕੀਸੀ ॥ ਤਾ ਸਾਥ ਸਬਦ
ਕੀਆ ਗਾਗ ਤਿਸੀਗ।

ਭੁਭਿ ਤੇਗ, ਭਾਂਗ; ਖਜ਼ੀ ਮੇਗ ਸੀਤ।

ਮੈਂ ਦੇਵਨਾ ਭੁਇਆ ਅਤੀਤ।

ਕਹ ਕਾਸ, ਰਹ ਸਨ ਕੀ ਭੁਭਿ

ਮੈਂ ਰਹ ਮਾਂਗਓ ਨੀਤਾ ਨੀਤ ॥ ੧ ॥

ਤਉ ਰਹਸਨ ਕੀ ਕਰਓ ਸਮਾਜਿ ਮੈਂ ਰਹ ਮਾਂਗਤ ਭੀਖਿਆ ਪਾਇ
ਕੇਸਰ ਕੁਸਮ ਮਿਰਗ ਮੈਂ ਹਰਾ ਸਾਥ ਸਮੇਸੀ ਰਹੁਣਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਰੰਗ ਭਗਤਾ ਜੋਤਿ ਅਨੇਸੀ ਸਰਬੇ ਪਰਮਨ ਕਰਣਾ ॥ ੨ ॥

ਪਿਆ ਪਰ ਭਾਤਾ ਕੋ ਨ ਕੋਇ। ਅੰਧ ਭਗਤ ਦਰੁ ਮਹਿ ਹੋਇ।

ਤਉ ਨਾਮਿ ਨਿਦਿ ਰੋਇ ਸਿਦਧਾਇ। ਨਾਨਕ ਤਿਨ ਦਰਿ ਭੀਖਿਆ ਪਾਇ ॥ ੩ ॥ ੧ ॥

ਜੇ ਇਹ ਸਬਦ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਸੁਣਿਆ ਤਾ ਬਹੁਤ ਖੁਸੀ ਹੋਇਆ। ਰਹਾਉ

ਕਹੁ ਬਾਬਾ ਜੀ ਤੁਹਾਨੇ ਸਾਥਿ ਰਹੁ, ਅਰੁ ਹਮਾਰੇ ਜੀ ਸਾਥ ਹੋ।

ਤਾ ਹਮਰੁ ਬਾਬੇ ਅਪਿਆ ਜੀ ਬਹੁਤ ਨਾ ਪਰ ਏਕ ਦਿਨ ਹੋਗਾ।

ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਕਹਿਆ ਜੀ ਤਿਨ ਦਿਨ ਰਹੀਐ। ਬਾਬੇ ਜੀ ਕਹਿਆ,

ਭੁਭਿ ਜੀ ਤਿਨ ਦਿਨ ਰਹਾਗਾ। ਬਾਬਾ ਤਿਨੇ ਦਿਨ ਰਹਿਆ। ਬਾਬਾ

ਜੀ ਦੇਖੈ ਤਾ ਕਿ ਦੇਖੈ ਬੰਦੀ ਕੇ ਤੇਈਆ ਹੁਨਿ, ਮੈਂ ਨਕ ਮਰੀਏ

ਤਿਨਿ। ਤੇਨੇ ਤੇਨੇ ਮੁਕ ਪਠਾਏ ਅਰ ਪਠਾਈਆ, ਨੇ ਸਤਹਾਂ ਨਿਭਿ
 ਹਰੀਆ ਸਨਿ, ਸੇ ਟੁਕੜਿਆਂ ਨੇ ਆਜਨੁ ਤਿਨਿ। ਨੇ ਅੰਸਕ ਸੇਧੇ^x
 ਲਾਇਏ ਤਿਠ ਕੇ ਉਪਰਿ ਗੀਥੇਨੇ ਭੀ ਠਾਢੀ। ਜਦਿ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੇ ਨੌਰਥਿ
 ਆਏ ਤਾ ਬਾਬਾ ਜੀ ਬਹੁਤ ਨਾਜਤ ਦਿਖਿ ਆਇਆ ਗਇਆ।
 ਖਰਾ ਬਹੁਤ ਬੰਗਾਗ ਦਿਖਿ ਆਇ ਗਇਆ, ਡਿਗ ਪਇਆ ਚਿਰ
 ਤੀਕ ਪਇਓ ਰਹਿਆ। ਜਾ ਫੇਰਿ ਹੁਸੀਆਰੁ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਸਬਦੁ
 ਬੋਲਿਆ। ਰਾਗ ਆਚਾ।

ਜਿਨਿ ਸਿਰਿ ਸੋਯਨਿ ਪਈਆ ਸਾਕੀ ਪਾਇ ਸਪੁਰ।
 ਸੇ ਸਿਰਿ ਕਾਤੀ ਪੁਨੀਅਨਿ, ਗਲਦਿਖਿ ਆਏ ਪੁਰਿ।
 ਮਾਜਾਮੰਦਰ ਤੇਰੀਆਗੁਹਿ ਬਹੁਇ ਨ ਮਿਅਨਿ ਹੁਕੁਰਿ॥੧॥
 ਆਦੇਸੁ ਬਾਬਾ ਆਦੇਸੁ।

ਆਰਿ ਪੁਰਖ ਤੇਰਾ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਇਆ ਕਰਿ ਕਰਿ ਦੇਖੇ ਦੇਖ॥੧॥
 ਜੇਹੁ ਸੀਆ ਹੀਆਤੀਆ ਜਾਨੇ ਸੋਯਨਿ ਪਾਸਿ। ॥ ਰਗਉ ॥
 ਜੀਤੁਗੀ ਰਹਿ ਮਾਈਆ, ਦੇਵ ਖੰਡ ਕੀਤੇ ਰਾਸਿ।
 ਉਪਰਾ ਪਾਈ ਨਾਰੀਆਂ ਸੇਨੇ ਸਿਖ ਕਨਿ ਪਾਸਿ॥੨॥

ਇਕੁ ਜਖ ਜਗਿ ਬਹਿ ਠੀਆ, ਜਖ ਜਗਿ ਖੜੀਆ।

ਯਹੀ ਛੁਗਰੇ ਖਾਈਆ ਮਾਣਹਿ ਖੋਜਹੀਆ।

ਤਿਨ ਯਾਨ ਮਿਸਕਾ ਪਾਈਆ, ਤੁਟਹਿ ਮੋਤਿ ਸਰੀਆ॥੩॥

ਧਨੁ ਨੇਬਨੁ ਦੇਇ ਵੰਗੀ ਤੇਰੇ, ਜਿਨੀ ਰਖੇ ਰੰਗੁ ਜਾਇ।

ਦੁਤਾ ਨੇ ਫਰਮਾਇਆ, ਜੀ ਰਜੇ ਪਤਿ ਗਾਇ।

ਜੇ ਤਿਸ ਕੁਝ ਦੇ ਰਹਿ ਆਈ, ਜੇ ਕੁਝ ਦੇਇ ਸਜਾਇ॥੪॥

ਅਗੇ ਦੇ ਜੇ ਰੇਤੀਆਂ, ਤਾ ਕਾਇਤੁ ਮਿਲੈ ਸਜਾਇ।

ਜਾਗੁ ਸੁਰਤਿ ਗਦਾਈਆ, ਰੰਗੁ ਤਮਾਸੈ ਰਾਇ।

ਬਾਬਰ ਦਾਈ ਫਿਰਿ ਗਈ, ਕੁਇਰ ਨ ਰੋਟੀ ਖਾਇ॥੫॥

ਇਕਨਾ ਰਖਤੁ ਖੁਆਈਆ, ਇਕਨਾ ਪੁਜਾ ਜਾਇ।

ਚੁੰਨੇ ਦਿਨੁ ਚਿਤੁ ਦਾਈਆ ਕਿਉ ਟਿਕੇ ਰਹਿ ਜਾਇ।

ਗਮੁ ਨ ਕਬਹੂ ਰੇਤਿ ਚਿਹਾਣੁ ਕਹਣੁ ਨ ਮਿਲੈ ਸੁਰਾਇ॥੬॥

ਇਕ ਘਰਿ ਆਖਹਿ ਆਪਣੇ, ਇਕ ਮਿਲਿ ਮਿਲਿ ਪੁਛਹਿ ਸੁਖ।

ਇਕਨਾ ਏਹੋ ਜਿਖਿਆ ਬਹਿ ਬਹਿ ਰੋਵਹਿ ਰੁਖ।

ਜੇ ਤਿਸ ਕੁਝ ਦੇ ਚੀਜ਼ੈ ਨਾਨਕ ਕਿਆ ਮਾਨੁਖ॥੭॥੧॥

ਇਹ ਸਬਰ ਆਖਿ ਕਹਿ ਬਾਬਾ ਜੀ ਬਹੁਤੁ ਗਾਨੁ ਦਿਖਿ ਆਇਗਿਆ।

ਬੋਲਿਓ ਤੇਰੇ ਭਿੰਨ ਪਇਆ। ਬਹੁਤੁ ਗਾਨੁ ਸਾਹਿਬੁ ਨ ਭਿੰਨ।

ਜੀਆ ਤੇ ਜੀਆ ਨੇ ਰੁਖੀ ਦੇਖਿ ਕੈ ਰਹਦੀਨੁ ਫਕੀਰ ਬਹੁਤੁ

ਸਿਰਫਾਠ ਤੇ ਦਿ ਕਰਿ ਡਿਗ ਪਇਆ। ਕਿਛੁ ਦਸਿ ਕਸੈ ਨਾਜੀ। ਜਦੋਂ
 ਬਾਬੇ ਦਾ ਇਹੁ ਹਾਸੁ ਹੋਆ, ਤਾ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਨੇ ਖਰਟ ਹੋਈ। ਪਾਤਿਸਾਹ
 ਅਗਿ ਸਿਰ ਤੇ ਖੜਾ ਹੋਆ। ਕਹਣੁ ਜਾਗਾ ਇਸ ਫਕੀਰ ਕੋਥੇ
 ਰਿਆ ਹੁਆ। ਤਾ ਅਗਾਹੁ ਜੋਕਾ ਕਹਿਆ, ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਜੋ ਬੰਦੀਯਨ
 ਜੋਕਾ ਜੀਨਿ ਤਿਨ ਕੋਥੇ ਰੇਖ ਕਰਿ ਫਕੀਰ ਕਾ ਇਹੁ ਹਾਸੁ ਹੁਆ।
 ਰਹਰਦੀਰ ਫਕੀਰ ਹੈ। ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਬੇਸਿਆ ਮਿਰਕ ਅੰਗ
ਮਥੂਰੀ ਇਜੀ ਫਕੀਰ ਕੋਥੇ ਹੈ, ਪੁਰਾਇ ਕਾ ਨਜੀਰੀ ਫਕੀਰ ਹੈ। ਤਾ
 ਫੇਰ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਬੇਸਿਆ, ਦੇ ਪੁਰਾਇ ਇਹ ਫਕੀਰ ਓਠਿ ਕਰਿ ਕੰਠੇ
 ਤੇ ਮੇਥਾ ਜੀਉ ਪੁਸੀ ਹੋਈ। ਮੈਂ ਇਸਕੇ ਦੀਰਾਹ ਕੀ ਕੁਖ ਹੈ। ਅਰ
 ਇਸਕੇ ਸੁਖਨ ਮੇਰੇ ਦਿਨ ਬਹੁਤ ਕੁਝੇ ਜਾਗਤੇ ਹਨ। ਅਤੇ ਕਾਕਾ
 ਜੀਉ ਤੇ ਹਾਸ ਦਿਖਿ ਰਹਾਹੁ ਗਇਆ। ਅਗਾਹੁ ਆਹਾਜ ਆਈ
 ਨਾਨਕ ਤੇ ਕਿਓਂ ਆਇਆ। ਤਬ ਬਾਬੇ ਜੀ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ। ਪਾਕੀ
 ਨਾਈ ਪਾਰ ਤੂੰ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਜਾਹੁਰਾ ਹੈ। ਅਗਾਹੁ ਹੁਕਮ ਆਇਆ,
 ਜਾਹਿ ਨਾਨਕ ਤੇਰੇ ਦਰਦੇ ਦਾਸਤੇ ਮੈਂ ਬੰਦੀ ਸਭੁ ਛੋਡਿ ਦਿਤੀਆ।
 ਜਾਹਿ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਨੂੰ ਕੌਣੁ ਨੇ ਬੰਦੀ ਛੋਡਿ ਦੇਹਿ। ਇਹੁ ਅਗਿਆ
 ਜੋਕਾ ਬਾਬਾ ਜੀ ਓਠਿ ਬੰਠਾ। ਬਾਬੇ ਦੇ ਓਠਹੇ ਨਾਨਿ ਪਾਤਿਸਾਹੁ
 ਤਬ ਜਾਗਿਨੈ। ਜੰਘੀ, ਬਾਬੇ ਜੀ ਦਾ ਰਸਮਨ ਦੇਖਿ ਕਰਿ ਪਾਤਿਸਾਹੁ
 ਅਖੀ ਨਜੀਆ ਕਰਿ ਗਇਆ। ਜਾਇਆ ਬਾਬੇ ਜੀ ਦਾ ਸਹਿ ਨਾਮਕੀ

ਪਾਤਿਸਾਹ ਮੰਗਨ ਤੇਰੇ ਨਹਿਯਾ, ਤਬ ਜੇਨਿ ਖੜਾ ਤੇਰੇ ਰਹਿਯਾ।
 ਤਾ ਗੁਰੁ ਬਾਬਾ ਜੀਉ ਬੇਸਿਯਾ। ਮੀਰਜੀ ਤੁੰ ਨਿਰਾਜ ਹੁਯਾ। ਮੀਰ
 ਬਾਬਾ ਕਰਮ ਬੇਸੀ ਜੀਤੀ, ਮਰੁ ਬੇਸਿਯਾ, ਜੀਉ ਸਿਰਹਵਾਨ ਏਈਸੀ।
 ਤਾ ਗੁਰੁ ਬਾਬਾ ਜੀਉ ਬੇਸਿਯਾ ਤੁਰੁ ਕਉ ਹੁਕਮ ਏ, ਜੇ ਖੁਦਾਇ
 ਕੀ ਸਿਰ ਛਾਤਾ ਤਾ ਬੇਰੀ ਸਭ ਛੋਡਿ ਦੇਨ। ਪਾਤਿਸਾਹ
 ਕਹਿਯਾ ਭਗ ਜੀਉ। ਮੇਰੇ ਸਿਰ ਉਪਰਿ ਹੁਕਮ ਹੋਇ। ਪਰ ਏਕ
 ਕਉਨੁ ਤੁਮ ਦੇਹੁ ਮੇਰੇ ਤਾਈ। ਗੁਰੁ ਬਾਬੇ ਆਖਿਯਾ ਮੰਗਿਤਾ।
 ਖੁਦਾਇ ਕੀ ਰਹਾਸ ਤੇਰੇ ਤਾਈ ਰੀਯਾ। ਤਾ ਪਾਤਿਸਾਹ ਮੰਗਿਯਾ ਜੀ,
 ਮੇਰੀ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਕੁਰਸੀ ਬਕਰਾਜੀ ਛੁਟੀ ਜਾਏ, ਅਤੇ ਜੀ ਬਿਸੇ
 ਨਾਹੀ। ਗੁਰੁ ਬਾਬੇ ਬਰਨ ਕੀਤਾ, ਜਾਹਿ ਖੁਦਾਇ ਦਿਹਾ ਕੀ ਕੌਰੇਗਾ।
 ਜੇਰਿ ਬਾਬੇ ਜੀ ਇਹ ਦਰਨ ਕੀਤਾ, ਤਬ ਪਾਤਿਸਾਹ ਬੇਰੀ ਸਰੇ
 ਛੋਡੀਯਾ। ਬਾਬੇ ਜੀਉ ਦੇ ਹੁਕਮਿ ਕੀਚਨਿ ਓਸਨੇ ਕਪੜੇ ਪਾਗਈ
 -ਆਨਿ ਅਠ ਛੋਡਿ ਰਿਹਨ। ਕਾ ਬੇਰੀ ਸਭ ਛੁਟੀਯਾ, ਤਬ ਪਾਤਿਸਾਹ
 ਬਾਬੇ ਜੀਉ ਦੇ ਪੰਥੀ ਹਥ ਘੁਟਿਯਾ, ਖੁਸ਼ੀ ਜੀਤੀ। ਬਾਬੇ ਕੀ ਪਾਸ
 ਦਿਰਾ ਹੋਇਯਾ। ਬਾਬਾ ਜੀ ਓਥੇ ਰਹਿਯਾ ॥੧॥੧੯

This writer places the meeting after Babbar
 had established his Kingdom in India.
 the Portkains had been displaced. But the

pathetic account given of the condition of women
+ men refers to the Sack & general murder
at Saidpur two years earlier. But the
rest of the story is reasonable & free from
absurdities so that it is believable.

Baba Nanak & Mardana are not arrested
and given horses to lead & their grinding mill
to grind corn, and no miracles take place.
Baba gives expression to his feelings on seeing
the slaughter & misery caused - news is carried
to Babar, who sends for him.

He swoons a second & a third time on seeing
the misery of men & women prisoners, this has
an effect on the King & to the prisoners of - that
is according to this story. Again no seven
months of bhaur are given for seven days after
him, only a general promise blessing in general
terms, which go against the spirit of his prophecy

and the hopes were falsified in the case of
Humáyun, his son. As a matter of fact
all this story of Guru Nanak meeting Baber
face to face is make up.

The story about Guru Nanak visiting the
Abnighy in his swoon & holding discourse
with him, is quite believable as a subjective
experience. But only Guru Nanak could him-
self tell ^{anything} about this experience & he has not
said anything about it in his hymns.

Good samples of Urdu are put in Baber's
memoirs; they will be very useful for a history
of Urdu.

मात ५० २४॥ २०.

ਸਾਖੀ ਤੇ ਰਸੀ - 20

ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਰਿਨਾਰ, ਗਰੀ, ਦਿਆਹ, ਮਾਝਾ, ਚੰਗਾ, ਪੰਛੀ
 ਕੀ ਪਾਤੀ ਥੇਖ ਕਰਿ ਰਿਕਾਉ ਕਰੇ ਦੇ ਖਿਆਲ ਤਬ ਗਰੀ ਦੇ ਬੰਨੇ ਬਾਬਾ
 ਨਾਨਕ ਦਿਰਿਆ। ਜੇਕਾ ਦਿਨ ~~ਥੇਖ~~ ਨਾਉ ਗਉ ਬਹੁਤੁ ਦਾਸ। ਇਕ
 ਜਿ ਨਾਨਕ ਵੇਰੀ ਤਪਾਏ, ਉਸਦੇ ਜੋ ਅਸਤਕਿ ਜਗਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਨਿਗਮ ਤੇਰਾ
 ਹੈ। ਅਗਮ ਨਿਗਮ ਅਖਿ ਪੁਰਾਇਰਾ ਹੈ, ਅੰਮਾ ਤੋ ਜੋ ਦੇਖਿਆ ਜਾਈ।
 ਬਾਬੇ ਦੇ ਸਜੇਕ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚਿ ਖਿਤ ਪਏ, ਪਰਬਾਇ ਕੇ ਸਜੇਕ ਕੁਝ ਨਿਖਰੇ
 ਨਾਨਕਾ ਉਤਰ ਸਭ ਰਹੀ। ਅਹਿ ਜਿ ਫਰੀਰ ਵੇਰੇ ਕੁਝਾਂ ਘਾ ਕਾਂਨੇ
 ਤਜਾਇਰੇ ਤਿਨ ਅਤੇ ਫਿਰੇ ਤਿਨ, ਮੁਹ ਨਹਿ ਤਜਾਇਰੇ ਤਿਨ। 67 ਸਜੇਕ
 ਰੇਨਿ। ਸਜੇਕ ਜੋ ਸੁਨਣ ਅਪਹਿ ਗਾਈ ਨਾਨਕ ਕੁਝਾ ਹੈ, ਜਿਸਦੇ ਇਹ ਹਰ
 ਤਿਨ। ਜੇਕਾ ਦਿਨਿ ਬਹੁਤੁ ਨਾਉ ਪਰਗਟੁ ਹੋਇਆ, ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਦਾ। ਜੇਕ
 ਜਗੇ ਆਦਰ। ਪਰਮੇਸਰ ਕਾ ਹੁਕਮ ਜਾ ਜਿ ਬਾਬੇ ਦੇ ਆਦੇ ਪੁ ਨਿਗਮ
 ਹੋਇ। ਸਿਖ ਹੋਰੇ ਜਾਨਿ, ਬਹੁਤੁ ਸਿਖ ਹੋਰੇ। ਜਿਥੇ ਰਹੀਆਉ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ
 ਬਾਬਾ ਬੰਨਾ ਰਹਾ, ਉਥੇ ਜੇਕ ਦੂਬ ਗਏ, ਤਿਨ, ਮੁਜਸਮਾਨ, ਜੇਗੀ,
 ਸਨਿਆਸੀ, ਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀ, ਤਪ, ਤਪੋਸਰ, ਰਿਸ਼ਬਰ, ਬੰਸੇਨ, ਉਦਾਸੀ, ਬੈਗਮੀ,
 ਗਿਰੀ, ਖਾਨ ਪ੍ਰਾਨੀ, ਉਮਰਾ, ਕੋਹੀਆ, ਜੋ ਕੋਈ ਪਰਮੇਸਰ ਪੰਚ
 ਕੀਤਾ ਸੀ, ਜੋ ਉਸ ਤਤਿ ਚ ਉਠਿਆ। ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਕੀ। ਜੋ ਕੋਈ ਆਦੇ
 ਜੋ ਸੰਤੋਖਿਆ ਜਾਇ। ਰਹਸਨੁ ਦੇਖਦਿਆ ਤੀ ਨਿਗਮ ਹੋਵੇ। ਜੋ ਦੇਖੇ
 ਜੋ ਆਖੇ, ਤਾ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ, ਤਾ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ, ਤਾ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ

ਇਹੋ ਆਖਿ। ਸੇਸਰ ਦਿਖਿ ਉਪਾ ਬਹੁਤੁ ਤੇਈ। ਉਸ ਬਾਰ ਦਾ ਜੋ
ਸਿਕਰਾ ਬਾ ਉਨ ਕਹਿਆ, ਦੇਹੁ ਕਉਹੁ ਬਾਬਾ ਪੰਨਾ ਹੁਆ ਤੇ, ਜਿ
ਸਭੁ ਕੋਈ ਇਸੀ ਕਾ ਨਾਉ ਜੋਤਾ ਤੇ। ਤਿਹੁ ਤੇ ਖਗਬ ਕੀਏ ਸੇ, ਇਨ
ਮੁਸਾਥਾਨਾਂ ਕੀ ਭੀ ਈਸਾਨ ਖੇਦਿਆ। ਇਸ ਨਾਨਕ ਉਪਰਿ ਸਭ
ਈਸਾਨ ਸਿਆਦੇ ਤੇ। ਅਪਹਿਆ ਜੋਕਾਂ ਨੇ ਕਹਿਆ ਬਲਾਤ ਇਸ ਕੋ
ਬੰਧ ਜੋ ਆਖਿ। ਓਹ ਕੋਹੀਆ ਦੇਹੀ ਨੀਅਤ ਕਰਕੇ ਰਹਿਆ।
ਨਾ ਰਹਿਆ ਤਾ ਪੈਰਾ ਪਾਖਰੁ ਪਰਿਓਸ। ਤੇਰੇ ਫਿਰਿ ਰਹਿਆ।
ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਭੀ ਰਹਿਆ। ਆਦਰਾ ਆਦਰਾ ਅੰਨਾ ਤੇਰਿ ਰਹਿਆ,
ਕਿਛੁ ਇਸ ਨ ਆਖਸੁ। ਪੈਰਾ ਬਿਨ ਖੜਾ ਤੇਰਿ ਰਹਿਆ। ਕਹੇ
ਜਾਗਾ ਦੇ ਜੋਕਾ ਕਹਿ ਬਾਗਿ ਪਈ ਤੇ ਮੇਰੇ ਤਾਈ ਕਿਛੁ ਪੁਛਤਾ
ਨਹੀ। ਪੈਰਾ ਉਤਰ ਖੜਾ ਤੇਰਿਆ। ਤਿਛਾਦੇ ਪਾਇ ਮੰਨ ਗਏ।
ਸੁਰ ਇਕੁ ਪਕਰਿ ਪਾਰ ਇਕੁ ਬੰਨੇ ਪੁਰੈ ਕਿਛੁ ਨਹੀ। ਤਾ ਜੋਕਾ
ਨੇ ਕਹੇ ਜਾਗ ਦੇ ਯਾਗੇ ਕਿਆ ਤੇਤਾ ਤੇ, ਜੋ ਮੰਨ ਕਿਛੁ ਨਹੀ
ਪੁਛਤਾ। ਸੋਕਾ ਕਹਿਆ, ਜੀਉ। ਖੁਰਾਕਿ ਕਉ ਯਾਰ ਕਰੀਯੋ। ਖੁਰਾਕਿ
ਪਠਾ ਕਰੇਗਾ। ਆਪਣੇ ਜਿਹਾ ਤਾਬੀ ਫੇਰਿ ਰਹਿਆ, ਕਿਛੁ
ਇਸ ਆਖਸਿ ਨਹੀ। ਪੀਰ ਆਪਣੇ ਨੇ ਯਕਰਿ ਕਹਿ ਰਹਿਆ।
ਅੰਨ ਪੈਰਾ ਤੇਰਿ ਬੰਨ ਨਿਗੰਨ ਅੰਨ। ਜੋਕੀ ਭੀ ਕਹਿਆ
ਸੀ ਅਤੇ ਜੀ ਭੀ ਰਹਿਆਸੁ। ਜੋਕੀ ਕਹਿਆ, ਜੀ ਅਸੀ ਕਹਿ

ਨਾਜੀ ਸਕਦੇ, ਅਜੀ ਜੇ ਹੁਕਮ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਅਰਜ ਕਰੇਗਾ। ~~ਕੁਝ ਸਕਦੇ~~
ਕਹਾ ਲੇਕਾ ਜੀ ਕਿੰਨਾ ਹੁਆ ਹੈ। ਮਾਧੀ ਜੀ ਜਾਂਤੁ ਕਲਿ ਰਹਿਆ ਸਾ
ਤਾਂ ਉਹ ਘੋੜਾ ਚਿਰ ਸਰਦੇ ਹੁਆ। ਅਜ ਇਹ ਕਿਛੁ ਹੁਆ; ਦਿਖਾਂ ਦਿਖੈ
ਸਾਥੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦਾ ਨਾਉ ਜੇਹੁ, ਮਤੁ ਖੁਦਾਇ ਬਖਸ਼ੇ। ਅੰਗੁਰਾਈ
ਜੇਹੋ ਮੇਰੇ ਅਨ ਮਹਿ ਕੁੀ ਦੇਹੀ ਆਵਤੀ ਹੈ, ਜੋ ਕਿਛੁ ਕੀਆ ਸੁ
ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੀਆ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਵਡਾ ਪੀਰ ਹੈ। ਅੰਗੁਰੇ ਸਭ
ਤੁਮ ਬੰਦਗੀ ਕਰਹੁ। ਸਾਥੇ ਨਾਨਕ ਕੀ। ਦੇ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮਹਿ
ਤਕਸੀਰ ਹੁਈ ਹੈ। ਖੁਦਾਇ ਕੇ ਦਾਸਤੇ ਮੇਰੇ ਤਾਈ ਬਖਸੀਅ, ਤੇਰੇ ਪਾਉ
ਆਇ ਦੇਖਾ। ਜਿਤਨੇ ਜੋਕ ਸੇ ਸਭਨੀ ਹਥ ਜੋੜੇ। ਅੰਗੁਰਾਈ ਮੁਸਾਨਾਨਾ।
ਦੇ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਤੂੰ ਅਬ ਮਿਹਨਾਨ ਹੋਇ ਬਖਸ। ਸਭ ਪੰਥੀ ਪਦੇ। ਤਾਂ
ਅਖੀ ਮੋੜੀ ਹੋਇ ਆਈ। ਫੇਰ ਅਸਨਾਹ ਹੋਇਆ। ਸਭਨੀ ਆਖਿਆ
ਜੀ ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ। ਜਾਂ ਅਸਨਾਹ ਹੋਇਆ ਤਾਂ
ਪੇਟ ਸੁਖ ਉਭਰਿਆ ਸੁ। ਫਿਰ ਉਤਰ ਪਇਆ। ਜੀ ਜਾਂ ਉਤਰਿਆ ਤਾਂ
ਫੇਰ ਰੰਗਾ ਹੁਆ। ਰੰਗਾ ਹੁਆ ਤਾਂ ਫੇਰ ਰਹਿਆ। ਤਾਂ ਫੇਰ ਪੇਟ
ਸੁਖ ਹੋਆ। ਫੇਰ ਉਤਰ ਪਇਆ। ਜਾਂ ਉਤਰੇ ਤਾਂ ਰੰਗਾ ਹੋਵੇ ਜਾਂ
ਰੰਗ ਤਾਂ ਮਾਉਖਾ ਹੋਵੇ। ਤਾਂ ਸੋਕਾ ਰਜੀਰ ਰਹਿਆ ਜੀ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ
ਵਡਾ ਮਰਦ ਹੈ, ਦਿਖਾ ਤੁਮ ਪਾਦਸੀ ਪਿਆਰੇ ਹੋਇ ਰਜਾ। ਪਾਦ
ਪਿਆਰੇ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਤਾਂ ਸੁਖੀ ਪਹੁੰਚਿਆ। ਆਇਆ ਪੰਥੀ ਤਰਦ

ਸਿਖੇ ਕਾਥੇ ਦੀ ਰੰਗਾਂ ਨਰ ਪਈਆਸੁ ਤਿਥੇ ਜਗਾ ਸਿਜਰੇ
 ਕਹਿ । ਆਇ ਪਹੁੰਚਿਆ ਸਿਖਾਂ ਨੇ ਆਇ ਮਿਲਿਆ । ਉਨੀ ਜਾਇ
 ਪੁਰਾ ਕੀਤਾ । ਬਾਥੇ ਸਰਾਇ ਲਇਆ । ਬਾਥੇ ਰਖਿਆ ਬਹੁਤੁ ਦਿਨ ।
 ਤਾਂ ਬਾਥੇ ਪਸਿ ਅਰਜ ਕੀਤੇਸੁ । ਅਨੀ ਤੂੰ ॥ ਪੁਰਨ ਪੁਰਖ ਤੇ,
 ਪਰ ਹਉ ਤੇਰਾ ਪੁਰੀਰਾ । ਕਿਛੁ ਖੇਰੇ ਤਾਈ ਇਨਾਮ ਮਿਲੈ । ਤਾ
 ਗੁਰੁ ਬਾਥੇ ਆਖਿਆ ਜੇ ਤੂੰ ਇਨਾਮ ਮੰਗਦੇ ਤੇ ਤੇ ਮੇਰੇ ਕੰਮ ਠੀਕੀ ।
 ਬਾਥੇ ਤਾਈ ਆਖਿਆਸੁ ਜੀ ਚੁਕ ਬਨਾਇ ਦੇਂਦਾ ਤਾਂ । ਗੁਰੁ ਆਖਿਆ
 ਤੁਝਾ ਜੀਉ ਤਾਂ ਕੁਮਰੁ ਰਾਜੀ ਹਰੁ ਬਧਾ । ਖੇਦਕਾ ਨੇ ਆਗਿਆ
 ਹੋਈ ਬਰਾ ਕਾਗੁਰੁ ਕਹਾ । ਜੇ ਕਿਛੁ ਅਨਾਜ ਤੇ ਦੇ ਤੇ ਬਾਥੇ
 ਦੀ ਪਰਮਾਨ ਜੀਜਾਏ । ਉਨ ਸੂਤ ਬਨਾਇ ਛਡਿਆ । ਉਥੇ ਬਾਥੇ
 ਨਾਨਕ ਦਿਕਾਉ ਕੀਤਾ, ਉਹ ਰਕ ਕਰਤਾਰਪੁਰ ਕਰ ਬਧਾ ॥੧॥੨੦॥

The words of Nānak speak much earlier most
 probably. The local officer is called Sikdar in one
 place & Karoria in another, they were two different
 officers, one was a magistrate & the other a revenue
 collector.

ਸਾਖੀ ਤੇ ਰਸੀ ॥ ੨॥

ਸਾਖਾ ਨਾਨਕ ਮਾਤਾ ਜਗਦੀ ਜਾਈ, ਜੋ ਕੋਈ ਆਪਣਾ ਆਰਾਮੀ
ਸਾ ਸਭੁ ਮਰਾਇ ਜਾਏ। ਸੰਗਤਿ ਸਿਖ ਤੇਰੇ ਜਾਨਿ। ਬਾਬੇ ਓਠ ਭੇਖ
ਉਤਾਰਿਆ। ਇਕ ਕਾਰਣ ਤੇਰਾ, ਇਕ ਉਪਰਿ, ਦੋਹੇ ਕਛੋਟੇ ਸਿਰਿ ਪਟਕਾ।
ਨਿਰੰਜਨ ਨਿਰੰਕਾਰ ਕਾ ਸਰੂਪ। ਗੁਰੂ ਬਾਬਾ ਕਰਮ ਕਾਰਨ ਸਮਰਥ
ਜਗਤ ਨਿਸਤਾਰਨ ਨੇ ਜਗਤ ਦਿਰਿ ਆਇਆ। ਜਗਤ ਮੇਜਣੇ ਦੇ ਦਸਤੇ
ਕਰਤਾਰਪੁਰ ਬਧਾ। ਉਤੈ ਚਾਇ ਨਿਦਾਨੁ ਕੀਤੈ। ਸਭੁ ਸੰਸਾਰ ਦੀਆਂ
ਪਰ ਵਿਰਤਤ ਪਾਵੁ। ਪਰ ਪਰਮੇਸਰ ਦੇ ਦਰਨ ਕਰਿਕੇ ਸੰਸਾਰ ਨਿਸਤਾਰਨ
ਨੇ ਇਸ ਜਗਤ ਆਇ ਪਰਾਇਆ। ਜਗਤ ਦਿਰਿ ਜੇਕਰ ਉਗਰੀ, ਦਾਤ
ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਦਾਤ ਸਾਖਾ ਨਾਨਕ। ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਦਾ ਕਿਰਾਏ ਜੀ,
ਉਨ ਆਇ ਕਰਿ ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਬੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ, ਜੀਉ ਬੇਟੀ ਦਾ ਦੀਆਤ
ਤੇ ਹਉ ਇਕਜਾਧਾ ਜਾਂ, ਮੈਂ ਕਿਛੁ ਨਾਹੀ ਤੇਰਾ, ਕਿਛੁ ਪਰਮੇਸਰ
ਦੇ ਅਰਥ ਮੇਰਾ ਅੰਗੀਕਾਰ ਕੀਚੈ। ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਦੇ ਜੀ ਮਿਟਰ
ਆਈ। ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਅੰਖਿਆ ਗੁਰੀ ਜੀ ਨੇ ਕਿਛੁ ਦਸਤੁ ਤਪੁ ਜੋੜੀਰੀ
ਤੇ ਜੋ ਮਾਖ ਮਾਖੀ ਮਰਾਇਰੇ ਜਾਂ। ਉਨ ਸੰਸਾਰ ਦੀਆਂ ਦਸਤੁ
ਜਿਤਨੀਆਂ ਸਨਿ ਨਿਖਾਇ ਅਠੈ ਆਤੁ ਰਖੀਆ, ਜੀ ਇਹ ਦਸਤੁ
ਜੋੜੀਰੀ ਤੇ ਆਨਿ। ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਆਪਣੇ ਸਿਖਾ ਨੇ ਆਗਿਆ ਕੀਤੀ।
ਗੁਰੀਰਥ ਮਰਦ ਬਾਬੇ ਦਾ ਸਿਖ ਸੀ। ਗੁਰੂ ਅਖਿਆ ਗੁਰੀਰਥਾ
ਮਰੁ ਸੰਗਤਿ ਜਾਨਿ। ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਦਸਤੁ ਜਿਤਨੀਆਂ ਨਿਖੀਆ ਤੀਨਿ

ਸੋ ਭਲਕੇ ਤੀ ਜੀ ਆਵਹੀਆਂ ^{بہارِ کائنات}। ਜੇ ਭਲਕੇ ਰਹਿਓ ਤਾ
ਜਿਹਨ ਦਿਗੜੀਆਂ ^{بہارِ کائنات}। ਓਹ ਭੀ ਆਨ ਤੇਰੇ ਦਰਿਆ
ਸਾਹਿਬ ਆਇਆਂ। ਜਾਹਿ ਆਇਕੇ ਇਕ ਬਾਹੀਏ ਨੇ ਮਿਲਿਆ। ਜਿ ਮੈ
ਇਤਨੀਆ ਦਸਤੁ ਲੋੜੀ ਦੀਆਂ ਤਿਨ, ਮੈਨੂੰ ਤੂੰ ਅਵਾਇ ਦੇਹ। ਓਹ
ਮਾਇਆ ਤੂੰ ਅਜੁ ਹਾ ਚਲਕੇ ਨੂੰ ਜੇਥੇ ਦਸਤੁ ਤੇਇ ਆਵਨਹੀਆਂ।
ਭਗੀਰਥ ਆਖਿਆ ਮੈਂ ਅਜੁ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਤਾ ਓਨਿ ਬਾਹੀਏ ਮਾਇਆ
ਤੇਰੇ ਦਸਤੁ ਨਹੀਆਂ ਪਰ ਚੁੜਾ ਅਜੁ ਨ ਤੇਜੀ। ਚੁੜਾ ਨਿਰਦਿਏ ਰੋਗਾਏ
ਰਹਿ ਪੈਦੇਗੀ, ਅਜੁ ਤੂੰ ਹਾ ਚਲਕੇ ਜਾਏ। ਤਬ ਭਗੀਰਥ ਆਖਿਆ
ਤੁਕਮ ਸਾਥੇ ਰਾ ਤੇ ਜਿ ਜਨਮੁ ਦਿਗੜੀਆਂ। ਤਬ ਓਨਿ ਬਾਹੀਏ ਕਹਿਆ
ਹੇ ਕਲੀਕਾਲ ਕੇ ਗੁਰੁ ਕਿਆ ਤਿਨ ਜਾਕੇ ਕਤੇ ਜਨਮੁ ਦਿਗੜੀਆਂ।
ਤ ਚੁਕਤਾ ਤੇ। ਤਾ ਭਗੀਰਥ ਕਹਿਆ ਜਿਮੇਗਾ ਗੁਰੁ ਮਹਾਪੁਰਖ ਹੈ। ਤਬ
ਓਨਿ ਬਾਹੀਏ ਕਹਿਆ ਹੇ ਘਰ ਬੂਟੇ ਕਲੀਕਾਲ ਮਹਿ ਮਹਾ ਪੁਰਖ
ਹੋ ਕਰੇ। ਤਾ ਭਗੀਰਥ ਕਹਿਆ ਭਲੀ ਮੇਰੀ ਨਿਰੰਜਨ ਪੁਰਾ ਤੇ।
ਤਬ ਓਨਿ ਬਾਹੀਏ ਕਹਿਆ, ਪਿਛੇ ਤੂੰ ਕਰ, ਮੈਂ ਤੀ ਤੇਰੇ ਸਾਥਿ ਰਹੇ।
ਏਕੁ ਚੁੜਾ ਮੇਰੇ ਘਰ ਸੀ ਤੇ ਰੋਗਾ ਹੁੰਗਾ। ਤੁ ਆਪਣੇ ਪੰਥੇ ਗਿਰਾ ਬਾਂਧ, ਕੇ
ਤੇਰਾ ਗੁਰੁ ਮਹਾਪੁਰਖ ਤੇ, ਤਾਂ ਤੇਰਾ ਭੀ ਗੁਰੁ ਮਠੈ ਮੇਰਾ ਭੀ ਗੁਰੁ। ਅਰ
ਜੇ ਮਹਾਪੁਰਖ ਨ ਹੋਇਗਾ ਤਾਂ ਦਸਤੁ ਦੇ ਆਵਾਗਾ ਅਰ ਮੇਲਿ ਜੇ
ਆਵਾਗਾ। ਤਬ ਭਗੀਰਥ ਅਰ ਬਾਹੀਆਂ ਤੇਰੇ ਕਤੇ ਗੁਰੁ ਬਾਥੇ

ਪਾਸਿ ਆਏ। ਗੁਰੂ ਯਾਥੇ ਆਖਿਆ, ਕੁਝਿਰਬ ਨਿਪਰ ਜਾਹਿ ਤਿਥੈ
 ਸਿਰਿ ਪਿਤ੍ਰ ਬ੍ਰਹਮ ਆਏ। ਅਤੇ ਉਹ ਆਖੇ ਤੀਜੀ ਮੇ ਉਲੀ ਉਬਾਤ ਸੁਰਿ
 ਆਇ। ਤਤ੍ਤ੍ਵ ਇਸ ਬਾਹੀਏ ਕੇ ਕੰਨ ਉਪਰੁ ਰਾਏ। ਤਬ ਬਾਹੀਏ ਕਹਿਆ,
 ਏ ਪਰਮੇਸਰ ਇਹੁ ਤਉ ਅੰਤਰ ਜਾਮੀ ਹੈ। ਅਰਿ ਪੈਰੀ ਪਏ। ਤਬ ਉਸ
 ਬਾਹੀਏ ਕੀ ਨਿਸ਼ਾ ਰਸਮ ਕੇਖਤੇ ਜੀ ਹਈ। ਪੈਰੀ ਪਉਰੇ ਜੀ ਨਿਸ਼ਾਸ
 ਰੇਖਿ ਗਇਆ। ਤੀਨ ਬਰਸ ਬਾਥੇ ਪਾਸਿ ਰਹਿਆ। ਤੀਨ ਬਰਸ ਜਾ ਰਹਿਆ
 ਤਾ ਗੁਰੂ ਬਾਥੇ ਕੀ ਬਾਹੀ ਬਹੁਤ ਨਿਖਿਕਰਿ, ਪੋਥੀਆ ਜੀਆ, ਗੁਰੂ ਪਾਸੁ
 ਦਿਖਾ ਤੇਰੇ ਅਰਿ ਆਖਿਆ ਜਾਗੇਰਿ। ਪਰ ਉਹ ਬਾਹੀਆ ਸਾਹ ਜੇਕਰਾ।
 ਉਨਿ ਬੇਰਿਬ ਭਰਿਆ, ਸਮੁੰਦਰ ਗਇਆ। ਉਹ ਗਇਆ ਜਹਾਂ ਰਖਾ ਸਿੰਦ-
 ਹਾਰੁ ਥਾ। ਉਸ ਨਗਰੀ ਜਾਇ ਰਹਿਆ। ਬੰਧਰ ਕਰੇ ਪਰਮ ਕਾ। ਜਿਥੈ ਪਰ
 ਰਾਤ ਤੇਰੇ ਤਿਥੈ ਉਠਿਕਰਿ ਠੰਢੇ ਪਾਣੀ ਨਾਨਿ ਨਾਵੈ। ਗੁਰੂ ਬਾਥੇ ਕੀ ਆਖਿਆ
 ਤੇਰੇ ਮੇਰਾ ਸਿਖ ਠੰਢੇ ਪਾਣੀ ਨਾਵੈ ਪਰਮੇਸਰ ਕੀ ਰਸਮ ਉਠੇ ਅਭਿਤ
 ਪੀਆਈਆ। ਆਕੁਨੀ ਸੰਭਉ ਕੇ ਸੰਗ ਸਮਾਵੈਗਾ। ਜਹਾ ਗੁਰੂ ਬਾਥੇ ਕਾ
 ਨਿਦਾਸੁ ਤੇਰਾ ਉਹ ਆਖਿ ਰਖੀਆਂਗਾ। ਅਰੁ ਬੇਰੇ ਕਹਤਾ ਤੇ ਪਰ
 ਰਾਤਿ ਰਹੀ ਨਾਵੈ ਤਿਸੇਰੇ ਸਭ ਮਨੁ ਸੁਰਿਨੇ ਕਾ ਪੁਨੈ। ਜੇ
 ਰਹਿ ਆਖੀਆ ਰਾਤਿ ਨਾਨਿ ਨਾਵੈ, ਤਿਸੇਰੇ ਸਭ ਮਨੁ ਰੁਖੇ ਕਾ ਪੁਨੈ।

ਜੇ ਘਰੀ ਬੁਝਾਘ ਦੀ ਨਾਜਿ ਨਾਏ ਤਿਸੇ ਸਦਾ ਮਨੁ ਰੁਪਕਾ ਪੁੰਨੀ।
 ਜੇ ਪਰਗਤਿ ਨਾਜਿ ਨਾਏ ਤਿਸੇ ਸਦਾ ਮਨੁ ਪਾਹੀ ਰਾਪੁੰਨੀ। ਇਹ
 ਕਥੇ ਬੇਰ ਕਹਿਯਾ। ਅਰੁ ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਦੀ ਆਗਿਆ ਤੇ ਜੋ ਮੇਰਾ ਸਿਖ
 ਪਰਗਤ ਕਾਲ ਨਾਏ ਪਾਹੀ ਠੰਢੇ ਤਿਸਕੀ ਪਰਮ ਗਤਿ ਤੈਢੀ।
 ਜਾਂਦੇ ਹੀ ਮੁਕਤ ਮੁਖਾ ਹੀ ਮੁਕਤ। ਤਬ ਓਹ ਬਾਹੀਆ ਪਹਿਰ
 ਗਤਿ ਹਰੀ ਨਾਜਿ ਨਾਏ ਠੰਢੇ ਪਾਹੀ, ਜਪੁ ਪੈਰੇ ਪੁਸਰ ਪੈਰੇ ਪੇਖੀ
 ਪੈਰੇ ਪਰਗਤੀ ਪੈਰੇ ਮਾਤੇ ਪਰਗਤ ਤੈਰੀ ਨੇ ਪਰਸਾਰੇ ਜੇਦਕੈ
 ਜਾਇ ਸੇਸਾਰ ਪਰਕਿਰਤ ਕਰੈ। ਗਤੀ ਆਏ ਕੀਰਤਨ ਕਰੈ। ਆਰਤੀ
 ਸੋਹਿਯਾ ਕਰਿਕੈ ਪੈ ਮਾਏ ਸਿਖ ਕੀ ਪਰਕਿਰਤ ਹੋ। ਉਸ ਬਿਜਾਇਤ
 ਕੇ ਸੋਕ ਬੇ ਜੇ ਰਿਨ ਕਰੇ ਇਸਨਾਨ ਕਰਹਿ, ਦੁਆਰਸੀ ਦਿਕੇ ਰੁਨਾਥੀ
 ਮਾਰੁ ਆਇਤਦਾਰ ਅਮਾਦਸਿਆ ਦਿਕਾਰਸੀ ਕਰਹਿ। ਬੂਤ ਹੋ
 ਰੇਹਰੇ ਕੀ ਪੁਕਾ ਕਰਹਿ ਨਾਕੁਰ ਦੁਆਰੇ ਜਾਹਿ। ਓਹ ਬਾਹੀਆ ਨਾ
 ਬੂਤ ਨ ਪੁਕਾ ਨਾ ਉਮਸਿਆ ਨ ਆਇਤਦਾਰ ਉਨਾ ਕੀ ਕਾਈ
 ਪਰਕਿਰਤ ਨ ਕਰੈ। ਉਸ ਬਿਜਾਇਤ ਨੇ ਹਿੰਦੂ ਜਾਨਿ ਮਾਰੁ ਓਹ
 ਪਰਕਿਰਤ ਨ ਕਰਹਿ ਉਸ ਕਥੇ ਓਹਿ ਕਹਿਯਾ ਕਰਹਿ। ਤਬ ਓਨੇ
 ਜੋਹੁ ਉਸ ਬਾਹੀਏ ਕੀ ਕਰਕਾ ਕਜਾਈ। ਬਾਤ ਕਜਤੀ ਕਜਤੀ
 ਗਨੇ ਸਿਦਨਾਥ ਪਹਿ ਗਈ। ਜੀ ਹੀਯਾ ਦੇਰ ਬਾਹੀਆ ਤੇ,

ਅਰਿੰਦੁ ਕਾਹੀਆ ਕਰਾਇਤਾ ਤੈ, ਨਾ ਬਰਤਨੇਮ ਨਾ ਦੇਕਾਰਾਸੀ
ਮਾਮ ਕਸਿਆ ਨ ਆਇਤਦਾਤੁ ਬਰਤੁ ਕੋਈ ਰਖਦਾ ਨਾਹੀ। ਕੇਹੁ
ਭਰਤਰਾਏ ਜਾਤਾ ਨਾਹੀ। ਮਾਮ ਕਰਪ ਕਰਿਸਟ ਤੈ। ਤਬ ਰਾਜੇ
ਕਹਿਆ, ਹੇ ਓਸਕਉ ਬਰਾਦਰੁ ਰਿਖਾ ਓਸਕਉ ਪੁਛਹਿ, ਓਹ ਕਿਉ
ਮਾਮੀਆ ਬਾਤਾਂ ਕਰਤਾ ਤੈ, ਤਿੰਨੁ ਜਨਮ ਭਰਵੈ। ਤਬ ਰਾਜੇ ਕੇ ਜੇਗ
ਓਸ ਕਉ ਬੁਝਾਇ ਜੇਗੇ। ਤਬ ਓਹ ਬਾਹੀਅੰ ਰਾਮ ਰਾਮ ਕਹਿਕੈ
ਮਿਠਿ ਨਿਦਾਇਓਸੁ ਮਾਰੁ ਜੰਠ ਕਹਿਆ। ਤਬ ਰਾਜੇ ਪੁਛਿਆ ਹੇ ਬਾਹੀਏ
ਤੂੰ ਤਿੰਨੁ ਪਰਮਾਤਮਾ ਮਾਰੁ ਤੂੰ ਨੁ ਬਰਤਨੇਮ ਪੂਜਾ ਨਾਹੀ ਕਰਤਾ ਜੇ ਕਿਉ
ਨਾਹੀ ਕਰਤਾ। ਤਬ ਓਹ ਬਾਹੀਏ ਕਹਿਆ, ਜੀਉ ਜਿਸ ਕਾਰਨੁ ਤਮ ਬਰਤਨੇਮ
ਪੂਜਾ ਕਰੇਤੈ ਤੇ ਮੈਂ ਮੈਂ ਪਾਈ ਵਿਆ ਬਰਤਨੇਮ ਕਰਾ। ਤਬ ਰਾਜੇ ਪੁਛਿਆ,
ਕਰਨ ਬਸਤ ਤੈ ਪਾਈ, ਜਿਸ ਤੇ ਤੇਰਾ ਜੇਤੋਖੁ ਹੁਆ। ਤਬ ਬਾਹੀਏ
ਕਹਿਆ, ਮੈਂ ਮਗਪੁਰਖ ਕਾ ਰਸਮੁ ਪਾਇਆ, ਤਿਸੇਤੈ ਮੇਰੀ ਮੁਕਤਿ ਭਈ।
ਤਬ ਰਾਜੇ ਕਹਿਆ, ਤੇਰੀ ਨਿਯਾ ਭਈ, ਓਸਕੈ ਰਸਮਨ। ਤਬ ਬਾਹੀਏ
ਕਹਿਆ, ਜੀ ਜਉ ਪਰਮੇਸਰ ਮਿਸਿਆ ਤਉ ਨਿਯਾ ਕੀ ਵਿਆ ਰਸੀ ਤੈ।
ਤਬ ਰਾਜੇ ਕਹਿਆ, ਹੇ ਬਾਹੀਏ, ਮਾਮ ਕਸਿਜੁਕ ਮਹਿ ਮਗਪੁਰਖ ਕਉਣ
ਤੈ ਸਿਖਰੇ ਰਸਮਨ ਮੁਕਤਿ ਪਾਈਅੰ। ਤਬ ਬਾਹੀਏ ਕਹਿਆ, ਜੀ ਮਾਮ
ਮਾਰੁ ਨਾਨਕੁ ਤੈ, ਜਿਸ ਮਿਸਿਆ ਮੁਕਤਿ ਜਾਈਅੰ। ਤਬ ਰਾਜੇ ਕਹਿਆ
ਓਸਕੈ ਬਾਰ ਮੇਰੇ ਤਾਈ ਪੁਨਾਵਹੁ। ਬਤਾਵਹੁ। ਜੰਮਾ ਤੈ ਤੈਸਾ ਓਨਹੁ

ਰਚਨਾ, ਹਉ ਜਗਦਿ ਰਚਨਾ ਕਰੈ। ਤਬ ਉਨਿ ਬਾਣੀਏ ਕਹਿਆ, ਜੇ
ਮਾਪੁਰਖ ਕਾ ਸੁਰਾਈ ਤੂੰ, ਜਿਕੋ ਕੋਈ ਨਾਹੀ ਅਪਣਿ ਮਹਿਲਾ, ੫੦
ਤੂੰ ਆਤਮੇ ਅਗਾਧਿ, ਗੁਰੁ ਬਾਬ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਤੂੰ, ਤੁਸੁ ਕਉ ਦਿਹਾ ਤੀ
ਅਇ ਮਿਸੰਗਾ। ਤਬ ਗਨੇ ਸਿਵਨਾਤੁ ਕਹਿਆ, ਤਮ ਕਉ ਦਿਹਾ ਤੀ
ਰਚਨਾ ਦੇਗਾ? ਤਬ ਗਨੇ ਸਿਵਨਾਤੁ ਮੰਨ ਜੀਤਾ। ਤਬ ਉਹ ਬਾਣੀਆ
ਦਿਰਿਆ ਹੁਆ।

ਉਹ ਬਾਣੀਏ ਗਾਤੀ ਬਾਰ ਕਹਿਆ, ਤੋ ਗਾਤਾ ਤੁਸੁ ਕਉ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ
ਮਿਸੰਗਾ। ਪਰ ਤੂੰ ਜਾਖਤੁ ਐਈਸੇ ਵਿਆ ਜਾਣੀਅੰ ਕਿ ਤੁ ਰੂਪ ਅ-
ਇਕੋ ਤੁਸੁ ਕਉ ਰਚਨਾ ਦੇ। ਜੇਕੀ ਕੇ, ਕੋ ਸੰਨਿਆਸੀ ਕੇ, ਦਿਗੰਬਰੀ ਕੇ,
ਖੜੀ ਕੇ, ਬ੍ਰਹਮਣ ਕੇ, ਬੰਸਨੇ ਕੇ, ਕੋ ਛਕੀਰ ਕੇ, ਕੋ ਮੁਕਦਮ ਕੇ, ਕੋ ਓਤੁ ਕੇ,
ਕੋ ਮੁਜਾਸਾਨ ਕੇ, ਉਏ ਨਹੀ ਜਾਣੀਤਾ, ਜਿ ਕਿਸ ਰੂਪ ਤੁਸੁ ਕਉ ਅਇ
ਮਿਸੰਗਾ। ਆਤਮੀ ਧਰੀ ਪਰ ਤੁ ਸਮਝੁ ਰਹੀਅੰ। ਤਬ ਉਹ ਬਾਣੀਆ
ਉਹ ਤੇ ਜਗਤ ਭਰੇ ਪਛਮ ਕਉ ਰਚਾ।

ਗਨੇ ਕਉ ਪੀਠ ਬਹੁਤ ਉਦਾਸੀ ਜਾਗੀ। ਗੁਰੁ ਬਾਬੇ ਕੇ ਰਚਨਾ ਕੀ
ਗੁੰਦਿਨ ਰਚਤੇ ਸੰਸਾਰੇ ਸੇਤੇ ਉਰਤੇ ਆਠ ਪਹਿਰ ਗੁਰੁ ਬਾਬੇ ਕੇ ਰਚਨਾ
ਕੀ ਰਾਹ ਰਹੀ। ਉਸਕਾ ਤੇਰੇ ਸਨ ਕਹਿਯਾ ਨਾਹੀ। ਨਿਤਾਪਰਤ
ਬਾਬੇ ਜੀ ਕੇ ਪਿਆਨ ਮਹਿ ਰਹੇ। ਤਬ ਉਹ ਗਨੇ ਕੁਸੀਆ ਕੁਸੀਆ

ਮਹਾਸ਼ੁਪੀ ਰੇਰੀਆ ਪੰਨਾ ਕੀਤੀਆਂ ਨਿਕੋਈ

ਤਿਸਕੀ ਤੁਮ ਪੇਦਾ ਕਰੋ। ਹਾਂ ਨੇ ਉਨ ਕਉ ਕਹਿਅ ~~ਕਹਿਅ~~ ਫੈਤਾ, ਜੇ
ਕੋਈ ਤਪਾ ਤਪੀਸਰ ਮੰਨਿਆਸੀ ਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀ ਜੋਗੀ ਰਿਸੇਕਰ ਬੰਸਨੇ
ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਤਮਾਨ ਫਕੀਰ ਰਹੇਦਸ ਕੋਈ ਅਤੀਤ ਬੰਗਰੀ ਆਦਿ
ਤਿਸਕੀ ਤੁਮ ਪੇਦਾ ਕਰੋ, ਮਾਧੀ ਪੇਦਾ ਕਰੋ ਉਨਕਾ ਪਰਮ ਛੁਟ ਜਾਇ।
ਹਾਂ ਨੇ ਕੀਏਗਾ ਬਖਸ਼ੀ ਜੇ ਕੋਈ ਪੁਰਾਤਿਹਾ ਪੇਰੇਗਾ ਇਨ
ਥੀ। ਜੋ ਕਸੀਕਾਨ ਕਾਹੈ ਤਿਸਕਾ ਪਰਮ ਹੋਗਾ ਨਾਜੀ, ਇਨ ਕੇ
ਦੇਖੇਨੇਤੇ। ਕਹਿ ਮਹਿ ਪੁਰਾਤਿਹਾ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਹੈ, ਅਦਰ ਕੋਈ
ਪੁਰਾ ਨਾਜੀ, ਕਸੇਕੇ ਬੰਦਿ ਇਹੋ ਪੁਰਖ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਹੈ। ਇਸ ਤੀ
ਬਾਤ ਤੇ ਪਾਈਆ, ਉਹ ਬਾਤ ਕੋਈ ਨਾਜੀ ਪਾਵੇ ਕੀ।

ਤਬ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਅੰਤਰ ਜਾਮੀ ਪੁਰਨ ਪੁਰਖ, ਅਹੁ ਹਾਂ ਨੇ ਕੇ
ਅਗੋਪੇ ਬਾਬਾ ਉਹ ਜਾਇ ਨਿਕਲਿਆ। ਦੇਖ ਜੇ ਬਾਗ ਬਾ ਜੋ ਕੋਈ
ਬਰੇਖੇ ਕਾ ਸੁਕਾ, ਉਸਕੇ ਕਉਗਿਰ ਕੋਟ ਬਾ, ਚਰਖਾ ਸਿਰਿ
ਫੈਤਿਆ, ਸੁਕਾ ਪਹਿਨਾ ਰਹਤਾ, ਨ ਕੋਈ ਉਜਮਾਜਾਦ ਨ ਕੋਈ
ਆਦਿ। ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਉਸੀ ਬਾਗ ਮਹਿ ਜਾਇ ਰਹਿਆ। ਬਾਬੇ ਕੇ
ਪੈ ਪੇਰੇ ਤੇ ਬਾਗ ਕਰੀਆ ਫੈਤਿ ਪੜਾ ਤੇਇਆ, ਹਰ ਤੇਇ
ਰਹਿਆ। ਤਬ ਓਇ ਬਾਗਦਾਨਾ ਨੈ ਕਹਿਆ, ਦੇ ਪਰਮੇਸਰ
ਇਸ ਬਾਗ ਕੀ ਜਾਖਾ ਸੂਰੀ ਥੀ ਜੋ ਹਰੀ ਹਈ, ਇਹ ਕਿਆ

ਅਚਰਜ ਹੁਆ। ਤਬ ਓਹ ਬਾਗਦਾਨ ਓਸ ਥਾਗ ਕਉ ਦੇਖਨੇ ਰਹਿਨੈ।
ਜਬ ਆਇਕਰ ਦੇਖੈ ਤਉ ਬਾਗ ਰਹ ਰਹ ਕਰਤਾ। ਓਹੁ ਜੁ ਸਰੇ ਚਰ
ਦੇਖੀਦੇ ਥੇ ਸੇ ਹੋ ਕਜੀਆ ਛੋਡਿਆਏ। ਤਬ ਓਨ ਬਾਗਦਾਨ
ਫਰਦਾਜਾ ਬਿਦਿਆ ਹੁਆ ਥਾ ਸੇ ਪੈਲਿਕ ਮੰਦਰ ਮਾਇਆ।
ਓਹੁ ਜਉ ਅੰਤਰਿ ਜਾਇ ਦੇਖੈ ਤਾ ਇਕ ਫਕੀਰ ਮਸਤਾਨੁ ਮੋਰੀ
ਮਾਸੀ ਤੇਈ ਅੰਦਰ ਬੈਠਾ। ਦੇਖਿ ਕਹਿ ਤੈਸਾਨੁ ਤਉ ਰਹਿਆ।
ਰਸਮਨਗਰੁ ਬਾਬੇ ਦੇ ਰਜੇ। ਓਨ ਕਹਿਆ ਬਾਗਦਾਨ ਤੁਲੀ ਇਹ
ਬਾਗ ਜੋ ਕਈ ਬਰਸੇ ਕਾ ਸੁਕਾ ਥਾ ਸੇ ਹਰਿਆ ਹੁਆ। ਪੰਨ ਮੇਰੇ
ਭਾਗ, ਜੇ ਮੈਂ ਦਿਵਾਹੁ ਮੇਦਿਆ। ਤੈ। ਤਬ ਓਹ ਬਾਗਦਾਨ ਪਿਛਤੀ ਪੰਗੀ
ਸੁਨਿਆ। ਹਰਿਕੈ ਰਉਡਿਆ, ਗੈਰੇ ਸਿਰਨਾਤੁ ਪਾਸ ਆਇਆ।
ਤਬ ਬਾਗਦਾਨ ਕਹਿਆ, ਗਜਾਜੀ ਏਕਜੇ ਫਕੀਰ ਸੁਕੇ ਬਾਗ
ਮਹਿ ਆਇਆ। ਉਸਕੇ ਆਦੇਹੁ ਨਾਨਿ ਬਾਗ ਹਰਿਆ ਹੁਆ ਤੈ।
ਅਹੁ ਰਸਮਨ ਉਸਕਾ ਮਾਥਾ ਤੈ ਜਾਦੀਯੋਂ ਤੈ ਜੋ ਮਾਨ ਪਰਮੇਸਰ ਤੈ।
ਤਬ ਤਬ ਗੈਰੇ ਕਹਿਆ ਕੁਮੀਆਂ ਕਉ, ਜਾਇਕਰੀ ਉਸ ਫਕੀਰ
ਕਉ ਦੇਖਿ ਆਦਹੁ। ਦਿਖਾ ਓਹੁ ਅਤੀਤ ਕੈਸਾ ਤੈ। ਓਇ ਜਿ ਰੋਗੀਆ
ਕਜੀਆ ਤਬ ਓਨਹੁ ਜਾਇਆ ਜੈਸੇ ਆਸ ਤੇ ਤਪਾ ਤਪਾਧਰ
ਜੋਗੀ ਜਨਿਆਸੀ ਸੁਹਮਚਾਰੀ ਤੇਤਾ, ਤੈਸਾ ਹੀ ਇਹ ਕੁੀ ਤੈ। ਤਬ
ਓਇ ਰਜੀਆ, ਜਾਇ ਜਾਬੇ ਪਾਸਿ ਬੈਠੀਆਂ। ਕਾਬੇ ਕਉ

142
ਲਾਗੀਆਂ ਬੁਜਾਵੇਂ ਤੁਜੇ ਮੀਠੇ ਰਸ ਤੁਜੇ ਮੀਠੇ ਰਸ ਤੁਜੇ ਮੀਠੇ ਰਸ
ਜੀ ਮਾਈਆਂ, ਜਾਇ ਮਾਏ ਰਖੇ। ਤੁਜੇ ਤੁਜੇ ਮੇਰੇ ਜੀਜਾਇ ਗਲੀ ਰਖੇ।
ਮੇਰਾ ਮੀਠਾ ਕਰਕੇ ਲਾਗੀਆਂ ਬਾਬੇ ਪਸਿ ਮੇਰਾ ਕਰਨੇ। ਕਾਈ
ਬਾਹਾ ਬਰਸਾ ਕੀ, ਕਾਈ ਪੰਕੂ ਬਰਸਾ ਕੀ, ਕਾਈ ਬੀਸਾ ਬਰਸਾ ਕੀ,
ਕੰਮਲ ਪੁਰੇਰ ਨਿਨਾ ਠਿਠੇ ਸੁਰ ਠਰ ਮੇਰੇ ਜਾਨਿ। ਮੀਠੀਆ
ਇਸਤਰੀਆ ਮਾਈਆਂ। ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੇ ਲਾਗੀਆਂ ਕਹਿ, ਅਜੀ
ਕਿਛ ਖਾਏ, ਕਿਛ ਪੀਏ, ਕਿਛ ਕਪੜੇ ਪਹਿਰਾ, ਅਰ ਖੁਸ਼ੀ ਕਰਾ,
ਜੇ ਕਿਛਾ ਇਛਾਹੀ ਜੇ ਹਮ ਕਉ ਕਰੀਐ। ਅਰ ਹਮਾਰੀ ਜਰਾ
ਪੁਰੀਐ। ਤਬ ਹੁਰ ਬਾਬਾ ਬੇਗਿਅ, ਸਬਦ। ਹਮ ਬਖੀਠ।

ਜਗ ਕਉਨਾ ਨਾਮ ਨਾਹੀ ਹੀਤ। ਨਾਮ ਬਿਸਾਹਿ ਮਿਠੈ ਏਖਿ ਭੀਤ।

ਗਾਠੁ ਪੁਰੀ ਨਾਮ ਕਾਠੀ। ਨਾਮ ਤੁਝੇ ਜਗ ਦੇਤ ਸਫਾਰ।

ਨਾਨਕ ਹਾਰੇ ਰਾਹਿ ਪ੍ਰਭੁ ਦਾਸੀ। ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਸੰਤੋਖੇ ਕਿਰਪਾ ਪਾਇ।
ਇਹ ਅਸੁਰ ਪੁਰੀ ਓਨਕੇ ਪੁਰਾਣੇ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਕੀਠੀ। ਓਨ ਕਉ ਬਹੁਤ
ਸੰਤੋਖ ਹੁਆ। ਅੰਤਰਿ ਅਗਨਿ ਨਿਬਾਹਿ ਗਈ। ਬਾਬੇ ਕੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਜਗਤੋਂ।
ਓਹ ਬੀਤਾ ਤੁਈ। ਸਾਂਤ ਕੇ ਪਾਤਿ ਆਇ ਗਈ। ਤ੍ਰਾਹਮ ਕਥਾ ਜਾਨੀ
ਓਹ ਕੇ। ਕੁਝ ਫੁਰਿ ਗਈ। ਤਬਿ ਕਨੇ ਪਾਤਿ ਆਈ। ਤਬ ਹਮਾਰੀ ਕੀਠੀ

ਮਾਨ ਬਜਾਏ, ਉਥੇ ਬਜਾਏ ਜਾਗਾ। ਤਬ ਉਨ੍ਹੇ ਰੋਗੀਆਂ ਕਹਾ
ਤੈਰਾ ਤੂੰ ਹਮਾਰਾ ਪਿਤਾ ਹੈ, ਅਬ ਹਮੀ ਕੀ ਬਾਤ ਹਮ ਸਿਓ ਅਤ
ਕਹਾ। ਤਬ ਹਮੀ ਤੈਰਾ ਹੋਇ ਰਹਿੰਦਾ। ਤਬ ਜਾਗਾ ਕਹਿੰਦਾ,
ਤੇ ਪਰਮੇਸਰ ਦੇ ਮੁਖ ਕਉ ਛੋੜਤੀ ਠਾ ਥੀ (Hoo Khepo) ਅਬ
ਜੇ ਪਿਤਾ ਜਾਗੀ ਕਹੇ, ਇਨ ਕਉ ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਮਿਲਾ। ਤਬ ਹਮੇ
ਓਇ ਰੋਗੀਆਂ ਪੁਛੀਆਂ, ਹੀ ਤੁਮਕਉ ਕਿਯਾ ਹੁਆ। ਤਬ ਉਨ੍ਹੇ ਰੋਗੀਆਂ
ਕਹਾ, ਤੈ ਹਮੀ, ਤੂੰ ਹਮਾਰਾ ਪਿਤਾ ਹੈ, ਹਮ ਕਉ ਪਰਮੇਸਰ ਨਾਮ ਤੇ
ਕਾਠਾ, ਕਾਠਿਕੇ ਅਨਿਗਲ ਕਰੀ। ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਕਾ ਹਮ ਹਰਸਨ
ਕੀਆ, ਪੁ ਹਮਾਰਾ ਮਨ ਸੰਤੋਖ ਜਾਂਤਿ ਘਰਿ ਨਾਇਕਾ ਹੁਇਆ।
ਹਮਾਰੇ ਕੋਈ ਉਗਰ ਭਾਗ ਬੇ, ਜਿਨੀ ਭਾਗੀ ਹਮ ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਕਾ
ਰਸਨ ਕੀਆ। ਤਬ ਹਮੇ ਬੁਝਾ ਸਹੀ ਓਹੀ ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਤੇ।

ਤਬ ਹਮੀ ਉਹ ਤੇ ਓਹਿ ਰਹਿੰਦਾ। ਜਉ ਹਮੀ ਅੰਦੇ ਤਉ
ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਪੜਾਏ, ਮਹਾਰ ਦੀਏ। ਤਬ ਹਮੀ ਜਾਇਕੇ ਪੜਾਏ
ਹੁਇਆ। ਤਾ ਬਾਬਾ ਉਸ ਬੁਟੀ ਕੇ ਨਜ਼ਰਿ ਜਾਇ ਪੜਾਏ ਹੁਇਆ।
ਪੀਛੇ ਜਾਗਾ ਹਮੀ ਜਾਇ ਉਹ ਪੁੜਾ ਹੁਆ। ਤਾ ਬਾਬਾ ਤੇਰਾ ਸਿਰਖ
ਤੇ ਜਾਇ ਪੜਾਏ ਹੁਇਆ। ਕਈ ਦਿਨ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ
ਅਗੇ ਹੀ ਫਿਰਿ ਰਹਿੰਦਾ। ਹਮੀ ਸਿਰਨਾਤ ਪੀਛੇ ਜਾਗਾ ਫਿਰਾ।
ਜਬ ਕਈਕ ਦਿਨ ਹੋਏ ਤਾ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਉਸੀ ਸਿੰਘਾਸਨ ਫੇਰੇ

ਆਇ ਬੰਨੇ । ਤਬ ਬਾਬੇ ਕਹਾ, ਨਾਨਾ ਭੁਜੇ ਤੇ, ਤਬ ਨਾਨੇ ਕਹਿਆ,
ਜੀ ਤੇਰੇ ਪਾਤਾਪ ਤੇਰੇ ਪਾਸਦਿ ਭੁਜੇ ॥ । ਤਬ ਬਾਬੇ ਕਹਿਆ
ਕੁਸਮ ॥ ਨਾਨਾ, ਪਾਠੇਯ ਔ, ਮਾਨੇ ॥ । ਤਬ ਨਾਨੇ ਕਹਾ ਜੀ ਤੇਰੇ
ਪਾਸਦਿ ਆਨੁ ਭੁਜੇ ॥, ਜੇ ਤੇਰਾ ਕੁਸਮਨ ਕੀਆ । ਤਬ ਬਾਬੇ ਕਹਿ
ਨਾਨਾ ਕਿਛੁ ਜਾਗੀ ਨ ਕਹਿ ਸਕੈ, ਜਿ ਬਾਬਾ ॥ ਵਿਵੇਚੀ ਹੋ ॥ ।
ਆਗੇ ਉਸ ਬਾਹੀਏ ਤੇ ਨਿਖਿ ਜੀਤਾ ਸੀ, ਜਿ ਨਾਨਕ ਨਾਉ ਜਾਤਿ ਰਾ
ਖਤੀ ਲੋਤ ਬੇਰੀ ਪਾਤ ਕਹਤਾਪੁਰ ਜੇਨਾ ਤਦਾਵੇ ਨੀ ਆਇ ਕੁਏ ਭੁਟੀ
ਕੀ । ਤਬ ਨਾਨੇ ਕੇ ਜੀ ਬਾਬੀ, ਜਿ ਹਉ ਪੁਛੁ ॥ । ਤਬ ਨਾਨੇ ਪੁਸਤ ਕੀਆ
ਬਾਬੇ ਕਹਿ । ਤਬ ਨਾਨਾ ਪੁਛਤਾ ॥ ॥ ਮਾਰੁ ।

ਗੁਸਲੀ ਤੇਰਾ ਕਹਾ ਨਾਮੁ ਕੰਧੇ ਜਾਤੀ । ਜੇ ਪਰ ਭੀਯੰ ਮਨ
ਬੁਝਾਵੁ ਪੁਛੁ ਬਾਤ ਨਿਰੀਤੀ ॥ १ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਤਬ ਨਾਨੇ ਕਹਾ ਜੀ ਤੂੰ ਜੋਗੀ ॥ । ਤਬ ਬਾਬੇ ਕਹਾ,

ਜੋਗੀ ਜੋਗਤਿ ਨਾਮ ਨਿਰਮਾਦਿਤ ਤਾਕੈ ਮੰਨ ਨ ਜਾਤੀ ।

ਪ੍ਰੀਤਮ ਨਾਥ ਸਰਾ ਸਤ ਸੰਗੇ ਜੇਨਾ ਮਰਨ ਗਤਿ ਬੀਤੀ ॥ ੧ ॥

ਤਬ ਨਾਨੇ ਕਹਾ ਗੁਸਲੀ ਤੂੰ ਬ੍ਰਹਮਣੁ ॥ । ਬਾਬੇ ਕਹਿਆ,

ਬ੍ਰਹਮਣੁ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨ ਦਿਸਾਨੀ ਹਰਿ ਗੁਣ ਪੂਜੇ ਪਾਤੀ ।

ਦੇਵਾ ਨਾਮ ਦੇਵ ਨਾਰਾਇਣ ਤਿਭੂਣ ਦੇਵਾ ਜੋਤੀ ॥ ੨ ॥

ਤਬ ਹਨੇ ਕਹ ਗੁਸਾਈ ਤੁ ਖੜੀ ਤੀ, ਤਬ ਕਾਥੇ ਕਹਿਯਾ,

ਜਿਹਾ ਭੰਡੀ (ਦਿ) ਘਟ ਛਾਥਾ ਤੇਜਿਓ ਨਾਮ ਅਜਾਣੀ।

ਦੇਰੇ ਗਾਟ ਸਾਟ ਸਭਲ ਸਿਧਿ ਰਹਜਾਰੇ ਇਕ ਗੁਤੀ॥੩॥

ਤਬ ਹਨੇ ਕਹਿਯਾ, ਗੁਸਾਈ ਮੁੜਕੋਈ ਇਕ ਸਿਧਾ ਬਤਾਵੇ। ਜੇ ਗੁਏ
ਸਾਸ ਪਕੋਈ ਮਾ ਪੁਰਖ ਕੀ ਬੇਜੀ ਮਾ ਪੁਰਖ ਜੀ ਜਾਣਹਿ। ਤਬ ਕਾਥੇ
ਕਹਿਯਾ,

ਟਪੇ ਸਿਧੇ ਪਤਿ ਗੁਰ ਨਿਬੇਨੇ ਪੇ ਬੂੜੇ ਜਿਸੁ ਦੇਰ ਜਿਹ ਜਾਗੀ
ਜੀਅ ਸਿਧਿ ਹੋ ਨਿਭਗਤੀ।

ਸਭ ਰਸਾਇ ਭਰਮੁ ਰੁਕਾਏ ਸਰਾ ਸੇਵਕੁ ਦਿਨ ਗਤੀ॥੪॥

ਤਬ ਹਨੇ ਕਹਿਯਾ ਮੇਰੇ ਤਾਈ ਕਿਛੁ ਜਾਤਿ ਜਨਮੁ ਬਤਾਵੇ ਨਾਤੀ, ਜੇ
ਕਿਛੁ ਮੈ ਸਾਸੁਓ, ਮਾਪਨ ਘਰ ਰਸਾਵੇ। ਤਬ ਹਨੇ ਕਹ ਗੁਸਾਈ
ਤੇਰਾ ਘਰ ਕਿਸ ਪਰਤੀ ਤੈ। ਤਬ ਕਾਥਾ ਬੋਲਿਯਾ।

ਉਪਰਿ ਗਗਨ, ਗਗਨ ਪਰ ਕੇਰਖ ਤਕਾ ਅਗਮ ਗੁਰੁ ਅਭਿਨਾਸੀ।

ਗੁਰ ਬਰਲੀ ਬਾਗਿ ਘਰਿ ਦੇਰੇ, ਨਾਨਕੁ ਕੁਇਆ ਉਦਾਸੀ॥੫॥

ਜੇ ਸਭ ਤਬ ਹਨੇ ਕਹਿਯਾ ਸਭ ਪਾਇਆ ਜੇ ਦਿਸੇ ਕਹਿਯਾ ਨਾਨਕ
ਕੁਇਆ ਉਦਾਸੀ। ਜੇ ਸਭ ਪਾਇਆ ਇਹੀ ਨਾਨਕ ਤੈ। ਹਨੇ ਕਾ
ਮਨ ਹਰਖ ਮਾਨੁ ਹਾਮ। ਕਹੇ ਜਾਗਾ ਜਿ ਗੁਈ ਮੇਰੇ ਪੰਨਭਾਨਾ ਜੇ
ਮੀਨ ਪੁਰ ਗੁਰੁ ਮੁੜਕੋਈ ਪਾਪਤਿ ਹਾਮ। ਹਾਜਾ ਜਾਗਾ ਪਰਦਖਦਾ

੨ ਪੰਨੀ ਪਉੜ। ਤਬ ਰਾਜੇ ਰਾਜਾ ਜੀ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਜੇ ਕਿਛੁ ਤੇ ਮੇ ਤੁਕਥੈ
ਮਨੁਮ ਤੇ, ਅਹੁ ਤੂੰ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਤੇ, ਪਾਹ ਬ੍ਰਹਮ ਪਰਮੇਸਰ ਤੇ। ਮੇਰੇ
ਬਿਖੈ ਇਹ ਅਤਿ ਨਾਹੀ ਜਿ ਕੀਅਤਿ ਕਰਉ, ਜਿਹਥਾ ਕੇ ਬਿਖੈ ਇਹ
ਸਰਤਿ ਪ੍ਰਭੂ ਨਾਹੀ ਜੇ ਕਹਿ ਸੁਣਾਵਉ, ਨੇੜ ਕੇ ਬਿਖੈ ਇਹ
ਪਹੁਰ ਨਾਹੀ ਜੇ ਅਦਰ ਕਿਛੁ ਰੇਖਿ, ਰਹਲੁ ਕੇ ਬਿਖੈ ਇਹ ਜੇਹੁ
ਨਾਹੀ ਰਹਾ ਅਦਰ ਠਉਰ ਰਹਿ ਜਾਉ, ਅਤਿ ਕੇ ਬਿਖੈ ਜਾਮਿ
ਨਾਹੀ ਕਿਸੀ ਅਦਰ ਕੀ ਮੇਵਾ ਕਰੀ। ਜੀਉ ਮਿਹਰਦਾਨ ਵੀਨ ਰਵਿਯਾਨ
ਅਨਾਥ ਕੇ ਨਾਥ, ਅਨਾਥ ਕੇ ਰਾਤੇ, ਸ੍ਰੀਗੁਰ ਦੇਵਜੀ ਮਿਹਰਦਾਨ ਤੇਈਯੈ,
ਆਪਣੇ ਜੇਹੇ ਕਉ ਕਿਥਾ ਕਰੀਯੈ, ਅਹੁ ਤੂੰ ਅੰਤਰਿ ਜਾਮੀ ਤੇ। ਤਬ ਗੁਰੁ
ਬਾਬੇ ਆਗਿਆ ਕਰੀ, ਗੁਰੁ ਤੁਮ ਜਾਹੁ ਪਰਮ ਜਾਮੀ ਕੀ ਠਉਰ ਰਾਖਿ
ਕਿਉਂ ਜਾਇਯੈ ਤਬ ਤਮ ਜਾਹਿਰੇ॥

ਰਾਜੇ ਕਉ ਆਗਿਆ ਹੁਈ ਰਾਜੇ ਜਾਇ ਪਰਮਸਾਜਿ ਉਸਰਾਈ,
ਅਹੁ ਗੁਰਜੀ ਠਉਰ ਪਰਮਸਾਜਾ ਹਛੀ ਕਰੀ, ਅਹੁ ਗੁਰ ਸਾਥ ਜੇਪਨ
ਕਰੀ। ਬਿਛਾਵੇਹੁ ਬਿਛਾਵੇ। ਤਬ ਰਾਜਾ ਬਾਬੇ ਪਾਸ ਰਹਿਯਾ, ਜਾਇਕਉ
ਬੁਝਾਇ ਜੇ ਆਵਉ। ਤਬ ਰਾਜਾ ਆਇਕਹੁ ਦੇਖੈ ਤਾ ਬਾਬਾ ਭ੍ਰਮ
ਨਾਹੀ। ਤਬ ਰਾਜਾ ਜੀਉ ਖੜਾ ਥਾ। ਤਿਉ ਆਇਕਹਿ ਅਨਾਲੀ ਢੇਰੁ
ਤੇਰੁ ਪਇਯਾ; ਤਬ ਰਾਜਾ ਖੜਾ ਮੈਰੁ ਰੁਕਿ ਲਇਯਾ, ਅਹੁ ਕਹੈ
ਰਾਜੇ ਜੇ ਇਹ ਪਰਮੇਸਰ। ਰਾਜੇ ਕਉ ਕਿਯਾ ਹੁਆ, ਜੇ ਰਾਜਾ

ਈਹ ਆਦਤ ਦੀ ਗਿਣ ਪੜ੍ਹਿਆ। ਤਬ ਓਨਹੁ ਥਾ ਕਹਿ ਬੰਗਿਆ।
 ਤਬ ਪੀਛੇ ਤੇ ਜੋਕ ਰਹਿੰਦੇ ਗਏ। ਤਬ ਜੋਕਹੁ ਕਹਾ ਰਾਜਾ ਜੀ, ਬਾਬਾ ਜੀ
 ਘਰ ਗਏ ॥, ਤੁਮ ਆਪੁ ਗੁਸਾਈ ਜੀ ਬਜਾਦਤਾ ॥ ਤਬ ਰਾਜੇ
 ਕੀ ਦੇਹੀ ਮਹਿ ਸਾਸ ਆਇਆ ਪੜ੍ਹਿਆ। ਤਬ ਰਾਜੇ ਕਹਿਆ, ਤੁਮ
 ਰਾਜੇ ਜੇ ਬਾਬਾ ਜੀ ਰਾਮੇ ਨਾਹੀ ਹੋ। ਰਾਜੇ ਆਇ ਕਹਿ ਪਰਖਣਾ
 ਦੇਵਹਿ ਰਹੁ ਬੰਦਾ ਕਰੀ, ਬਲਿਗਰ ਜਾਏ। ਕਿਸੀ ਪਾਤ ਸਗਾ ਕੋਕਿਲ।

ਤਬ ਓਹ ਬਾਬਾ ਬਹੁਤ ਰਿਨ ਰਿਹਾ। ਓਹ ਬਹੁਤ ਬਾਈ ਕਰੀ,
 ਆ ਓਹ ਬਹੁਤ ਮਿਖ ਕੀਏ, ਆਰ ਜੰਮੀ ਪਰਤੀ ਸਮੁੰਦਰ ਤੇ ਓਹ
 ॥, ਤੰਮੀ ਸਮੁੰਦਰ ਤੇ ਪਰੇ ॥, ਓਹ ਪਰਤੀ ਕਾ ਰਾਜਾ ਸਿਵਨਾਰੁ ॥ ਓਹ
 ਮਾਰ ਸਤੁ ਦੁਹਰਾਹੁ ਦੁਹਰਾਹੁ ਕਹਿ ਉਠਿਆ। ਓਹ ਓਹ ਜੀ ਰਾਜਾ ਕਉ
 ਦੁਹਰਾਈ ਲੀਨੀ। ਓਹ ਰਾਜੇ ਕੇ ਪਰਮਾਜ ਸੰਧਾਈ। ਮਾਝਾ ਸਬਰ
 ਤ੍ਰਿਫ਼ਿਆ ਪੰਨਿ ਮਹੁ ਸੁਹੁ ਰਾਜੇ ਕੀ ਰੋਈ ਪੜ੍ਹਿਆ। ਓਹ ਪਰਤੀ ਕਉ
 ਨਿਸਤਾਰ ਕਰ ਬਾਈ ਪਰਮਾਜ ਕਰੀ। ਤਾ ਗੁਰੁ ਬਾਬਾ ਮਰਦਾਨੇ ਨੇ
 ਜੰਦੇ ਦਿਸ ਪਰਤੀ ਆਇਆ, ਕਰਤਾਰ ਪੁਰ ਆਇ ਦਿਰਿਆ ॥੧॥੨੧॥

In the older part of the collection Rameshwar
 is mentioned, instead any such story being
 referred to even. This is a later addition, the

very language of it shows that, it is that of a
Sadhu, & such as had developed during a
Century from the time the earlier stories of
this collection were written. The copyist Shri
Kash Brahman, also says मन्त्रि मन्त्रे ३
श्रुति! The whole story has been developed
from the misunderstanding of one line

मन्त्रे ५३, मन्त्रे ५३!

and applying मन्त्रे ५३ (single number) to
ordinary prostitutes, who were in the keep
of the Raja & according to the story were sent
out to ^{entertain} every stranger that came there.

Secular questions are framed out of this and
another hymn & then are these questions are
stated & the answers in the several verses of
these hymns. The language difficulty (& the
time) has been entirely ignored.

Here the amount of daily consumption of salt is only

fine mounds, but elsewhere it is given as 20 ams
+ 21 mads.

All the same the story is much simpler than
what appears in other Janams Sakhis. No human
sacrifice of the Raja's son, & the eating of his flesh
by the parents & the boy's wife - no riding on the
back of the raja. etc.

Although it is written that Baba Navak stayed
there three years & composed large amount of poetry,

ਪਾਤੁ ਜੇਗਲੀ is not mentioned by name.

Shimlho Nakh is evidently the collector of this book from
Bani to Goshthi including ਜਗਮਪਤੀ।

ਪਾਖੀ ਹੋ ਰਲੀ। 22.

ਉਥ ਪਰਮੇਸਰ ਦੀ ਮਾਗਿਆ ਕੁਈ, ਅੰਗਰੁ ਜੰਗਲ ਮੇਰੇ ਦੀ ਸਰਸਰੇ
ਗੁਰਾ ਹਰੀ ਦੀ। ਉਥ ਪਰਮੇਸਰ ਦੀ ਮਾਗਿਆ ਕੁਈ ਜੇਕੇ ਅੰਗਰੀ
ਗੋਰੇ ਰੁਗਾ ਕੇ ਕੁਦਰੁ ਰੇ, ਰੁਗਾ ਪਰਸਰਿ। ਗੁਰੁ ਅੰਗਰੁ ਦਾ
ਨਾਥਿ ਲਾਗਿ ਸਾ। ਲਾਗਿਓ ਰਾ ਨੇਮ ਸਾ, ਬਰਸ ਦਿਨਾ ਕੁਝਿ ਕਰਮੁ ਤੀ
ਦੇ ਨਾਨਕ। ਸਭੁ ਜੇਕੇ ਜਿਤਨੇ ਗੋਰੇ ਸੇ, ਸਭੁ ਰੁਗਾ ਪਰਸਰਿ ਰੇ।
ਮਾਦੇ ਮਾਦੇ ਰੁਤਾਰਪੁਰ ਪਸਿ ਮਾਏ। ਤਾ ਧੁਛੀ ਸੋਰੀ ਦਿਹ

ਗਿਗਏ ਵਿਸਦਾ॥ ਤਾਂ ਓਥਾ ਦੇ ਜੋਰੀ ਕਹਿਯਾ, ਜੀਓ ਇਹ ਕਰਤਾਰ ਪੁਰ
 ॥ ਨਾਨਕ ਦੇਰੀ ਦਾ। ਸੁ ਆਗੈ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਦਾ ਨਾਉ ਮੰਗੁਸ਼ੀ ਸੀ
 ਜਿ ਕਾਬਾ ਨਾਨਕ ਤਥਾ ਕੁਯਾਤੁ ॥, ਸਭੁ ਕੋਈ ਜਾਨੁਰਾ ਸੀ। ਸੁਹਰੇ ਬਹੁਤੇ
 ਸਨ ਪਰ ਰਸਮੁ ਵਿਖੈ ਓਇਆ ਸੀ। ਤਬ ਜੋਰੁ ਕਹਿਯਾ, ਨਾਨਕ ਦੇਰੀ
 ਓਹ ਕੁਯਾਤੁ ਆਖਦਾ ॥। ਜੋਰੀ ਆਖਿਯਾ ਜੀ ਓਤ। ਤਾ ਜੋਰੀ ਆਖਿਯਾ
 ਜਿਸਦਾ ਨਾਉ ਸੁਹਰੇ ਸੇ ਉਸਦੇ ਪਾਹ ਪਰ ਮੇਸਰ ਆਂਦੇ ਹਾਂ ਜੇ ਓਇ
 ਤਾ ਰਸਮੁ ਕੀਰੇ। ਸਭਨੀ ਆਖਿਯਾ ਜਿ ਕੁਯਾਤੁ ॥, ਜਿਤਨਾ ਸੰਗ
 ਸਾ ਸਭੁ ਮੁਖਿ ਆਖਿਯਾ। ਆਇ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਦੀ ਪੰਗੇ ਪਏ। ਤੋਹ
 ਜੋਕਨਿਤ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਦੀ ਅਤੇ ਗੁਰੁ ਅੰਗਰ ਦੀ ਵਿਸਰੀ ਦਿਕ
 ਓਇ ਗਈ। ਤਬ ਬਾਬੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਬਰਾ ਜੀ ਤੂੰ ਕਉਹੁ ਤੇਰਾ ॥।
 ਭਾਂ ਅੰਗਰ ਆਖਿਯਾ ਜੀ ਖੜੀ। ਗੁਰੁ ਬਾਬੇ ਆਖਿਯਾ ਕਉਹੁ ਖੜੀ ॥।
 ਤਬ ਅੰਗਰ ਕਹਿਯਾ, ਜੀ ਤਿਹੁਦ। ਤਬ ਬਾਬੇ ਕਹਿਯਾ, ਤੇਰਾ ਨਾਉ
 ਵਿਆ ॥। ਆਖੈ ਜੀ ਜਾਹੁ। ਤਾ ਗੁਰੁ ਆਖਿਯਾ ਬਰਾ ਤੇਰਾ ਨਾਉ
 ਅੰਗਰਾ ॥ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਅੰਗ ਬੀ ਜੁਰਾ ਨ ਓਇਗਾ। ਤੂੰ ਆਖੈ ਅੰਝੇ ਮੇਰੇ
 ਮੇਰਾ ਜੀ ॥। ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਅੰਗੁ ਅੰਗੁ ਜੁਰਾ ਨ ਓਇਗਾ, ਅਤੇ ਤੂੰ
 ਮੇਰੇ ਅੰਗੁ ਪੰਨਾ ਜੁਰਾ ॥। ਗੁਰੁ ਅੰਗਰ ਪੰਨੀ ਪਏਆ। (੯੦

Guru Nanak was already thinking about his
 successor who had been disappointed in his sons.

But why should he have asked ਕੌਣ ਖੜੀ ਹੋਵੇ ਤੀਜੇ
Evidently Lehna came at once under ^{influence of} the hypnotic
glare of Guru Nanak & Guru Nanak saw at once
in Lehna him, the most suitable candidate.)

ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਮਾਖਿਆ ਕੀਉ ਖਿਓ ਕਹਿ ਯੀ। ਤਾਂ ਅੰਗਰ ਮਾਖਿਆ,
ਜੀਉ ਨੇ ਸਾਂਝਿ ਮਾਇ ਗਈ ਹੈ, ਤੇਰੇ ਰਸਮ ਨਿਠਿਆ। ਮਾਖਿਆ ਤੇਰੇ
ਭਾ ਜੋਗ ਨੇ ਦਿਹਾ ਕਹਿ ਆਵਾ। ਗੁਰੂ ਮਾਖਿਆ, ਜਾਹਿ ਬਹਾ ਦਿਹਾ
ਕਹਿ ਆਉ। ਅੰਗਰ ਮਾਇਕਰ ਜੋਗ ਨਾਨਕ ਦਿਹਿਆ ਕੀਤਾ। ਤਾਂ ਅੰਗਰ
ਮਾਖਿਆ ਚਾਈ ਜੋਗ ਪੇਸੀ ਸਭਨਾਂ ਨਾਨਕ ਰਾਮ ਰਾਮ। ਪੰਗ ਜਿਤਲ
ਸੀ ਜੇ ਸਭ ਮੁਖਿ ਮਾਇਆ। ਤਬ ਸੰਗੀਆ ਕਹਿਆ, ਜੀ ਪੰਗ ਦਾ ਵਲ
ਤੂੰ ਤੇਰੇ ਮਿਠੇ ਸੰਗ ਰਹਿਆ, ਤੂੰ ਦੇਖੇ ਮਿਠਾ ਹੈ, ਦੇਖ ਬਹੁਦੀ ਨਾਨਕ
ਜੇ ਦਿਹੁ ਪਰਸ ਮਾਈ ਦਾ ਭਉਹ ਤੂੰ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਗੁਰੂ ਅੰਗਰ ਮਾਖਿਆ,
ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਭਉਹ ਜਾਵਾ ਸੀ, ਜੇ ਪਰਮੇਸਰ ਦਿਖਾਉ ਨਿਯਾ ਕੀਤੀ। ਤਾਂ
ਜੋਗੀ ਮਾਖਿਆ ਤੇਰੀ ਤੀ ਨਿਯਾ ਤੇਰੀ ਪਰ ਮਾਸਾਨਾ ਕਿਆ ਹਾਜ਼।
ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਅੰਗਰ ਮਾਖਿਆ, ਹੁਇ ਤੁਸੀ ਜਾਤੁ, ਜੇ ਪਰਮੇਸਰ ਤੁਸਾਨੇ
ਸਖੀ ਸਾਈ ਜੀ ਮਾਖਿਆ, ਤਾਂ ਤੁਸਾਨੀ ਹੀ ਮਾਖਿਆ ਪੁਰੀ ਤੇਰਾ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ
ਅੰਗਰ ਫਿਰ ਮਾਇਆ। ਪੰਗ ਨੇ ਅਭਿਰੁ ਦੁਖ ਕਹਿ ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਪਸਿ
ਮਾਇਆ। ਪੰਗ ਭਉਹ ਪਸਿ ਕਹਿ ਫਿਰ ਉਥਾਉ ਮਾਇਆ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਫੇਰਿ

ਜੇਕਰ ਮਾਫਿ ਪੰਗੀ ਪਏ । ਤਬ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਬਹੁਤ ਸੰਤੋਖੇ । ਸੰਤੋਖ
ਕਹਿ ਦਿਰਿਆ ਕੀਤੇ । ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਬਾਬੇ ਪਾਸਿ ਰਹਿਆ । ਜੇਹਾ ਬਾਬਾ
ਨਾਨਕ ਸਾ ਤੇਰੇ ਜਿਹਾ ਅੰਗਦ ਤੇਰਿਆ । ਜਿਹਾ ਗੁਰੂ ਸਾ ਤੇਰੇ ਜਿਖ
ਤੇਰਿਆ, ਜੇਤਿ ਮਹਿ ਜੇਤਿ ਸਮਾਈ, ਕਰਨਾ ਕੁਰਪੁਰ ਤੇਈ । ਜਿਹਾ ਮਾਪਸਾ
ਤੇਹਾ ਅੰਗਦ ਕੀਤੇ ਸੀ ਕਾਠਾ ਨਾ ਕੁਰਪੁਰ ਕੀਤੇਨ ਤਾ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ
ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਤੇ ਦਿਰਿਆ ਤੇਰਿਆ । ਤੀਸਰੇ ਦੋਹੇ ਜੰਗਲ ਮਤੇ ਦੀ ਸਰਸਿ
ਮਾਇਆ । ਪਾਹਿ ਮਾਇਆ, ਅਗੈ ਰਹੀਰਿਆ ਦਿਹਿ ਗਹਿ ਤਹਿ ਪਈ,
ਜੇ ਜਾਹੁ ਤਿਹੁ ਨਾਨਕ ਦੇਰੀ ਥੇ ਰਹਿਆ, ਕੁਝਿਹ ਨ ਮਾਇਆ
ਕਿਤੇ ਜਿਹਾ ਤੇਰਿਆ ਸੁ ਪਾਹਿ ਬਾਰ ਠਹਿਰੇ ਉਥੇ ਨਾਲਿ ਰਹਿ ਗਇਆ ।
ਤੀਸਰੇ ਦੋਹੇ ਮਾਧਿ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਪਾਸਹੁ । ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਦਿਰਿਆ
ਭੰਦੇ ਪਾਹਿ ਮਾਇਆ, ਮਤੇ ਦੀ ਸਰਸਿ । ਜਾ ਗੁਰੂ ਥੇ ਮਾਇਆ ਗੁਰੂ
ਅੰਗਦ ਤਾ ਕੁਝ ਰਹਿਰਿਆ ਜੇਕਰ ਮਤਾ ਕੀਤਾ ਤਾ ਜੇਕਰੀ ਮਾਇਆ
ਜਾਹੁ ਮਾਇਆ ॥ ਨਾਨਕ ਪਾਸਹੁ, ਪਰ ਕੇਰੀ ਵੱਡੀ ਜੇਤ ਦਿਹਿ ਮਾਇਆ
॥ । ਜੇਕਰੀ ਮਾਇਆ ਰਜਹੁ ਤਾ ਮਿਤਿ ਮਾਧਹਿ । ਤਬ ਕੁਝ ਰਹਿਕੇ
ਇਕਠੇ ਤੇਰੇ ਮਿਥਹੁ ਮਾਧੇ । ਅਗਰ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਓਠਿ ਮਿਲਿਆ ।
ਉਹੁ ਰਹਿਕੇ ਬਾਹਿ ਮਿਥੇ, ਤਖਤ ਮਜ ਪੰਗੀ ਮਾਇ ਪਇਆ । ਗੁਰੂ
ਅੰਗਦ ਮਾਇਆ ਕਾਈ ਤਖਤ ਮਜਾ ਤੂੰ ਮੈਂ ਨੂੰ ਨਾਨਕ ਸੀ ॥
ਤਾ ਤਖਤ ਮਜ ਮਾਇਆ ਜੀ ਤੂੰ ਹੋ ਪੁਰਖ ਬਾਹੁ ਮਾਇਆ ॥

ਅਸਨੇ ਪੰਗੀ ਤੀ ਪਇਆ ਛਾਇਰਾ ਤੇ ਤੁਰਨ ਪਰਖ ਤੇ। ਗੁਰ
 ਅੰਗਰ ਖੁਸੀ ਕੀਤੀ, ਤਖਤ ਅਸਨੇ, ਜਾਨਿ ਪੰਗੀ ਪਇਆ ਦਾ ਇਤੋ
 ਦਿਸੇਖੁ ਤੇ ਤੇ ਸਰੂਰੁ ਵਡਾ ਭੇਖਿਆ, ਤੇਰਿ ਕਿਸੇ ਬੋਰ ਦੀ ਨ
 ਹੋਵੇਗੀ, ਪਰਯੋਗ ਕਰੇ। ਜਾਂ ਗੁਰੁ ਅੰਗਰ ਦੇਰ ਬੇਨਿਆ ਤਾਂ
 ਸਰਨਾ ਕੀਨ ਹੋਵੇ। ਤਾਂ ਸਰਨਾ ਆਖਿਆ ਜੀ ਕਿਹੁ ਆਸਨੇ ਭੀ ਖੁਸੀ
 ਹੋਇ, ਸਰਨਾ ਨੇ ਭਾਈ ਤੇਰਾ ਤੇ। ਤਾਂ ਗੁਰੁ ਅੰਗਰ ਬੇਨਿਆ ਸੁਰੀ ਮਨ ਦਿਖ,

ਜਿਨ ਕਉ ਭਾਨੈ ਭਾਨੈ ਤਿਨ ਸਚਾਰਸੀ।

ਸੁਖੀ ਕੈ ਪਸਾਈ ਦੁਖ ਦਿਸਾਰਸੀ।

ਸਭ ਮੁਖੇ ਨਾਹਿ ਸਰਪਤ ਤਾਸੀ॥੧॥

ਤਿਨ ਮਿਸਿਆ ਗੁਰੁ ਆਇ ਜਿਨ ਕਉ ਜੀਖਿਆ।

ਅਮਿਤ ਸੁਰੀ ਨਾਭਿ ਦੇਵੈ ਦੇਖਿਆ।

ਗੁਰਿ ਸਤਿਗੁਰੁ ਭਾਇ ਕਰਿ ਨ ਭੀਖਿਆ॥੨॥

ਜਾਕੁ ਮਾਨ ਹਰਿ ਤੇ ਨਿਵੈ ਕਿਸ।

ਰੋ ਰਹਾਈ ਨਾਹਿ ਮੁਖੇ ਪੁਰਖ ਤਿਸ।

ਭੈ ਤਾਕੇ ਬੇਨ ਸਾਧ ਬ ਨਰਿ ਜਿਸ॥੩॥

ਪਾਠੇ ਮਾਠੇ ਮਾਧਿ ਜਿਸ ਨਾਹੀ ਦੁਨਾ ਮਤੈ ਕੋਇ।

ਦਾਨਿ ਉਸਾਰੇ ਸਾਜਿ ਜਾਨੈ ਸਰੂ ਮੇਇ।

ਨਾਭਿ ਨਾਲ ਰਖਸੀਸ ਨਰੀ ਕਰਮ ਕੋਇ॥੪॥੧॥

ਜੇਬ ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਤੇ ਦਿਲਿਆ ਹੁਆ ਸਾ ਤਾ ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਅਖਿਆ
ਸਾ ਜਿ ਬਰਾ ਅੰਗਰਾ ਤੂੰ ਓਹ ਬਾਉ ਫੜਿ ਅੰਬ ਜੇਰੇ ਨਜੀਕ
ਆਇ ਹੁ। ਉਤ ਦਰਨ ਕਰਕੇ ਗੁਰੂ ਅੰਗਰ ਖਡੂਰ ਆਇ ਰਹਿਆ
ਜੇਬ ਖਡੂਰ ਆਇਕਰਿ ਟਬਰ ਬਹਾਜੇ ਤਾ ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਜੀ ਪਾਸਿ
ਆਇਆ। ਗੁਰੂ ਬਾਬਾ ਮਾਨਿ ਪਈਆ ਦਾ ਨਰੀਤ ਕਢਾਇਆ
ਸੀ। ਓਥਾਉ ਜਾਇ ਗੁਰੂ ਅੰਗਰ ਪੰਝੀ ਪਇਆ। ਗੁਰੂ ਬੰਦਤ
ਹਿਤ ਕਰਿਕੇ ਸਿਰਿ ਹਥਾਇਿ ਜੀਤਾ। ਜਿਉ ਪਾਈ ਸਿਉ ਪਾਈ
ਮਿਜਜਾਤਾ ॥, ਤਿਉ ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਸਿਉ ਗੁਰੂ ਅੰਗਰ ਮਿਲਿਗਇਆ।
ਜਾਂ ਗੁਰੂ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਨਰੀਤ ਕਢਾਇਕੇ ਰਹਿਆ ਪਾਗੋਨ, ਤਾਂ
ਗੁਰੂ ਅੰਗਰ ਦੇ ਗਾਜਿ ਜੋੜਾ ਬੰਦਤ ਮਾਨਿ ਸੀ ਕਪੜਿਆਂ ਦਾ।
ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਅਖਿਆ ਬਰਾ ਅੰਗਰਾ ਦਿਹ ਕੁਰੀ ਕੁਕ ਜੀ
ਨਰੀਤ ਦੀ। ਜਿਉ ਪਾਈਆ ਦੇ ਦਿਹਾ ਬੁਰੇ ਪਾਈ ਨਾਜਿ ਨਿਕਲੀ
ਸੀ, ਤਿਉ ਗੁਰੂ ਅੰਗਰ ਦੇ ਸਿਰਿ ਹੁਜਾਈ ਚੁਕਾਇਤੀ।
ਗੁਰੂ ਬਾਬਾ ਪਾਹਿ ਆਇਆ ਦੜਿਆ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਅੰਗਰ ਭਰੀ
ਉਤਾਰੇ ਮਾਤਾ ਦੀ ਪੰਝੀ ਜਾਇ ਪਇਆ। ਮਾਤਾ ਵੇਖੈ ਤਾ
ਕਪੜੇ ਸਿਕੜਿ ਨਾਜਿ ਸਰੇ ਕੁਰੇ ਤੰਨਿ। ਤਾ ਮਾਤਾ ਅਖਿਆ, ਜੀ
ਤੇਰੀ ਕੇਰੀ ਬਾਹੁ ॥ ਜੇ ਕੋਈ ਕੁਰਾ ਆਖੀ ਤੇਰੇ ਪਾਸਿ

ਮਦਰਾਹ ਤਿਸਨੇ ਬਿਰਤ ਕੁਰੀ ਬਿਰਿ ਦੇਵੈ ॥ ੧ ॥ ਫਿਰਿ ਤੁਧ ਥੇ
 ਕੋਈ ਬਿਉਂਕਰ ਮਾਦਗਾ ॥ ਤਬ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਬੋਲਿਆ, ਜੇ
 'ਭੇਜੀਅ' ਇਹ ਘਾਹੁ ਰੀ ਭਰੀ ਨਾਹੀ, ਮੰਗਿ ਦੇ ਬਿਰਿ
 ਇਹ ਛੜੁ ਰਿਤੋ ॥ ਤਾ ਗੁਰੁ ਮੰਗਰ ਪੰਥੀ ਪਇਆ, ਜੰਗਤ
 ਪੰਥੀ ਪਈ ॥ ਤਾ ਬਿਖਾ ਦੇ ਮਨਿ ਮਾਦੀ ਦੇਖ ਉਪਰ ਮਹਾਪੁਰਖ
 ਨ ਬਿਸਾਹੁ ॥ ੧ ॥ ਮੰਗਿ ਮਾਦੀ ਦੇਵਨਾ, ਇਹ ਗੁਰੁ ਥੇ ॥ ੧ ॥ ੨੨

Quite a simple account.

ਸਾਖੀ ਨੋ ਰਲੀ ॥ ੨੩ ॥
Lidd Joshtia at Aehal (Batola).

ਜਬ ਬਿਦਗਤਿ ਮਾਦੀ ਤਬ ਬਿਪੇ ਕਾ ਮੇਲ ਮਰਹੁ ਯੁਧਾ ॥ ਤਬ ਬਾਬਾ
 ਨਾਨਕ ਬੋਲਿਆ, ਜਿ ਬਾਗ ਮੰਗਰਾ ਰਠਿਗੀਆ ਪਿਧਾਂ ਦਾ ਮੇਲਾ ॥
 ਮਰਹੁ ॥ ਰਠੇ ਬਿਧਾ ਨਹਿ ਮੇਰਿ ਕਹਿ ॥ ਮੰਗਰ ਮਾਖਿਆ ਜੀਉ ਪਾਠਿ
 ਕੁਧਾਉ ॥ ਤਬ ਗੁਰੁ ਬਾਬਾ ਮਰਹੁ ਮਾਖਿਆ ॥ ਮਧੈ ਭਗਤੀ ਦੇ
 ਭਗਤ ਕਰੇ-ਜੇ, ਤਬ ਉਨਾ ਦਾ ਜੇਟਾ ਕਿਨੇ ਜੁਗਰਿ ਰਖਿਆ ॥ ਭਗਤੀ ਦੇ
 ਬੰਧੇ ਮਾਖਇ ਅੰਬ ਜੀ ਜੇਟਾ ॥ ਤਾ ਬਾਬੇ ਦੇ ਕੇਲੇ ਦੇ ਮੁਠੇ ਨਿਕਲਿਆ
 ਜੀ ਤੁਸੀਸਿਧ ਚੁੜੈ ਮਾਖਣਦੇ ॥ ਤੇ ਜੇਟਾ ਭੀ ਨਹੀ ਜਪਿ
 ਮਧਦੇ ॥ ਭਾ ਉਨੀ ਬਿਧੀ ਮਾਖਿਆ ਮਾਖੀ ਤਾਂ ਨਹੀ ਜਪਿ ਮਧਦੇ

ਤੁਸੀ ਨਾਨਕ ਪੰਥੀ ॥੭॥ ਉਹ ਬਾਬੇ ਨਾ ਸਿਖ ਤਬ ਬਾਬੇ ਦੀ ਤਾਫ
 ਦੁਆਰਿਆ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਆਖਿਆ ਬੜਾ ਜਹਿਰੇ ਜੋਟਾ। ਉਹ
 ਜਿ ਪਦਿਆ ਜਿਥੇ ਉਨ ਪਰਿਆ ਸਾ ਜੋਟਾ ਤਿਥੇ ਉਨ ਅਹਿਤਿਤਾ।
 ਸਿਖ ਜੋਗਨ ਤੇਰਿ ਗਏ। ਤਾ ਭੰਗਰ ਨਾਥ ਬੋਲਿਆ ਨਾਨਕ ਪਿਉ
 ਸਾ ਪਰ ਦੁਖ ਸਹਿ ਗਇਆ, ਅਤੇ ਦਿਗੜ੍ਹ ਗਇਆ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ
 ਬੋਲਿਆ, ਭੰਗਰ ਨਾਥ ਤੇਰੀ ਮਾਓ ਕੁਰਜੀ ਸੀਜਿਸ ਬਾਹਰ ਫੁਲ
 ਸਹਿ ਗਇਆ। ਭਾਂਡਾ ਤੁਝ ਕਰਿ ਨ ਜਾਤੈ ਨ, ਪਘਾਰ ਕੇ ਖੇਜਿ
 ਨ ਜਾਤੈ ਨ। ਤਾ ਪਿਉ ਨਾ ਦੁਖ ਸਹਿ ਗਇਆ। ਜਦਿ ਖੰਜਰਿ ਕਰੇ
 ਤਾ ਤਾ ਪਿਉ ਸੁਣਾਰੇ ਤਾ। ਖੰਜਰਿ ਬਾਹਰ ਫੁਲ ਸੁਣੇ ਕਿ ਨਾ
 ਸੁਣੇ। ਤਾ ਭੰਗਰ ਨਾਥ ਆਖਿਆ, ਜੇ ਨਿਕਾਸਿਆ ਰਾਹੀਂ ਪਿਉ
 ਜੇ ਨਿਕਲੇ ਸੇ ਕਿਤੁ ਸੰਜਮ ਨਿਕਲੇ। ਮਖਣੁ ਕਉ ਮਧਾਣਾ ਰਾਖੀਏ
 ਨੇੜਾ ਰਾਹੀਐ, ਡੇਰੇ ਸਾਥਿ ਜਕਰੀ ਕੀ ਈਟੀ ਰਾਹੀਐ। ਮਖਣੁ ਰਾਹੀ
 ਰਾਹੀਐ। ਮਖਣੁ ਰਾਹੀ ਮਨੁਖ ਮਖੈ ਸੇ ਕਿਤੁ ਸੰਜਮ ਮਖੈ। ਇਹ
 ਮਨੁ ਈਟੀ ਰਾਖਿ ਕਰੇ ਯਹਿ ਨੇੜੀ ਨਹਿ ਨ ਮਾਏ, ਰਾਜਨਾ ਰਾਮੁ
 ਜਪੈ ਤਬ ਮਥੀਏ, ਇਤ ਬਿਪਿ ਮਾਇਤੁ ਪਾਏ। ਤਿਥਕਾ ਪਰਮਾਤਮਾ
 ਥਾ।

ਇਹ ਮਨੁ ਸੰਪਟ ਸਤਸਰ ਨਾਨਕੁ ਗੁਰ ਨ ਪਾਤੀ (ਤਿਪਤਿਕਰੇ)
 ਪੁਰਾ ਪਾਣੁ ਸੇਵਕ ਜੇ ਸੇਵੈ ਥਿਤੁ ਬਿਪ ਸਾਹਬ ਮਾਤ ਰੇ ॥੩॥
 ਪਾਤੀ ਜਪਤੁ ਭੈਏ ਭੈਏ ਨਾਮ। ਮਨੋਰ ਨਿਰਧਨ ਸਤੁ ਰਾਮਾ ॥੪॥ ਰਗਉ

੧੦੦

ਤਿਸਕਾ ਪਰਮਾਰਥ।

(Evidently stanzas 1 & 2 have been left out in
copying, while the third appears) the third
is repeated with its paraphrase

ਕੇਤੇ ਕਹਿ ਕੇ ਕਹਿ ਜਾਹਿ ਤੁਮ ਸਿਰਿ ਮਾਰੁ ਨ ਕੋਈ।

ਭਗਤ ਜੀਉ ਨਾਨਕ ਜਨ ਜੇਥੈ ਭੀ ਸਾਜਾਈ ਸੋਈ॥੪॥

ਤਿਸਕਾ ਪਰਮਾਰਥ।

ਤੁ ਸਿਰਿ ਭੰਗੁ ਨਾਖ ਬਿਸਿਆ, ਅਤੇ ਪੁਕਾਰ ਕੀਤੀ ਦਿਹਿ ਹੁੰਦੇ ਨਾਨਕ
ਕੋਈ ਖੋਲੀਆਂ ਨਿ ਜੇ ਕੋਈ ਕੋਹਿ ਹੋਘਰੇ ਹੁੰਦੇ ਤੁ ਭੋਰੇ।
ਭੋਰੀ ਭਾਂ ਨਾਨਕ ਕੋਈ ਸੰਗ ਦਿਆ ਦੇਖੈ ਕਹਿਆ। ਨਾਨਕ ਕੋਈ
ਖੋਲੀਆਂ ਨਿ ਜੇ ਕੋਈ ਸਿਖ ਕਾਖਿਰ ਜੋਗੀ ਬਹਿਆਈ ਦਿਗੰਬਰ
ਜੇ ਕੋਈ ਆਈ ਪੰਥੀ ਨਾਖ ਪੰਥੀ ਕਾਹ ਪੰਥੀ ਨਰ ਨਾਖ ਛਿਨ ਰਤੀ
ਬੰਨਾ ਬੀਰ ਰੀਆ ਨਾਨਕ ਕੋਈ ਖੋਲੀਆਂ ਨਿ, ਕੋਈ ਕੋਹ ਹੋਘਰੇ
ਹੁੰਦੇ ਤੁ ਭੋਰੇ ਨਾਹੀ ਤੁ ਸੰਗ ਦਿਆ ਦੇਖੈ ਕਹਿਆ। All
this is repeated - when copying

ਅਬ ਭੰਗੁ ਨਾਖ ਕੀ ਪੁਕਾਰ ਨਾਹਿ ਰਹਿ ਰਾਖੀ ਸਿਖ ਨਹੀ ਨਾਖ ਛਿਨ
ਜਤੀ ਗੁਪਤੀ ਪਰਗਟੀ ਖਰਨੀ ਕੁਰਨੀ ਬੰਨਾ ਬੰਨ ਰਹਿ ਰਹਿ ਰਹਿ
ਪੁਕਾਰ ਕਹਿੰਦੀ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਪਾਸਿ ਮਾਏ। ਸਿਖ ਰੀਆ ਖੋਲੀਆਂ

ਤੇ ਆਇ ਮਿਲਦੇ ਤ੍ਰਿਨਿ । ਸਿਪ ਯੋਗਇ ਨਹੇ । ਤ੍ਰਿਨਿ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ
 ਤ੍ਰਿਨਿ । ਗੁਰਿਗੁਰੁ ਸਮਾਜਦੇ ਤ੍ਰਿਨਿ ਨੇ ਗਏ ਪਰਿ ਜਗਾਈ ਤੇਰੀਤ੍ਰਿ ।
 ਕੋਗ ਦੇ ਗੁਰਿਗੁਰੁ ਗੁਰੁ ਬਾਬੇ ਜਾਏ ਤ੍ਰਿਨਿ । ਸਿਪ ਤੂੰ ਮਿਠੇ
 ਮਿਲਦੇ ਤ੍ਰਿਨਿ । ਸੁਗ ਤ੍ਰਿਨਿ ਪੁ ਜਿਹਿ ਨਿਕੋਜੇ । ਗੁਰੁ ਬਾਬੇ ਨਾਨਿ
 ਗੁਰਿਗੁਰੁ ਪਕੜੇ ਤ੍ਰਿਨਿ । ਸਿਪ ਕੋਸੇ ਬੋਲਦੇ ਤ੍ਰਿਨਿ ਗੁਰੁ ਬਾਬਾ
 ਕੋਸੇ ਬੋਲਦਾ ਹੈ । ਪ੍ਰਥਮੇ ਆਪੇ ਆਪੇ ਸਗੇ ਬਜ ਰਿਖਾਵਦੁ,
 ਕੋਈ ਕਰੀ ਕੰਧ ਰਉਹਾਏ, ਕੋਈ ਪਾਈ ਓਪਰੇ ਖੜਕਾਂ ਠਹਿਰ
 ਖੜਕਾ ਹੋ ਰਜਿਆ ਜਾਇ ਰਜਿਆ ਆਵੇ । ਕੋਈ ਮਿਠਾਈ
 ਓਪਰੇ ਪਤਿ ਕਰੀ, ਕੋਈ ਮਿਠਾਈ ਕਰੀ ਓਰੇ, ਕੋਈ ਤਾਰੇ ਤੇਰੇ,
 ਆਪੇ ਆਪਈ ਸਗੇ ਰਿਖਾਵਦੁ । ਤਾਂ ਦੇਹ ਗੁਰੁ ਬਾਬੇ ਜਾਏ
 ਤੇਰੇ । ਤਾਂ ਆਖਨਿ ਸਗੇ ਨਾਨਕ ਤੂੰ ਅਸਾਨੇ ਬਿਛ ਰਿਖਾਨਿ । ਤਾਂ
 ਗੁਰੁ ਬਾਬ ਨਾਨਕ ਬੋਲਿਆ । ਸਜੇਕ ।

ਪਰਿਗ ਮਗਨਿ ਹਿੰਦੁ ਪਾਠ ਬਾਂਧਾ ਕੇਜਨ ਸਾਰ ਕਰਾਈ ।
 ਸਗੇ ਰੂਪ ਪਾਈ ਕਰੀ ਪੰਛ ਪਰਤੀ ਨਕ ਰਜਾਈ ।
 ਪਰਿ ਤਰਾਸੀ ਅੰਬਰ ਤੇਜੀ ਮਿਠੇ ਟੰਕ ਰਜਾਈ ।
 ਦੇਵਤੁ ਰੂਪ ਆਹ ਨਾਜੀ ਸਰੁਸੇ ਨਥ ਰਜਾਈ ।
 ਦੇਤਾ ਤਾਹੁ ਤੇਰੇ ਮਨ ਅੰਦਰਿ ਕਰੀ ਭੀ ਆਖਿ ਕਰਾਈ ।
 ਜੇਵਨੁ ਸਾਹਿਬ ਤੇਵਨੁ ਰਾਤੀ ਦੇਰੇ ਕਰੇ ਰਜਾਈ ।

ਨਾਨਕ ਨਰਿ ਕੇ ਰਿਸ ਉਪਰਿ ਸਤੁ ਨਾਮੁ ਰਹਿਆ ਦੀ॥੧॥

ਤਾ ਫੇਰਿ ਸਿਖੀ ਮਾਖਿਆ ਅਸੀ ਅਸੀ ਤੇਰੇ ਮਾਧਰੁ ਜੀ ਪਤੀਏ
ਹ। ਪਰ ਮਾਧਰੇ ਕੋਰਾ ਰੀਆ ਖਬਰਾ ਦੇਖਿ ਪਰਮੇਸਰ ਨੇ ਤੁ ਰਿਉਰਿ
ਸਿਖਿਆ ॥ ਮਾਧਰੇ ਪਰਮੇਸਰ ਦਾ ਜਸ ਸੁਣਾਇ। ਰਾਗ ਰਾਮਕਰੀ
ਸਿਖਿ ਰੇਸਰਿ ਸੋਧੇ ਕੀਤੀ। ਰਹਿਗਾਥੀਆ ਸਿਖਾਂ ਨਾਨਿ ਤਿਸ ਕਾ
ਨਾਨੇ ਮਾਧਰੁ ਨਾਨੇ ਪਰਮਾਤਮ ॥੧॥੨੩॥

This Sahib is very badly copied

ਸਾਖੀ ਨੋ ਰਾਜੀ/24.

These Wanderings, given by Moolu Khatu, Dargah

ਤਸ ਧਾਧਾ ਤਾਨਕੁ ਸੰਗੀਆਤੁ ਕੇ ਰੂਪੁ ਅਰ ਫਕੀਰੁ ਕੇ ਰੂਪੁ ਫਿਰੇ, ਇਕਸ
ਪੈਰ ਪਉਰਾ ਇਕਸ ਪੈਰ ਖੜਕੇ। ਇਕ ਹੀਨਾ ਤੰਬਾ ਤੇਰੇ ਇਕ ਕੁਮਾਰੀ
ਤਰਾ ਉਧੀ, ਅਰੁ ਸਿਰ ਟੇਪੀ ਨਿਸਾ, ਮਥੇ ਤਿਜਰੁ ਰੀਆ। ਨਾ ਕੋਈ
ਨਿੰਤੁ ਕਰਿ ਸਕੈ ਨਾ ਕੋਈ ਮੁਖਤਿਆਨ ਕਾ ਸਕੈ। ਨਿੰਤੁਆ ਕੇ ਨਿੰਤੁਆਂ
ਕਾ ਜਕਰੁ ਕੇ ਮੁਖਤਿਆਨ ਕੇ ਮੁਖਤਿਆਨ ਕਾ ਜਕਰੁ। ਸੰਸਾਰ ਕਉ
ਨਾਮਾ ਪਰਮੇਸਰ ਦਿਨਾਦੇ। ਨੇ ਕੋਈ ਰਸਮ ਨ ਜੰਗੇ ਸੇ ਨਿਸਾਨੇ ॥੧॥
ਸੰਸਾਰ ਦਿਨ ਬੁਧਿ ਬਿਬੇਕ ਮਤਿ। ਪਰਮੇਸਰ ਕਾ ਸਿਮਰਨੁ ਪਰਮਾਤਮਾ।
ਸਤੁ ਜਗਤੁ ਰਿਖਿ ਪਰਮਾਤਮ ਕਰੀਆ। ਨਾਮੁ ਰਾਨੇ ਇਸਨਾਨ ਦਿਨਾਦੇ।

ਕਹਣ ਲਗਾ ਬੰਸਾ ਮੇਰਾ ਕੋਈ ਸਿਖ ਹੈ ਜੋ ਤੂੰ ਵਖਰੂ ਕਰੇ। ਨਾਮ
ਨਾਮ ਇਸਨਾਨ। ਸੰਸਾਰ ਮਹਿ ਨਾਨਕ ਨਾਨਕੁ ਜਪੀਅੰ। ਤਬ ਬਾਬੇ
ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਜਿ ਬਰਾ ਅੰਗਰਾ ਦੇਕੁ ਮੇਰਾ ਮੇਰੀ ਹੈ ਪਰ ਸੰਸਾਰੀ।
ਜੇਹਾ ਉਹ ਸੰਸਾਰ ਦੀ ਕਿਠ ਕਰਾ ਸੀ ਤਬ ਦੇਕ ਮੁਕਾ ਪਰੀ ਮੇਰਾ
ਦੇਸਤ ਹੈ ਹਰ ਉਸਨੁ ਮਿਸਰਿ। ਮੇਰਾ ਕੀਉ ਹੈ ਮਿਲੀਅੰ। ਤਬ ਅੰਗਰ
ਕਹਿਆ ਕੁਲਾ ਜੀ ਮਿਲੀਅੰ। ਤਬ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਫਕੀਰਾਂ ਦੇ ਰੂਪ
ਸੰਗੇਰ ਬੰਦ ਨਾਮ ਤੋਹ ਕੀ ਜੰਗੇਰ ਬੰਦ ਬਾਬੇ ਕੇ ਸਾਖਿ। ਮੁਲੇ ਪਰੀ
ਕੀ ਦੁਸ਼ਮੀਰ ਉਪਰਿ ਕਾਇ ਖੜੇ ਹੋਏ। ਤਬ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਨਰਿ
ਅਹਿਆ ਮੁਲੇ ਕੀ ਜੋਰੂ ਨੇ। ਉਨਿ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਸਿਧਾਤਾ। ਸਿਧਾਨ
ਕੀ ਅੰਦਰ ਰਹਿ ਗਈ। ਅਗੈ ਮੁਕਾ ਸੰਠਾ ਸਾ। ਤਾ ਉਨਿ ਅਖਿਆ
ਮੁਲਿਆ ਤੇਰਾ ਕੇ ਦੇਸਤ ਹੈ ਕਿਨਿ ਅਗੈ ਮੁਹਿ ਸਿਧਾ ਹੈ, ਬਰੇ ਜਿਹੇ ਹਰਾਨ
ਅਹਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਅਗੈ, ਅਗੈ ਬਹਿਨ ਉਪਰਿ ਘੋੜੇ ਉਪਰਿ
ਅਸਰਾ ਤੇਰਿਆ ਅਤਰਾ ਅਗੈ ਬੁਖਾਸਮੁਦ ਰਹਿ ਅਤਰਾ ਕੁਦ
ਤੁਏ ਪੁਖੈ ਗਹਿ ਤੇਰੇ ਤੇ ਕਿਨੁ ਮੰਗਣ ਅਹਿਆ ਹੈ। ਪਰ ਕੁਝ ਤੂੰ
ਭਪਿ ਹੁ। ਤਾ ਤੇਹੀ ਬਾਬਾ ਰਹਿ ਆਇ ਖੜਾ ਹੋਇਆ। ਉਹ
ਕੋਠਰੀ ਧਿਰਿ ਜਾਇ ਭਪਿਆ। ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਮੁਲੇ ਕੀ ਜੋਰੂ ਪੁਰੀ ਮੁਕਾ
ਕਿਥੈ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਨਿ ਅਖਿਆ ਅਗੈ ਕੀ ਪਾਰ ਨਾਹੀ, ਕਿਤੇ ਅਗਰਿ
ਗਹਿਆ ਹੈ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਅਖਿਆ, ਗਾਇਕ ਬਾਰਾ ਰਿਗਾਨ

ਮਾਸੀ ਆਏ ਤੇਰੇ ਮਿਜਰੇ ਰਾਜੇ, ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਛਪਿ ਕੀਉ। ਤਾ ਗੁਰੁ ਬਾਰੇ
ਭੈ ਸਜੋ ਕੀਤਾ।

ਨਾਨਿ ਕਿਰਾਨੁ ਰੋਸਤੀ ਦੇਵੈ ਕਰੈ ਗੁਆਉ।

ਮਰਹੁ ਨ ਜਾਪੀ ਪੁਨਿਆ ਆਰੀ ਕਿਉ ਚਾਇ॥੧॥

ਆਖੇ ਗੁਰੁ ਬਾਰਾ ਬਾਰੇ ਰਹਿਆ। ਜਾ ਬਾਰਾ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਕਹਿਆ,
ਤਾ ਭੀ ਕਿਰਾਨੁ ਬਾਕੀ ਨਿਕਲਿਆ। ਤਾ ਭੀ ਕਿਰਾਨੁ ਆਖਿਆ ਕਹਿਆ।
ਅਖ ਜੀ ਗਇਆ। ਗਇ ਸਯਾਰ-ਹੀਰੇ ਮੈਂ ਨ ਮਾਹਿਓ। ਤਾ ਸਗਾ
ਆਖਣ ਕਿਤੁ ਰਹਿ ਗਇਆ। ਆਖਣਿ ਸਗੀ ਇਤੁ ਦਸਿ ਗਇਆ,
ਨਾਨਕ ਛਕੀਓ ਜੇ ਸੰਗੇਟ ਬੰਦ। ਭੈ ਚਾਇ ਮੇਰੇ ਪਤਿਆ ਖਾਨਕ
ਮਿਲਿ ਗਈ। ਜਿ ਨਾਨਕ ਇਥੋ ਆਇਆ ਸੋ ਇਹ ਮਿਲਿਓ ਨਾਨੀ
ਮਾਤੋ ਛਪ ਪਇਆ ਤੁਹ ਮਰਾ ਹੈ, ਮਰਾ ਪੁਰਖ ਦੇ ਖਿਆਲੁ ਤੇਰੇ
ਮਾਇਆ। ਮੇਰੇ ਪਤਿਕੇ ਬਾਰੇ ਨਾਨਕ ਪਾਸਿ ਜੰਗੇ। ਜੋਰੁ ਰਖ
ਬੰਨ, ਖਰੇ ਤੇਰੇ। ਮਾਖਣੁ ਜਗੇ ਜੀਉ। ਇਹੁ ਭੁਜਾ ਹੈ, ਤਪੈ ਮਾਇਆ
ਓ ਤੁਹ ਤੂੰ ਇਥੋਨੇ ਬਖਸ਼ਿਓ। ਤਾ ਗੁਰੁ ਬਾਰੇ ਮਾਖਿਆ ਤੁਹਿ ਇਹੁ
ਜੀਵੈ ਰੁਕਾ ਹੈ। ਸਰਤੀ ਮਾਹਿ ਤੇਰੇ ਮਾਖਿਆ ਹੈ। ਇਹੁ ਦੇਨ ਮਾਤੋ
ਦੇਸਾ ਰਹਜਨੁ ਕੀਤਾ ਹੈ ਦੇਸੋਨੇ ਰਕਥੈ ਜੰਗਾਏ, ਇਹੁ ਪਤਿ ਜਾਇ
ਰਸੈਗਾ। ਭੈ ਚਾਇ ਜੀ ਗਏ ਰਕ ਕਹਿ ਪਾਰ ਜਾਏ ਰਹਿਆ॥੨॥

The story is perhaps misplaced here, should be earlier

ਸਾਖੀ ਜੋ ਰੁਨੀ। 25.

Some intimate details of his daily life at Kartarpur

ਤਾ ਦਿਨੇ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਕਰਤਾਰਪੁਰ ਰਿਹਿਆ। ਤਾ ਇਕ ਥਾਂ
ਉਸਾਰਿਆ। ਇਕਤ ਹੋਰ ਥਾਂ ਦੀ ਖੁਡੀ ਉਸਾਰੀ। ਸੁਰਜ ਕੰਠ ਰਹ
ਰਖਿਆ। ਤਾ ਬਾਬੇ ਉਹ ਰਹ ਰਿਹਾਇਆ। ਰਿਹਾਇ ਕਰਿ ਰਖਾ
ਕੰਠ ਦਸ ਰਹ ਰਖਿਆ, ਜਿਤੋ ਦਿਨਿ ਨਿਦਿ ਕਰਿ ਇਕ ਆਰਮੀ ਰਹੈ।
ਬਾਬੇ ਦੀ ਬੰਨ੍ਹ ਇਹ ਰਹਿਤਨਾ ਹੋਰਿਆ ਦਾ, ਮੰਜੇ ਜਿਤਨਾ। ਉਸੇ ਉਪਰ
ਇਕ ਕਪਾਂ ਦਾ ਪੁਰਾ ਦਿਹਾਇ ਛਡਿਆ ਤਿਸ ਉਪਰਿ ਬਾਬਾ ਬੰਨਾ।
ਬਾਬਾ ਕੀਰਤਨ ਕਰੇ, ਸੰਗਤਿ ਪਾਸਿ ਬੰਨੈ। ਜਿਹੁ ਤੀਕ ਬਾਬਾ
ਬੰਨਾ ਹੋ ਤਿਹੁ ਤੀਕ ਮਰਾਨਾ ਕੀਰਤਨ ਕਰੇ। ਜਦ ਬਾਬਾ ਚੁੰ
ਕਰੇਨ ਤੇ ਹੋ ਤਾ ਮਰਾਨਾ ਆਰਤੀ ਜੋਗਲਾ ਕਰੇ। ਜਬ ਆਰਤੀ
ਜੋਗਲਾ ਗਾਇ ਚੁਕੈ ਤਾ ਆਗਿਆ ਤੇਏ ਸਤੁ ਬਰਾ ਸਿਖਤੁ,
ਇਕਤ ਤਰਫ ਹੋਇ ਕਰਿ ਤਾ ਸਿਖ ਸਦਨਿ। ਅਤੇ ਚੁੰ ਚੁੰ ਇਕ
ਜਾਨਿ। ਬਾਬਾ ਉਦਰੁ ਆਸਦੁ ਚੰਬਾ ਕਰਕੈ ਫੇਰਿ ਉਹਿ ਰਹੀਆਂਉ
ਜਾਇ। ਜੋ ਸਦ ਜਾਨਿ ਇਕ ਗੁਰੂ ਮੰਗਦ ਨਾਜਿ ਜਾਇ। ਗੁਰੂ ਬਾਬਾ
ਜਾਇ ਕਉ ਰਹੀਆਂਉ ਦਿਨਿ ਸਨੇ ਹਰਿ ਜਾਏ। ਤੰਨਾ ਗੁਰੂ ਉਪਰਿ ਪਰਕਰ
ਅਗੇਤਾ ਉਪਰਿ ਰਖਿ ਕਰਿ ਰਹੀਆਂਉ ਦਿਨਿ ਟੁਬੀ ਆਏ ਇਕ। ਨਿਰੰ
ਜਿਥੋ ਜਕ ਪਾਈ ਆਇ ਤਿਥੋ ਬਾਬਾ ਖੜਾ ਹੋ। ਅਗੇਤੀ ਪਰ
ਗਤਿ ਖੜਾ ਹੋ। ਜਬ ਸਪੁਰਨ ਸੁਰਜ ਰਹੈ ਤਬ ਬਾਬਾ ਬਾਹਰਿ ਆਇ।
ਮਾਇਕਰ ਅਗੇਤਾ ਸਿਰਿ ਬੰਨੈ। ਕੁਪੀਨ ਸੁਕੀ ਤੇਰ ਕਰੇ। ਅਰੁ

ਭੁੱਖੀ
ਭੁੱਖੀ ਤੰਤਰ ਭੁੱਖੀ ਬੰਨ ਕਰਿ ਤਬ ਪੰਨ ਚੋਇ ਕਰਿ ਦੇਰ ਤੰਤਰਿ

ਪੁਰਖ ਕੀ ਤਰਫ ਕਰੇ, ਪਿਛਲੀ ਚੋਈ ਅਭੀਆ ਉਪਰਿ ਜਾਇ ਰਖੈ।
ਇਕ ਤੰਤਰਿ ਪਛਲ ਕੀ ਤਰਫ ਕਰੇ ਸਿਹ ਅਭੀਆ ਉਪਰਿ ਜਾਇ ਰਖੈ,
ਭੁੱਖੀ ਕੀ ਕੀਯੀ ਨਿਕਲਿ ਆਵੈ। ਇਕ ਤੰਤਰਿ ਰਖਣ ਕੀ
ਤਰਫ ਕਰੇ। ਭਾਰੇ ਤੰਤਰਿ ਕਰਿ ਦੇਰਿ ਤੇਰੇ ਗਰਬ ਕਰੇ ਇਕ
ਗਰਬ ਉਪਰਿ ਕਰੇ। ਜਬ ਤੇਰੇ ਬਸਤੁ ਜੇ ਤਬ ਅੰਗਰ ਆਇ ਪੰਨੀ ਪਵੈ।
ਤਬ ਬਾਬਾ ਆਖੈ ਬਸ ਪੁਰਖਾ, ਰੋਗ ਭੁਜਾ ਰੋਗ। ਤਬ ਬਾਬਾ ਉਚਾਰ
ਹਨ ਅਵੈ ਕਿਸੇ ਬਿਰਖ ਤੇਰੇ ਇਕੋ ਰੁਝਾ ਉਪਰਿ ਜਾਇ ਰਖੀਯੈ। ਇਥਾਂ
ਜੇ ਖਬਰ ਤੇਰੇ ਬਾਬਾ ਛਜਾਲੀ ਰੋੜੀ ਬੰਨਾ ਤੀ। ਸਿਖ ਆਇ ਤੁਬਨਿ।
ਉਚਾਰਿ ਨੇਰੇ ਜਾਇ ਰੋਈ ਪੰਨੀ ਪੈ ਨ ਸਕੈ। ਦੂਰੇ ਪੰਨੀ ਪੰਕਰਿ ਹਟ
ਬਗਨਿ। ਜਰ ਰੋਈ ਪੰਨੀ ਪਵੈ ਤਾ ਬਾਬਾ ਆਖੈ, ਬਸਿ ਪੁਰਖਾ ਕਰਤਾ
ਰੁਝਾ ਕਰੇਗਾ। ਜਬ ਰੋਈ ਤੇਰੇ ਤਾ ਰੋਈਆ ਆਇ ਖੜਾ ਰੋਵੈ।
ਰੋਈਆ ਰੁਪ ਕਰਕੇ ਜਾਇ ਖੜਾ ਰੋਵੈ। ਜਬ ਬਾਬਾ ਆਖਿ ਨਰਕੇ
ਕਰਿ ਦੇਖੈ ਤਾ ਆਖੈ, ਪੁਰਖਾ ਰੋਈ ਰੋਈ ਤੇ, ਤਾ ਰੋਈਆ
ਕੋ ਪਿਛੇ ਦੀ ਜੀਓ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹ ਰੋਈ ਤੇ। ਤਾ ਬਾਬਾ ਰੋਈ
ਦਿਰਿ ਬਹਿਰੀ ਆਗੇਆ ਕਰੇ ਜਾਨਿ ਬਰਾ ਜੇਰਾ। ਜੇ ਸਿਧਾਨ ਰੋਵੈ
ਤਾ ਬਿਰਹੀ ਰੋਈ ਜੇ ਉਨਾਨ ਰੋਵੈ ਤਾਂ ਨਾਨ ਰੋਈ, ਜਿਤਨ ਆਗਰ
ਕਿਸੇ ਨੇ ਰੋਵੈ ਜੇ ਜੇ ਰੋਵੈ। ਬਾਬੇ ਨੇ ਦੇਖੇ ਆਗਰ ਧਾ। ਕਰਮ

11.
ਦਿਨ ਬਾਬਾ ਸਾਹੁ ਜੀਰਾ। ਬਹੁਤ ਦਿਨ ਇਕ ਤਲੀ ਰੇਤ ਦੀ ਫਰ

ਹਾਰਾ। ਦੁਇ ਰਖਤ ਸਿਧਾਨੇ ਲਸੇਦੀ ਰੇਤੀ। ਜੇਹੀ ਨਿਛਰਾ

ਕੋਈ ਜੇਸਾਰੀ ਸਿਖ ਆਇ ਤੇਹਾ ਪਰਥਾਨੁ ਸਿਧਰਾ। ਸਗਉਤੀ

ਹੀ ਪਠਿਰੀ। ਜੇਕਰ ਬਹੁਤ ਬੁਧ ਪਇਆ ਠਾਨਕੁ ਠਾਨਕੁ ਜਨਿ

ਧਨਿ ਰੇਇ ਗਇਆ। ਸਗੋ ਮੇਸਾਰ ਹੁਟ ਪਇਆ। ਤਿਹੁ ਮੁਖਾਨਾ

ਜਗਤ ਤੇਪਿਆ ਜਾਨਿ। ਜੇ ਪਾਇ ਰੇਇ ਤਾ ਕਦੀ ਹਜਾਰ ਜੁਨਿ ਚਾਨਿ।

N.P. // ਇਕ ਦਿਨ ਬਾਬਾ ਜੀਰੀ ਨਾਨਕਾ ਸੀ। ਤਿਉ ਮੰਗਰ ਪਾਸਿ ਨਾਨਕਾ

ਦੀ ਰਹਿਆ। ਅਤੇ ਬਾਬਾ ਰਹੀਆਉ ਦਿਹਿ ਮਨੁ ਸੀ, ਸਿਧਾਨ

ਸਾਹੁ ਸੀ ਅਤੇ ਬੁਧ ਅਤੇ ਮਹਿ ਕੁ ਸਾਇਆ, ਬਹੁਤ ਪਾਸ ਪਇਆ।

ਠੰਡੇ ਗੁਰੂ ਮੰਗਰ ਮਸਿਆ। ਗਸਰੇ ਕਪੜੇ ਮੰਗ ਨਾਨਿ ਕਿਰ ਗਏ

ਗੁਰੂ ਮੰਗਰ ਰੋਗ ਠੰਡ ਪਸਰ ਗਈ। ਤਾ ਠਿਗ ਪਇਆ। ਜਬ ਬਾਬਾ

ਬਾਹਿ ਨਿਕਲੇ ਤਾ ਬਾਹਤ ਪਾਇਓ ਠੰਡਉਤ ਸੇਰ ਕਰਿ ਪਹੁੰਚਿਆ

ਮੰਗਰ ਪਾਸਿ ਗਇਆ। ਆਇਕਰ ਜਤ ਮਾਹੀਅਸੁ। ਕਾਏ ਜੀਰੇ

ਪੰਠ ਜਗਰੇ ਨਾਨਿ ਗੁਰੂ ਮੰਗਰ ਤੇ ਸੁਰਤਿ ਮਏ ਗਈ। ਪਾਤੁ ਪਾਤੁ

ਰੇਇ ਗਇਆ ਠੰਡੇ ਜਾਇ ਗਈ, ਗਈ ਰੇਇ ਆਇ। ਬਾਬੇ ਮਾਇਆ

ਬਹਾ ਮੰਗਰਾ ਕਿਆ ਰੇਇਆ ਸਾ ਤੁਹੇ। ਤਬ ਮੰਗਰ ਮਾਇਆ

ਕੀਉ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਤੇ ਸਗੁ ਕਿਛ ਜਾਹਤਾ ਹੈ। ਕਾਏ ਮਾਇਆ

ਆਖ ਸੁਰਾਇ, ਜੇ ਕਿਛ ਰੋਆ ਸਾ ਤੁਧੇ। ਤਾਂ ਮੰਗਰ ਮਾਇਆ

੬੫

ਜੀ ਮੰਤ੍ਰ ਨਾਮਿ ਕਰਾਇ ਸੀ ਦੇਹ ਮਾਧੁਰਤ ਹੋਇ ਗਈ ਕਿਛੁ ਜਾਣਾ ਨਾਹੀ
 ਕਿ ਤਾ ਪਰੇਆ। ਮੰਤ੍ਰ ਖੜਕ ਕਾਈ ਨਾ ਜੀਓ। ਤਾ ਬਾਝੇ ਨਾਨਕ ਮਾਧਿਅ
 ਹੋਇ ਸਿਧਾ ਮਾਧਿ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਅੰਗਰ ਮਾਧਿਅਾ ਜੀ ਤੇਰਾ ਸਰਕਾ ਤੋਇ
 ਤਨਾ ਤਾਂ। ਜਾਇਰਾ ਤਾਂਜਿ ਕੋਰ ਸੁਯਾ ਦਾ ਬਜੁ ਤੋ, ਆਤਮੇ ਹੋਇਆ, ਮਾਧੇ
 ਤੇਰਾ ਸਰਕਾ ਮਾਧੀ ਹੋਗਈ ॥ ਬਾਝੇ ਮਾਧਿਅਾ ਤੁਸਾ ਪੁਰਖਾ, ਹੁਰ
 ਮੁਖੀ ਤੋ ॥ ਤਾ ਗੁਰੂ ਅੰਗਰ ਮਾਧਿਅਾ ਜੀਓ ਮੁਖੀ ਤਾਂ, ਤੇਰਾ ਸਰਕਾ।
 ਤਾ ਬਾਝੇ ਬੋਲਿਆ ਬਰਾ ਤੁਸਾਏ ਧੋਇ ਹਉ ਸੇਵਾ ਕਰਾਤਾਂ। ਤੁਹਾਡੇ ਬੁਤੇ
 ਇਹ ਸੇਵਾ ਨਾਹੀ ਹੋਈ। ਕਰਾ ਹਉ ਤੋ ਇਹ ਆਜ ਕਰਾਤਾਂ ਸਾ
 ਸਿਖਾਂ ਜੀ ਦੇ ਜਾਏ ਕਰਾਤਾਂ। ਜੇ ਕੋਈ ਨਾਨਕ ਪੰਥੀ ਕਹਾਵੈ ਗਾ ਤਿਸਕੇ
 ਮੰਤ੍ਰ ਪੁਰਤਿ ਤੋਹੀ ॥ ਤਨ ਬਾਝਾ ਨਾਨਕ ਮਾਧਿ ਰਹ ਇਕਾਂਤ ਰਖੈ ਹਾਰਨਾਤੋ
 ਇਹੋ ਮਾਧਰਾ ਨਿਭੈ। ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਸੁਗਾਧਾ ਮੁਖ ਸੁਗਾਧਾ ਵਖਤ ਸੁਗਾਧਾ
 ਮੁਹੁਰ ਮਾਖੈ ਤਸੈ ਨਰੈ। ਇਹਾ ਸੇਵਾ ਕਰੈ ਬਾਝਾ ਨਾਨਕ। ਫਿਰ ਆਵੈ
 ਪਰਮਾਤਮਾ ਸਿਖਾਂ ਨੇ ਮਹਾ ਮਾਨੁਰ ਭੁੰਚਾਈਆਂ। ਜੇ ਕੋਈ ਸਿਖ
 ਕਿਛੁ ਜੀ ਆਵੈ ਜੇ ਜਾਏ ਕਿਛੁ ਨਾਹੀ। ਜੇ ਕੋਈ ਗਾਥੇ ਪਾਸਿ
 ਗਿਆਨੀ, ਪਿਆਨੀ, ਬੈਰਾਗੀ, ਅਤੀਤ, ਮੁੰਡੀਆ, ਕੰਸੇ, ਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀ,
 ਜੇਮੀ ਰਿਗੰਬਰ ਸੰਨਿਆਸੀ, ਤਪਸੀ, ਰੂਪਾਧਾਰੀ, ਕੁਮਤੀ, ਰਬਾਬੀ,
 ਬਿਹਤੀ, ਤੇਖਪਾਰੀ, ਸਿਖ, ਸਾਧਿਕ, ਫਕੀਰ, ਕਾਮਨ, ਰਹਦੇਸ, ਧਾਬਰ, ਗਉਸ,
 ਮਊਲੀਆ, ਉਜਮਾਓ, ਖੋਜੀ, ਦਾਰੀ, ਪੀਰ, ਪੰਕਾਬਰ, ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨ

ਗਿਰਸਤੀ, ਉਰਾਸੀ, ਗਾਨਾ, ਰੰਗ, ਛਤੀ, ਸਤੀ, ਹਠੀ, ਤਖੀ, ਪਤੀ
ਬ੍ਰਹਮਾ, ਸੂਰ, ਵੈਸ਼ ਰਾਹੇ ਹਰੁ ਪੰਡਿਤ ਕਦੀ ਤੇ ਗਦੀ ਸਗਲੀ
ਜਨ ਜਿ ਕੋਈ ਸਾ ਸਭੁ ਜਗਾ ਆਵਹੁ। ਕੋਈ ਜਿਸੀ ਮਨਾ
ਕੋਠਿ ਆਇ ਤੇਰੀ ਮਨਾ ਪੂਰੀ ਤੈ। ਸੰਘਾਰ ਜਿਤੁ ਇਛਾ ਕਰਿ ਆਇ
ਸਾ ਭਿਖਰੀ ਪੂਰੀ ਤੈ ਜਿਸਿ ਧਰਿ ਨਾਨਕੁ ਨਾਨਕੁ ਤੈਦਿ ਰਹਿਯਾ।

N.P. ਸੰਘਾਰਾ ਜਗਾ ਅੰਤਰਾ ਜਾਇ ॥ ਇਕ ਦਿਨ ਬਾਬੇ ਕੀ ਜੀਓ ਉਰਾਸ
ਉਰਾਸ ਨਾਇਕਾ, ਸੰਘਾਰ ਕੀ ਪਰਵਿਰਤ ਤੇ। ਤਾ ਬਾਕਾ ਜਗ ਕਾਹੁ
ਇਹੁ ਨੇ ਜੋਕੁ ॥ ਸਾਧਾਰ ਕੇ ਜੇ ਬਹੁਤੁ ਸਿਖਿ ਰਹਿ ਤੈ, ਇਠਾਨੇ
ਫਰਿਕਾਰੇ ਇਕਾਤੁ ਤੈਦਿ ਬਾਯੋ। ਬਹੁਤੁ ਜੇਕਾ ਚੰਡ ਪਾਈ ॥
ਅਸਾ ਕਿਸਾ ਸੰਗੁ ॥ ਸੰਘਾਰ ਦਿਹਾ ॥ ਇਕਤੁ ਗੋਮੇ ਸੰਘਾਰ ਆਇ
ਫੇਰ ਕਾਰੇ ਬੰਠਿਆ ਪਰਮੇਸਰ ਜਪੀਯੈ। ਜਿਧਰ ਬਾਕਾ ਜਾਇ ਆਇ
ਫੇਰਿ ਨਿਕਲੈ ਤਿਧਰ ਕਈ ਹਜਾਰ ਜੋਰ (ਇਕਠੇ ਤੈਦਿ ਜਾਨਿ। ਬਾਬੇ
ਨਾਨਕ ਦਾ ਤਿਹੀ ਜੇਕੀ ਠਾਊ ਮਾਧੂਰ। ਇਕ ਬਿਰਦੁ ਜੇ ਕਿਤੇ
ਥਾਇ ਇਕੋ, ਤਿਥੈ ਕਈ ਸਥ ਮਿਲਿ ਜਾਇ।

ਇਕ ਦਿਨ ਬਾਬਾ ਸੁਤਿਆ ਨਿਕਲਿ ਮਇਆ। ਜਾ ਦੇਖੈ ਤਾਂ
ਸੀ ਗੋਰਾ ਨਾਥ ਬੰਠਾ ਹੈ, ਇਕਨਾ ਪਰ ਨਾਜਿ ਕੋਈ ਨਹੀ।
ਬਾਬੇ ਦੇ ਨਾਜਿ ਮੰਗੁ ॥ ਤਬ ਬਾਬੇ ਮਾਇਆ ਬਰਾ ਤੰ ਜਾਹੁ
॥ ਇਹ ਕਉਣੁ ॥ ਤਾਂ ਮੰਗਰ ਮਾਇਆ ਜੀ ਜਾਹੁ ਇਹ ਤਾਂ ਜਾਯੈ।

ਬਾਬੇ ਅਖਿਆ ਬਰਾ ਹਿਓ ਗੋਰਖ ਨਾਥ ਹੀ। ਤਬ ਕਾਬੇ ਮਾਖਿਆ
ਬਰਾ ਤੂੰ ਬਹੁ ਦੇਹੁ ਤਾਂ ਗੋਰਖ ਅਰਪੁਤ ਹੈ। ਤੇਰ ਕੰਮ ਨਾਜੀ
ਉਸਥੇ ਜਾਵਣਾ। ਤਬ ਗੋਰਖ ਨਾਥ ਕਹਿਆ, ਤੇ ਨਾਨਕ। ਇਸ
ਬਾਬੇ ਕੁਥੇ ਆਵਣੇ ਦੇਹਿ। ਤੇਰਾ ਸਾਥੀ ਹੈ, ਇਸਨੂੰ ਕੁਝ ਆਵਣੇ
ਦੇਹਿ। ਤਬ ਕਾਬੇ ਕਹਿਆ ਆਵੇਸ ਸ੍ਰੀ ਗੋਰਖ ਨਾਥ। ਉਨ ਕਹਿਆ
ਆਵੇਸ ਨਿਰੰਜਨ ਪੁਰਖ ਕਉ। ਆਵੇਸ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੋਰਖ ਨਾਥ ਬੋਲਿਆ।
ਤੇ ਨਾਨਕ ਤੂੰ ਤਾਂ ਅਰੁਣ ਵਡਾ ਕੀਤਾ, ਕੋਈ ਸਾਥੀ ਕੁਝ ਕਹਿ ਸਕੇ।
ਤਾਂ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਅਖਿਆ ਜੀ ਰਹਿ ਗਈਆਂ ਕੁਝਾਨਾ ਤੂੰ ਗੁਰੂ
ਤੂੰ ਕੋਈ ਸਾਥੀ ਨ ਕੀਤੇ, ਤਥੇ ਸਚ ਪੁਤਾਪਾਈ ਕਿਥੇ ਕਰੇ। ਤਾਂ
ਸ੍ਰੀ ਗੋਰਖ ਨਾਥ ਬੋਲਿਆ ਤੇ ਤਉ ਰਹੇ ਜੁਗ ਭਾਜਿ ਬਕਾ ਤਾਂ ਮੈਂ
ਕੋਈ ਸਾਥੀ ਨ ਜਾਪੇ। ਤਾਂ ਕਾਬੇ ਅਖਿਆ ਜੀ ਮੈਂ ਸਾਥੀ ਕਿਤੁ ਮੇਰਾ -
ਨਾਨਕ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੋਰਖ ਨਾਥ ਬੋਲਿਆ। ਸਜੋਕ।

ਮਨਾ ਮਨ ਕੋਈ ਮਿਸੈ ਨ ਸਾਥੀ ਗੁਰੂ ਸਾਨ ਨਹੀ ਰੇਖਾ।

ਸਬਰ ਸਰਖਾ ਗੁਰੂ ਨ ਮਿਲਿਤੇ ਟਿਕੈ ਸ੍ਰੀ ਗੋਰਖ ਨਾਥ ਅਕੇਲਾ।

ਤਬ ਗੋਰਖ ਨਾਥ ਕਹਿਆ ਨਾਨਕ ਜੀ ਜੈਸਾ ਸਾਮਨੁ ਹੈ ਤੈਸਾ ਸੰਗੀਓ
ਜੇ ਮਨ ਕੀ ਬੜੀ ਉਸਕੇ ਮਠਰੀ ਓ ਬੜੀ ਤਬ ਓ ਸੰਗੀ ਬੋਲੀਆਂ॥

ਜੈਸਾ ਗੁਰੂ ਹੋਇ ਤੈਸਾ ਰੇਖਾ ਹੋਇ ਤਉ ਰੇਖਾ ਬੋਲੀਆਂ, ਮਨ ਜੈਸੀ ਸਬਦੀ

ਮਹਿ ਜੁਗਤਿ ਸਾਧਤੇ ਬਰਨੀ ਹੈ, ਅੰਧਾ ਪੁਰਖੁ ਕਹਾਇ ਤਉ ਪੁਰਖ ਬੋਲੀਆਂ॥

ਤਬ ਗੋਰਖ ਨਾਥ ਕਹਿੰਗਾ ਨਾਨਕ ਸਾਧਾ ਤੇਰੇ ਤਉ ਬੰਨੀ ਗਈ॥
 ਨਾਤੁ ਜਿ ਸਿਖ ਕੀ ਗੁਰੁ ਨ ਜਾਣੈ, ਉਸ ਵੇਲੇ ਗਏ ਦੇਖ ਤੈ,
 ਉਸਤੀ ਦੇਕਾਦੇਕੀ ਭੁਭਾਤੈ॥ ਅ ਮੰਗਦ ਕੇ ਤਾਰੀ ਗੁਰੁ
 ਨਾਨਕ ਕਹਿੰਗਾ, ਜਿ ਬਡਾ ਤੂੰ ਸ੍ਰੀ ਗੋਰਖ ਨਾਥ ਕੇ ਤਾਈ ਆਦੇਸ
 ਕਰਿ ਕਹਿ ਸੁਣ ਮੰਗਦਾ ਹੋਈ। ਤਬ ਬਾਬੇ ਕੇ ਕਹੇ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੋਰਖ
 ਨਾਥ ਕਹਿ ਆਦੇਸ ਕਰਿ ਕਹਿ ਰਹਿੰਗਾ। ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਗੋਰਖ ਨਾਥ ਕਹਿੰਗਾ
 ਸੁਖੀ ਹੁ ਕਾਜਕਾ। ਤੇਰੇ ਭੁਭਾਤੈ ਰਿਗਾ, ਤੂੰ ਬਡਾ ਪਰਖ ਹੋਇਗਾ।
 ਨਾਮਕਾਰ ਕਰਕੇ ਆਦੇਸ ਕਰਕੇ ਅਸੀਸਕਾਰ ਸੇਰੇ ਗੁਰੁ ਅੰਗਰ
 ਰਹਿੰਗਾ॥

ਤਬ ਬਾਬੇ ਪਸਨ ਕੀਆ। ਜਿ ਜੀ ਜਿ ਤੁਝਨਿ ਹਉ ਜਾਰਾ ਤ ਤਿਤੁ
 ਰਹਿ ਲੋਕ ਬਹੁਤ ਮਿਸਤਾ ਤੈ, ਮੇਰਾ ਪੀਛਾ ਛੇੜਤੇ ਨਾਹੀ, ਤਿਸਕਾ
 ਕਿਆ ਕਰੀਸੈ, ਉਨ ਤੇ ਕਿਉਂ ਕਹਿ ਛੁਟਕਾਰਾ ਹੋਇ। ਤਬ ਸ੍ਰੀ
 ਗੋਰਖ ਨਾਥ ਕਹਿੰਗਾ, ਇਕ ਉਪਦ ਕਹਿ ਸਭੁ ਹਰ ਜਾਇਗੀ।
 ਤਾ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਗਤੀ ਪੂਰੇ ਆਇਆ ਤਾ ਸਿਖਾ ਦੇ ਹਥੀ
 ਦੇਹੇਲੇ ਦਿਤੇ। ਬਡਾ ਇਸ ਜਿਖੀਨ ਮਾਰੁ ਅਤੇ ਕੁਰੁ ਦੀ ~~ਅਧਿਕਾਰ~~
 ਕਰਿ ਮੇਰੀ ਮੇਰੇ ਕੀਤੀ, ਆਪਣ ਜਗਾ ਇਕ ਰੰਗ ਮੇਰੀ
 ਪਾਤੁ। ਅਤੇ ਗੁਰੁ ਦੀ ਅਗਿਆ ਨਾਨਿ ਹਲ ਮਾਰੁ। ਤਬ
 ਕਈ ਸਿਖ ਮੇਰੇ ਕਈ ਸਿਖ ਹੋ। ਤਬ ਬਾਬੇ ਆਖਿਆ, ਅਜੇ

ਬਹੁਤ ਤੀਨਿ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਕਾਬੇ ਆਖਿਆ ਬਹੁ ਇਕ ਤ੍ਰਿਨ ਤੀ ਹੋਈ
 ਨਾਹੀ ਕਰਈ। ਇਕ ਸਾਸਤੀ ਜਦੋਂ ਦਾ ਅੰਨ੍ਹਾ ਦਿੱਤੋਂ ਕਰੇ। ਗੁਰੂ
 ਆਖਿਓ ਮੇਰਿਓ ਬਡਿਓ ਮੇਰੀ ਆਗਿਆ ਤੇ ਜੇ ਕੁਇ ਕੇਤਰੁ। ਜਾ
 ਹੋਈ ਮਨਹਿ ਤੇਈ, ਤਾ ਤੇਰੁ ਭੀ ਸਿਖ ਸੁਣਕੇ ਨਸਿ ਗਏ। ਚੋੜੇ
 ਜਿਹੇ ਆਇ ਸੇ। ਓਹ ਮਰੇ ਨਾਹੀ ਡਰੇ। ਜਬ ਗੁਰੂ ਕਾਬਾ ਦੇਖੇ
 ਤਾ ਕੋਈ ਕੋਈ ਖੋਜਦੇ ਤੀਨਿ। ਗੁਰੂ ਕਾਬੇ ਠਿਠਾ, ਜੇ ਇਹ ਮਰਹੁ ਮਾਤੁ
 ਬੰਨ੍ਹੇ ਤੀਨਿ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਕਾਬੇ ਆਖਿਆ ਜਿ ਬਹੁ ਤੁਸੀਂ ਕੁਇ ਕੇਤਰੁ
 ਘਰਿ ਆਵਹੁ। ਓਇ ਸਿਖ ਕੁਇ ਬਹੁ ਕਹਿ ਮੁਗੁ ਬੰਨ੍ਹ ਕਹਿ ਘਰਿ
 ਮਾਰੇ। ਤਾ ਕਾਬੇ ਆਖਿਆ ਬਹੁ ਹੋਈ ਕੋਰੁ। ਹੋਈਆ ਨੇ
 ਆਗਿਆ ਤੇਈ ਜਿ ਛਤ੍ਰੀ ਮੰਦਿਤ ਕੋਰੁ, ਜੇ ਮੇਰੇ ਸਿਖ ਖਾਨਿ।
 ਜੇਹੇ ਫਿਰਿ ਸਿਖ ਮਹਾ ਪ੍ਰਾਣਿ ਕੁਰੇ।

ਫਿਰਿ ਸਾਖ ਪਕੀ ਦਰੁਹ ਦੀ ਆਗਿਆ ਤੇਈ ਜਿ ਬਹੁ ਰਹਿ
 ਕੀ ਪਸਾਰੇ ਕਰੁ। ਤਾ ਓਨੇ ਸਿਖੀ ਰਹਿ ਕਰ ਪਸਾਰੇ ਕੀਤੇ।
 ਗੁਰੂ ਪਾਸਿ ਮਾਰੇ ਖੜੇ ਹੋਏ। ਜੀਓ ਪਸਾਰੇ ਕੀਤੇ ਤੀਨਿ। ਤਬ ਗੁਰੂ
 ਆਖਿਆ ਰਸੁ ਪਸਾਰੇ ਦੇਖ ਆਵਹਿ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਿਖ ਆਰੇ
 ਤਾ ਗੁਰੂ ਪਸਾਰਿਆ ਉਤੇ ਆ ਖੜਾ ਹੋਇਆ। ਕਹਹਿ ਜਗਾ, ਜਾਬਾ

* does it mean Karah Parshad or meat?

* شاد

ਮੇਰੇ ਬਰਿਓ, ਤਹਾਤੀ ਘਾਨ ਚਾਇ ਪਈ। ਅਤੇ ਵੇਤੇ ਪਾਦਰੇ
 ਪਦੇ ਹੋ। ਤਾ ਹੁਰੁ ਆਖਿਆ, ਬਰਾ! ਇਕ ਹੁਰੁ ਗਲਿ ਆਖਾ,
 ਜੇ ਕਰੋ। ਤਾ ਉਹੀ ਆਖਿਆ, ਜੀਉ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹੁ ਜੇ ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ ਸੇ
 ਕਰਹਿਓ, ਅਸਾਨੇ ਕਿਹਾ ਏ। ਹੁਰੁ ਆਖਿਆ ਬਰਾ। ਇਸ ਨਾਨਕ
 ਨਾਨਿ ਆਖਾ ਕਿਯਾ ਏ। ਫੁਰਿ ਮਾਗ ਦੇਹੁ ਪਾਦਰਾਹੀ। ਕੋਈ ਆਖਦੁ
 ਦੁਖ ਜੈ ਜੈ ਆਖਾ ਖੋਤੀ ਕੀਤੀ ਹੁਰੁ ਆਪਣੀ ਹਥੀ ਅਨਿਕਾਰੀ
 ਦੇਹਿ। ਇਕਨਾ ਜਾਣੇਹੀ ਅਗੈ ਫੁਰਿ ਰਿਤੀ। ਰਾਜੇ ਬਾਬੇ ਪਾਸਿ ਆਏ।
 ਉਥਹੁ ਬਾਬਾ ਦੇਖੈ ਤਾ ਚੋਤੇ ਜਿਹੇ ਸਿਖ ਆਇ ਹੋ ਹੋ। ਤਦ ਕਿਹੈ ਹੁਰੁ
 ਤਾਂ ਕਿਹੈ ਹੁਰੁ ਜੋ ਸਾਂਗ ਕੀਤਾ, ਬਾਕੀ ਦਿਆਂ ਸਿਖਾਂ ਦੇ
 ਹਾਸਤੇ। ਸਰੀਆਂ ਅਗੈ ਜੀਤੀਆਂ, ਦੁਇ ਕੁਤੇ ਨਾਨਿ ਜੀਤੈ ਤੇ ਜਾਇ ਫੁਰੁ
 ਬਾਬਾ। ਜੇ ਕੋਈ ਸਾ ਜੇ ਸਤੁ ਭੁਜਿਯਾਏ। ਕੋਈ ਠਹਰਾਇਤਾ ਸਕਿਓ। ਤਾ
 ਸਤੁ ਜਗੇ ਆਖਿ ਨਾਨਕੁ ਕੁਥਾ ਫਕੀਰ ਸਾ ਪਰ ਦੇਵਾਨਾ ਹੁਆ।
 ਕੁਥਾ ਫਕੀਰ ਕਾਮਨ ਕਰਦੇਸ ਸਾ ਪਰ ਪਾਨਕ ਰਹਿਆ। ਤਾਂ
 ਬਾਬੇ ਸਿਰੀ ਗਾਗ ਦਿਨ ਸੁਖਰ ਕਿਹਾ।

ਦੇਰ ਸਮਾਨ ਦੁਇ ਸੁਆਤੀ ਨਾਨਿ।

ਬਾਬੇ ਕੁਥੀਓ ਸਰਾ ਬਾਇਆਲਾ।

ਕੁਥੁ ਫੁਰੁ ਸੁਠਾ ਸੁਰਦਾਨ।

ਪਾਨਕੁ ਰੁਪ ਪਰਾਗ ਕਰਤਾਰ॥੧॥

ਮੈਂ ਪਤਿ ਲੀ ਪੰਦ ਨ ਕਹਈ ਕੀਕਾਰ।
 ਤਉ ਸਿਗੜੁ ਰੂਪ ਹਰਾ ਬਿਕਰਾਜ।
 ਭੇਗ ਦੇਰ ਨਾਮ ਤਯੋ ਸੰਸਾਰ।
 ਮੈਂ ਹਿਰਾ ਨਾਮ ਦੇਤੇ ਆਪਾਰ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥
 ਮੁਖ ਨਿਰ ਆਖਾ ਦਿਨ ਗਤਿ।
 ਪਰ ਪੁਰਿ ਜੋਗੀ ਨੀਰ ਸਭਾਤਿ।
 ਕਾਮ ਰੂਪ ਤਨ ਤਸਹਿ ਵੰਡਾਜ।
 ਪਾਨਕ ਰੂਪ ਹਰਾ ਕਰਤਾਰ॥੨॥
 ਫਾਗੀ ਸੁਰਤਿ ਮਜ਼੍ਹਕੀ ਦੇਸ।
 ਤਉ ਠਗਾਨਾ ਰਹੀ ਦੇਸ।
 ਖਰਾ ਸਿਆਣਾ ਬਹੁਤਾ ਭਾਰ।
 ਪਾਨਕ ਰੂਪ ਹਰਾ ਕਰਤਾਰ॥੩॥
 ਮੈਂ ਕੀਤਾ ਨ ਜਾਤਾ ਹਰਾਖੋਰ।
 ਤਉ ਕਿਸਾ ਮੁਹ ਦੇਸਾ ਦੁਸਟ ਚੋਰ।
 ਨਾਨਕ ਨੀਰੁ ਕੈ ਵੀਰਾਰ।
 ਪਾਨਕ ਰੂਪ ਹਰਾ ਕਰਤਾਰ॥੪॥੧॥

Surely, the hymn should mean something else
 than referring to this episode. In one of his disguises Bhai
 is shown as a wild hunter, *Shanah*

ਸਾਖੀ ੨੬ ਰਾਜੀ। 26.

ਜਬ ਇਹੋ ਮੋਸਟਿ ਕਰਿ ਹੁਕੇ ਤਬ ਮੋਰਖ ਨਾਥ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਨੇ
ਕਹਿਆ, ਨਾਨਕ! ਤੁ ਪੁਰਾ ਪੁਰਖ ਹੈ, ਪਰ ਜੇਗ ਦੇ ਪਾਹਿ ਆਉ।
ਤਬ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਬੋਲਿਆ:-

ਮੰਦ੍ਰਾ ਸੰਤੋਖ ਸਰਸ ਪਤਿ ਝੋਨੀ ਪਿਆਨ ਕੀ ਕਹਿ ਬਿਹੁਤ।
.....

ਆਰਿ ਅਲੀਲੁ ਅਨਾਦਿ ਅਨਾਹਤਿ ਜੁਗ ਜੁਗ ਏਕੇ ਦਸ ॥ 3॥
ਤਾ ਫਿਰਿ ਸਿਧੀ ਕਹਿਆ ਨਾਨਕ ਤੇਰਾ ਆਸਰੁ ਸਿਧ ਦਿਖਿ ਜੋਨੀਮੈ।
ਤਾ ਫੇਰਿ ਬੋਲਾ ਬੋਲਿਆ:-

ਆਸਰੁ ਜੋਗ ਜੋਗਾ ਭੰਡਾਰ। ਜੇ ਕਿਛੁ ਚਾਹਿਐ ਸੇ ਏਕਾ ਦਾਰ।
ਕਰਿ ਕਰਿ ਦੇਖੈ ਸਿਰਜਣਹਾਰ। ਨਾਨਕ ਸਚੇਕੀ ਸਜੀ ਕਾਰ।
ਆਰੇਸੁ ਤਿਸੇ ਆਰੇਸੁ। ਆਰਿ ਅਲੀਲੁ ਅਨਾਦਿ ਅਨਾਹਤਿ
ਜੁਗ ਜੁਗ ਏਕੇ ਦਸ ॥ ੪ ॥

ਤਾ ਫੇਰਿ ਸਿਧੀ ਕਹਿਆ ਨਾਨਕ ਪਰ ਮੇਸਰ ਪਾਦੇ ਕਾ ਰਾਹੁ ਇਹੁ ਅਰੁ
ਇਹੁ ਕਹੁ ਕਹਾਵਹੁ ਹੈ। ਤਾ ਬਾਬੇ ਕਹਿਆ ਕਹੁ ਕਹਾਵਹੁ ਕਿਉ
ਨਹੀ। ਤਬ ਬਾਬੇ ਕਹਿਆ:-

* which should be. Surely the Sakhi is misplaced.

It appears the compiler is using surplus Sakhis
which he found in his hand. Sakhi must be explained here.

ਇਕ ਦੁ ਜੀਤੋ ਜਖ ਤੋਹਿ ਜੇਖ ਤੇਰੀ ਜਖ ਦੀਸ।

ਠਾਠਕ ਨਰਗੀ ਪਾਈਆਂ ਕੁੜੀ ਕੁੜੇ ਠੀਸ।

ਤਬ ਮਾਠਾ ਪਉੜੀਆਂ ਜਪੁ ਸਿਧ ਸਾਧ ਤੇਇਆ॥੧॥੨੬॥

ਸਾਖੀ ਤੋਰ ਰਜੀ। 27.

ਬਾਏ ਠਾਠਕ ਕਉ ਉਦਾਸੀ ਜੋਏ ਐ ਉਪਜੀ ਚਕ ਤੇ ਰਜਿਆ
ਜਾਤਾ ਥਾ। ਦੇਖੇ ਤਾਂ ਦੇਕੁ ਬਾਹੁ ਤੋ ਉਦਾਸਾਨ ਕੇ ਰਿਖੇ। ਤਾ ਬਾਝਾ ਠਾਠਕ
ਉਥੇ ਬੈਠਿ ਗਇਆ। ਜਗਾ ਸਿਮਰਨੁ ਕਰਨਿ। ਤਬ ਬਹੁਤ ਆਪੀ ਆਪੀ
ਆਪੀ ਤੇ ਪੀਛੇ ਮੇਘ ਜਾਗਾ ਬਰਸਨੇ। ਮੇਘ ਤੇ ਪੀਛੇ ਗੇਝੇ ਜਾਗੇ
ਪੜਨੇ। ਗੇਝੇ ਜੋ ਬਹੁਤ ਪੜੇ ਤਉ ਜਿਤਨੇ ਪੰਖੀ ਥੇ ਆਰੁ ਰਹਖਤੋਂ ਉਧਿ
ਬੈਠੇ ਥੇ ਅੰਧਿਆਰੀ ਮੇਰੁ ਆਰੁ ਗੜੇ ਸਾਥ ਸਭ ਮੁਏ। ਜਬ ਪਰਕਾਤ
ਏਈ ਤਬ ਬਾਝਾ ਠਾਠਕ ਦੇਖੇ ਤਾਂ ਪੰਖੀ ਕਈ ਹਜਾਰ ਮੁਏ ਪੜੇ ਥੇ। ਤਬ
ਬਾਝੇ ਠਾਠਕ ਕੇ ਜੀਆ ਮਿਹਰ ਪੜੀ। ਜਿਤਨੇ ਪੰਖੀ ਥੇ ਸਭ ਉਤਾਰੇ ਲੀਨੇ।
ਆਗਿਆ ਏਈ ਜਿ ਉਠਿ ਜਾਤੁ। ਜਿਤਨੇ ਜੀਆ ਥੇ ਮੁਏ ਪੜੇ ਸਭ ਉਤਾਰੇ
ਦੀਏ। ਆਪਣੀ ਆਪਣੀ ਠਉਰ ਉਡਿ-ਮਾਏ। ਜਬ ਓਦਿ ਪੰਖੀ ਉਡਿ
ਗਏ ਤਬ ਬਾਝੇ ਠਾਠਕ ਕੇ ਜੀਆ ਗੜਗੀ ਬਸੀ। ਤਾ ਬਾਝੇ ਨੇ ਕਾਹਿਆ
ਮੈਂ ਰਿਆ ਕੀਆ ਜੋ ਇਨ ਕਉ ਜੀਵਾਇਆ। ਜੋ ਪਰਮੇਸਰ ਇਨ ਕਉ

ਮਾਇਆ, ਮੈਂ ਕਰਨੁ ਤੇ ਇਨ ਕਉ ਜੀਵਾਉ। ਤਬ ਬਾਬ ਨਾਨਕ
ਆਪਨੇ ਆਤਮੇ ਉਪਰਿ ਲਿਖਾ। ਬਹੁਤੁ ਰੁਖ ਰੀਆ ਨਾਤਮੇ ਕਉ।
ਜਾਇਕਰ ਰੀਆਉ ਮਹਿ ਪਾਉਆ। ਜਿਤਨੀ ਦੇਵੀ ਯੀ ਤਿਨੀ ਸਭ
ਪਾਨ ਸਾਖ ਕਰੀ। ਜੀਉ ਮਾਏ ਤੇਰੇ ਬਾਹੁ ਦੇਵੀ ਕੇ ਬਿਰਤੇ।
ਕਿਸੀ ਨਿਸਕੀ ਨਿਸਕੀ ਜਿਉ ਜੁਲਾਹਾ ਸੂਤ ਕਾਨੇ ਸਾਖ ਪਸੇਟਤਾ।
ਤਬ ਤਾਨ ਤਨਤਾ। ਉਸਕੀ ਨਿਸਕੀ ਜੀਉ ਨਿਕਲਿ ਖਰਾ
ਤਉਆ। ਦੇਵੀ ਬਾਬੇ ਕੀ ਰੀਆਉ ਮਹਿ ਪਾਉ ਕਰੀ। ਤਾ
ਪਰ ਬ੍ਰਹਮ ਪਰਮੇਸਰ ਮਾਇਆ, ਤਬ ਮਾਇਕਰ ਬਾਬੇ ਕੀ ਦੇਵੀ
ਨੀਕੀ ਕਰੀ। ਮਾਤਾ ਦੇਵੀ ਕੇ ਮਹਿ ਸਾਇਆ। ਫੇਰ ਸਬੁਤ ਕੀਆ।
ਤਬ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਕਉ ਬੁਝਾਇਆ ਤੇ ਨਾਨਕ। ਤਬ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ
ਕਹਿਆ ਬਲਿਹਾਰ ਜਾਉ। ਤਬ ਪਰਮੇਸਰ ਕਹਿਆ, ਨਾਨਕ! ਤਾਇਆ
ਤੈ ਮੇਰੇ ਤਾਈ ਇਤਨ ਰੁਖ ਕਿਉ ਰੀਆ। ਤਬ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ
ਹਉ ਬਲਿਹਾਰ ਜਾਉ ਮੇਰੀ ਕਰਨ ਕਰਾਇ ਤੈ ਜੇ ਤੈ ਸੁਖਦਾਇਕ
ਕਉ ਰੁਖ ਦੇਉ। ਮੇਰਾ ਸਮਰਥ ਕੋਈ ਤੈ। ਤਬ ਪਰਮੇਸਰ ਕਹਾ ਨਾਨਕ
ਤੈ ਆਤਮੇ ਕਉ ਰੁਖ ਕਿਉ ਰੀਆ। ਮੈਂ ਜਿਹਾ ਯੀ ਤੇਰੇ ਆਤਮੇ ਦੀ ਬਾਹਾ
ਹ। ਮਰੁ ਤੈ ਨੇ ਰੁਖ ਰੀਆ ਜੇ ਸਭ ਰੁਖ ਮਰੁ ਕਉ ਪਹੁਚਾ।
ਤਬ ਪਰਮੇਸਰ ਕਹਾ ਤੈ ਕਿਉ ਰੁਖ ਰੀਆ ਆਤਮੇ ਕਉ। ਤਬ
ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਗਰੀਬ ਨਿਰਾਜ ਇਹ ਕਰਨੁ ਤੈਦਿ ਜਿ ਤੇਰੀ

ਕੁਰਹਤ ਦੇਂ। ਇਸ ਕਉ ਸਜਾਇ ਮਿਸੈਂ ਤਉ ਖੁਬ ਹੈ। ਤਬ ਪਰਮੇਸਰ
ਕਹਾ, ਨਾਨਕ ਤਉ ਜੀ ਤੇਰੇ ਆਤਮੇ ਮਹਿ ਬਸਤਾ ਹੈ। ਆਹ
ਜੇ ਕਿਛੁ ਕਰਤਾ ਹੈ ਜੋ ਤਉ ਜੀ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਇਹ ਜੋ ਕੀਆ ਸੇ
ਮੈਂ ਕੀਆ ਹੈ। ਅਸਾ ਕੀ ਕੋਈ ਹੈ ਮਾਰਣ ਜੀਵਾ ਸਹੁ ਸਮਰਥ।
ਅਹੁ ਮਾਨੁਖ ਦੇਹ ਤੋਹਿ ਅਹੁ ਮੈਂ ਜੀ ਮਾਰੇ ਮੈਂ ਜੀ ਜੀਵਾਜੈ। ਅਹੁ
ਇਹ ਬਾਤ ਤਉ ਹੋਤੀ ਹੈ ਜਉ ਮੈਂ ਹਿਰੈ ਕੇ ਰਿਖੈ ਨਾਂ। ਤਉ ਸਿਖੇ
ਕਾ ਕਰਿਆ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਬਿਸਰੇ ਕਉ ਤੋਹ ਠਹਿਰ ਨਾਜੀ। ਆਹੁ
ਭਗਤ ਕੈ ਹਿਰੈ ਮਹਿ ਤਉ ਬਸਤਾ ਤਉ। ਭਗਤ ਜਉ ਮੇਰੇ ਬਿਆਨ
ਮਹਿ ਰਹੇ ਹੈ ਤਉ ਤਉ ਓਨਕੇ ਹਿਰੇ ਮਹਿ ਬਸਤਾ ਤਉ। ਆਹੁ
ਪਰ ਨਿਮਿਤਿ ਭਗਤਾ ਕੇ ਹਿਰੇ ਜੀ ਮਹਿ ਬਸਤਾ ਤਉ। ਆਹੁ ਕੁਰਹਤ
ਜੁ ਹੈ ਜੁ ਮੇਰੇ ਜੀ ਬਸਿ ਹੈ। ਅਹੁ ਮੈਂ ਕਹਾ ਕਿਸੀ ਅਫਰ ਕਉ ਨਾਜੀ
ਦੀਨੀ। ਤੁਸ ਸਦੀ ਕਹਿ ਬੁਝੁ। ਅਹੁ ਨਾਨਕ ਭਗਤ ਕਾ ਕਹਾ ਤਉ
ਹੋਤਾ ਹੈ ਜਉ ਮੈਂ ਹਿਰੇ ਮਹਿ ਸੋਠਾ ਤਉ। ਤਉ ਕੁਰਹਤ ਦਸਤਾ ਹੈ।
ਇਹ ਜੁ ਜੀਵੈ ਜੁ ਕੁਰਹਤਿ ਤੇ ਜੀਵੈ। ਜੁ ਕੁਰਹਤਿ ਮੇਰੀ ਤੇ ਜੀਵੈ। ਅਹੁ
ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਜਾਇ ਆਤਮੇ ਬਿਆਨ ਕੇ ਰਿਖੈ ਬਸਤਾ ਤਉ। ਤੁ ਸਮਝਾਇ
ਦੇਖੀਐ ਮਤ ਆਤਮਾ ਕਉ ਰੁਖ ਪਰਾਦਤਾ ਤਉ ਤੇਰੇ ਆਤਮੇ
ਮਹਿ ਸਮਝਿਆ ਤਉ। ਕਿਛੁ ਆਤਮਾ ਰਾਸ ਕੇ ਜੋ ਕਰਹਾ। ਅਹੁ
ਇਉ ਬਾਹਿਰੀ ਗੁਣਿਗੁਣ ਮਹਿ ਕਿਸੈ ਭਗਤ ਕਉ ਨਹੀ ਸਮਝਾਇਆ।

ਅਰੁ ਨਾਨਕ ਤੂੰ ਜੁ ਤੇ ਸੁ ਮੇਰਾ ਸਰੂਪ ਤੀ। ਜੋ ਕਿਛੁ ਤੂੰ ਕਰਿ ਸੁ
ਮੈ ਕੀਆ। ਤਉ ਅਰੁ ਤੂੰ ਇਕੇ ਜੀ ਜਾਂ। ਤਬ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਕਉ
ਪੰਗਟ ਰਹਸੈ ਰੀਆ। ਬਾਬਾ ਜੀ ਸਮਝੇ। ਬਾਬਾ ਸਾਂਤ ਨੇ
ਬਿਖੈ ਮਾਇਆ ॥੧॥੨੭॥

The story originally borrowed from Janti's life
and expanded. It does not solve the problem of evil.

ਸਾਖੀ ਤੋਰ ਕੀ ॥੨੮॥

ਇਕ ਦਿਨ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਬੈਠਾ ਸਾ ਅਰੁ ਸਿਆਨ ਕੀਆ। ਜਬ ਦੇਖੇ
ਤਾ ਪਰਮੇਸਰ ਕਾ ਮੇਰਮਰੁ ਕੋਈ ਨਹੀ ਕਰਤਾ। ਸਰੁ ਮਾਇਆ ਕਉ
ਜਪ ਲਾਇ ਪੜ੍ਹੀ ਤੀ। ਤਬ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ, ਪਰਮੇਸਰ ਤੁਝੇ
ਕੋਈ ਨਹੀ ਜਾਣਤਾ ਪਿਆਰਤਾ ਗਾਣਤਾ। ਸਰੁ ਮਾਇਆ ਮਾਇਆ
ਕਰਤੀ ਤੀ। ਤੁ ਇਨਕੇ ਸਿਰ ਵਿਆ ਕਰਿਯਾ। ਜੋ ਤੇਰਾ ਜਪੁ ਨਹੀ
ਗਾਣਤੇ। ਸਰੁ ਜਿਤਨੇ ਜੀਆ ਜੀਨੇ ਸਨਕਾਰਿ ਤੇ ਸੰਕਰਿ, ਜੁਆਰਿ
ਤੇ ਸੰਕਰਿ, ਮਾਗਸ ਪਾਇਆਸ ਤੇ ਸੰਕਰਿ, ਖੰਡ ਜੁਆਰਿ ਤੇ ਸੰਕਰਿ
ਖਾਧੀ ਅਰੁ ਬਾਧੀ ਤੇ ਸੰਕਰਿ। ਜੋ ਕੋਈ ਜੀਉ ਤੀ ਸੋ ਮਾਇਆ

This phrase is repeated here, clearly showing copying
mistake.

ਦੀ ਕੁਝ ਧਿਆਨ ਦਤਾ ਹੈ। ਪਾਸਪਾਤ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਧਿਆਨ ਦਤਾ, ਇਸ ਤੀ
 ਸੁਆਰ ਮਹਿ ਪਹਿਲਾ। ਤਬ ਪਾਤ ਕੁਸ ਕੀ ਆਗਿਆ ਆਈ, ਸੇਵਕ
 ਆਪਨੇ ਕੁਝ, ਨਿਕਟ ਵਰਤੀ ਕੁਝ, ਜੋ ਜਾਇ ਕਰ ਨਾਨਕ ਕੁਝ ਜੇ ਆਵੇ।
 ਤਬ ਭਇ ਆਕਰਿ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਕੁਝ ਜੇ ਗਏ। ਤਬ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ
 ਆਇਕਰਿ ਦੇਖੇ ਤਉ ਕਿਆ ਦੇਖੇ, ਜਿਉ ਕਬੂਤਰ ਕੁਝ ਰੋਗ ਪੜਤੀ ਹੈ,
 ਤਿਉ ਕੁਝ ਗਾਮੀਰ ਜਲ ਜੀਅ ਜੋਨੇ ਜਿਤਨੀ ਹੈ ਇਤਨੀ ਸਰਬੇਸ਼ ਕੁਝ
 ਜਗ ਪੜੀ ਹੈ। ਆਰ ਕਬੂਤਰ ਕੀ ਨਿਆਈਂ ਸਰੂਪ ਕੁਝ ਕੇਵਲ ਹੈ। ਸਤ
 ਪਈ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਤੀ ਵਾਹੁ ਦੇਖਦੀ ਹੈ। ਪ੍ਰਥਮੀ ਨੇ ਕਾਨੇ ਬੰਨ੍ਹ ਕੁਸਾਵਰ
 ਹੈ, ਆਰ ਸਰੂਪ ਜੀਅ ਭੀਨੇ ਕਾਵੇਰੇ ਹੈ। ਤਬ ਪਾਤ ਕੁਸ ਕੀ ਆਗਿਆ
 ਆਈ, ਰਿਖਾ ਨਾਨਕ ਤੂੰ ਕੀ ਮੇਰੇ ਤਾਈ ਗਾਏ। ਤਬ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ
 ਕਹਿਆ ਮਿਹਰਾਨੁ ਹਉ ਕਿ ਗਾਵਾ। ਸਰੂਪੁਰੀ ਕੁਝ ਨਾਵਤੀ
 ਅਨਾਪਤੀ ਹੈ। ਤਬ ਪਾਤ ਕੁਸ ਕਹਿਆ ਨਾਨਕ ਤੇਰਾ ਧਿਆਨ ਦਤਾ ਗਾਵੇ
 ਮੈ ਬਾਇ ਪਾਇਆ। ਅਰੁ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਤਾਈ ਗਾਏ। ਤਬ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ
 ਜੀ ਤਉ ਤੁਪ ਨੇ ਗਾਇ ਨਹੀਂ ਜਕਰਾ, ਅਰੁ ਤੁਪ ਜੇ ਗਾਵੇ ਤੈ, ਤਿਨਾ ਕੁਝ
 ਹਉ ਗਾਵਾ। ਤਬ ਭੀ ਪਾਤ ਕੁਸ ਕਹਿਆ, ਨਾਨਕ ਤੂੰ ਸਿਫ ਗਾਏ,
 ਮੈ ਤੇਰਾ ਗਾਇਆ ਕਾਂਤਰਾ ਹੈ, ਤਬ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਮੇਰੇ ਕੀ ਸਿਫਤਿ
 ਕਰੀ। ਨਾਨਕ ਆਸਾ।

شانِ نزول

ਸੋਰਾ ਲਿਖਾ ਜੋ ਪਾਤ ਕਹਿਆ ਜਿਤੁ ਬਹੁ ਸਰਬ ਸਮਾਜੇ।

ਜੋ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਸਾਹੁ ਪਤਿ ਸਾਹਿਬ ਨਾਨਕ ਰਹਿੰਦੁ ਰਾਜੀ ॥੧॥
 ਇਹ 'ਜੇ ਰਹ' ਬਿਧਿਅ ਸਾਹੁ ਸਿਫਤਿ ਜਗਾ ਕਰਦੁ ਪਾਹੁ ਰੁਖ ਕੇ ਮਾਰੀ
 ਖੜੁ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਸਾਹੁ ਦੀ ਤਖਤ ਉਪਰਿ ਸੈਠਾ ਸਰ ਰਹਿੰਦੁ ਮਹਿ
 ਸਰੀ ਰਾਗਾ ਕਾ ਰਹ ਉਗਾੜੁ ਦੀ ਤਰਹੁ ਥਾ, ਜਿਸ ਮਤੇ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ
 ਕਉ ਬਾਜਾਇ ਰੀਰਾਹੁ ਰੀਆ ॥ ਸਰੀ ਰਾਗਾ ਕੇ ਮਾਰੀ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ
 ਖੜੁ ਮੇਰੇ ਰਹਿੰਦੁ ਸਾਹੁ ਕੇ ਤਖਤ ਉਪਰਿ ਸੈਠਾ ॥ ਤਖ ਸਿਫਤਿ ਸਾਹੁ
 ਕਾ ਭੋਜਨੁ ਆਇਆ ॥ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਕੇ ਮਾਰੀ ਆਹਿ ਰਹਿੰਦੁ ਬਜਨਿਸ
 ਥਾਨ ॥ ਹੁਕਮੁ ਰੋਆ ਜਿਤਨੁ ਭੋਜਨੁ ਆਇਆ ਤੋ ਦਿਤਨੁ ਸਰੁ ਖਾਇ ॥
 ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਤਾਈ ਸਰੀ ਸਿਫਤਿ ਕਾ ਭੋਜਨੁ ਭੋਜਿਆ ॥ ਅਹੁ ਤੇਰੇ ਰੁਖ
 ਪਿਆਸ ਸਰੁ ਜਾਇਗੀ ॥ ਇਹੁ ਭੋਜਨੁ ਨਾਮ ਕਾ ਤੂੰ ਖਾਇ ਮੈਂ ਤੇਰੇ
 ਤਾਈਂ ਨਾਮੁ ਰੀਆ ॥ ਤਖ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਪੈਸੀ ਪਇਆ ॥ ਪੈਸੀ ਪਇਕਰਿ
 ਭੋਜਨ ਖਾਹ ਅਤੇ ਪੁਸ਼ਿਆਨ ਮੇਰੇ ਰਹਿੰਦੁ, ਖਾਹੁੰਦੇ ਸਾਬ ॥ ਅਹੁ
 ਸਿਫਤਿ ਉਪਰੀ ॥ ਤਾ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਸਬਦੁ ਆਖਿਆ, ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਦਿਤਿ ॥
 ਤਖ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਕੀਉ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਅਗੈ ਸਰੁ ਕੋਈ ਸਹਾਇ
 ਨਾ, ਪਰੁ ਤੂੰ ਜਿਸ ਅਖੀ ਡਿਠਾ ਤਾ ਕਿਆ ਕਹਿ ਸਾਨਾਤੀ ॥ ਤਾ
 ਸਬਦੁ ਉਗਾਇਆ ਆਸਾ ਦਿਤਿ ॥

ਸੁਰੁ ਤਨੁ ਆਖੈ ਸਰੁ ਕੋਇ ॥ ਕੇਹਨੁ ਤਨੁ ਫੀਠਾ ਤੇਇ ॥

ਜਿਸ ਤੋਂ ਰੇਰਿ ਤਿਸੇ ਰਿਸਾ ਰਾਗ। ਨਾਨਕ ਸਚੁ ਸਹਾਰਹੁ ਰਾਗ॥੪॥

ਜੇ ਸਾਥੇ ਇਹੁ ਸਬਦੁ ਕੀਆ ਤਬ ਪਾਹੁ ਭੂਖ ਕਰਿਆ ਨਾਨਕ ਅਨੁ ਜਾਇਰਾ
ਸਿਖਾਂ ਕੀ ਖਬਰ ਜਾਹੁ। ਤਬ ਸੁਣੁ ਰਾਗਾ ਉਗਾਂ ਤੇ ਆਇਆ॥

ਤਾਂ ਦੇਵ ਸਾਧੰ ਜੰਗਲ ਮਹਿ ਜਾਇ ਬਾਂਸੁ ਰਾਗਾ। ਨਾਨਕ ਸਿਖੁ ਖੇ।
ਉਨਹੁ ਸਿਖਹੁ ਕਰਿਆ ਬਾਬਾ ਜੀਉ ਤਾ ਪਿਆਸੇ ॥ ਤਬ ਬਾਬੇ ਕਰਿਆ
ਏ ਤੁਮ ਪਿਆਸੇ ਤੋਹੁ। ਤਾ ਉਨਹੁ ਕਰਿਆ ਜੀ ਬਹੁਤ ਪਿਆਸੇ ॥ ਤਬ
ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਕਰਿਆ ਜੁ ਕਿਆ ਕਰਉ ਈਸਾਂ ਕੇਸਾ ਨਜੀਰ ਨਾਜੀ।
ਤਬ ਇਤਨੇ ਕਰੇਨ ਸਾਖਿ ਸਾਡਕੀ ਘੀ ਫੇਲਾਇ ਕੇਸਾ ਆਇ ਗਈ।
ਤਾ ਬਾਬੇ ਕਰਿਆ, ਏ। ਤੁਮ ਪਿਆਸੇ ਹੁ ਪੀਆਹੁ। ਤਬ ਉਨਹੂੰ ਪੀਆ
ਕੀ ਅਰ ਨਾਏ ਹੀ। ਤਾ ਇਕਨਾ ਚੰਗਾ ਕਰਿਆ ਈਸਾਤਾਂ ਪਾਹੀ
ਨਾਨਾ ਜੰਗਲ ਮਹਿ ਈਸਾ ਰਹੀਆਉ ਕਹਾ ਤੇ ਆਇਆਨ। ਤਬ
ਤਾਸਾਸਗੀਰ ਚੌਕ ਦੇਖਦੇ ਕਉ ਰਜੇ। ਤਾ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਕਹਾ ਦੇ
ਤਾਸਾਸਗੀਰ ॥ ਸੋ ਕਹੰਗੇ। ਤਾ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਪਿਛੇ ਕਉ ਹਥ ਕੀਆ।
ਓਹਿ ਚੌ ਚੌਕ ਪੀਛੇ ਹੀ ਹਰਿ ਖਜੇ ਤੇਏ। ਆਗੈ ਕੋਈ ਆਇ
ਨ ਸਕਿਓ। ਇਹੁ ਸਾਖੀ ਅਕਬਰ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸੁਣੀ ਬੀ॥੧॥੨੫॥

A silly story at the most. Akbar must have
been amused to hear it.

ਸਾਖੀ ਤੇ ਰਸੀ। 29:

Stories 26, 27, 28 are misplaced - the subject matter of the Sahbi 25 continues in the Sahbi 29.

ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਅਜਿਹਾ ਚਾਂਗਾ ਕੀਤਾ, ਨਾਨਿ ਕੋਈ ਸਿਖ ਨ ਰਹਿਓ।
 ਦੁਰ ਅੰਗਰੁ ਰਹਿਆ, ਇਕ ਮਰਾਨੁ ਰਹਿਆ, ਤੋਹ ਸਭ ਨਸਿ
 ਗਏ। ਤਾ ਬਾਬਾ ਓੜੁਤਦੋ ਜਾਨੈ ਨਾਜੀ। ਇਕ ਸਾਂਗੁ ਤੋਹ ਅੰਗਰਿਓ
 ਤਬ ਗੁਰੁ ਅੰਗਰੁ ਮਾਝਿਆ ਜੀਤਿ ਪਾਤਿਸਾਹੁ। ਮੰਗਤ ਸਿਖ ਜਿ ਕੋਈ
 ਸੀ ਸੋ ਸਭ ਗੁਨਾਹਿਆ। ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਜੋ ਸੋਗੁ ਕੀਚੀਰਾ ਤੇ, ਇਕ ਮੇਰਾ
 ਕੀ ਅਤੇ ਇਕ ਮਰਾਨੁ ਗੁਰੂ ਮਹਿ ਗੁਰੂ ਭਰਿ। ਅਤੇ ਸਾਖ ਸਾਖ
 ਤੁਪੁ ਮਾਰਨਾ ਤਾ ਇਹ ਕੀਆ ਤੇ ਅੰਗੇਰੀ। ਜੇ ਤੇਰੀ ਮਾਮਾਸਾ ਦੇ
 ਰਜਾਇਤੀ ਤਾਂ ਮਾਰ ਪਾਤਿਸਾਹੁ। ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਜੋ ਤਾਂ ਸਾਂਗੁ ਮਾਝੀਆਤੀ
 ਜੋ ਮੇਰੇ ਜੀ ਤਾਈ ਮਾਰਿਓ। ਤੋਹ ਕੋਈ ਰਹਿਨਾ ਨਾਜੀ, ਤੁਹ ਤੇਰੇ ਅੰਗੇ
 ਰੀ। ਜੇ ਤੁਪੁ ਮਾਰਿਆ ਗੁਰੂ ਤਾਂ ਮਾਰੀਅ ਜੀਤੀ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਬਾਬਾ
 ਤਦੋ ਜਾਬੈ ਨਾਜੀ। ਤਾਂ ਅੰਗੇ ਮਾਝੀਤ ਪੁ, ਜਾਂਤੁ ਮੇਰੇ ਮਾਪੇ
 ਸਗਨਾ ਤਾਂ ਦੇਖਤੁ ਹਰਿਜੀਤ ਜਾਪਿ। ਦੇਵੀ ਵਰਤੀ ਤੀ। ਤਾ ਬਾਬਾ
 ਨਾਨਕ ਮਾਝਿਆ ਤੁੰ ਮੇਰੇ ਨਾਨਿ ਗੁਰੂ ਨਾਜੀ ਜਾਪਿ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ
 ਅੰਗਰੁ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰੇ ਤੇ ਨਾਨਾ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਮਾਝਿਆ
 ਓਹੁ ਜੇ ਸਿਛ ਪੁਰਿ ਭਿਰੇ-ਪੁ ਤਾ. ਮਾਰਨਾ ਕੀਤਾ ਪਾਵੰਗਾ। ਤਬ

ਜੇ ਫਿਰ ਤੇ ਭਰੁ । ਤੇ ਉਹ ਨਹੀ ਪਹੁੰਚਦਾ । ਤੇ ਪੁਰੇ ਜਾਣਾ । ਤਾਂ
 ਹੁਣ ਅੰਗਰ ਜੇਹੀ ਦਰਿਫ਼ਤ ਸਾਹਿਬ ਫਿਰ ਤੇ ਪਿਛੇ ਪੁਰਿ ਫਿਰੇ
 ਨਹੀ । ਪਰੀ ਆਇਆ । ਜਿਉ ਪਾਨ੍ਹੇ ਮੁਹ ਜਾਇ ਆਦਰਾ ਤੇ ਫਿਰ
 ਰਹਿਆ ਪੁਰਿ ਆਖ ਬਾ ਪੈ ਆਦਰਾ ਤੇ ਕਥਿਹ ਆਇਆ ਤੇ ਕਥਿਹ
 ਓਰਿਆ । ਜਿ ਕੋਈ ਵਿਥਾਊ ਇਕ ਅਪ ਬਰਾ ਤੇ ਅਤੇ ਆਖਰਾ ਤੇ
 ਖਬਰ । ਤਬ ਜੋਗ ਪੁਰਿ ਆਖ ਭੀ ਨਾਨਕ ਦੀ ਖਬਰ । ਤਾਂ
 ਅੰਗਰ ਆਖਿਆ ਅਤੇ ਤਦ ਫਿਰਿ ਨਹੀ । ਹੁਣ ਅੰਗਰ ਆਖਿਆ
 ਇਕਿਆ ਹੀ ਠਾਣਾ, ਅਤਿ ਪਾਨ੍ਹ ਆਇ ਪਾਰੀ ਤੇ । ਤਾਂ ਜੇ ਕੋਈ ਮੁਇਆ
 ਮਹਿਮਾ ਜਿਖ ਹਰਾ ਜਾ ਜੇ ਜਗੇ ਆਇ ਆਇ ਇਕਰੇ ਹੋਇ ।
 ਜਗੇ ਕਾਹੁ ਜੀ ਵਿਆ ਦਰਿਆ । ਇ ਵਿਆ ਹੋਇਆ । ਤਾਂ ਹੁਣ ਓਨਾਂ
 ਜਿਖਾ ਨੇ ਭਾਊ ਕਰਿ ਜਿਥੇ ਪੈਰ ਧੋਇ ਕਰਿ ਕੁਝੇ ਮੰਠੇ ਭਾਊ ਕਰਿ ।
 ਅਤੇ ਆਖਿਆ ਹੁਣ ਪਰਮੇਸਰਾ ਤੇ, ਜੇ ਹੁਣ ਕਰੇ ਜੋ ਸਤਿ, ਅਤੇ ਜੋ
 ਆਖ ਜੋ ਸਤ । ਹੁਣ ਪਰਮੇਸਰਾ ਤੇ, ਆਦਰਾ ਨਹੀ । ਜੀਆ ਦਿੰਦਾ
 ਹੁਣ ਰੁਕਾਵਣਾ ਅਤੇ ਆਖਦ ਜਗਾ, ਤਾਹੀ ਤੁਝ ਹੁਣ ਅਤੇ
 ਜੀਉ ਸਿਰੇ ਹੋਇਆ ਤੇ । ਤੁਝੀ ਰੇਖੀਓ ਮਤ ਕਾਈ ਜਾਈ ਦਸਾਇਰੇ
 ਹੋਇ । ਹੁਣ ਅਪਾਰ ਪੁਰਖਾ ਤੇ, ਅਖਰ ਜੇ ਹੁਣ ਹੁਣ ਆਦੇ ਤਾਂ
 ਠਾਣਾ ਨਹੀ । ਇ ਸਾਂਗ ਮਾਪੁਰਖ ਆਇ ਅਤੇ ਕਰਦੇ ਆਏ ਤੇ ਨਿ
 ਜੋ ਕਿਤੇ ਸਾਂਗ ਕਰਦੇ ਆਏ ਤੇ ਨਿ । ਤਾਂ ਹੁਣ ਅੰਗਰ ਜਿਖਾ ਨੇ ਸਾਖੀ

ਕਰ ਸੁਣਾਇਕਾ, ਗਮਰ ਅਰ ਜਿਹਮਰ ਮਰ ਕਮਿਸਟ ਗੁਥਦੀ।

ਤਬ ਇਕਦਿਨ ਜਿਹਮਰ ਨੇ ਗਮਰ ਮਾਖਿਆ।

*Here follows a story covering 5/10 pages
of the book.*

ਤਬ ਗੁਰ ਅੰਗਰ ਮਾਖਿਆ, ਕਾਈ ਗੁਰ ਬਿਸਤ ਦਿਹ ਮਖਰਿਅੰਤਿ ਮਾਖੁਰਖ
ਸਾਂਗ ਕਰੇ ਆਏ ॥ ਨਿ। ਜੀਅ ਜਿਹ ਤਬ ਕਰਮਣਾ ਨਹੀ। ਅਤੇ ਜੇ
ਤੁਹਿ ਗੁਰ ਮਾਖਿ ਤਾ ਤੁਧ ਭਰਮ ਨਹੀ ਜੇ ਕਿਛ ਗੁਰ ਆਖੈ ਸੇ ਸਤਿ
ਕਹਿ ਮੰਨਣਾ। ਗੁਰ ਪਰਮੇਸਰ ॥ ਤੁਧਾਨੁ ਭਰਮ ਨਹੀ। ਅਰੀ ਦੀਵੇ ਤੀ
ਬੰਠੇ ਗਜਾ ਕਰੇ ਸੇ ਗੁਰ ਬਾਬਾ ਮਾਖਿ ਗੁਇਆ, ਤਾ ਸਭ ਉਠਿ ਖੜੇ
ਤੇਰੇ। ਗੁਰ ਗਾਥੇ ਦੇ ਤੇਰੇ ~~ਤੇਰੇ~~ ਤੇਰੇ ਦੀ ਕਛੇਰੀ, ਸਿਧਿ ਦੇਖੀ,
ਸਭ ਕੁਤਕਾ ਖੜੇ ਉਪੇਸ਼ਿਪਸਿੰਘ ਤੇਇਆ। ਤੇਰ ਬਸਤਰ ਕੇਦੀ ਨਹੀ।
ਜਿਥੇ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਮਾਖਿ ਖੜਾ ਤੇਇਆ, ਤਿਥੇ ਸਿਖ ਸਭ ਜਾਇ ਪੰਥੀ
ਪਦੇ। ਗੁਰ ਬਾਬੇ ਕਹਾ ਤੁਮ ਕਉਣ ਤੇ। ਕਹਰ ਜਾਗੇ ਜੀ ਅਸੀ
ਤੇਰੇ ਸਿਖਯੇ। ਜਿਥੇ ਉਨੀ ਸਿਖ ਮਾਖਿਆ ਤਿਥੇ ਕਛਿ ਕੁਤਕਾ ਪਸਿਆ।
ਇਕਥਿ ਕੁਤਕਾ ਸਭਨਾ ਨੇ ਜਾਇ ਗਇਆ। ਇਕ ਕੁਝ ਗਏ ਇਕ
ਮੜੇ ਮੇ। ਜੇਹੇ ਬਾਹਰ ਤੇਰਾ ਰੋਹ ਤੋਰ ਉਨਨੇ ਕੁਤਕਿਆ ਦੀ
ਜਾਈਆਨ। ਤਾ ਉਨੀ ਮਾਖਿਆ ਮਾਠਿ ਕੁਝੇਂ ਛੋਟੇ ਅਸੀ ਤੁਧ
ਨੇ ਛੋਟੇ ਨਹੀ ਜਾਂਦੇ। ਤਬ ਗੁਰ ਬਾਬੇ ਕਹਿਆ ਤੁਮ ਕਉਣ ਤੇ

ਕਾਹਲਾਸ ਜੀ ਅਸੀ ਤੇਰੇ ਸਿਖ ਤਾ। ਜਿਥੇ ਉਨੀ ਸਿਖ ਆਖਿਆ,
ਤਿਥੇ ਕਢਿ ਕੁਤਕਾ ਪਾਇਆ। ਇਕ ਇਕ ਕੁਤਕਾ ਸਭਨਾ ਨੇ ਜਾਇ-
-ਗਇ ਗਇਆ। ਇਕੁ ਭੀ ਗਏ ਇਕ ਖੜੇ ਹਨੇ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ
ਕਹਿਆ ਤੁਸ ਕਉਹੁ ਤੇ। ਤਾ ਉਨੀ ਆਖਿਆ ਜੀ ਅਸੀ ਤੇਰੇ ਸਿਖ ਤਾਂ
ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਕਹਿਆ ਤੁਸ ਕਰ ਕੇ ਸਿਖ ਤੇ। ਤਰ ਉਨੀ ਕਹਿਆ, ਤੁਸ
ਕਿਆ ਪਰਕਾ ਤੇ ਸਿਖ ਕਹੇਦੇ ਰੀ, ਪਰ ਅਸੀ ਤੁਸ ਨੇ ਮੰਨਿ ਲਇਆ
ਤੇ। ਜਿ ਅਧਾਤੁ ਗੁਰੂ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ। ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਕਹਿਆ, ਤੁਸੀ
ਮੇਰੇ ਸਿਖ ਤੇ। ਕਹੇਦੇ ਜਾਗੇ, ਜੀ ਅਸੀ ਤੇਰੇ ਸਿਖ ਤਾਂ। ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ
ਆਖਿਆ ਮੇਰਾ ਕਹਾ ਮੰਨੇਗੇ। ਆਖਦੁ ਜਾਗੇ ਜੀ ਮੰਨੇਗੇ। ਕਹੇ
ਕਹਾ ਮੇਰੇ ਸਾਖਿ ਜਗਾ ਮੈ ਰਚਤਾ ਹਉ। ਤਬ ਉਨਤੁ ਸਿਖਤੁ
ਕਹਿਆ ਜੀ ਰਚੀਅੈ। ਅਸੀ ਤੇ ਬਾਬਾ ਜਾਇ, ਪਛੇ ਜਗੇ ਸਿਖ
ਜਾਨਿ। ਤਬ ਬਾਬਾ ਆਤਮਾ ਆਤਮਾ ਦਿਠੀ ਉਜਾਹਿ ਖਿਚਿ
ਨੇ ਆਇਆ। ਦੇਖਨਿ ਤਾਂ ਕੱਠੀ ਉਜਾਹਿ ਖਿਚਿ ਝਾੜੀ ਤੇ, ਉਸ ਖਿਚਿ
ਖਿਚਾ ਉਸੀ ਤੇ ਅਤੇ ਖਿਚਾ ਦੇ ਪਾਸਿ ਖਿਚੀ ਤੇ ਉਪਰਿ ਮਨਾ
ਪਾਇਆ ਤੇ। ਸੁਖੈਰ ਉਪਰੇ ਕਠਹੁ ਤੇ, ਅਤੈ ਬੰਦਿ ਬੰਦੇ ਤੇ ਤੇ ਤੇ।
ਸਜਗਾ ਮਨ ਪਾਇਆ ਤੇ, ਉਸ ਉਪਰਿ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਜਾਇ ਖੜਾ
ਹੋਇਆ। ਤਬ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਬੋਲਿਆ, ਜੇ ਤੁਸ ਮੇਰੇ ਸਿਖ ਤੇ ਤਾ ਇਹ
ਮਨ ਖਾਤੁ, ਅਰ ਮੇਰਾ ਹੁਕਮ ਤੇ ਤੁਸੀ ਖਾਤੁ। ਜਿਥੇ ਬਾਬੇ ਆਖਿਆ

ਜਿ ਮਨੁ ਖਾਹੁ ਤਾ ਸੋਕ ਜਥੇ ਨਸਨਿ । ਤੋਹ ਤੋਹ ਪਿਛੈ ਹੋ । ਨਠੇ
ਕੁਨੁ ਬਿਨੁ ਸਭਿ ਨਸਿ ਗਏ । ਤਬ ਬਾਬੇ ਕਹਾ, ਕਹਾ ਗਏ ਉਦਿ ਸਿਖ
ਕਹਾਏ ਤੇ ਬੇ । ਤਬ ਅੰਗਰੁ ਅਤੇ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਹੁਕਮੁ ਤੇ
ਤਿਉ ਕਹਿ । ਅੰ ਤੁਸ ਕੋ ਜੋ ਅਜੀ ਤੇਰੇ ਸਿਖ ਨਾਹੀ । ਤਾ ਦੇਨਾ
ਕਹਿਆ, ਅੰਗਰੁ ਤੇ ਮਰਦਾਨੇ, ਮਾਹਿ ਕੁਛ ਚਿਤਿ, ਅਸਾਏ ਬੁਝੇ ਦਿਹ
ਗਏ ਅਜੀ ਨਾਹੀ ਜਾਂਦੀ । ਤਬ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਤੁਸੀ ਮੇਰੇ
ਸਿਖ ਹੁ । ਤਬ ਇਨ੍ਹ ਕਹਿਆ ਜੀ ਤੇਰੇ ਸਿਖ ਹਾਂ । ਤਬ ਹੁਕਮੁ
ਤੇਰਿਆ ਇਸ ਮਨੁ ਨੋ ਖਾਹੁ । ਕਹਹੁ ਜਾਗੇ ਜੀ ਖਾਂਦੇ ਹਾਂ । ਤਬ
ਦਿਹੁ ਹੁਕਮੁ ਤੇਰਿਆ ਤੁਸੀ ਖਾਹੁ ਜੋ ਮੇਰੇ ਸਿਖ ਹਉ । ਤਬ ਅੰਗਰੁ
ਤੇ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਕੁਛਾ ਜੀ ਖਾਂਦੇ ਹਾਂ । ਤਬ ਇਕ ਪਾਸਾ ਜੀਤਾ
ਅੰਗਰੁ ਤੇ ਇਕ ਪਾਸਾ ਜੀਤਾ ਮਰਦਾਨੇ । ਅਬ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ
ਤੁਸੀ ਖਾਹਿ ਨਹੀਂ ਸਰਦੇ ਰਿਅ ਛਿਹਦੇ ਹਉ । ਤਬ ਇਨ੍ਹ ਕਹਿਆ
ਜੀ ਅਜੀ ਦੇਵ ਛਿਹਦੇ ਹਾਂ, ਜੇ ਤੇਰੀ ਅਗਿਆ ਤੇਵ ਤਾ ਮਿਰਦੀ ਤਰੇ
ਖਾਹੀਏ । ਤਬ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਪੰਗੁ ਦੀ ਵਾਹੁ ਖਾਹੁ । ਕਹਿ
ਜੀ ਕੁਛ ਤੇਵ, ਅੰਤ ਜੀ ਕਪਨੁ ਉਤਾਰਿ ਖਾਹੀਏ ਅਕੈ ਜਮੇਤ
ਕਪਨੁ ਖਾਹੀਅੰ । ਤਬ ਬਾਬੇ ਅਖਿਆ ਕਪਨੁ ਉਤਾਰ ਖਾਹੁ ।
ਜਾ ਕਪਨੁ ਉਤਾਰਿ ਕਹਿ ਦੇਖਨਿ ਤਾ ਜੀਏ ਦੀ ਜੋਧ ਪਈ ਹੈ । ਮਨੁ
ਉਨੁ ਕੁਛ ਨਾਹੀ । ਅੰਗਰੁ ਤੇ ਮਰਦਾਨਾ ਉਠਿ ਗੁਰੂ ਦੀ ਪੰਥੀ ਪਏ ।

ਤਬ ਅੰਗਰ ਕਹਿਯਾ ਤੁ ਪਰਮੇਸਰ ਤੇ। ਅ ਬਾਬ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਕਹਿ
 ਹੋਇ। ਤਬ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਕਹਿਯਾ ਪੰਨ ਤੇ ਅੰਗਰ ਚੰਨ ਤੇ ਮਰਾਨਾ।
 ਤਬ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਕਹਿਯਾ। ਜੇ ਕਿਹੁ ਖੇਰੇ ਤਾਈਂ ਪਰਮੇਸਰ ਹੋਇ।
 ॥ ਮੈਂ ਮੈਂ ਅੰਗਰ ਤੇਰੇ ਤਾਈਂ ਹੋਇ। ॥ ਤੂੰ ਮੈਂ ਤੂੰ, ਤੂੰ ਮੈਂ ਹੋਇ। ॥ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਮਾਖਿਯਾ, ਜਾਹਿ ਬਾ ਤੇ ਨਾਜਿ ਦੀ ਜਾਇਕ ਠਪੀ। ਜੇ
 ਤੂੰ ਨਾਜਿ ਰਖੀਯਾ। ਤੂੰ ਹੁਰ ਗੁਰੂ ਹੋਇ। ਜਗਤੁ ਤੇਰਾ ਰੇਖਾ ਹੋਇ।
 ਤਬ ਅੰਗਰ ਕਹਿਯਾ ਜੀ ਤੂੰ ਸਰਨਾ ਸਿਖਾਂ ਦੀ ਹੋ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਕਹਿਯਾ ਬਰਾ ਅੰਗਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਪਿਛੇ ਜਗਨ ਤੇ ਵਪਸਿਯਾ। ਤਬ
 ਬਾਬੇ ਕਹਿਯਾ ਤੂੰ ਘਰਿ ਜਾਇ ਰਿਹ। ॥ ਤੇਰੇ ਨਾਜਿ ਜਾਂ ਮਰੇ
 ਪਰ ਤੇਰੇ ਨਾਜਿ ਜਾਂ। ਪੰਨ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕਾ,
 ਜੇ ਨਾਏ ਚਾਏ ਗਾ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕਾ ਮੈਂ ਪਾਏ ਪੈਂਗਾ॥੧॥੨੨॥

It is almost clearly said that the appearance
 of corpse had been previously arranged, and
 the burning pier nearly went to give it a touch
 of reality. The cook must have been in the
 confidence.

ਸਾਖੀ ਤੇ ਰਲੀ। 30.

ਜਾਂ ਬਰਸਦਿਨ ਗੁਰਗਿਅ ਤਾ ਗੁਰੁ ਬਾਬੇ ਨੇ ਮਾਗਿਅ ਮਾਈ
ਨਾਨਕ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਪਸਿ ਮਾਊ। ਮਾਹੁ ਮਾਪਦਾ ਮੇਰੁ ਜਗਤ ਉਪਦੇਸ਼
ਨੇ ਮੇਰੀ ਕੁਠਿ ਫਿਰਾਦੇ ਨੇ ਭਰਿ ਮਾਊ। ਨਾਮੁ ਜਪਾਦੇ ਨੇ
ਇਕ ਮੇਰੁ ਬੰਨਾ ਮਾਊ। ਮੇ ਪੀਛੇ ਜਗੁ ਮਹਿ ਧਰਮ ਫਿਰਾਏ। ਤਬ
ਗੁਰੁ ਬਾਬੇ ਤੂੰ ਜੇਹਿ ਮੇਧੇ, ਸਪਤਰੀਪ ਮੇਧੇ, ਵਧਿਰਾ ਭੁਫਨ ਮੇਧੇ,
ਨਾਖੰਡ ਮੇਧੇ ਮਤੁ ਕੋਈ ਅੰਧਾ ਮੇਰੁ ਹੋਰ ਭੀ ਨੇਧੇ। ਪਿਆਰ
ਕਰਿ ਕਰੇ ਸਰਬਤ ਦੇਖੇ ਜਬ ਦੇਖੈ ਤਬ ਅੰਗਰ ਸਾਰਧਾ ਕੋਈ ਨਾਹੀ
ਬਹੁਨਿ ਮਾਪਦੇ ਸਿਖ ਅੰਧਿਆਰੁ, ਜਬ ਦੇਖੈ ਤਬ ਸਿਖਤ ਮੈ ਭੀ
ਕੋਈ ਨਾਹੀ। ਬਹੁਨੀ ਪੁਤਾ ਨੇ ਭਿੰਨੁ ਨੇ ਇਨਾ ਵਡਿਆਈ ਦੇਵਾ।
ਜਾ ਕੇ ਤਾ ਤੇਰੇ ਵਡਿਆਈ ਸਮਾਦੇ ਨੇ ਥਾਉ ਕੋਈ ਨਾਹੀ। ਤਾਂ
ਗੁਰੁ ਅੰਗਰੇ ਮਾਪਦਾ ਤਖਤੁ ਦਿਤੇ। ਗੁਰੁ ਬਾਬੇ ਅੰਗਤਿ
ਸਰਾਈ, ਸਕਾਇ ਕਰਿ ਗੁਰੁ ਅੰਗਰ ਦੀ ਪੰਥੀ ਪਾਈ। ਚੌਕਾ
ਜਿ, ਜੀ! ਤੂੰ ਸਮਾਦਾ ਤੇ ਮਾਹੁ ਤੇਰੇ ਕੋਰੇ ਹੋਇ, ਇਨਾ ਨੇ ਵਡਿਆਈ
ਦੇਹਿ। ਸਿਖ ਸਖਾ ਦੇਨਾ ਥੇ ਆਤਮਿ। ਤਬ ਗੁਰੁ ਬਾਬੇ ਸਜੇਰ ਪੁਨਿਅ:-
ਜਖ ਨੇਕੀਅੰ ਤੰਗੀਆਈਅੰ, ਜਖ ਪੁੰਨਾ ਪਾਠਾਇ।
ਜਖ ਤਪ ਓਪਓ ਤੀਰਥਾ, ਸਹਜ ਜੇਗ ਬੇਸਾਇ।
ਜਖ ਸੂਰ ਤਰੁ ਸੰਗਮ ਰਹੁ ਮਹਿ ਫੁਟਹਿ ਪਗਾਇ।

ਲਖ ਸੁਰਤੀ ਲਖ ਗਿਆਨੁ ਪਿਆਨੁ ਪੜੀਅਹਿ ਪਾਠ ਪੁਰਾਣ।

ਜਿਨਿ ਕਹਤੇ ਕਾਰਨੁ ਕੀਨਾ ਜਿਖਿਆ ਆਵਹੁ ਜਾਣ।

ਨਾਨਕ ਮਤੀ ਮਿਥੀਆ ਕਰਮ ਸਭਾ ਨੀਸਾਣ॥੧॥

— ਘਰੁ ਬਾਬੇ ਆਖਿਆ ਕਿਸਰੇ ਕਰਮ ਪਈ ਸੀ ਜੋ ਨਦੀ ਗਇਆ।
ਹੁੰਦਿ ਹਿਰੁ ਨਾਜੀ ਤੰਦਾ। ਪਰ ਪੰਥਾਂ ਦੇ ਕੁੱਤੇ ਮੰਨੀ ਦੇ ਝੰਨਿ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੇ
ਠੀਕ ਕਰਨਾ ਨਿਰਿਕਰ ਤੇਰਿਆ। ਬਾਬੇ ਕੁਝ ਘੁੱਤੀਆ, ਬਾਬਾ
ਸਮਾਵਹੁ ਉਪਰਿ ਮਾਇਆ। ਤਾ ਫੇਰ ਬਾਬੇ ਦੇ ਪੁਤ੍ਰਾਂ ਨੇ ਆਹੁ ਗਇਆ
(were they living separately - we do not mind of
them in any connection during his settlement)
at 11/7)

ਜਿ ਬਾਬਾ ਸਮਾਵਹਾ ਤੇ, ਤੁਧੀ ਆਵਹੁ। ਸਿਰੀਰੰਗ ਅਤੇ ਸੁਖਮੀ
ਦਸ ਬਾਬੇ ਦੇ ਪੁਤ੍ਰ ਬੇ। ਤੇਰੇ ਉਨੀ ਆਖਿਆ ਬਾਬਾ ਕੁੜੀ ਆਖਿਆ
ਹੈ। ਰੰਗਾ ਕੁਝ ਕਿਉਂਕਹਿ ਜਮਾਵਹਾ ਤੇ। ਤਾ ਫੇਰਿ ਬਿਰਹੇ ਜਾਤੇ
ਓਇ ਕੁੀ ਆਏ। ਬਾਬਾ ਬਹੁਤ ਰਾਹਿ ਦੇ ਉਤੇ ਮਾਇਆ। ਜਾਦੇ ਬਲਿ
ਆਇਕੇ ਤਾ ਸਰਨੁ ਰਚਹੁ ਉਤੇ ਤੇ। ਉਨੀ ਆਖਿਆ ਜੀ
ਮਾਸੀ ਤੁਧ ਨਾਜਿ ਨਾ ਗਾਨ ਕੀਤੀਆਂ, ਅਤੇ ਨਾ ਕਿਹੁ ਮੰਗ
ਹੀ ਜੀਆ। ਤਾ ਬਾਬੇ ਆਖਿਆ, ਜੇ ਕਿਹੁ ਤਸਾਹੇ ਜੀ ਮਾਸੀ ਜੋ
ਮੰਗੀ ਜੀਹਾ ਜੇ ਤਾਂ ਉਹ ਆਖਿ ਮਾਸੀਆਂ ਆਪਣੀ ਉਗਤ ਦੇਹਿ
ਤਾਂ ਕੁੀ ਬਾਬਾ ਮਿਹਰਦਾਨ ਤੇਰੇ। ਤਾ ਉਨੀ ਆਖਿਆ ਮਾਸੀ ਮੰਗਤੀ

Copy not made

ਜੇ ਤੂੰ ਅਸਾਨੇ ਦੇਹਿ। ਗੁਰੁ ਬਾਬਾ ਬਹਤ ਮਿਹਰਦਾਨ ਤੇਸਾ।
ਕਿਠ ਮੰਗਤੁ ਰਹਾ ਤੇ ਤੂੰ ਸਾਢੇ ਜੀਅ ਤੇ। ਤਬ ਓਨਾ ਕਹਿਆ
ਜੀ ਇਕ ਰਾਹ ਦਿਨ ਰਹੀਸੀ। ਤਾ ਗੁਰੁ ਬਾਬੇ ਆਖਿਆ ਤੁਸੀ
ਮੈਥੋਂ ਹਾਥਿ ਮੰਗਿਆ।

ਤਾਂ ਗੁਰੁ ਬਾਬੇ ਆਖਿਆ ਜੇ ਰਾਹ ਜੁਗ
ਮੰਗਿਤੁ ਤਾਂ ਰਾਹਿ ਜੁਗ ਰਾ। ਪਰ ਤੁਸਾਂ ਰਾਹਿ ਦਿਹ ਮੰਗੇ ਰਾਹੇ
ਦਿਹ ਰਹੰਗਾ। ਤਬ ਗੁਰੁ ਬਾਬੇ ਆਖਿਆ, ਜਾਤੁ ਰਿਖਾ ਰੀਅ
ਜਕਹੀਅ ਪੀਆਵਤੁ। ਤਾ ਜਕਹੀਅ ਫੇਰਿ ਆਦੀਅ। ਗੁਰੁ
ਬਾਬੇ ਬਉਸੇ ਦਿਨ ਫੇਰਿ ਕੁਝਾ ਪਤੀਅ, ਸਿਖ ਸਾਖਿਆ (...
ਸਰਾਏ ਰਿਖਾ ਸਦਾਸੀ। ਤਬ ਗੁਰੁ ਬਾਬੇ ਕਹਿਆ ਸਪਾਰਹੀ ਤੇ
ਕਿਠ ਮੰਗ ਤੇ ਮੇਰੀ ਸੇਵਾ ਬਹਤ ਕੀਤੀ ਤੇ, ਜੇ ਜਾਹਦਿ ਜੇ ਮੰਗ
ਸੇ। ਤਾਂ ਕੁਮਰਿਖ ਆਖਿਆ, ਜੀਉ ਤੂੰ ਕੇਹਾ ਤੇ ਜੇ ਦੇਹਿ। ਜੇ
ਤੇਰੀ ਖੁਸ਼ੀ ਤੇ। ਗੁਰੁ ਆਖਿਆ ਮੰਗ ਗੁਰੁ ਦੇਖੀ। ਤਾ ਕੁਮਰਿਖ
ਕਹਿਆ ਜੀ ਮੰਗੁ ਦਰਦ ਕੇਹੇ ਜਿ ਹਉ ਮੰਗੀ। ਗੁਰੁ ਬਾਬੇ ਬਹਤ
ਰੀਅ ਕੁਮਰਿਖਾ ਮੰਗਿ ਜਿ ਤੇਰੀ ਖੁਸ਼ੀ ਤੇ। ਤਾ ਕੁਮਰਿਖ ਕਹਿਆ,
ਜੇ, ਜੀ! ਮੇਰਾ ਕੁਝੁ ਮਾਨਸੇ ਕੀਰੀ ਖਾਨੇ ਤੇ ਜੇ ਫੁਟੇ। ਗੁਰੁ ਬਾਬਾ

* Two persons mixed up, unless both are the names
of the same person.

ਕੁਪ ਕਰ ਰਿਹਾ। ਤਾਂ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਆਖਿਆ, ਸਾਧਾਰਣ
 ਤੂੰ ਕਿੰਨ ਮੰਗ, ਹਉ ਰੇਈ। ਤਾਂ ਫੇਰ ਸਾਧਾਰਣ ਆਖਿਆ, ਜੀ
 ਮੇਰਾ ਕੁੜਾ ਆਗਰੇ ਬੰਦੀ ਖਾਏ ਤੇ ਜੋ ਛੁਟੇ। ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਤੇ
 ਕੁਪ ਕਰ ਰਿਹਾ। ਤਾਂ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਕਹਿਆ, ਕੁਗੀਰਚ ਕਿਛ
 ਰੰਗੀ ਜਿਹੀ ਵਸਤੁ ਮੰਗ। ਤਾਦਤ ਕੁਗੀਰਚ ਆਖਿਆ, ਅਜੀ ਮੇਰਾ
 ਕੁੜਾ ਆਗਰੇ ਬੰਦੀ ਖਾਏ ਤੇ ਜੋ ਛੁਟੇ। ਗੁਰੂ ਆਖਿਆ, ਜਾਹਿ
 ਛੁਟਾ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਇਹ ਬਰਨ ਆਖਿਆ, ਅਖਿਕੈ ਸਮਾਇ
 ਰਹਿਆ। ਤਬ ਫੇਰ ਆਖਿਆ ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਸਮਾਹਾ। ਤਾਂ
 ਕੁਗੀਰਚ ਪਿਛਵਾਏ ਪਰਾ ਮਾਇ ਮਰੀ, ਜਗਾ ਤਾਇ ਤਾਇ
 ਅਧਨਿ ਜੋ ਮੈਂ ਇਸ ਕਿਰਤੁ ਦੀ ਖੇਡਾ ਏਵੇ ਕਹਿ ਗਈ। ਮੈਂ
 ਇਸ ਥਾਹ ਕਿਛ ਨ ਆਇਆ, ਤਾਇ ਤਾਇ ਮੈਂ ਇਸ ਦੀ ਖੇਡਾ
 ਏਵੇ ਕਹਿ ਗਈ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਉਠ ਬੈਠਾ। ਜੋ
 ਏਨ ਸਾਧਾਰਣ ਤਾਈਂ ਜੋ ਅਥੀ ਆਵਤੁ, ਤਾ ਜੋਕੀ ਆਖਿਆ
ਸਾਧਾਰਣ ਤੂੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਬੁਲਾਇੰਦਾ ਤੇ ਤਾ ਸਾਧਾਰਣ
 ਆਇਆ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਆਖਿਆ ਸਾਧਾਰਣ ਮੈਂ ਤੂੰ
 ਉਹ ਵਰੀ ਆਖਿਆ ਜੋ ਤੂੰ ਕਿਛ ਮੰਗੁ ਤਾਂ ਤੂੰ ਆਖਿਆ ਮੇਰਾ
 ਕੁੜਾ ਆਗਰੇ ਬੰਦੀ ਖਾਏ ਤੇ ਜੋ ਛੁਟੇ। ਗੁਰੂ ਦੇ ਪੁੱਤ੍ਰੇ ਦੇਖ
 ਤੇਵੇਗਾ

ਹਾਥੀ ਆਖਿਆ, ਤੈ ਆਖਿਆ ਜਿ ਮੇਰਾ ਕੁਹੰਸ ਆਗੇ ਬੰਦੀ
ਖਾਨੇਂ ਜੋ ਫੁਟੈ। ਓਹ ਤਾ ਉਥੇ ਸਾਇਤ ਫੁਟਾ। ਮੰ ਕਿਆ ਕਰੀ
ਮੰ ਤੈਨੂੰ ਪੁਛਿਆ ਤੈ ਇਹੋ ਕਿਛੁ ਮੰਗਿਆ। ਤਾ ਓਹ ਰੁਪ ਕਰਮਾਇਆ।
ਤਬ ਗੁਰੂ ਬਾਬਾ ਸਾਹਿਬ ਕਹਿਆ। ਗੁਰੂ ਬਾਬਾ ਜਾਇ ਰਿਖਾ ਉਪਰਿ
ਪਾਇਆ। ਤਾਂ ਪਟਾਹਾ ਮੁਹੰਦਾਂ ਮਾਖਿਆ ਦੇ ਪੀਰ ਨਾਨਕ ਸੁਫਤ
ਜੇ ਤੁ ਦੇਵੇ ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮੇਸਾਹ ਜਾਨਾ ਤੈ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ
ਆਖਿਆ। ਬਹਾ ਤੁਸੀਂ ਦੇਖਿਆਹੁ ਰਿਖਾ ਕਿਆ ਹੋਵਾ ਤੈ। ਬਾਬਾ
ਨਾਨਕ ਰਿਖਾ ਉਪਰਿ ਜੇਟਿਆ। ਬਾਬਾ ਜੇਟੇਰੇ ਤੀ ਸਾਹਿਬ ਕਹਿਆ।
ਪਟਾਹਾ ਪੁ ਸਾਸੇਰੀ ਖੇਡੇ ਐ ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਤੇ ਨੇਰੇ ਕੁਕੜਿ ਨਦੇਸ਼ਿ।
ਤਿਨ੍ਹ ਕੁੀ ਖੇਡੇ ਹੇ ਮੁਸਾਮਾਨ ਕੁੀ ਖੇਡੇ ਹੇ। ਮਰਦਾਨ ਰਬਾਬੀ ਕਿਤੇ
ਕੰਮ ਭੇਜਿਆ ਸੀ, ਜਰ ਮਰਦਾਨ ਪਰਮਾਨਾ ਆਇਆ ਤਾ ਸੇਕੀ
ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਿਆ ਬਾਬਾ ਸਾਹਿਬ ਆਤੈ ਜੋਰ ਬਾਬੇਰੀ ਰਿਖਾ
ਉਪਰਿ ਕਏ ਤੈਨਿ। ਮਰਦਾਨੇ ਦੇਖੀ ਪਰਤੀ ਲਾਜਿ ਮਾਰੀ ਆਤੈ ਮਾਰੇ
ਤੀ ਭੰਠ। ਪੁਕਾਰਾ ਕਹਿਆ ਮੇਰਿਆ ਬਾਬਾ ਮੇਰਿਆ ਬਾਬਾ ਮੰਨੂੰ
ਰਹਮਤ ਦੇਹਿ, ਓਹ ਜੇ ਜੋਰ ਬੇ ਪਟਾਹਾ ਮੁਸਾਮਾਨ ਤਿਨ੍ਹੀ ਮਰਦਾਨ
ਫੌਰ ਰਖਿਆ। ਗੁਰੂ ਬੇ ਜਾਇ ਦੇਨਿ ਲਾਜੀ। ਮਰਦਾਨ ਜਾਇ ਜਾਇ
ਸਿਲੀਪਾਤ ਕਰੈ। ਆਤੈ ਪੁਕਾਰੈ ਜੀ ਮੰਨੂੰ ਰਹਮਤ ਮਿਲੈ। ਨੇਹੈ
ਕੁਕੜ ਮਿਲੈ ਲਾਜੀ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਬਾਬਾ ਫੇਰਿ ਉਠ ਬੈਠ। ਗੁਰੂ ਬਾਬਾ

ਬਿਸਾਮ ਮਰਦਾਨੇ ਨੇ ਆੜੇ ਦੇ ੨। ਤਾ ਮਰਦਾਨੇ ਨੇ ਮਰਿਕਾ
 ਆਪਣੇ ਗਲਿ ਦਿਰ ਜਾਇਆਨ। ਤਬ ਘਾਹੁ ਬਾਬੇ ਆਖਿਆ ਮੇਰਾ
 ਬਰਾ ਮੇਰਾ ਬਰਾ, ੭੪ ਤੇਰੇ ਨਾਲਿ ਤਾਂ, ਮਤੁ ਭਰਮਿ। ਤਾ ਮਰਦਾਨੇ
 ਆਖਿਆ ਜੀ ਤੁਧ ਮੇਰੇ ਲਲਿ ਦਰਨੁ ਸਾ ਨਾਨੇ ਬਰਾ ਦੇਹੁ ਦਾ,
 ਇਹੁ ਕਿਆ ਕੀਤੇ। ਤਾ ਬਾਬੇ ਆਖਿਆ ਜਾਇ ਕਹਿ ਅਹਿ ਸਮਾਏ। ਤੁਨੁ
 ਜੈਨੁ ਆਦਾਂਗਾ, ਮਾਨ ਤੇ ਮਾਨੇਂ ਰਿਨ। ਪੈਰੀ ਪੈਰੇ ਮਰਦਾਨਾ ਦਿਰਾ
 ਤੇਆ। ਜਰ ਦੇਖਲਿ ਇਹੁ ਮੁਜਾਮਨ ਜਿ ਕੋਈ ਸਾ ਪਿਖ ਸਾਖਾ ਜਾ
 ਦੇਖਲਿ ਤਾ ਬਾਬੇ ਦੇ ਕਪੜੇ ਸਿਖਾ ਓਪਰਿ ਪੈਦੇ ਤਿਨਿ ਅਤੇ ਕਾਫਾ
 ਨਹੀਂ। ਬਾਬਾ ਜਰ ਖੰਡ ਗਲਿਅਾ ਜੋਸਤ ੧੫੫੫ ਪੰਨ੍ਹਾ ੩ ਪਰਾਹੁੰ
 ਅਸੂ ਜੁੰਦੀ ੧੦ ਰਸਮੀ ਕੇ ਇਹੁ ਪਹਰਿਹੁ ਰਹੁੰਦੇ ਕਉ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ
 ਸਮਾਇਆ ॥

ਸ੍ਰੀ ਪਾਹ ਬ੍ਰਹਮ ਪਰਮੇਸਰ ਸੁਖਦਾਸਰੁ ਜੈਕਿ ਗਰੁ ਓਪਰਿ
 ਮਾਸਫਰ ਤੇਇ ਕਹਿ ਆਇਆ ਨਿਗੋਨ ਜੋਤੀ ਸਰੂਪ ਕਰਨ ਕਾਰਨ
 ਸਮਰਥ, ਸਾਬੇ ਨਾਨਕ ਕਉ ਜੈਕਿ ਰਸੇ, ਸਰ ਖੰਡ ਜੈ ਰਸੇ॥
 ਚਾਹੁਗਾ ੪।

ਜੇ ਇਹੁ ਜਾਖੀ ਸੁੰਦ ਗਾਏ ਪੰਨ੍ਹਾ ਤਿਖ ਕੀ ਭਾਨੀ ਖਾਇ ਪੰਨ੍ਹੀ

ਅਰੁ ਗੁਰੁ ਬਾਬੇ ਜਾਇ ਜਾਇ ਸਿਰੰਗਾ। ਤੇ ਬਾਬੇ ਕਾ ਜਗੁ ਪ੍ਰੀਤਿ
ਠਾਨਿ ਗਾਇ ਸੁਣੈਗਾ ਤਿਨ ਕੇ ਦੀਯਾ ਕੇ ਕਾਰਨ ਜਗਲੇ ਠਾਸਿ ਤੇਰਿਯੇ
ਅਰੁ ਆਗੈ ਮੁਕਤੀ ਪਾਵੈਗਾ। ਜਿਸਨੇ ਸੁਖਜੈ ਲਿਛਤਿ ਸਾਜਾ
ਨਾਨਕ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਮਹਿਸਾਹ। ਜਿਯ ਕੇ ਕਰਮ ਤੇਰਿਯੇ ਸੇ ਦਿ
ਬਾਬੇ ਕੀ ਲਿਛਤਿ ਪੜੈ ਸੁਣੈਗਾ। ਪਰਮੇਸਰ ਕੀ ਕੁਰਹਤ ਕਾ ਭਿਰ
ਹੋਈ ਨਾਹੀ। ਗੋਸਰਿ ਸੀਪੁਰਹ ਤੇਈ ਕੁਧ ਕੁਰ ਬਖਸ਼ਹੀ॥੧॥੩੦॥

$$275\frac{10}{41}, 586c'$$

ਗੋਸ਼ਟਾਂ।

੧- ਗੋਸ਼ਟ ਗੁਜਾ ਨਾਨਕ ਕੀ।

੨- ਸਾਖੀ ਮਾਤਾ ੧। ਗਾਗਰੁ ਕੰਮਾ

੩- ਸਾਖੀ ਰਾਖਾਨੀ ਕੀ।

੪- ਸਿਖ ਗੋਸ਼ਟ ਗੁਰੂ ਗਾਮਕੀ।

੫- ਗੋਸ਼ਟ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਕੀ ਕੀ।

ਪਰਮੇਸਰ ਮਾਸ। 'ਫਿਸ ਪਰ' ਦੇਵੇਰੁ ਕਾ ਪਰਮਾਤਮਾ।

੬- ਗੋਸ਼ਟ ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਕੀ ਕੀ।

ਪਰਮੇਸਰ ਮਾਸ। ਆਰਤੀ ਰਾ ਪਰਮਾਤਮਾ

੭- ਗੋਸ਼ਟ ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਕੀ ਕੀ।

ਪਰਮੇਸਰ ਮਾਸ। ਗੁਰੂ ਵਿਸਾਖਾ ਦੇ

ਗਾਗਰਪਰੀ ਰਾ ਪਰਮਾਤਮਾ। *ਭਵਿੱਖ*

man is free agent or controlled

by destiny *ਮੁਕਤੀ ਅਤੇ ਹਦੂਦ*

ਭੋਜਨਿ ਜਨਕ ਉਭਤ ਸੀ।

ਏਤੋ ਜਗ ਵਿਚ ਕੁਝ ਭੋਜਨਿ ਜਨਕ ਮਥਾਹੇ ਨੇ ਜਨਕ ਪਾਸ
ਆਏ ਅਤੇ ਪੁਛਿਆ ਕਿ ਕੌਣ ਅਤੇ ਜੋਗ ਦੇਵੇਂ ਕਿ ਕਿਸਤਕ
ਕਰਾਵਰਾ ॥ ਓਹ ਇਹਨਾਂ ਕੁਝ ਪਾਸੇ ਕੁਝ ਪਿਆਨ ਨਹੀਂ
ਦੇਂਦਾ, ਪਰ ਕੁਝ ^{ਮਾਧਵ} ਭਗਿਆਰੀ ਅੰਝਰੇ ਹਨ ਅਤੇ ਓਹ ਇਹਨਾਂ ਤੋਂ
ਘਟਕੇ ਓਹਨਾਂ ਦੀ ਗਤਿ ਪਹਿਲੇ ਸੁਫਲਾ ॥ ਫੇਰ ਰਾਈ ਦੇ ਕਿਸੇ ਦਾ
ਬਰਾ ਪਾਸਨ, ਉਸਠਾਸ ਪਿਆਰ ਕਰਨ, ਗੁਲ ਦਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਦੇਕੇ
ਦਖਾਵੇ ॥ ਕਿ ਕਿਸਤਕ, ਜਗਤ ਵਿਚ ਰਹਿਕੇ ਵੀ ਜੋਗ ਭੋਜਨਾ ॥

ਪਰ ਬ੍ਰਹਮ ਉਸਨੂੰ ਸੁਰਗ ਵਿਚ ਸੌਂਦੇ ਭੇਜਦਾ ॥ ਰਾਤੇ ਵਿਚ
ਉਸਨੂੰ ਕਰਾਵਰਾ ਅਤੇ ਗਰਿ ਗਰਿ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਅੰਝਰੀ ॥ ਪੁਛਨ
ਪਰ ਪਤਾ ਜਗਦਾ ॥ ਕਿ ਓਹ ਨਹੀਂ ਕੋਈ ਜੰਪ ਨੇਹਾ ॥ ਅਤੇ ਇਹ
ਕਹਾਤ ਨਹੀਂ ਜੰਦ ਕਰ ਕੇ ਹਨ ॥ ਓਹ ਦੁਤਾਂ ਦੇ ਅਨਾ ਕਰਿਆ
ਨਹੀਂ ਵਿਚ ਜਾਂਦਾ ॥ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਆਪੀ ਘੜੀ ਦੇ ਮਿਸਰਦ ਦੇ
ਤੇਜ ਵਿਚ ਓਹਨਾਂ ਕੁਝ ਦੇ ਪਾਪ ਬੁਝ ਬਖਸ਼ਾ ਦੇਂਦਾ ॥ ਇਕ ਚੋਰ
ਆਪੀ ਘੜੀ ਹੈ ਮਿਸਰਦ ਦੇਕੇ ਓਹ ਨਹੀਂ ਜੀਵਾਂ ਨੂੰ ਸਫਲ
ਵਿਚ ਭਿਜਦਾ ਦੇਂਦਾ ॥ ਅਤੇ ਓਹਨਾਂ ਦੀ ਬਜਾਏ ਆਪ ਨਹੀਂ ਵਿਚ
ਰਹਿਦਾ ॥ ਫੇਰ ਪਰ ਬ੍ਰਹਮ ਉਸਨੂੰ ਨੂੰ ਸਫਲ ਵਿਚ ਸੌਂਦੇ ਜੰਦ
॥ ਜਿਥੇ ਜੋਕੇ ਓਹ ਓਹਨਾਂ ਨਹੀਂ ਜੀਵਾਂ ਨੂੰ ਮਿਸਰਦਾ ॥ ਜਿਥੇ ਨੂੰ

ਉਸ ਭੁਜਾਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਪੁਛਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਥੇ ਓਹ ਧੁਪ ਨਹੀਂ
ਜਬਾਬ ਦਿਵ ਓਹ ਕਹਿੰਦੇ ਨਹੀਂ ਕਿ ਤੈਰ ਤਾਂ ਸੁਖ ਹੈ ਪਰ ਖਾਣ
ਨੂੰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ। ਤਦ ਪਰ ਹੁਕਮ ਕੇਸ ਜਵਾਬੇ ਜਨਕ ਗਲ
ਛੇੜਦਾ ਹੈ ਕਿ ਓਹਨਾਂ ਜੀਵਾਂ ਨੂੰ ਖਾਣ ਨੂੰ ਕਿਥੇ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ।
ਪਰ ਸੁਧ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ:- "ਬਿਨਾ ਕਮਾਏ ਬਿਨਾ ਬੀਏ ਛਾਦਨ ਭੋਜਨ
ਨਹੀਂ ਪਾਈਤਾ, ਜੇ ਓਹੇ ਬਹੁਤੀ ਆਪਣੇ ਹਥਿ ਕਹਿੰਦੇ ਬੀਜਦਿ ਅਰ
ਸੇਵਾ ਕਰਦਿ ਤਾਂ ਓਹ ਛਾਦਨ ਭੋਜਨ ਪਾਵਦਿ। ਜਾ ਗੁਰੂ ਕਉ ਮਨੇ
ਨਾਮ ਦਾਨ ਦਿਸਾਨਾ ਸੀਨ ਸੰਜਮ ਮਹਿ ਕਰਿ ਰਹਿ, ਤਬ ਓਹਿ ਪੁਸੀ
ਛਾਦਨ ਭੋਜਨ ਪਾਵਦਿ। ਮਾਤ ਜੋਕ ਮਹਿ ਕਮਾਵਦਿ ਅਰ ਗੁਰੂ
ਕਉ ਮਿਲਿ ਕਰਿ ਕਮਾਵਿ ਕਰ ਮੇਰੇ ਨਿਮਿਤ ਬੀਜਦਿ। ਤਬ ਓਹਿ
ਈਸਾ ਛਾਦਨ ਭੋਜਨ ਪਾਵਦਿ। ਆਹ ਜੋ ਗੁਰੂ ਕਉ ਨਾਹੀ ਮਿਲੇਤ
ਨਾਮ ਦਾਨ ਮਿਲੇਤ ਕਰਤੇ ਹੈ ਰਹਿ ਹੀ ਤਿਨ ਕਉ ਕੁਝ ਨੁ ਨੀ
ਮਿਲਿ, ਭੁੰਗਾਵਤਾ ਹੁਏ। ਬਿਨ ਬੀਜੇ ਮੈਂ ਕਿਸੀ ਕੋ ਦਾਨ ਦੇਤਾ
ਨਹੀਂ। ਜਨਕ ਕਹਿੰਦਾ ਸੀ! ਤੇ ਕਮਾਜੁਕ ਭੋਜਿਯਾ ਹੈ। ਇਹ ਭਾਂ
ਹਥਿ ਜੀਏ ਕੁਛਾਰ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਤਉ ਕਿਸੀ ਕੀ ਕਰਦ ਨਹੀ
ਦੇਤਾ। ਨ ਜੋਗੀ ਕੀ, ਨ ਜਤੀ ਕੀ, ਨ ਸਤੀ ਕੀ, ਨ ਸੰਨਿਆਸੀ ਕੀ,
ਨ ਤਪ ਕੀ, ਨ ਉਰਾਸੀ ਕੀ, ਨ ਗ੍ਰਿਹਸਤੀ ਕੀ, ਕਸਿਜੁਕ ਕਹਿੰਦਿ
ਕਿਸੀ ਕੀ ਨਹੀਂ ਦੇਤਾ। ਅਰ ਇਹ ਜੋ ਜੀਨ ਕਮਾਜੁਕ ਮਹਿ ਜਾਹਿਯੇ

ਇਨ ਕਉ ਮਾਰਿ ਭਰਮਾਰਿ ਪਛੋਤਿ ਕਉ ਨਰਕਿ ਜੋ ਪਾਵੈਗਾ।
 ਇਨ ਜੀਅ ਕੀ ਕਰਨ ਜੁਗਤਿ ਤੈਵੇਂਗੀ। ਤਬ ਹੁਕਮ ਹੋਆ, 'ਹੇ!
 ਜਨਕ ਕਸੀਕਾਨ ਤੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਸਤੁ ਛੁਟੈਗੀ, ਜੋ ਕੋਈ
 ਗੁਰੂਗੁਰੂ ਜੀਆਤੁ ਤਉ ਕਉ ਕਹੈਗਾ, ਕੋਈ ਤੈਵੇਂ ਨਹੁ ਦਰਨਾ ਮਹਿ
 ਗੁਰੂਗੁਰੂ ਦੇ ਨਾਮ ਜੀਤੈ ਸਤੁ ਛੁਟਹਿਐ॥੧॥੧॥ ਸਾਖੀ ਪੂਰਨ
 ਹੋਈ।

ਉਪਰ 'ਸਾਖੀ' ਨੂੰ 'ਯੋਗ' ਵਿਚ, ਅਤੇ 'ਯੋਗ' ਨੂੰ 'ਸਾਖੀ' ਦੇ
 ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋਹਾਂ ਜਾਣਨਾਂ ਵਿਚ ਕੋਈ ਭਾਗ ਠੀਕ ਢੰਗ ਨਾਲ
 ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਯੋਗ ਵਿਚ ਸਿਖ ਪਾਸ ਨਾਮ ਦਾ ਸਤਾ ਦਿੱਤੀ ਹੈ
 ਨਰਕੀ ਜੀਵ ਕਉ ਜੁਗ ਵਿਚ ਆਕੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿਖਰ, ਅਤੇ ਉਹ ਗੁਰੂ,
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ, ਤੋਂ ਤੋੜੇ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਜਿਯਾ। ਅਤੇ ਇਸ ਪੁਰ ਜਨਕ ਦੀ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦਾ ਰੂਪ ਜਿਹੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਜੀਵਾਂ ਨੂੰ ਤਾਰਨ ਆਇਆ ਹੈ। ਇਹ ਗੁਰੂ
 ਦੇ ਸਿਖ ਉਹੋ ਨਰਕੀ ਜੀਵ ਹਨ।

ਮੁਗਲ ਨੇ ਰਬਿਸਤਾਨ ਵਿਚ ਦੇਸ ਕਰਾਇ ਦਸ ਇਮਾਰਤ ਕੀਤੀਆਂ
 ਅਤੇ ਚੋੜ੍ਹੇ ਜਿਹੇ ਫਟਕ ਨਾਮ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਪਰ ਉਥੇ ਨਾਮ ਮੰਦੇ ਦੀ
 'ਜਨਕ' ਦੀ ਥਾਂ 'ਨਾਨਕ' ਰੱਖਿਆ ਹੈ।

ਤਾਂ ਇਹ ਯੋਗ ਗੁਰੂ ਤੇ ਗੋਬਿੰਦ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਭਕਤ ਮਜ਼ਹਬੀ।

'ਮਾਰ' ਉੱਤੇ ॥ ਜਿਸਨੇ ਮਹਾਤਮਾ ਬੁਧ ਨੇ ਕੁਰਮਾਨ ਦਾ ਜਤਨ
 ਕੀਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਬੁਧ ਨੇ ਉਸਪੁਰ ਜਿਤ ਪਾਈ ਸੀ, ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਇਕ
 ਨਾਮ ਉਸਦਾ 'ਮਾਰ ਜਿਤ' ਹੋਂ। ਜੋ ਇਹ 'ਮਾਰ' ਸਭਨੂੰ ਸ ਕਰਮਾਂ
 ਹੋਂ। ਇਹੋ ਕਸਿਜੁਗ ॥ ਜਿਸਨੇ ਹਾਰ ਨਾਨਕ ਨੂੰ ਕੁਰਮਾਨ ਦਾ ਕੁਰੀ ਕਤਲ
 ਕੀਤਾ ਸੀ।

ਕੁਰ archaic ਯਾਨੇ ॥ ਜੋ ਕਰਤੇ ਹਨ ਕੇਹੇ ਇਹ ਹਨ:-
 ਪਹੁ = ਪੰਤੂ, ਪਹ ॥ ਏਕਾਤ੍ਰਿ ਬਾਹੁ = ਇਕ ਛਾਏ ਦਿਸ ਰਖੇ।
 ਬੋਧੀ ਦਾ ਨਮੁਨਾ ਉਪਰੋ ਦਿਸ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਸਾਖੀ ਮਾਯਾ ੧। ਆਕਾਰ।

~~ਕਲਾ~~ ਆਰਿ- ਆਕਾਰ ਰੂਪ ਸਾਭਿਅਾ ਪਉੜ ਪਾਣੀ ਸਾਭਸ
ਰੰਗ ਸੁਰਜ, ਅੰਤ ਬੁਧਿ ਨਾਨਿ। ਪਾਣੀ ਪਰਤੀ ਅੰਤ ਬੁਧਿ ਨਾਨਿ ਗਨੈ।
ਪਉੜ ਪਾਣੁ ਚਿਤਾਨੈ। ਪਰਤੀ ਦਿਕ ਨਾਨੀ। ਆਕਾਰ ਖੋਲੈ ਨਾਨੀ। ਚੰਦ੍ਰਮਾ
ਸੀਤਲਸੀ ਨਾਨਿ ਗੰਗਾ ਕਰੇ। ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਮਾਹਿਮਾ ਤੇਰੀ
ਦੇਨਾ ਛਿਅ ਜੇਗੁ ਤੁਸੀ ਗੁਰੁ ਕਰਹੁ, ਤਾ ਤੁਸਾਹਿਮਾ ਮੰਦਰਹੁ ਅੰਤ ਬੁਧੀ
ਗਾਵੈ। ਤਾਂ ਦੇਨਾ ਛਿਅ ਬੇਲਿਮਾ ਅਸੀ ਗੁਰੁ ਕਿਸੇ ਕਰਹਿ। ਤਾ
ਬਾਬਾ ਬੇਲਿਮਾ ਇਕਤ ਮਾਮੁ ਬੰਨਾ ਹੁਰ, ਤੁਸੀ ਉਥੇ ਕਰਹੁ। ਇਹ
ਤਾਂ ਬੰਨਾ ਸਾਨੁ ਰਸਿ। ਤਾ ਸਿਰੀ ਗੁਰੁ ਮਾਖਿਆ, ਹਰੁ ਰਸਿਮਾ, ਚਿਦਗੰਧੇ।
ਤਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੁ ਰੂਪ ਪਾਰਿਕਰਿ ਤੋਰੁ ਮਗਲਿ ਆਪੇ ਜਾਇਕੰਠਾ। ਤਾ ਇਹ
ਦੇਵਤ ਜਾਇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੁ ਕੀ ਪੰਥੀ ਪਦੇ। ਤਾਂ ਸਿਰੀ ਗੁਰੁ ਮਾਖਿਆ ਤੁਸੀ
ਅੰਤ ਬੁਧਿ ਛੇਤਹੁ ਤਾ ਹਥੇ ਤੁਸਾਨੇ ਸਿਖ ਕਰੀ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੁ ਸਾਭੁਦੇਵਾ
ਗਿਆ ਦੇਨਾ ਮੰਨੀ, ਤਾ ਪਰਵਾਨੁ ਤੇਰੇ। ਪਰਤੀ ਕੇ ਅੰਦਰਿ ਕੁਠਿ
ਤੋਇਆ, ਪਾਣੀ ਕੇ ਅੰਦਰਿ ਕੁਠਿ ਤੋਇਆ। ਆਕਾਰ ਕੇ ਅੰਦਰਿ ਕੁਠਿ
ਤੋਇਆ, ਪਾਣੀ ਪਉੜ ਕੇ ਅੰਦਰਿ ਕੁਠਿ ਤੋਇਆ। ਚੰਦ੍ਰਮੇ ਕੇ
ਅੰਦਰਿ ਕੁਠਿ ਤੋਇਆ, ਸੁਰਜ ਕੇ ਅੰਦਰਿ ਕੁਠਿ ਤੋਇਆ। ਛਿਅ ਸਿਖ
ਤੇਰੇ ਛਿਅ ਗੁਰੁ ਦੇਤੇ ਹੰਨਿ। ਜੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੁ ਬੇਲਿਮਾ ਤੇ—
ਛਿਅ ਪਰ ਛਿਅ ਗੁਰੁ ਕੇ ਉਪਦੇਸ਼

(ਫੇਰ ਜੰਮੀ ਸਾਹੀ ਟੀਕਾ ਕੀਤਾ, ਤੇ ਇਹ element ਦਾ ਘਰ)

ਤੇ ਉਪਰੋਕਤ ਰਸਿਮਾਂ ਤੋਂ। ਇਹ ਰਸਮ ਦੇਰ ਸਿਖਿਆ ਤੋਂ।)

ਸਤਨਾਮ ਗੁਰੂ ਪ੍ਰਕਾਸਿਅ ਨਾਥਿ ਪਰਾਇਓਨ ਮਿਹਰਾਨ। ਸਿਖ ਕਰੋੜੀ
 ੧੫ ਪੰਗੀ ਪਏ, ਗੁਰੂ ਕੀ ਤੋੜੇ ਪੀੜੀਆ ੭੦। ਆਗਿਆ ਤੋੜੀ
 ਅਤੇ ਮਿਹਰਾਨ ਕੀ, ਗਾਈ ਕਹਿ ਪਾਇਓ। ਗਾਈ ਜਗ ਪਾਇਆ ਸਿਖ
 ਸਤੁ ਪਰਾਏ। ਆਗਿਆ ਤੋੜੀ ਘਾਟੁ ਰਾਹੁ ਮਾਇਓ। ਗਾਈ ਫਿਰਿ
 ਜੀਵਨਾ। ਸਿਖਾਂ ਨੇ ਆਗਿਆ ਤੋੜੀ 'ਜੇਦੁ'। ਸਿਖ ਕਰੋੜੀ ਪੰਜ ਜੇਦਿਆ
 ਕਰੋੜੀ ੨੫ ਨ ਜੇਦਿਆ। ਗਾਈ ਫਿਰਿ ਉਠਿਆ, ਪਿਛ ਪਛਤਾਵਹੁ
 ਜਗੇ। ਗੁਰੂ ਆਖਿਆ ਓਹ ਦੇਸੁ ਰਜੀ॥ ਤੇਤੇ ਗੁਰੂ ਪ੍ਰਕਾਸਿਅ,
 ਨਾਥਿ ਪਰਾਇਓਨ ਜਗਰ। ਸਿਖ ਕਰੋੜੀ ੨੧ ਪੰਗੀ ਪਏ ਗਾਨ
 ਕੀਤੇਨ ਪੀੜੀਆ ੫੨। ਆਗਿਆ ਤੋੜੀ ਘੋੜਾ ਜਗ ਪਾਇਓ।
 ਘੋੜਾ ਰਸੋਈ ਪਾਇਆ ਸਿਖ ਸਤੁ ਪਰਾਏ ਆਗਿਆ ਤੋੜੀ 'ਜੇਦੁ'।
 ਜੇਹੀ ੭ ਜੇਦਿਆ ਕਰੋੜੀ ੧੪ ਨ ਜੇਦਿਆ। ਜਾ ਘੋੜਾ ਉਠਾਇ ਖੜਾ
 ਕੀਤਾ ਪਛਤਾਵਹੁ ਜਗੇ ਤਾ ਗੁਰੂ ਆਖਿਆ ਓਹ ਦੇਸੁ ਗੁਰੂ॥੨॥
 ਯਥਾਪੁਰਿ ਦਿਖਿ ਗੁਰੂ ਪ੍ਰਕਾਸਿਅ ਨਾਥਿ ਪਰਾਇਓਨ ਗੀਰੰਦ। ਸਿਖ
 ਕਰੋੜੀ ੩੨ ਪੰਗੀ ਪਏ ਗਾਨ ਕੀਤੇਨ ਪੀੜੀਆ ੩੨। ਆਗਿਆ
 ਤੋੜੀ ਗਾਥੇ ਜਗ ਪਾਇਓ ਪਾਇਓ। ਗਾਥੇ ਜਗ ਪਾਈ ਸਿਖ ਸਤੁ
 ਪਰਾਏ। ਆਗਿਆ ਤੋੜੀ 'ਜੇਦੁ'। ਕਰੋੜੀ ੧੨ ਜੇਦਿਆ, ਤੇਰ ਨ

ਸੇਵਿਕਾ। ਗੁਰੂ ਦੇਵ ਜੀਵਰੀ ਤਾ ਪਤੰਤਾਰੁ ਜਗੋ। ਗੁਰੂ
 ਅਖਿਅਕੁ ਹਿੰ ਰੇਨਾ ਬਿਤੰਤੁ ਤੇਰੀ॥ ੩॥ ਕਲਿਜੁਗੁ ਗੁਰੂ
 ਪ੍ਰਗਟਿਅਾ ਨਾਉ ਪਗਟਿਓਨੁ ਨਾਨਕ। ਜਗੁ ਹਿਰੁ ਪਦੰਗੁ
 ਮਾਨੁਖ। ਇਥੈ ਜੋ ਮਸਤਕਿ ਜਗੰਗਾ ਸੁ ਭਉ ਪਰੰਗਾ ਇਕੁ ਦਿ
 ਨਾ ਹੋਧਨੁ ਮੇ, ਇਕੁ ਕੁਨਮਟ, ਇਕੁ ਕੁਮੋਟ॥੪॥੧॥ ਸਾਖੀ
 ਪੂਰਨੁ ਤੇਰੀ॥

Nanak has been made the creator of the
 world here. The story of the different animals
 being cooked in different Juggas is given in
 about the same words by Makhsu-jani in
 his Dabistan. So that this Sakhi exists

in ^{Harimandir} Guru Arjan's time, as well as the idea that
 Baba Nanak was the creator, which again is given or rather

The first portion was to explain ^{the necessity}

Makhsu-jani's story etc. in the Jappi. This
 is how many of the Sakhis & goettis were
 invented by ignorant Sikhs, who thought themselves
 the great Gians. You will find this, as you
 read further, as well as in the Sakhis that have been
 already given.

ਸਾਖੀ ਰਾਖਾਈ ਕੀ।

ਰਾਖਾਈਆਂ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਜੇਹਾ ਬੇਤਰ ਤੇ ਉਤਕੁਲ ਗਿਲੇ
ਦਿੱਤਾ ਜੇਹਾ ਜੀਵਾਂ ਦੀ ਨਿਰਾਸ਼ (ਦਿਕਾ ਜਾਏ) ਅਤੇ ਜੇਹਾ ਜੇਹਾ
ਦੀਆਂ ਉਤਮ ਰਾਖਾਈਆਂ ਨੂੰ according to the
as it is said. ਜੇਹਾ ਜਿਹਾ ਪੰਜਵੀਂ ਖਾਣੀ ਕਾ ਨਾਉਂ 'ਤਰੀਖ' ਵਾਲੀ
ਹੈ। ਤਿਸਤੇ ਸਾਖ ੨੧ ਜੂਨੀ ਤੋਂ ਹੈ। ਕਉਣ ਕਉਣ। ਸਾਖ ਦੀ ਕਾਮ
ਹੈ; ਸਾਖ ੪ ਕਸਪਾਟਾ ਹੈ, ਸਾਖ ੮ ਜਤ ਸਤ ਸਤੋਂ ਪੁ। ਤਿਸ
ਦਿਨ ਉਤਮ ਕਉਣ ਕਉਣ ਹੈ

ਜਤਰੂਪੀ ਭੇਦ ਬ੍ਰਹਮਾ ਪਤਰੂਪੀ ਜਨਮਦਾਨ,
ਸਤੋਪਰੂਪੀ ਤੀਰੇ ਦੇਵ, ਮਾਂ ਦੇਵ ਨਿਰੰਜਨਾ ॥੫॥
ਜਨਮ ਬੇਕੁੰਟ ਕਾ ਬਾਬੇ ਕਰੇ ਤੇਜਿਆ। ਰਾਗਰਾਗ ਪਤਿਗਰ
ਪੰਨਾ ਮੁਕਤ ॥੧੫੩॥

The shloka given here, I have seen elsewhere
also (in Grant in Sebudo Sahib Gungah at
Rawalpindi) which is generally ascribable
to the period between G. Harjohand & G. Gohind Singh.

ਹਾਗ ਹਾਮਕਲੀ ਮਾਨ ੧।

ਸਿਪ ਮੋਸਟਿ।

ਸਮੁੰਦਰ* ਭੀਖਿ ਮੋਸਟਿ ਬਾਬੇ ਕੀਤੀ ਸਿਪਾ ਕੀ। ਤਾ ਬਾਬੇ ਸਿਪਾ ਕੀ
ਮਾਨੇ ਮਾਨੇ। ਤਾ ਸਿਪ ਬੇਨੇ ਗਿਮਾਨ।

ਏਕ ਨਗਰ ਤਿਸ ਦੇਸੁ ਮਾਨਾ।

ਕਹੁ ਸਤਿਗੁਰ ਸਤਿਸਤਿ ਬੀਰਾਗ।

ਗਿਮਾਨ ਭੀ ਕਰੈ ਹਰਹਰ ਕੀ ਜੈ।

ਪੀਛੇ ਉਜਰ ਮਾਨੇ ਦੇਸੈ।

They certainly did not
recognize him as
ਸਤਿਗੁਰ
such a late, where he is
not even a chela

ਤਾ ਬਾਬਾ ਬੇਸਿਆ: ਏਕ ਨਗਰ ਤਿਸ ਦੇਸੁ ਮਾਨਾ।

ਕਹੁ ਸਤਿਗੁਰ ਸਤਿਸਤਿ ਬੀਰਾਗ।

ਗਿਮਾਨ ਭੀ ਕਰੈ ਹਰਹਰ ਕੀ ਜੈ।

ਮਾਨੇ ਉਜਰ ਪੀਛੇ ਬੇਸੈ॥੨॥ only this line is
changed

ਤਾ ਸਿਪ ਬੇਨੇ, ਬਾਜਿਆ ਕੋਈ ਗੁਰੂ ਕੀ। ਤਾ ਬਾਬਾ ਬੇਸਿਆ, ਜਿਸਕੇ ਸੁਬਰਿ
ਪਰਤੀਤਿ ਮਾਦੰਗੀ ਤਿਸਨੂੰ ਭੀ ਗੁਰੂ ਕਰੀਗਾ। ਤਾ ਸਿਪ ਬੇਨੇ, ਅਜੀ ਸਬਰ
ਕਰੇ ਤਾਂ, ਜਿਸਕੇ ਸਬਰ ਕੀ ਪਰਤੀਤਿ ਮਾਦੰਗੀ ਸੇ ਗੁਰੂ ਕਰੀ (for all
the 9 Natts were fit to be his guru)। ਤਾ ਬਾਬੇ ਕੀਆ

* Not on Sumar as in Puratan Janam Sahib; Not
at Achal as given by Khari Puratan. The conversation
is the same in all the three places.

ਬੇਲੀਅੰ ਨੀਓ ਸਬਰ । ਤਾ ਪ੍ਰਥਮੇ ਦੀਸਰਨਾਬ ਬੇਲਿਆ:-

ਗਿਰੀ ਸੇ ਨੇ ਨਿਗ੍ਰ ਕਰੇ।..... ਬੇਲੇ ਦੀਸਰ ਸਤਿ ਸਰੂਪ

ਪਰਮ ਤਤ ਮਹਿ ਰੇਖ ਨ ਰੂਪ ॥੧॥

ਦੁਤੀਆ ਗੋਰਖ ਬੇਲਿਆ:-

ਸੇ ਅਦਪੁਤੀ ਨੇ ਪੁਪੈ ਆਪੁ।..... ਬੇਲੇ ਗੋਰਖ ਸਤ ਸਰੂਪ-॥੨॥

ਤ੍ਰਿਤੀਏ ਕੋਪੀਰੰਦ ਬੇਲਿਆ:-

ਸੇ ਉਰਸੀ ਜਿ ਪਾਸੇ ਉਰਸਾ।..... ਬੇਲੇ ਕੋਪੀਰੰਦ ਸਤ ਸਰੂਪ-॥੩॥

ਚਉਥੇ ਚਰਪਟ ਬੇਲਿਆ:-

ਸੇ ਖਖੰਡੀ ਜਿ ਕਾਇਆ ਪਖਾਸੀ।--- ਬੇਲੇ ਚਰਪਟ ਸਤ ਸਰੂਪ--- ॥੪॥

ਪੰਚਮੇ ਕੁਰਬਰੀ ਬੇਲਿਆ:-

ਸੇ ਬੰਗਸੀ ਜਿ ਓਜਰੇ ਕੂਆ।--- ਬੇਲੇ ਕੁਰਬਰ ਸਤ ਸਰੂਪ।--- ॥੫॥

ਤਾ ਸਿਪ ਬੇਲੇ, ਬਾਤਿਆ ਕੋਈ ਸਬਰ ਥਾਪਿ । ਤਾ ਬਾਬਾ ਬੇਲਿਆ

ਨੇ ਆਗਿਆ ਕਰਹੁ ਸਿਧੇ ਤਾ ਮਾਸੀ ਕੁੀ ਬੇਲਿ ਸਬਰ । ਤਾ ਸਿਪ

ਬੇਲੇ, ਬਾਤਿਆ ਨੇ ਕਿਛ ਆ ਕਰਾਏ ਸਬਰ ਤਾ ਤੁਸੀ ਕੁੀ ਬੇਲਰ ।

ਤਾ ਬਾਬੇ ਸਬਰ ਬੇਲਿਆ:

ਕਿਉ ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਕਿਉ ਨੀਵੇਂ ਕੁਗਤਿ।--- ਨਾਨਕ ਬੇਲੇ ਗੁਰ ਕੋ ਕੋਠੇ।

ਛਿਅੰ ਦਰਤਾਰੇ ਦਰਤੇ ਪੁਤਾ। ਨਾ ਸੰਸਾਰੀ ਨ ਅਦਪੁਤ ।

ਨਿਰੰਕਾਰ ਜੇ ਰਹੇ ਸਮਾਇ। ਤਾ ਕਾਰੇ ਕੁੀਖਿਆ ਮੰਗਣ ਜਾਇ।

ਨਾਨਕ ਬੇਨਾਮਤ ਸਰੂਪ। ਪਰਮ ਤਤ ਅੰਤਿ ਰੇਖ ਨ ਰੂਪ॥੬॥

Guru Nanak is shown here as calling himself
Sat sarup in imitation of the Natho - this he
could not have said. It shows the hymns are
not his.

ਤਾ ਸਿਪ ਬੇਸੇ, ਬਾਜਿਆ ਅਸਾਠੁ ਕਹਿਆ ਤੈ ਸਮਝਿਆ। ਤੇਰਾ
ਬੇਜਿਆ ਮਾਥਾ ਨ ਸਮਝਿਆ। ਤਾ ਕਾਥਾ ਬੇਜਿਆ, ਸਿਪੈ ਤੈ ਦਿਰ ਦਿਕਸਿ
ਪਿਛੈ ਛਿਆ ਗਿਰਾ ਹੋਇ। ਤਰਬਰੀ ਨੁ ਨਉਕਾ ਹੋਇ। ਤਾ ਕਰਬਰੀ ਕੀ
ਕੋਰ ਬਿਰੁ ਗਿਰਿ ਪਰੀ। ਤਰਬਰੀ ਹੋਵੇਨ ਜਾਗਾ। ਤਾ ਮਛਿਰਹ. ਮਿਰਗਾਨੀ
ਕੀ ਗਿਰਿ ਮਾਥਿਆ ਤਰਬਰੀ ਕੇ, ਬਾਜਿਆ ਕਿਉ ਹੋਵਤਾ ਹੈ। ਛਿਆ ਛਿਆ
ਗਿਰਾ ਮਾਥੇਨ ਤੀ ਕਹਤਾ ਹੈ, ਮਾਥਾ ਕਉ ਤੁ ਪੁਛਨੈ ਦੇਹ। ਤਾ ਸਿਪ ਬੇਸੇ,
ਬਾਜਿਆ ਛਿਆ ਕਾ ਕਉਨ ਬੇਜੀਅੈ। ਤਾ ਕਾਥਾ ਬੇਜਿਆ; ਬਿਖਿਆ
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਮਕਰਿ ਜਾਹੁ। ਤਾ ਕਾ ਬੇਜਿਆ ਰਰਗਾ ਪਰਦਾਹੁ। ਦੇਸਿਪੈ
ਤਸੀ ਸਹਾਰੀ ਹਉ, ਮੁਹਿਤੀ ਠਾਹੀ। ਪ੍ਰਧਾਨੇ ਅਗਰ ਕਉ ਪਾਵੇਤ ਹਉ
ਜਾ ਮਾਥਾ ਪਾਵੇਤ ਹਉ ਤਾ ਮੁਹਿਤ ਕਹਿ ਮੰਨੇਤ ਹਉ। ਰਤੀਆ ਤਿਖਾ
ਸਤਾਰਤੀ ਹੈ, ਤਾ ਪਾਣੀ ਕਉ ਪਾਵੇਤ ਹਉ। ਰਿਤੀਅੈ ਧੀਤ ਬਿਆਪਤਾ ਹੈ
ਤਾ ਪੁਪ ਕਉ ਪਾਵੇਤ ਹਉ। ਕਉਬੈ ਪੁਪ ਬਿਆਪਤਾ ਹੈ ਤਾ ਛਾਤ ਕਉ
ਪਾਵੇਤ ਹਉ। ਪੰਡੈ ਨਿਰੂ ਬਿਆਪਤਾ ਹੈ ਤਾ ਸਾਹੇ ਕਉ ਪਾਵੇਤ ਹਉ।

ਫਰਦ ਮਿਤਰਤ ਜੀ ਪਾਦੇਤੇ ਹੀ। ਸੁਹਾਰੀ ਹੀ ਪ੍ਰਵਿਤੀ ਨਾਹੀ।
ਤਾ ਸਿੱਧ ਬੋਲੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤੁਰਬਾਨੀ ਕਰੇ ਕਰਨਕਿ ਬੇਜੀਆਂ।
ਤਾ ਬਾਬਾ ਬੇਜੀਆਂ ਛਿ ਮਿਤਰ ਹੋਏ ਪੇ ਤੁਸਾ ਪਹਿਤੀ। ਤੀਠਿ
ਇਹੀ ਜਿਸਿਸ ਕਰੇ ਕਿਸਮੀ ਬਨਾਵੇਤੀ। ਬਸੁਰਾ ਕਰੇ
ਸਾਰੀ ਭੁੱਖ ਖੇਨਤਾ ਹੈ, ਮਿਤਰਦਿ ਕਿਸੀ ਪਾਦਤੀ ਤੇ, ਜੋਗ ਸਿਧ
ਪਾਦੀਤਾ ਨਾਹੀ। ਨਾਥ ਨਿਰੰਜਨ ਨਿਗਰਾ ਰਾਤਾ ਹੈ।

ਤਾ ਸਿੱਧ ਮਿਰਗਾਨੀਆ ਕੇ ਰਬ ਉਪਰਿ ਬੀਰ ਕੇ ਸਮੁੰਦ ਕੇ ਪਰਿ
ਉਤਰੇ। ਬਾਬਾ ਤੇ ਮਰਦਾਨਾ ਰਬਾਬੀ ਸਮੁੰਦ ਕੇ ਕਨਾਰੇ ਠਾਡੇ ਤੇਰਿ
ਠੇ। ਤਾ ਸਿੱਧੀ ਕਰਿਆ ਨਾਨਕ ਬਾਨਾ ਪਾਠੇ ਰਹਿਆ। ਤਾ ਦੇਰ
ਸਿੱਧ ਮਿਰਗਾਨੀਆ ਕਾ ਰਬ ਦੇ ਭੇਜਿਓ ਜੁਏਸ ਕਰੇ ਕੁਰੀ ਜੇਆਵਹ।
ਤਾ ਬਾਬੇ ਕਰਿਆ, ਮਰਦਾਨੇ ਕਰੇ, ਤਨੁ ਅਸੀ ਕੀ ਪਾਠ ਜਾਹ। ਤਾ
ਮਰਦਾਨਾ ਬੇਜੀਆਂ ਮਿਰਗਾਨ ਜੀ ਸਮੁੰਦ ਸਾਗਰ ਖਾਹ ਹੈ, ਕਾਤੇਤੀ
ਨੁ ਇਸ ਬੀਰ ਪਾਦਤਾ ਹੈ ਸੁ ਗਲਿਜਾਤਾ ਹੈ, ਮਤ ਅਸੀ ਕੀ ਗਲ
ਜਾਤੇ ਤੇਹਾ। ਤਾ ਸਾਬ ਸਮੁੰਦ ਕੇ ਬੀਰਿ ਜਾਇ ਵਹਿਆ, ਰੁੜਾਈ ਜੀ
ਖੜਾਈ। ਤਾ ਬਾਬਾ ਬੇਜੀਆਂ ਮਰਦਾਨੀਆ ਤੁ ਕੀ ਆਉ। ਬਾਬਾ ਤੇ
ਮਰਦਾਨਾ ਪਾਰਿ ਉਤਰੇ। ਸਿੱਧਾ ਪਾਸਿ ਗੇਏ। ਬਾਬੇ ਕਰੇ ਦੇਖ ਕੇ ਸਿੱਧ
ਗਲ ਤੇਰਿ ਠੇ। ਸਾਗਰੀ ਸਿੱਧੀ ਆਯੇ ਤੇ ਆਦੇਸ ਕੀਆ।

ਆਗਾ ਕਰਨ ਲਾਗੇ ਪੇ ਤੁਰਬਾਨੀ ਕਰੇ ਅਸਿਧ ਕਰੀ,

ਏ ਬਾਜਿਆ ਪਾਨੀ ਜੇ ਆਉ। ਤਾ ਭਰਥਰੀ ਬੰਕ ਤੇਜ ਜੇ ਕਹਿ ਰਹਿ
ਰਹਿਯੋ ਮਾਹ ਕਾ। ਰਹਿਯੋ ਤੇਜ ਪਨੁ ਤੇ ਬੰਕ ਬੀਰ। ਤਾ ਭਰਥਰੀ
ਸਿਰ ਉਪਰਿ ਸੁਖਾਨੀ ਰੁਖਿਰ ਉਰਹਿ ਜੇ ਆਦਤਾ। ਤਾ ਬਾਬੇ ਕਹਿਆ
ਭਰਥਰੀ ਮੈਂ ਭੀ ਤਿਆਰੇ ਸਾਥਿ ਰਹਤਾ ਹਉ। ਬਾਬਾ ਤੇ ਭਰਥਰੀ
ਦੋਨੋ ਪਾਨੀ ਕਉ ਸਿਧਾਏ। ਭਰਥਰੀ ਤੇਜ ਕਰਤਾ ਜਾਇ, ਬਾਬਾ ਬੰਦੀ
ਬੀਰ ਬਾਹਿਤ ਜਾਇ। ਬੰਕ ਜਬ ਭਰੀ ਤਬ ਬਾਬਾ ਉਪਰਿ ਅਦਰ ਅਦਰ
ਤਾਜਤਾ ਜਾਇ। ਤਬ ਭਰਥਰੀ ਬੇਸਿਆ, ਨਾਨਕ ਜੀ ਭਰੇ ਕੇ ਉਪਰਿ ਕਿਉ
ਤਾਜਤੇ ਹਉ, ਅਜਾਈ ਜਾਤਾ। ਤਾ ਬਾਬਾ ਬੇਸਿਆ ਭਰਥਰੀ ਤਮ
ਕਾਏ ਕਉ ਰਜਗੀਰ ਤੇਤੇ ਹਉ ਤਿਆਰ ਜੇਗੁ ਨਾਹੀ ਗਇਆ। ਭਰੇ ਕੇ
ਉਪਰਿ ਜਿਯਾਨ ਹੋ। ਤਾ ਬਾਬੇ ਪੰਜਗੁਣੇ ਉਪਰਿ ਬੰਕ ਰਖਿ ਜੀਆ।
ਸਿਧਾ. ਕੈ ਪਾਸਿ ਰਹੇ, ਦੇਖੈ ਤਉ ਉਂਤ ਮਾਗ ਕਰੰਕਾ ਕੀ ਝਾਮਰਿ
ਨਿਕਲੀ। ਦੇਖਿ ਤਉ ਕੁਰੰਕਾ ਕਾ ਮੁਹਤਾ ਕੁਰੰਕਾ ਕੀ ਪੀਠ ਉਪਰਿ ਤੀ।
ਕਜੋਨ ਕਰਤਾ ਖੇਲਤਾ ਜਾਤਾ। ਤਾ ਭਰਥਰੀ ਬੇਸਿਆ ਰੇ ਪਾਪੀ ਰਿਆ
ਕਾਮ ਕੀ ਪਰੋਤਿ ਕਰਤਾ, ਨਰਕਦਾਸੀ ਤੇਰਿਗਾ। (Aashtrai is
evidently enjoying the sight)। ਆਗੇ ਤੇ ਕੁਰੰਕਾ ਬੇਸਿਆ,
ਏ ਭਰਥਰੀ ਮੈਂ ਨਾਹੀ ਪਾਪੀ, ਪਾਪੀ ਤਮ ਹਉ। ਕਈਨਾ ਪਤਿ ਜੁਨਾ ਰਾਜੇ
ਕੀ ਬੇਟੀ ਤੇ ਦੁਇ ਬਾਹ ਤੇਰੇ ਸਾਥਿ ਆਗੇ ਵੀਧਾਜੀ ਤੇ। ਅਜ ਰਾਪਾਹ
ਦਿਓ ਜਾਇ ਪਹਰਿ ਤਾਂ ਨਰਕਾ ਬੰਦੀਆਹਿ। ਨਾਹੀ ਤਾਂ ਨਰਕ ਕਉ

208
ਸਿਪਾਹੀ ਹਾ। ਤਾ ਆਗੇ ਤੇ ਕੁਰਬਾਨੀ ਬੇਸਿਆ ਪੰਡਾ ਕੇਤਾ ॥

ਤਾ ਆਗੇ ਤੇ ਕੁਰਬਾਨੀ ਬੇਸਿਆ ਪੰਡਾ ਛਿਨਦ ਕੋਰੀ ॥ ਤਾ

ਕੁਰਬਾਨੀ ਰਸਮੀ ਹੋਇਕੇ ਸਿਧਾ ਪਾਸਿ ਨਾਇਆ। ----- ਆਇ

[ਆਗੇ ਕਹਾਨਿ ਓਸੇ ਤਕੁ ਰਿਤੀ ॥ ਸਿਧਤਕੁ ਪਾਹੁ ਜੰਗਲੀ ਦਿਹ।
ਕੁਰਬਾਨੀ, ਗੁਰੂ ਠਾਨਕ ਦੇ ਬਜ ਨਾਨ ਓਥੇ ਅਪਣ ਜਾਂਦਾ ॥ ਅਰਾਠ
ਦੀ ਨਾਨ ॥ ਇਕ ਬਾਗ ਦਿਹ ਜਾ ਉਤਰੇ ਹਨ। ਕਮਾਨ ਪੰਡਿ ਅਤੇ
ਕੁਰਬਾਨੀ ਮਿਲਦੇ ਹਨ। ਰਾਜੀ ਨਾਨ ਨੂੰ ਖਰਾਬ ਕਰੀ ॥ ਕਿ ਕਮਾਨਕੀ
ਨਾਨੀ ਜੰਗੀ ਨਾਨ ਉਠਿ ਰਾਜੀ। ਰਾਜਕੁਆਰ ਰੂਪਸੀਨ ਸੁਨਕੇ ਗੁਸੇ
ਦਿਹ ਕੁਰਬਾਨੀ ਆਕੇ ਕੁਰਬਾਨੀ ਰਾ ਸਿਰ ਦਰਦੇਂਦਾ ॥ ਸਿਰ ਫੇਰ ਕੁਰ
ਜਾਂਦਾ ॥ ਤੋਰ ਕਈ ਤਕੁ ਬਹੁਕੇ, ਸਾਹੁਕੇ, ਠੇਕੇ ਓਹਨੁ ਮਾਰਨਾ
ਦਾ ਹੋਰ ਹਨ ਪਰ ਓਹ ਨਹੀਂ ਮਰਦਾ। ਛੇਕੜ ਦਿਆਹ ਜਦੋਂ ਰਾਜ ਮੰਦਗੀ
ਦੇਂਦੇ ਹਨ, ਦਿਆਹ ਪਰ ਦੱਤੀ ਜੇਸੁ ਮੰਗਦੇ ਹਨ ਗੁਰੂ ਬਾਗ ਪਾਹ
ਸੁਰਮ ਨੂੰ ਕਹੇ ਸਾਰੀ ਸੇਖ ਮੰਡੂਨੀ ਦੀ ਜੇਦੁ ਕੁਲੰਦੇ ਹਨ।
ਇਕ ਜੇਸੁ ਨਾਨ ਨਾਨੀ ਦੇ ਕਮਾਨ ਨਾਨ ਇਹਨ ਸੇਖ ਕੇ ਕੁਰਬਾਨੀ ਦੇ ਕੀਤੀ ॥
ਦਿਆਹ ਹੁਰਾ ॥ ਕੁਰਬਾਨੀ ਨਾਨ ਦਿਆਹਿਨ ਨੂੰ ਜੇਸੁ ਜੀ ਛੇਤਕੇ
ਮਨੁਨ ਦਾਹੁੰਦਾ ॥ ਤਾ ਕੰਦਨਾਪਤੀ ਨੂੰ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ:—
‘ਕੰਦਨਾਪਤਿ, ਓਏ ਪੁਰਖ ਸਿਧ ਹੁਨਿ, ਏ ਰਦਤੇ ਹੁਨਿ,
ਅੰਨੁ ਭੇਦਿ ਜੇਤੁ, ਪਛਤਾਈ ਸੀ।’

ਤੁਹਾਡਾ ਨਾਨਕ ਤੇ ਰੁਖਸੀ ਸਿਪਾਹੀ ਜਾਨੇ ਤਬ ਕਦਾਪਰਿ ਰੋਵੇ
 ਜਾਗੀ। ਤਾ ਬਾਬੇ ਮਾਗੇ ਮਰਦਾਸਿ ਕੀ, ਸਿਰਦਾਰ ਨੀ ਤਮ ਕਉ ਕਰਨ
 ਮਦਨਿਆ ॥ ਛੱਡਿ ਰਸਤੇ ਤਉ ਮੈਂ ਕੁੀ ਜੋਗ ਸਿਪਾਹੀ ਤਉ। ਤਾ
 ਬਾਬੇ ਕਹਿਆ ਸੇਜਾ ਤਜਾਰ ਬਰਸ ਤਪਸਿਆ ਕਰਿਗੀ ਤਾਂ ਤਮਾਰੇ
 ਸੰਗੇ ਸਮਾਧਿਗੀ। ਅਬ ਤੁਮਾਰਾ ਪਿਤੁ ਕਰੋ ॥ ਤਬ ਕਦਾਪਰਿ
ਮਰਦਾਨੇ ਕਉ ਭੇਛਨ ਦੀਆ, ਜੀ ਤਮਾਰੀ ਨੀਜਾਨੀ ਜੇ ਜਾਹ।
 ਤਾ ਰਬ ਰਸੇ ਨਾਹੀ। ਤਾ ਬਾਬੇ ਪੁਛਨਾ ਕਰੀ ਮਰਦਾਨੇ ਕਉ ਕਿਛੁ
 ਜੀਆ ਨਾਹੀ ਤਮ ਧੰਧਾਰੀਆ ਕਾ। ਤਾ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ
 ਏਕ ਭੇਛਨ ਆਇਆ ॥ ਤਾ ਬਾਬਾ ਚਿੰਤਿਆ, ਬਾਹੀ ਦੇ ਆਉ।
 ਤਾ ਮਰਦਾਨਾ ਚਿੰਤਿਆ ਜੀ ਮੈਂ ਏਤੁ ਮੁਹੁ ਆਦ ॥ ਛੇਰਿ ਕਿਵਰਿ
 ਜੀ ਜਾਉ। ਤਬ ਬਾਬੇ ਮਰਦਾਨੇ ਕੇ ਮੁਖ ਹੁਪਰਿ ਤਬ ਸਮਾਇਆ ਤਬ
 ਰਾਹੀ ਚਿਟੀ ਔਰ ਲਈ। ਤਾ ਮਰਦਾਨਾ ਦੇ ਆਇਆ। ਤਾ ਰਬ ਰਸੇ।
 ਸਿਪਾ ਪਾਸਿ ਜਾਏ ਪੜੇ। ਤਾ ਸਿਪਾ ॥ ਮਰਦਾਨਾ ਕੀਆ। ਬਾਬੇ
 ਹੁਪਰੇ ਮ ਕੀਆ ॥ ੧॥ ਕੇਸਰ ਬੇਪੁਰਨੁ ਤੇਰੀ ॥

No remarks are made so far as this foolish
 story goes. But it is clear that this collection

* مردانہ کی ملاقات + * گریہ کی آواز - کنولستی کی دیکھ کر * بڑی تھی
 poor girl! X

and the main source belong to the same period
and that period is after Guru Tegh Bahadur.
I mean the original of this goshaltā has
arisen after Hirapati Nayak of Saurashtra

ਗੋਸਟ ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੀ।

ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇ ਪਾਤਿ ਪਾਤਿ ੩੬੦ ੩੬੦ ਪਰਮੇਸਰ ਦਾ ਨਾਮ
ਨਪਾਇਆ ਤੇ ਪਰਮੇਸਰ ਨੇ ਦੇਖ ਕੇ ਮਤੇ ਪੁੱਛੇ ਤੇਰੇ,

ਤਬ ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਕਰਿ ਦੇਹੇ ਤੁਕੁਮ ਦਰਸਾਨ ਤੇ ਮਾਇਆ, ਜਿ
ਨਾਨਕ ਤੇ ਮੇਰੇ ਪਾਸਿ ਆਇ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਾਤਿ
ਬ੍ਰਹਮ ਕੇ ਪਾਸਿ ਗਇਆ। ਤਬ ਤੁਕੁਮ ਤੇਸਾ ਜਿ ਨਾਨਕ ਤੇ
ਜਗਨ ਮੇਂ ਕੇਸਾ ਮੇਰਾ ਨਾਮੁ ਨਪਾਇਆ ਤੇ, ਮੇਰੇ ਕੋਈ ਕਉਨ
ਜੇਕਰਾਂ ਕੇ ਕਉਨੀ ਤੀ।----- ਤਬ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਸਿਰਿ ਸਾਹਬ
ਕੀ ਕਰਤਾ ਤੇ। ਬਾਹੀ ਬੋਲੀ ਗਗ ਮਾਸਾ ਦਿਹਿ। ਮਹਿਨ ਪਰਮੇਸਰ
ਸਿਰੀ ਪਾਤਿ ਬ੍ਰਹਮ ਕੇ ਆਗੀ। ਸਬਦ: ਛੇਸਾ ਪਾਤਿ ਛਿਅ ਗੁਰ
ਛੇ ਉਪਦੇਸ਼----- ਪਠਿਨੀ ਦੁਲੀ। ਦਿਸਦੇ ਦਸਿਆ ਪਾਤਿ ਮਾਨਿ—
ਮਤੇ ਉਨਾਂ ਦਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਕਰਕੇ ਦਸਿਆ।

ਤਬ ਪਾਤਿ ਬ੍ਰਹਮ ਪੁਸ਼ੀ ਤੇਰਿਆ। ਗੁਰੂ ਸਾਬੇ ਨਾਨਕ ਕਰਿ

ਮਾਪੇ ਸੁਰੁ ਬੁਠਾਇਆਂ * ਆਰ ਕਹਿਆ ਜੇ ਜੋਗਾ ਤੇ ਤੁੰ ਮੇਰੀ
 ਕੀਰਤਿ ਕਰਾਇ। ਤਬ ਓਪਰਿ ਤਉ ਮਿਹਰਾਨੁ ਹਾਂ, ਕਿਛੁ ਤੁੰ ਮੰਗੁ।
 ਤਬ ਗੁਰੁ ਬਾਂਝੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ, ਜਿ, ਜੀ! ਮੁਖਰਓ ਇਹੀ ਆਪਣੁ
 ਜਗੁ ਕੀਰਤਿ ਦੇਹਿ ਜਿ ਮੈਂ ਕਰੁਣਾ ਕੀਰਤਿ। ਤਬ ਪਾਰ ਬ੍ਰਹਮ ਕਹਿਆ
 ਜਿ ਜਗਿ ਨਾਨਕ ਜੇ ਕੇਹੀ ਤੁਮ ਭੀਰ ਕਰੇ شاهنشاہی باد
 ਮੇਰੀ ਕੀਰਤੀ ਕਰੈਗਾ, ਮੈਂ ਓਸਕਉ ਬਖਸ਼ੈਗਾ, ਅਪਨਾ ਨਿਕਟ-
 -ਦਰਤੀ ਕਰਉਗਾ, ਸਾਦਪਾਨ ਰਸਮ ਨ ਦੇਣਗਾ।

ਤਬ ਗੁਰੁ ਬਾਬੈ ਠਾਨਕੁ ਚੰਡਉਤ ਕਰੀ ਨਮਸਕਾਰੁ ਕੀਆ। ਨਾਮ
 ਪੈਰਿ ਨਾ ਬਖਸਿਸੁ ਪਾਰਿ। ਜੁਗੁ ਨਿਸਤਾਰਨ ਕਉ ਜਗਿ ਪ੍ਰਗਟਿਆ।
 ਸਾਖੀ ਸਬਰ ਪ੍ਰਗਟਾਰਿਆ। ਬੈਜਾ ਹਾਹ ਗੁਰੁ।

This & the following gospels must have been invented, when exaggerated & extravagant ideas began to prevail about Jesus. Namah she was raised to divinity. One object is to interpret certain hymns or parts of them in a fanciful manner.

* ایک باغ دیکھو می میں کھڑے تھے

ਗੋਸਟ ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੀ

ਜਦਿ ਵਖਰ ਕੀ ਪਰਤੀ ਖੇਤ ਬੰਧ ਗਯੋਸਰ ਲਏ। ਤਬ ਮੈਤ ਬੰਧ ਗਯੋਸਰ
ਕੁਝੇ ਰੰਖਿ ਕੈਸੇ ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤੈਨੂੰ ਤੋਏ ਗਯਿਆ। ਤਬ
ਤੈਨੂੰ ਤੋਏ ਕਰ ਕਾਏ ਜਗਾ ਜਿ ਦੇ ਪਰਯੋਸਰ ਜੀ ਜਿਹੀ ਇਹ ਸਾਗਰ
ਸਮੁੰਦਰ ਬੁਧਿਆ ਥਾ ਮੇ ਕਰਾ। ਅਰ ਕਿਨ੍ਹੜ ਜੀਹੀ ਮੇ ਕਰਾ
ਅਰ ਕਿਨ੍ਹੜ ਜੀਹੀ ਪਤੀ ਕਰਾਇਆ ਮੇ ਕਰਾ। ਜਗ ਕਰਾ, ਓਹ ਜਗ
ਕੇ ਆਰਮੀ ਕਰਾ। ਇਹੁ ਵਿਆ ਤੇਰਾ ਰਸਤੁ ਤੈਜੀ। ਬਜਿਹਾਰ ਜਾਓ
ਜਿਓ ਤੇ ਤਿਓ ਤੈ ਜਾਹੀ। ਜੀ ਤਮ ਕਓ ਕਿਨ੍ਹੜ ਧੁੜ ਧੁੜ ਨਾਜੀ
ਪੜਤੀ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕਾ ਕਹਾ ਸਮੁੰਦਰ ਸੁੰਦਰ। ਤਬ
ਸੁੰਦਰ ਕੀ ਸ੍ਰੀ ਪਾਟ ਬ੍ਰਹਮ ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਪਣੇ ਪਾਸਿ
ਬੁਝਾਇਆ ਅਰ ਪੁਛਿਆ ਜਿ ਨਾਨਕ ਤੁ ਕਓ ਤੈਨੂੰ ਨਾਜੀ ਜਗੀ
ਤੈ ਜੋ ਮੈ ਕਾਸੀ ਤੈ। ਪਰ ਨਾਨਕ ਕਿਨ੍ਹੜ ਤੈ ਆਇਆ ਹੈ। ਕਰੀ
ਜੀ ਤੇਰਾ ਸਮੁੰਦਰ ਤੁ ਤੈ ਜਾਹੀ। ਮੈ ਕਿਆ ਜਾਹੀ ਜੀ। ਮੈ ਕਿਨ੍ਹੜ
ਨਹੀ ਸਮੁੰਦਰ ਜਿਹੀ ਤੈਨੂੰ ਨਾਜੀ ਮਾਹੀ ਹੈ। ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਪਾਟ ਬ੍ਰਹਮ
ਕਹਿਆ ਜਿ ਨਾਨਕ ਤੈ ਜਿ ਆਰਤੀ ਗਾਹੀ ਤੈ ਜੋ ਓਹੋ ਪੁਨਿ ਅਰ
ਪੁਨ੍ਹੜੀ ਓਹੀ ਅਰਬ ਕਓ ਸਾਮਰ, ਕਿਤ ਇਹ ਤੇਰੀ ਹੰਗਾਮੀ ਮਿਦੀ।
ਤਬ ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਆਰਤੀ ਗਾਹੀ। ਸ੍ਰੀ ਸ੍ਰੀ ਪਾਟ ਬ੍ਰਹਮ
ਗਾਏ ਮਹਿ।

ਸੋ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਰਾਜੀ ਦਾ ਇਕ ਇਕ ਸ਼ਬਦ ਚੰਦ ਉਸਦਾ ਪਰਮਾਤਮਾ
ਦੇਵੇ ਹਨ ਤਿਨ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਅੰਤ ਤਕ

ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਜੀ ਕਹਿਆ ਜਿ ਸਾ ਬਾਸਿ ਦੇ ਨਾਨਕ ਤੁ ਮੰਗ
ਮਾਗੀ ਹੁਆ। ਇਹ ਕਾਕਰਿ ਸ੍ਰੀ ਪਾਰ ਬ੍ਰਹਮ ਜੀ ਕਾ ਕਾਹੀਆ।
ਜੋ ਦੇਹ ਨਾਨਕ ਦੇਹ ਮੇਰਾ ਬੰਸ ਤੁਹੀ ਕਰਾਹੈ, ਗੁਰੂ ਤੁਹੀ
ਸਮਝੇਆ। ਤਬ ਤੁ ਕਿਓ ਧੰਨੁ ਤੇਰਾ ਚਾ। ਜਿਨਹੁ ਦੇਹ ਮੇਰਾ ਬੰਸਿ
ਆ ਜੰਕਾ ਜੀਨੀ ਆ ਜੰਕਾ ਪਤੀ ਕਾਹਦੇ ਖੇ ਤੇ ਕਾਹਦੇ। ਤੇ ਜਿ
ਇਹ ਆਰਤੀ ਕਹੀ ਸੋ ਇਸ ਅਹਿ ਓਇ ਕਾ ਜਾਇ ਰਹੇ। ਕਹੀ ਜੀ
ਸਤੁ ਤੁਹੀ ਅਹਿ ਸਮਾਏ। ਕਹੀ ਨਾਨਕ ਦੇਹੀ ਤੁ ਮੇਰਾ ਬੰਸਿ ਰੇਖਾ।
ਅਗੁਰੂ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ ਜਿ ਦਾਹ ਦਾਹ ਸਤੇ ਪਤਿਸਾਹ ਜੇਕਰ
ਤੁ ਮੁਖ ਕਥੇ ਜਾਇਹਾ ਸੋ ਮੈ ਜਾਹੁਓ ਆ ਮੇਰੀ ਸੋ ਕਾਹਿ, ਜੇ ਤੁ
ਕਾਹਦਾ॥ ਤੇ ਇਹੋ ਜਿਹੀ ਗਜਬਾਤ ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਬਾਕੀ ਦੇ ਸ਼ਬਦ
ਕਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਸੁਣਾਏ ਪਾਰ ਬ੍ਰਹਮ ਤੇ ਕਹਿਆ ਜੰਕਾ, ਠਿਠੇ ਮੇਰੇ ਬੰਸ
ਗੋਸ਼ਠ ਆਇਆ। ਬੰਸਾਹੁ ਹੁਗੁਰੂ ਪੰਨਾਹੁ ਬੰਸਿ ਰੇਖਾ। ਸ਼ਬਦ।
ਅਮੋਰ ਬਲਿਤ ਨ ਜਾਲੀਆਹਿ ਕਈ ਬਲਿਤ ਜਿਅਹੁ।
ਕਈ ਰਾਖ ਕਈ ਰੇਖਾ ਤੇ ਕਈ ਜੀਯਾ ਗੁਨ ਗਾਗੁ।
ਕਈ ਰੇਖਾ ਕਈ ਜੋਇ ਤੇ ਕਈ ਪੁਰੀਆ ਕਈ ਖੰਡ।
ਕਈ ਅਕਾਸ ਪਤਾਹ ਤੇ ਕਈ ਮੇਰਾ ਬ੍ਰਹਮੰਡ।

ਨਾਨਕ ਰਾਮ ਕੀ ਬੇਨਤੀ ਮਿਟ ਰਹਾ ਰਹਿਮਾਨ।

ਆਰ ਪਾਤ ਨਹੀਂ ਬੰਸਰੇ ਹਿਰੇ ਨਾਮੁ ਜਮਾਨ ॥੧॥੨

ਮਾਰੀ ਪੁਰੀ ਮੇਰੀ

This is one of the 'class' of 'Puranas' & belongs to the same period as others, when such writings came into fashion in imitation of *تفسير*

ਕੋਸਰਿ ਗੁਰੂ ਕਾ ਬੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੀ।

ਇਕਦਿਨ ਗੁਰੂ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪੰਜਾਬ ਕੀ ਪਾਤੀ ਨਗਰ ਕਰਤਾਰਪੁਰ
ਬੈਠਾ ਸਾ, ਅਰੁ ਦੇਵ ਕੋਸਰਿ ਜੋਰ ਗੁਰੂ ਕਾ ਬੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪੁਰੇ ਮਾਏ ॥

ਮਮਮਮ ਕਰਿਕੇ ਬੈਠ ਗਏ ਅਤੇ ਇਹ ਸਵਾਲ ਪੁਛਿਆ:- ਜੇ ਇਹ
ਕਿਉ ਯਾਪ ਪੁੰਨ ਕਰਤਾ ਹੈ, ਆਇਆ ਕਉ ਰਚਿਤਾ ਹੈ, ਜੇ ਇਹ
ਆਪ ਕਰਤਾ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕਾ ਕਰਮਿਆ ਕਰਤਾ ਹੈ।

(The question of Evil the Problem of Evil. Is man
a free agent or guided by destiny?) ਤਬ ਗੁਰੂ

ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬਾਹੀ ਬੋਲੀ, ਬਿਜਾਨਾ ਗੁਰੂ ਮਹਿ:-

ਮਨ ਕਾ ਕਹਿਆ ਮਨਸਾ ਕਰੈ। ਇਹ ਮਨ ਪੁੰਨ ਪਾਪ ਉਰੈ।

ਮਾਇਆ ਮਰ ਮਾਤੇ ਤਿਪਤਿ ਨ ਆਵੈ। ਤਿਪਤਿ ਮੁਕਤਿ ਮਨਿ ਸਾਧਾ ਕਾਵੈ॥੧॥

ਤਨ ਪਨ ਕਥਤੁ ਸਭ ਰੇਖਿ ਅਕੁਸਲਾ। ਬਿਨ ਨਾਵੈ ਕੇ ਛੁਡੈ ਨ ਜਾਨੈ॥੧॥ ਹਰਾਉ॥

ਪਰਸਾਦ ਦੇਵੇ ਫੇਰ:-

ਕੀਰਤਿ ਰਖ ਭੋਗ ਖੁਸੀਆ ਮਨ ਕੇਰੀ। ਪੁਤੁ ਲੋਕਾ ਤਨ ਭੁਖਮੈ ਫੇਰੀ।

ਧਾਰੁ ਧਾਰੁ ਰਖੈ ਸਭ ਫੰਨ। ਬਿਨ ਸਰਦੈ ਨਾਹੀ ਓਤੈ ਮੰਨ॥੨॥

ਸੀਤ ਰਾਗ ਘਨ ਤਾਜ ਸਿ ਕੂਰੇ। ਤਿਹੁ ਗੁਣ ਉਪਜੈ ਬਿਨੈ ਦੂਰੇ।

ਦੁਖੀ ਦੁਖਤਿ ਦਰੁ ਨ ਜਾਇ। ਛੁਟੈ ਗੁਰਮੁਖ ਦਾਰੁ ਗੁਣ ਕਾਇ॥੩॥

ਪੈਤੀ ਉਜਾਗ ਤਿਸਕ ਕਾਜਿਆ। ਮਤੀ ਰੂਪ ਪੜਹਿ ਨਟਿਆ।

ਨਾਮ ਨਿਸਾਰਿ ਮਾਇਆ ਮਰ ਪੀਆ। ਬਿਨ ਗੁਰ ਭਗਤ ਨਹੀ ਸੁਖ ਥੀਆ॥੪॥

ਜੇ ਸੁਕਰ ਸੁਆਨ ਗਰਬ ਮਜਾਗ। ਪਸੁ ਮਸੇਛ ਨੀਰ ਚੰਡਾਗ।

ਗੁਰ ਤੇ ਮੁਹ ਫੇਰੈ ਤਿਨ ਜੋਨਿ ਕੁਝ ਈਸੈ। ਬੰਧਨ ਬੰਧਿਅ ਮਾਈਸੈ॥੫॥

ਗੁਰ ਸੇਵ ਤੇ ਜਾਨੈ ਪਰਾਹੁ। ਨਿਰਦੈ ਨਾਮ ਸਰਾ ਨਿਰਤਾਹੁ।

ਸਾਡੀ ਦਰਗਾਹ ਪੂਛਨ ਸੋਇ। ਮੰਨੈ ਹਕਮੁ ਸੀਝੈ ਦਰ ਸੇਈ॥੬॥

ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਸੈ ਤਾ ਤਿਸਕ ਉ ਜਾਵੈ। ਨਹੀ ਗੁਜਾਇ ਹਕਮੁ ਪਛਾਵੈ।

ਹਕਮ ਪਛਾਇ ਸਨੈ ਦਰਿਦਾਸ। ਬ੍ਰਾਹਮ ਬਿਕਾਸ ਸਰਦੈ ਤੂੰ ਨਾਸ॥੭॥

ਨਹੀ ਮਾਤੀਤੁ ਜਾਵੈ ਸਰ ਤਿਸਕਾ। ਤਨ ਮਨ ਅਗੈ ਏ ਇਹ ਜਿਸਕਾ।

ਨਾ ਓਹ ਆਵੈ ਨਾ ਓਹ ਜਾਇ। ਨਾਨਕ ਸਾਨੇ ਸਾਡੇ ਸਮਾਇ॥੮॥੧॥

ਇਕ ਇਕ ਪਾੜ ਦਿੱਤੀ (stanzas) ਸਦਾਸ ਪਾੜਦੇ ਰਾਮ ਜਲਾਂ ਜੋਕਾ
ਦੇ ਮੂੰਹ ਕਰਾਏ ਹਨ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਜਦਾਸਦਿਕ ਇਕ
ਇਕ ਪਾੜ ਪੜ੍ਹਦੇ ਉਸਦਾ 'ਪਰਮਾਰਥ' ਦੇਂਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਫੇਰੋ ਜਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਤਾਅਦ: ਤੋਂ ਜਾਂਦੀ 'ਤ' ਤਾਂ ਓਹ ਗੁਰੂ
ਨਾਨਕ ਬਹੁਤ ਜਾਗੀ ਕੀਰਤੀ ਕਰੇ ਸਿਖ ਬਨਹਾ ਬਾਹਰੇ ਹਨ।
“ ਤਾ ਪੀਠ ਫੁਰਤੇ ਫਿਰਤੇ ਹੈ। ਸਬ ਤਾ ਸਭਾ ਗੁਰੂ ਪਾਇਆ।
ਜੀ ਤੁ ਤਾ ਕਉ ਸਿਖਾਇ ਲੀਖਿਆ ਯੋਗੀਓ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਬਾਲਾ
ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਿਰਪਾਨ ਭਏ। ਉਨ ਕਉ ਲੀਖਿਆ ਲੀਖੀ ਜੁ ਪਹੁਮੇਸਰ
ਮਾਗਾਪੁ, ਪਹੁਮੇਸਰ ਤਾਗਾ ਕਲਾ ਕਰੇ। ਸਮੇਕ।

ਸਤਿਗੁਰ ਪੁਰਖ ਸਤਿਗੁਰੁ ਧਰੇ ਧੰਨ ਮਹਿ ਬਾਸੁ।

ਨਾਨਕ ਰਾਮ ਸਤਿਗੁਰ ਕਉ ਮਿਲੇ ਤਬ ਜੇਤੁ ਤੇ ਕਰੇ ਪਸਾਸ ॥੧॥
ਤਬ ਓਹਿ ਗੁਰੂ ਕਾਬੇ ਕੇ ਸਿਖ ਭਏ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਨਾਨਕ ਨਗੇ ਜਪੇਨ।
ਬੇਜਾਨੁ ਬਾਹੁਗੁਰੂ ਗੋਸਟਿ ਪੂਰਨ ਐਸੀ। ਭੁਲੇ ਕਰੇ ਬਖਸ਼ ਜੰਨਾ ॥”

All the three govt's appear to be by the same
author, whose style in all the three letters is

ਜੇਤਾ ਰਾਮ ਸਾਧਨਾ ਦੀ ਗੋਸਟ ਦਿਕ ਸਬਾਸ 'ਪਹੁਮੇਸਰ' ਦੀ ਲਿਖਿਆ।

228

225

M-5644

TIME TABLE.

Days.	1st Period	2nd Period	3rd Period	4th Period	5th Period	6th Period	7th Period	8th Period
Monday								
Tuesday								
Wednesday								
Thursday								
Friday								
Saturday								
Sunday								

Kirpa Ram Sethi & Sons,

Paper Merchants & Stationers,

Mohan Lal Road, Lahore.